

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.
ப்ரபந்நஜந் கூடஸ்தரான நம்மாழ்வார்

திருவாய்மலர்ந்தருளிய

திருவாய்மொழி

பத்தாம் பத்து.

இதற்கு

* தெள்ளாரும் ஞானத்திருக் குருகைப்பிரான் பிள்ளான்
அருளிச்செய்த ஆரூபிரப்படியும்

* அன்போடழகிய மணவாளச்சீயர் அருளிச்செய்த
பன்னீராயிரப்படி உரையும்

* தெள்ளியதா நம்பிள்ளை செப்புநெறிதன்னை
வள்ளல் வடக்குத்திருவிதிப்பிள்ளை அருளிச்செய்த
ஈடு முப்பத்தாறாயிரமும்

ஸபா பண்டிதரான

ஸ்ரீமான். புதுப்பட்டு-திருவேங்கடாசார்யரால்
பரிசோதிக்கப்பட்டு

ஸ்ரீவைஷ்ணவ கிரந்த முத்ராபக சபையாரால்

சென்னை

ஸ்ரீ நிகேதன முத்ராஷாசாலையில்
அச்சிட்டு பிரசுரம் செய்யப்பட்டது.

பவஸ்

1934.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

திருவாய்மொழி.

பத்தாம்பத்து

முதல்திருவாய்மொழி—தாளதாமரை ப்ரவேசங்கள்.

ஆறு ;—(தாளதாமரை) திருக்கண்ணபுரத்தி லெம்பெருமானை யநுபவித்து, இப்போது திருமோகூரி லெம்பெருமானை யநுபவிக்கிறார். *

ய:—பத்தாம்பத்தில், கீழ்ப்பத்திலே, ஸர்வேஸ்வரானுடைய பலரு பத்வத்தைநிரூபித்தருளி, ததநுபவரூபமான பலத்தினுடைய அவாப்தி ப்ரகாசத்தை யிப்பத்திலே நிரூபித்தருளுவதாகக் கொண்டு ஆப்தனான வவ்ருடைய கதிஸாஹாய்யத்தையும், முன்புண்டானதூதவ் க்லேஸ ஸாந்தி.யப்பண்ணும் போக்யநாமாநி யோகத்தையும். ஸம்ஸ்ரலிஷ்டனா யிருக்கச்செய்தே விஸ்ரவேஷ ஸங்கைபண்ணி க்லேஸிக்கும்படியான ஸாரஸ்யாநிஸயகூலையும், அநயஸாதகரோபாநி உபாஸதர்களுக்கும் ப்ராப்யரூபமாகாசத்தையும், ஸப்ரகாரோபாஸநபரர்க்கும் அந்ஷ்டநிவ்ருத்திஷ்ட ப்ராப்திகளுக்குத் தானே நிர்வாஹகனென்னுமிடத்தையும், ததீயக்ஷதத்வபரயங்கமாகத் தன்னை யாஸ்ரயித்தாருடைய சித்தாநுவி தாதம் பண்ணிக்கொண்டு பல ப்ரதாநத்திலே உத்யுத்தனும்படியையும், தன்பக்கல் ப்ரவணராஹருடைய சரீராநிக்ஷாயும் தான் விரும்பா நின்னு கொண்டு அவர்கள் அபேக்ஷைக்காகஅவற்றை விடுவித்தும்படி யையும், யாதருசகமான ஆதூகல்யமே பற்றாசாக யதாவத் போக ப்ராப்தனையும். உபாகவித்திருநுபப்ரான வர்ச்சகரானிமார்க்கத்தில் ஆநி வாநிதிக்ஷைக்கார ப்ரகாஸகத்தையும், அநிஸாநிகதயான பரபக்ஷிருப மான அங்கிவேசத்தையுடைய தமக்கு ஸ்ரீயப்பதியான தன்னைநினை டான ஸ்தக்ஷர ஸாயுர்ய ப்ரகாசத்தைப் பண்ணினபடியையும் அபரோ கபித்து அத்தயங்க நிருகூட்டராய், அவாப்த பலராய் முடிந்தருளுகிறார்.

முதல்திருவாய்மொழியில், கீழ் ப்ரஸ்துதமான கைலக்ரயப்ரபி ஸம்பந்தித்வம் ஒரு கீதச விசேஷத்திலே பூர்ணமாயிருக்கையால், இத்த

உ திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௧-தி, தாளதாமரை ப்ரவேசங்கள்.

தேசத்திலின்று மங்கேற்போகைக்கு பாதகமான நம்முடைய விரோதியைக்கழித்து உகப்போடே வழிநடத்திக்கொண்டு போவா நொரு ஸஹாயபூதன் வேணுமென் றறுதியிட்டி; திருமோகூரிலே ஸந்நிவிதனான ஸர்வேஸ்வரனுடைய நிர்ப்பாதகபோக்யமான வுதார ஸூபதையையும், நித்யாநுபாவ்யத்வயுத்தமான நாமபூர்த்தியையும், நிசிலஜகத் ரக்ஷகத்வத்தையும், ரக்ஷணர்த்தமான வநந்தஸாயித்வத்தையும், அஸோஷஜநஸம்ஸ்லேஷத்தையும் அநுபவப்ரீதிகரமான வாப்தத்வத்தையும், அகிலலோக ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தையும், அவசாரப்பாயுத்த ஸரீல ஸரீதளத்வத்தையும், அவயவவலைக்ஷண்யத்தையும், ஆஸ்ரிகரக்ஷணத்தில் அபீஷ்டவித்ரஹ பரித்ரஹத்தையு மதுஸந்தித்து, “எவம்விதனானஸர்வேஸ்வரனேநமக்கு வழித்துணையாவான்” என்று காளமேகத்தின் திருவடிகளையே தஞ்சமாகப்பற்றி யருளுகிறார். *

ஈடு;—“நாளேலறியேனெனக்குள்ளை” என்றார்; “மரணமானால்” என்றறுதியிட்டிக் கொடுத்தா னீஸ்வரன். அவன் “செய்கிறோம்” என்று தன்னுலுக்கினால், அதுபெற்றதாய் மேல் நடக்கலாம்படியா யிருக்குமிறே கார்யம்; ஆகையாலே, காலாவதி பெற்றாராய் போக்கிலே யொருப்பட்டார்; போமிடத்தில், முகம் பழகின தேஹத்தையும்விட்டு நெடுநாள் வாஸநைபண்ணின பந்துக்களையும் விட்டுத் தனியேயாய், போகிறவிடந்தான் கண்டறியாத நிலமாய், நெடுங்கை நீட்டாய், வழியிலே ப்ரதிபந்தங்களுந்ருவாலாய், அகத்தயாகம்வாஸகாருசிக்ளென்றப்போலே சொல்லுகிறவற்றுக்கு மோரவதியில்லையிறே;

இவற்றையடையப்போக்கி வழித்துணையாய்க் கொண்டு போம் போது ஸர்வேஸ்வரன்றன்னையே பற்றவேணும்; அதுவென், இவன்தானே தனக்குத் துணையானாலே வென்றான்; இவ்வாறும் வர ஸம்ஸரிக்கைக்குக் காரியம் பார்த்துப் போந்தவனிறே அவன்; இஸ்ஸரீர்த்தோடே யிருக்கிறநாளிலே ஹிக்சிந்தை பண்ணினானே யாகிலும் இவனுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தைப் பார்த்தால் இவன்தான் தனக்குத் துணையாக மாட்டானே. வழிகாட்டிபோமிடத்தில் இவர்க்கு வரும் விரோதிகளை யறிகைக்கு ஸர்வஜ்ஞனாவேணும், அறிந்தால் அவற்றைப் போக்கிக் கொடுப்போகைக்கு ஸர்வமர்த்தபாதவேணும், (௧) “யஸ்யாஜ்ஞவ்யாவஸ்யஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்”

திருவாய்மொழி, க-ப, க-தி, தாளதாமரை ப்ரவேஸங்கள். ௩.

இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலே-ஸர்வேஸ்வரனை “ ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வ
ஸக்தி ” என்னு கின்றதே.

ஸக்தி யுண்டானாலும் ப்ரயோஜகமில்லையே, ப்ராப்தனாக
வேணும். (க) “ ஶ்ரீகாலிதாலுராகா-மாதாபிதாப்ராதா ” இத்
யாதியாலே-அவனே ஸர்வவித பந்துவுமாகச் சொல்லாபின்றதே ;
“) [உம்பாநுமெம்மணையுடிக்யாதி] ராகாந்தராய் ப்ரஜையைப்
பெற்று “ யௌவகரோதி ” என்று பொகட்டுப் போவர்கள் ;
இவன்றான் வாஸநைபண்ணின முகத்தாலே “ அம்மே ! ” என்ற
போதாக, பென் தாலாலே “ ஏன் ” என்றும், “ அப்பா ” என்ற
போதாக, ஆன்தாலாலே “ ஏன் ” என்றும், இப்படி முகங்
கொடுத்துக்கொண்டு போகக்கடவனு யிருக்குமிதே அவன்.

ஸரீரமானது சுட்டுக்குலைந்து ப்ராப்யபூமியிலே போய்ப் புது
மளவும் செல்ல நடுவுண்டான விரோதிகளைப் போக்கிக் கொடு
போகைக் கீடான விரகறியுமவனாக வேணும், விரோதிகளை
யிருதுண்டமாக சுட்டுக்கொடுபோகவல்ல ஸக்திபானாகவேணும்,
தான் தனக்குத் தஞ்சமல்லாதவன்று இவன்றைக்குத் தஞ்ச
மென்று தன்னை விவன்சையிலே காட்டிக்கொடுக்குமபடி யாப்தனாக
வேணும். “ ஸர்வஜ்ஞன்-ஸர்வஸக்தி ” என்று தானே ப்ரமாண
ப்ரஸித்தன் ; “ தஞ்சமாகிய தந்தைதாயொடு உறுமாய் ” என்று
இவந்தாமே “ தஞ்சம ” என்றுரை. “ மயர்வறநதிலமநனினன் ”
என்று-தயாவாசென்னுமிடம் தாமே கைகண்டார். இனி பேசுபிய
யிருக்கையாலே தானே ப்ராப்தனாயிருக்குமிதே.

ஆக, “ நமசி ஶ்ரீராகிகளைப் போக்கி ப்ராப்ய பூமிமளவும்
கொண்டு ஶ்ரீய் வழிநடத்துவான் காளமேகம் ” என்றத்பவளித்து ;
அநுநிலங்கனிலே வாயி ஶ்ரீவாசர் “ அகப்படை ” என்று மிடுக்கொயி நூல்
பாசைக் கூட்டிக்கொண்டு தம் கைப்பொருளை அவர்கள் கைகளிலே
கொடுத்து அயர்ந்த நிலத்திலே சென்றவா ஶ்ரீ வாங்கிக்கொன்றா
வாசைப்போலே, ஸரீரகிப்பலேஷை ஸம்பந்தினை காண மீகத்தின் பக்க
களிலே அந்நிஷேஷபத்தைய பண்ணி, “ ப்ராப்யபூமியிலேபுக்கால்
மிடுக்கை நமக்கொடுக்க கொள்ளக்கடவேம ” என்று வழித்துணையாய்
பற்றுகிறார்.

ச திருவாய்மொழி, க0-ப, க-தி, க-பா. தாளதாமரை வ்யாக்யாநம்.

இஸ்ஸ்வபாவங்க ளொன்றுமில்லையே யாகிலும், அவன் முன்னேபோகப் பின்னேபோகுகின்றால் அவ்வடிவழித் தன்னை யறுபவிற்த்துக்கொண்டுமோமதுவே ப்ரயோஜனமாகப் போருமபடி யாய்த்திருப்பது. (க) “வள்ளலேயுன்றமாக்கென்றும் நமன்றமர் கள்ளர்போல்” என்கிறபடியே, எதிரிகள் கூசிப்போம்படி மதிப்பாறு யிருப்பா னொருவனைப் பற்றவேணுமிதே (உ) “வரீஹரேயம் ஸுசிஹரேயம் வஹரேயம் பரிஹரமதுஸூதக ப்ரபந்நந” என்று அவ னும் சொல்லிவைத்தானிதே. *

முதற்பாட்டு.

தாளதாமரைத்தடமணி வயல்திருமோகூர் * நாளுமேவிநன் கமர்ந்து நின்றசுரரைத்தகர்க்கும் * கோளுநான் தடைச்சுரி கழற் கமலக்கட்கனிவாய் * காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலங் கதியே. (க)

ப :—அநந்தரம் முதற்பாட்டில், பரதிகூலநிர்ஸக ஸ்வபாவனாய் நிரதியாய போக்யபூகனான காளமேகத்தையொழிய நமக்கு ஸஹாய்யா கந்தவ்ய நிலையென்கிறார். (க)

(இ-ள்.) தாள-தாளுரத்தையுடைய, காமரை-காமரைகளானவை, தடம்-தடாகங்களை, அணி-அலங்கரியாபிற்றி, வயல்-வயலையுடைய, திருமோகூர்-திருமோகூரிலே, நாளும்மேவி-நிச்சயவாஸம்பண்ணி நன் கு மிகவும், அமர்ந்துநின்று-ஸ்வயம் ப்ரயோஜனமாய்படி யுசப்போடே பொருத்திநின்றுமவளும், அசுரரை-விரோதிகளான வஸூரர்களை, கதர்க் கும் புடைத்துப்பொகடும்படி பரிசுகொடுக்காய் வழிபோக்கில் நிழலைச் செய்யும்படி கற்பகப்பண்போலே யிருக்கிற, நான்கு-தாளுடை - நாலுதிருத்தோளையுமுடையனாய், சுரிசுழல் - அச்சவல்லேஸம்ஸகமாய் துணையாகைக்கு யோக்யமான சுரிந்து துன்றுகுழலையுடையனாய் பின்பேவருகிற வெண்ணைப்புரிந்து கடா கழிக்கைக்கிடான, கமலக்கண் - கமலம்போன்ற கண்ணையுடையனாய், இலைப்பாறும்படி வாய்ப்பாஷ ணம்பண்ணும், கனிகாய்-ஸ்கிக்குமான திருப்பவளத்தையுடையனாய். காளமேகத்தையன்றி - காளமேகம்போலே உதாரரூபத்தையுடைய

திருவாய்மொழி, க0-ப, க-தி, க-பா, தாளதாமரை வ்யாக்யாநம். ௩

வணையொழிய மற்றொன்றுகதிவேறு நமக்குத் துணையாக கந்தவ்யமா யிருப்பதொரு வஸ்துவை, இலம்-உடையோமல்லோம்.

தாமரையைத் தடமணிந்ததாகவுமாம். (க)

ஆறு ;—பண்டுசெய்த வாஸ்திதவிரோதி நிரஸந்ருபமான பராக்ரமம் லைத் தோற்றுவிக்கிற திருத்தோள்களையும், அழகாலே நிரவதிகளோக்யமாயிருந்த திருக்குழல்களையும், திருக்கண்களையும், திருப்பவளத்தையும், காளமேகம்போலே யிருந்த திருமேனியையு முடையனாய், திருநாட்டிற்காட்டிலும் திருமோகூரிலே அதிகமாத்ர மாக ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி யெழுந்தருளியிருந்த வெம்பெருமா னல்லது நமக்கு மற்றொரு ப்ராப்யமில்லை யென்கிறார். (ங)

ஈ0 - அவ :—மரணமான மஹாபயத்துக்கு விரோதிரிஸந ஸீலனான காளமேகமல்லது துணையில்லைபென்று அவனைப்பற்று கிறார்.

(தாளதாமரை) மலையைச் சுமந்தாப்போலே பூவிற்பெருமையைப் பொறுக்கவல்ல தாளையுடைய தாமரையென்கை. (க) “உரம் பெற்றமலர்க்கமலமுளகளந்தசேவடிபோ லுயர்ந்துகாட்ட” என்னக் கூடவகிறே. சேற்றின்நன்மையாலே யுரத்த தாளையுடைய தாமரை யென்கை. (தடமணி) இப்படிப்பட்ட பூக்களாலே யலங்கரித்தாப் போலே யிருக்குமாய்த்துத் தடம். [உரம்பெற்றமலர்க்கமலமுல களந்தசேவடிபோ லுயர்ந்துகாட்ட] சேற்றுவாய்ப்பாலே உரம்பெற் றிருந்த கமலமானது ஓங்கியலரந்தபோது, திருவுலகளந்தபோ தெடுத்த திருவடிகளுக்குப் போலியாயிருந்தது. [வரம்புற்றவித் யாதி] அப்போது (உ) “ஸநெஹஸ ராணா டி-ஸங்கைஸ்ஸுரா ணம்” என்கிறபடியே தேவர்கள் திரண்டு காலேநீட்டிக் தலையை வணங்கித் தென்னாண்டாப்போலே யிரோகின்றதாய்த்து, செந் நெட்களானவை கிடைந்து தலைசாய்ந்து கிடக்கிறபோது; இப்படிப் பட்ட தடங்களையும் வயல்களையுமுடைத்தான திருநீரோகார்.

ஊரில் போக்யவையடைய வயலிலே காணுவித்தனை. (நாளு மேலி) நாங்கோறு மதாராதரத்தைப்பண்ணி; அவிஷ்டில் விடிந்த விடிவுதோறும், அவனுக்கு (ங) “ஸநெஹஸ ராணா டி-ஸங்கைஸ்ஸுரா ணம்”

(க) பெரியா-தி-சக அ-

(உ) விஷ்ணுதாம் - மாங்கல்யஸ்தவ-

(ங) வி-பு-தி-கன-ங

க. திருவாய்மொழி, க-ப, க-தி, உ-பா, இவ்வுத்தி விராக்மாரம்.

ஸாஸ்பாதாசமேசியா" என்னுமாடியாய்த் திருப்பம், 'நன்கமர்' (கின்று) இவ்வுத்தி விராக்மொழிய வேறொரு நூல் போலுக்கைத் தன்ன யாதி இதுதானே பரபோலுக்கைத் தின்று, (அசுரரீதியாதி) அன் ஸங்கதந்தத் துணித்ததிக்கி விமோகியைப் போகக்கொண்ட போகவல்லனென்று கோற்றுமடியான திருத்தோன்கள் தாலை முடைய; "இவரிப்போகதிற்கபடிபெய்க்கினை" என்று கொ. "விமோகாதானும் தோடிட்டுவளர்ந்த காதின்று தெரியுங்காண் என்றருளிச்செய்தருளினவார்த்தை,

(சுரிசுழல்) நெடுநாட்பட ஸம்ஸாரத் தில்பட்ட ஸகலதாயிங்கல யாற்றுமபடி யிருக்குமாய்த்து, பின்னே போகிறவனுக்கு முன்னே போகிறவன் ஒருக்கால் திருக்குழலைக் குலைத்து துழக்க; (க. "கெஸவர்கெஸ நாஸநமேகேஸவர்கேஸவஸஸஸ." (கமலமித்யாதி கூட) காவியங்காவினுடைய பொய்யான கேக்கிலு பொய்யான முறுவலுமகப்பட்ட நெஞ்சுறலெல்லாம் திருமயம் பெய்யான கோக்கு பொய்யான முறுவலுமிருக்குமபடி சொன்னுகிறா

(காளமேகத்தை) ராஜாக்கள் போய்றோன முன்னே மேகம் தி விமோகாலே, முன்னாய் காளமேகம் லொளக்கியாய்ருக்கைத் து வித்தத் கொண்டுபோக பின்னே அங்குவிர்வாசக்கை யாறுமகித் துப் போகலா யிருக்குமாய்த்து, (அன்றிமற்றொன்றில் கருவே) காளமேகத்தையொழிய வேறு வந்தித்தலைபுடையோமக் கொள்க)

இரண்டாம் பாட்டு.

இலங்கதிமற்றொன்றைமக்த மீன்தான் திழயின் * அவர் கலங்கன் னரியாயிரப் பேருடைய ப்மான் * கலங்கென்றான் வற வாணர்கள் வாழ்திருமோகூர் * கலங்கமுறவான் * தந்தையாய் யாமே.

(ப)

ப:—அவந்தாம், விராசுரபோக்யபுத்தனாய் திருக்காதுபாம்பாறம் பூர்க்கியையுடைய ஸ்சிவஸ்வரன் திருக்காதுபாம்பாறம் விராக்மொழி தையிலும் வேறொரு திமுடையோமக் கொள்க.

(இ - ள்.) ஈன்-பூக்காணையென்னது * கலங்கம் * தந்தையாய் திருத்துழாயையுடைய * காய். அலங்கல்-அலகாய் * தந்தையாய் * தந்தையாய்

(க) பாரதம்

திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, உ-பா, இலங்கதி வ்யாக்யாநம். எ

கண்ணி - மாலையையுடையனாய், ஆயிரம்பேருடை - அநுபாவ்யமாய் அஸங்க்யாதமான திருநாமங்களையுடைய, அம்மான்-நிருபாதிக்கேஷையாய். நலங்கொள்-ஆந்ருஸம்ஸ்யாதி விலக்ஷணகுணங்கலையுடையராய், நான்மறை - நாலுவேசங்களுக்கு, வாணர்கள் - நிர்வாஹகரானவர்கள், வாழ்-ரக்ஷகத்வாதி குணநுபவத்தாலேவாழுகிற, திருமோகூர்-திருமோகூரிலேவர்த்திக்கிறவனாய், நலங்கழலவன்-ஆஸ்ரிததாரதம்யம்பாராதே நன்மைக்கிட்ட வழகிய வீரத்தழலையுடையவனுடைய, அடிநிழல்-பாதச் சாயையாகிற, தடமன்றி-தடாகமொழிய, யாம் - நாம், எம்மைக்கும் - எல்லாஜந்மத்திலும், கதி - கத்தவ்யமாக, மற்றொன்று - வேறொன்றை, இலம்-உடையோமல்லோம்.

இனிய துழாயென்றுமாம், அலங்கல்-மாலையாய், கண்ணி-தாராய், தொடையாகவுமாம், அலங்கல்-அலங்காரமாகவுமாம். (உ)

ஆறு :— (இலங்கதி) நமக்கெற்றைக்கும் ஸைஸ்தகல்பாண குணோத்தியான வவன்திருவடிகளின் நிழலாகிற குளிர்ந்த தடாக மல்லது மற்றொரு ப்ராப்யமில்லையென்கிறார். (உ)

சு-உவ;—போகஹேதுவான வொப்பணையையும் உஜ்ஜீவந ஹேதுவான திருநாமங்களை முடையவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு, காலத்தவமுள்ள தனையும் புகலுடையோமல்லோமென்கிறார்.

(இலங்கதிமற்றொன் றெம்மைக்கும்) (எம்மைக்கும் - மற்றொன்று-இலங்கதி) இவ்வார்த்தை ஒருஜந்மத்துக்கன்றியே, எல்லா ஜந்மத்துக்குமிருவோவார்த்தை; எல்லாக்காலத்துக்கு மிதொழிய வேறு துணையுடையோமல்லோம். (சுனித்யாதி) தாரையும் குளிர்ந்த தையு முடைய திருத்தழாபிஷ்ணுபையுடையதான வழகிய மாலே. (அலங்கல்) ஒளியென்னுதல், அசைவென்னுதல்; பின்னே போகாநின்றால் அடிமாரிபிடும்போது வ்ளையமசைந்துவருகிறபடியென்னுதல், திருமேனியிலே சேருகையாலே வந்த புகரைச் சொல்லுதல்.

(ஆயிரம்பேருடை) தோளும் தோள்மலையுமான வழகைக்கண்டு இவனைத்தப் புக்கால், இழிந்தவிடமெல்லாம் துறையாம்படி அஸங்க்யாதமான திருநாமங்களையுடையவன். (அம்மான்) வடிவவழகுகொண்டு அப்ராப்த ஸந்தஸ்தத்திலே பேசுநிற்புகவேண்டாதே, (உ) “ஆழியங்கையம்பாணே யேத்தாதயர்த்தது - வாளாவிரந்தொழிந்

அ திருவய்மொழி, கடு-ப, க-தி, ந-பா, அன்றியாம் வியாக்யானம்.

தேன் கீழ்கள்களெல்லாம்” என்று ஏத்தாத நானேக்கும் வயிடு பிடிக்கவேண்டும்படியான விஷயம்.

(நலங்கொளியாதி) “ஆர்ஞாப் பம்பமே வேதார்த்தம் என்று வேததார்ப்பம் கைவந்திருக்கு மவர்களாய், வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லரானவர்கள் நித்யவாஸம் பண்ணுக, தேசம். அவ்வூரில் வர்த்தகந்கானேயிறே வாழ்ச்சி அந்தே வாஸத்தாலே “ஆர்ஞிகஸம்மாஷ்ணமே பரமதர்மம்” என்று ஈர்வரனுக்கு மதிலே நிஷ்டைனாகவேண்டும் கேசா; அவ்வூரிலே யார்யாயிக்கச் சென்றாரா (க) “சுலா லிலு உவொ லவ தி உ-அம் மாபிஸ்துல்யோபவது” என்னு மவர்கள்.

(நலங்கழலவன்) ஆர்ஞிதருடைய குணதோஷகிருணா பண்ணாததிருவடிகள். அவர்கள் தாங்கள் ப்மோந்தாம் (உ) “யயுதாழ-வத்யதாம்” என்னு லும், (ங) “நக்யுதாழ-வத்யதாம்” என்னு மவன். (அவனடிநிழற்றடமன்றியாமே) அவனென்கிற பதம் இரண்டிடத்திலுமவரிகிறது. அவன் பாத்தராயைய கிற பொய்கையை யொழிப நாம வேறொரு கதியுடையாமல்

மூன்றாம்பாட்டு.

அன்றியாமொருபுகலிடமிலென்றேற்றலுந் தின்றவன் மூ னரனோதேவர்களாட * வென்றிம்மவுலகு - இம்மவுலகு - நோகூர்* நன்றுநாமிலிணுதும் மத்திடாக்கடவே. (க)

ப:—அந்தாம், அகிலஜகத்தின னைபாருதவ நகடபா - இம்மோகூரை, நமக்குத் துணைத் தேட்டமாமடியானது உம் மத்திடாக்கடவே இட்டுவோமென்கிறார்.

(இ - ள்.) அன்றி-உன்னையொழிய, யாம்-நாம்-என்றுபுகலிடம் வேறொருபுகலிடம். இலம்-உடையோமல்லோம். என்றேன்றலுந் என்றதளர்த்திகோன்றும்படி பலகாலும் கூப்பட்டி, தின்றவன்-ஜநலபத்தளவும்கின்று, நான்முகனாதெறி - ம்பற்றொரு மரக்கிணா கூட, தேவர்கள்-தேவஜாதிகள், நாட-தேவயாழ்வரிக, வென்று விளோதிகளைவென்று. இம்மவுலகு - இந்த உகத்தியமானதும். மணி.

(க) பா-யு-கஜி உஅ- (உ) பா-யு-கஜி-உஎ- (ங) பா-யு-கஜி-உ

திருவாய்மொழி, சுடு-ப, க-தி, ச-பா, இடர்கெட வ்யாக்யாநம். ௧

துழல்வான்-ரகழிக்கையே யாத்ரையாயிருக்கு மவனுடைய, திருமோகூர்-திருமோகூரை, நாம்-நாம், நமது-நம்முடைய. இடர்கெட-வழித் துணைதேட்டமான மனோதுக்கம் தீரும்படி, இனி-ரகழகனாவன் ஸந்தி லுக்கினான் பு, நன்று-அந்நயப்பரையோஜநாய்க் கொண்டு, நணுகுதும்-கிட்டக்கடவோம். (ங)

ஆறு :— (அன்றியாம்) ஆதலால், அர்த்திகல்பகாரியிருந்த வண்ணத் திருமோகூரிலே சென்று நம்முடைய க்லேஸமெல்லாம் ப்ரம்படிபுஜிபபோமென்கிறார். (ங)

சுடு-அவ:—ஸ்ர்வாச்சஷ்கனாவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நம்முடைய ஸகலத்துக்கமும் கெடச்சென்று ப்ரமோசுபோமென்கிறார்.

(அன்றியித்யாதி) ப்ரமோஜநாதரபரநம் அந்நயப்பரையோஜந முடைய பாகரத்தைச் சொல்லுவர்களாய்க்ந்து அவன்முகக்காட்டு கைக்காக. “தேவரையொழிய நரங்கொரு புகலுடையோமல் லோம்” என்று நிரந்தரமாக அடைவுகெடச் சொல்லிக் கூப்பிட்டு, (கின்று) அந்நயப்பரையோஜரைப்போலே தங்கள் ப்ரமோஜநம் கை புகருமுளையும் நின்று, (நான்முகனித்யாதி) சதுர்முகன், ருத்ரன், இவர்களைோடேகூட தேவஜாதியுடைய வாஸ்யரிக்க.

(வேன்றித்யாதி) அவர்கள் ப்ரதிபஷித்ததை வென்று, அவர் களுக்காய் விஷயமான வித்தரைஸோக்யத்தையும் ரகழித்து, அதுவே யாத்ரையாயிருக்குவான்வந்து வர்த்திக்கிற தேசமாய்க்ந்து. (நன்று நாமினிகணுகதும்) (இனி-நாம்-நன்று-நணுகதும்) அவன் ஸர்வாச்சஷ்கனாவன்பு, ரகழகபோஷஷ்டியுடைய நாம் நன்றாகக்கட்டு லோம். பூதேவரையிலே காலாவதஜநாஸந்தாதிகள் கிட்டிமுடி போலே யான்றிக்கே. (ங) “நீணகூரீ லாமிவைத்தந்நாய” என்று ப்ரம்நயாசிகள் சஷீமாதிகையக கிடயமுடிபோலு யான்றிக்கே. அந்நய ப்ரமோஜநாய்க் கிட்டிலோம். (நமதிடர்கெடவே) “ஆவரமார் ஆணை” என்றிருக்கிற நமமுடைய க்லேஸம்கெட. (ங)

நான் தாம்பரட்டி.

இடர்கெடவெம்மைப்போங்களியா யென்றென்றேத்தி * கடர் கொள்சோதையைத் தேவரும்முனிவரும் துடர * படர்கொன்பாம்ப மெய்யவ்ளிகொள்வான் திருமோகூர் * இடர்கெடவடிபரவுதும் தொண்டர்வாந்தினே. (ங)

(ங) நகுவிரு-கஉ-

கூடு திருவாய்மொழி, கடுப, க-சீ, ச-பர, இடர்கேட வ்யாக்யானம்,

ப:—அநந்தரம். ஜகத்ரக்ஷணர்த்தமா கஅநந்தஸாயியானவனுடைய திருவடிதனை யாஸ்ரயிப்போம் வாருங்கோளென்று, ரு-யையுடைய ரான பாகவதரை யழைத்தருளுகிறார்.

(இ - ள்) இடர்கேட - வீரோதிகளால் வந்த துக்கம் திரும்புக, போந்து - எழுந்தருளிப்போந்து. எம்மை - எங்களை. அளிபாய் - ரக்ஷித் கவேணும், என்றென்று - என்று பலகாலும் தளர்க்கிறதான்ற எனது - ஸ்துதித்து, அத்தாலே சுடர்கொள் - பேபொளியையுடைக்கான. கோதியை - தேஜோமயமாயுள்ள சிருமேகரியை, தேவரும்-ஸ்ரஸ்வதியை மிதளான தேவர்களும், முனிவரும் - ஐஸ்வர்யார்த்திகளாய் தபஸ்ஸுபண்ணுகிற ருஷிகளும். துடர-அநுவர்த்திக காஸ்ரயிக்கைக்காக. படர்கொள் - ஸ்வஸுபர்ஸத்தாலே விரிவையுடைக்காய், பாம்பினை - ஐரதிப்ரயுத்தமான மென்மைகுளிர்ந்த நாதற்கையுடைய திருவாவணியிலே, பள்ளிகொள்கான் - பள்ளிகொண்டருளுகிறவனுடைய, திருமோகூர் - திருமோகூரில். இடர்-சம்முடைய அணம்பவநுதிகம் கேட-போற்படியாக, தொண்டர் - ஆஸ்ரயணருசியை யுடையீர்களுள்ள சிவசன், அடி - அவன்திருவடிதனை, பரவுதம் - ஸ்துதிப்போம், வம்மின் - வாரும்கோள்.

(ச)

ஆறு:—(இடர்கேட) பரஹ்மசகிதர் ஸ்வரூபவிகற்பனைப் பரமர்த்தசகிதரைக் கெளபனனாகக்கொள்கிறதாய்ந்திருப்பதற்குவினையுடைய திருவாய்மொழி, அப்படியே நமக்கும் தம்முடைய விரோதிகளாகக்கொள்கிற பரமர்த்தசகிதரைக் கெளபனனாகக்கொள்கிற திருமோகூரிலே புலித்தாண்டி, அவன்திருவடியைப் புஜிப்போம். வாரும்கொள்கிறார்.

(ச)

சு-அவ;—சர்முடைய ஸாந்ததனம் கெடக்கொள்கிறதென்று ஸாந்ததனம் உத்தேசிக்கிற பரமர்த்தசகிதரைக் கெளபனனாகக்கொள்கிற திருமோகூரிலே புலித்தாண்டி, அவன்திருவடியைப் புஜிப்போம்.

(இடர்கேடவித்யாதி) “எம்மை - இடர்கேட - போந்துபாய்” என்றாய்ந்த ஸ்ரஸ்வதியைக்கொள்ளும், ஸாய்ந்தகையுடைய தளர்க்கும் வார்த்தை. “கேகாபனாபாதி தளர்க்கவந்திவக (பரிமை) முன்பு (க) “ரொஸுருவொலித கர்வயத்யாநா” என்றதொவ்வன் ஆபத்தாமிக்கவந்தே, (உ) “வளவியாழ்வாரி” என்றபிபஸ்யஸீரணி” என்றாய்ந்தோலை எம்மைக் கெளபனனாகக்கொள்கிறார்.

(க) கேத-கச-கச.

(உ) ரா-ஆர-கச-கச.

திருவாய்மொழி, கஉ-ப, க-தி, டு-பா, தொண்டர் வ்யாக்யாநம். கக

மெத்தனை. (போந்தளியாய்) “அவதரித்து ரக்ஷிக்கவேணும்” என்பர்
கள். முன்பெல்லா முபேக்ஷித்திருந்தவர்கள், ஒன்றுகெட்டவாறே
பாடிக்கப்பாறைப் பிடிக்குமாபோலே, “நாங்களாபந்நராய்வர நீ ஊடக்
கிறதென்” என்பர்கள்,

(என்றென்றேத்தி-துடர) தங்களாபத்தாலே இடைவிடாதே
புகழ்ந்து வடிப்பிட டாஸ்ரயிக்கக்காக. (சுடர்கொள்சோதியை)
“ ஆபாத்தாலத்திலையாகிலும் நம்பாடே வரப்பெற்றேயே! ” என்று
உஜ்ஜ்வலனாயிருக்கும்வனை யென்னுதல், விலக்ஷணமான வழகை
யுடையனாகையாலே ஸ்வயம் ப்ரயோஜகமானவனைக்கிடர் துக்கிவர்
த்தகனாக நினைத்ததென்னுதல். (தேவரும் முனிவரும்துடர) தேவர்
களும், ருஷிகளும் (க) “ ஸ்ரஹ்ஸரஹ்ஸரஹ்ஸரஹ் ” என்
றிருப்பாரும், ஐஸ்வர்யார்த்தமாக யத்தம்பண்ணுவாரும். (படர்கொ
ள்பாம்பிணைப் பள்ளிகொள்வான்) அந்நயப்ரயோஜகரை யடிமை
கொள்ளுகிறவன்கிடர், ப்ரயோஜகர்த்தரபரர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்
காக கஷ்டராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறான்.

(படர்கொள்பாம்பு) ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே வளராநின்றிள்ள
திருவநந்தாழ்வான். (பள்ளிகொள்வான்) தன்னோட்டை ஸ்பர்ஸத்
தாலே ஸர்வஜ்ஞனாவனை அஜ்ஞரோபாதி நித்திரைக்கிடங் கொடுக்
கும்பாடி பண்ணவல்லனாய்த்துத் திருவநந்தாழ்வான். (திருமோகூர்)
தேவா திக்ஷத்க் து ஸுலபனாநாந்தேராலேகூர்க் து ஸுலபனாகக்காகத்
திருமோகூரிலே நின்றருளினான். (இடர்க்கேடவடிபரவுதும்) அவ
னுடைய திருவடிகளை நம்முடைய ஸகலதுக்கங்களும் கெடும்படி
யாஸ்ரயிப்போம். (தொண்டர்வம்மினே) நம்மோடு ஸகோத்திரிகளா
யிருப்பாரடங்கத் திரளுங்கோள். (ச)

ஐந்தாம்பாட்டு.

தொண்டர்வம்மின் நம் சுடரொளி யொருதனிமுதல்வன் *
அண்டநூவுலகளந்தவண்ணி திருமோகூர்* எண்டிசையுமின்கரும்
போடு பெருஞ்செந்நெல்விளைய * கொண்டகோயிலைவலஞ் செய்திங்
காடுதுங்கடந்தீத. (ரு)

கூட திருவாய்மொழி, கடு-ப, க-தி, இ-பா, தொண்டர் வ்யாக்யாநம்.

ப:—அநந்தரம். அரேஷஷந ஸம்ஸ்லேஷ க்வபாவனு த்ரிவித்ர மன் வர்த்தித்திர திருமோகூரில கோயிலை யநுபவித்து ப்ரீதரானேம், வாருங்கோளென்கிறார். (இ)

(இ - ன்.) நம் - நமக்கநுபாவ்யமாய் சுடர்-நீரவநிகெளஜ்வல்யத் தை யுடைத்தான, ஒளி - தேஜோமய திவ்யவித்ரஹக்ஷையுடையனாய். ஒருதனிமுதல்வன் - ஐகத்துக்கு நிமித்தோபாதாந ஸஹகாரிருபமான த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய், அண்டம்-ஸ்ருஷ்டமான அண்டத்துக்கு அக்ஷரயிலுண்டான. மூவுலகு-ஐகத்தாயத்தையும், அளங்கவன் அளந்து கொண்டவன், அணி - அழகிய, திருமோகூர் - திருமோகூரிலே என் டிசையும் - பார்த்ததிக்குக்கன்தோறும், ஈன் - இனிய, கரும்பொடு - கரும்போடேகூட, பெருஞ் செந்நெல் - பெரிய செந்நெலானது, விளைய - விளையும்படியாக, கொண்ட - பரிக்ரஹித்த, கோயிலை-கோயிலை, இங்கு - இந் பூமியிலே, அலஞ்செய்து - பாதகபிணம்பண்ணி, கூத் தாடிதம் - பரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸஸம்பரமந்ருத்தம் பண்ணுவோம் தொண்டர் - ஆசையுடைய ரீக்சன், வம்மின் - வாருங்கோள். (இ)

ஆறு;—(தொண்டர்) ஐகத்துக்கு த்ரிவிதகாரணமும் தானே யாய், அப்ராக்ருதமான வழகையுடையனாய், மஹாபலியாலே யப ஹ்ருதமான த்ராலோக்யந்தையு மானதுகொண்ட வெம்பமுதர வெழுத்தருளியிருக்கையாலே அதிஸ்வரகயமான திருமோகூரை யா ப்ரபரிக்க வாருங்கோளென்கிறார். (இ)

ஈடு-அவ;—அவனெழுந்த களிநின்ற திருமோகூரை யாப்யரித் ததுபரிக்க வாருங்கோளென்கிறார்.

(தொண்டர்வம்மின்) பகவத்க்ஷிப்யத்தில் சபலாபரிதும்பர் வாருங்கோள். (நஞ்சுடரொளியொருதனிமுதல்வன்) நெய்கித்த ஜோருடியாய் த்ரிவிதகாரணமும் தானேயானவன் (நம்) என்முதர மான ப்ரஸித்தியைச்சொல்லுதல், தன்வடிவழகையும் ஐகத்துடன் தன்னோட்டைப்ராப்தியையும் நமக்கறிவித்தவனென்கிறது.

(அண்ட மூவுலகளந்தவன்) அண்டத்துக்குப் புறப்பிரிந் திறவன். மஹாபலியாலே யபஹ்ருதமான அண்டீடாதபத்திகை ஏற ன்றுவகைப்பட்ட லோகங்களை யுமொந்து கொண்டவன். ஸ்ருஷ்டித் து விடுகையன்றிக்ஷே, ஸ்ருஷ்டமானஐகத்தைப்ரபல சபஹ்ரித்தால் எல்லாநடந்துகொண்டு ரக்ஷிக்குமவனென்கை.

திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, கூத்தன் வ்யாக்யானம். சுந.

(அணிதிருமோகூர்) அவன்றனக்காபரணமான தேசமென்னுதல், ஸாஸாரத்துக்காபரணமான தேசமென்னுதல். (எண்டிசையுமித்யாதி) எட்டுத்திசுக்கிலுமின்ற கரும்போடே பெருஞ்செந்நெல் விளையும்படி (கொண்டகோயில்) திருவுள்ளத்தாலே பரிசுரணித்த கோயில், கரும்புக்கு நிழல்செய்தாப்போலே யிருக்கும்செந்நெல்.

அவன் ஸத்ரிதியாலே ஊரும் (க) “சுகாலமலிநாவுகூர்-அகாலமலிநாவருகூர்” என்கிறபடியேயாய்த்து. (வலஞ்செய்து) ப்ரதக்ஷிணைகளைப்பண்ணி. (இங்காதேவ்கூத்தே) அங்குப்போனால் (உ) “சுகாலமலிநாவருகூர்-அஹமந்நமஹமந்நம்” என்று களிக் குர்த்தை யிங்கேகனிப்பேரம். (ஈ)

ஆரம்பாட்டு.

கூத்தன்கோவலன் குதற்றுவுல்லசரர்கள்கூற்றம் * ஏத்துங்ங் கட்டுமமரர்க்கு முனிவர்க்குமின்பன் * வாய்த்ததண்பனைவளவயல் குழ்திருமோகூரத்தன் * தாமரையழியன்றி மற்றிலமரணே. (சு

ப:—அநந்தரம், போத்தாக்களுக் கதுபவப்ரீதிகரணம் ஆப்தணை அவன்திருவாழ்கனொழிய வேறென்றை ரக்ஷமாக வுடையோமல்லோ மென்கிறார்

(இ - ள்) கூத்தன் - வல்லாராடினாப்போலே தர்ஸநீயாதியாய், கோவலன்-ரக்ஷயவர்க்கததைப்பின்பென்று ரக்ஷிக்குமவனாய், குதற்று - பீடகரண குதற்றதலையுடையாய், வல் - ப்ரபலரான, அசுரர்கள் - கேரிகிதேநுசுப்ரபுருஷினாயுள்ள வாஸுபர ப்ரக்ருஷிகளுக்கு, கூற்றம் - ம்ருக்யுவாய், ஏத்தும் அநந்யப்ரயோஜனராயேத்துகிற நங்கட்கும் அநபி மாநரணநமக்கும், அமரர்க்கும்-நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற அமரர்க்கும், முனிவர்க்கும்-முனிவர்க்கும், இன்பன்-ஆநந்தகரணம், வாய்த்த-ஸம்ருத் தமாய், தண் - குவிர்த்த, பனை - நீர்நிலங்களாலும், வளவயல் - தர்ஸநீயமான வயலாலும், குழ் - குழப்பட்ட, திருமோகூர்-திருமோகூரிலே ஆத்தன் - ஆஸ்ஸிசர்க்கு விசுவாமித்துப்பற்றல ம்படி, சற்குற ஆப்தணை டைய தாமரையழியன்றி - க்ரடிஸயபோக்யமான தாமரைபோன்ற திருவாழ்கனையொழிய, மற்றரணலம் - வேறெருரகக் முடையோமல் லோம் (சு)

(க) ரா-பு-கஉஎ-கக-

(உ) டை-ப்ருகு-கஉ-

கச திருவாய்மொழி, கஃப, க-தி, க-பா, கூத்தன் வ்யாக்யாநம்.

ஆறு;—(கூத்தன்) கோபாலனாய், மனோஹாரி சோஷ்டிகங்களை யுடையனாய், மிறுக்குச்செய்யும் வலியான வஸுரர்க்கு ம்ருத்யு வாய், நித்யஸித்தர்க்குந் இன்னுபாயிக்கிற நமக்குநெரிக்க வினிய னாய், மிகவுமழுகிறான நீர்நிலங்களை யுடைய வளவிகானவயல்வழந்த திருமோகூரிலே பரமாப்தனையும்கூந்த நவீயிருக்கிற வெப்பெருநா னுடைய இருவடிகளல்லது வேறுநமக்கரணிலேயென்கிறார். (க)

ஈடு; அவ;—திருமோகூரிலே சிந்தநுவினபரமாப்ததமன் திரு வடிகளல்லது வேறுநமக்கு ரகைஷ்டிலேயென்கிறார்.

(கூத்தன்) நடக்கப்புக்கால் வல்லாராடினாப்போலே யிருக்கை. (க) “சுமுதஃவ்யயளநாரீ - அக்ரதஃப்ரயயௌராம:” என்கிற படியே நடைச்சுரவத்துப் பிடிக்கலாயிருக்குமாய்த்து. அவன்முன் னேபோகப் பின்னேபோகையாவது-கூத்துக்கண்டுபோகையாய்த்து. (உ) [ஆடல்பாடலவைமாற்றினர்காமே] என்னக்கடவகிறே - அவன் திருக்குழலே வாய்வைத்தபோது அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் குழலோசை யைக்கேட்டுப் பாடத்தவிரந்தார்கள், அவன் நடையழகைக்கண்டு ஆடத்தவிரந்தார்கள்:

(கோவலன்) தன்னைத் தாழவிட்டு ஆஸ்ரிகரைகூழிக்குமவன். பிசாசத்துக்கு மோகூத்பரதனாய் வழிநடக்கினவனிறே. (குதற்றுவால் லசுரர்கள் கூற்றம்) மிறுக்குக்களைப்பண்ணாநிற்பாராய், பெருநெரிக்க ரான வஸுரர்களுக்கு ம்ருத்யுவாயுள்ளவன். (எத்துமித்யாதி) இன னுபாயிக்கிற நமக்கும், “வைகுந்தத்தமரநம் முனிவரும்” என்கிற நித்யாஸ்ரிகர்க்குமொக்க வினியனுவவன்.

(வாய்த்தலித்யாதி) அழகுநான நீர்நிலங்களை யுடைய வளவிகான வயலையுமுடைய திருமோகூரிலே சிந்தநுவின பரமாப்த. நான் தனக்கில்லாத மாணஸமயத்தில் (ங) “கந்தஸ்யுரோதிதே தூ நமயதி - அஹர்ஸமராமித்பக்தம்நயாம்” என்னும் பரமாப்ததமன், தன்னை யஞ்சினபோது அவன் பக்கவிலே நயஸ்தபரனாய் கிர்ப்பாபயம்மாடி யான ஆப்ததமன். (தாமரையடியன்றி) அகாப்தனை நம கிட வெண்ணுதாய்த்துத் திருவடிகளில்போக்யதை. (மற்றிலமரோக) வேறுசிலரை ரகைக்ரகையுடையோ மல்லோம். போர்யதைநிலில் யாகிலும் விடவெண்ணுதபடி புறம்புபுகலில்லையென்கை. 3

ஏழாம்பாட்டு.

மற்றிலமரண்வான்பெரும்பாழ்தனிமுதலா* சுற்றநீர்ப்படைத்த தன்வழிக்கொன்முனிமுதலா* முற்றந்தேவரோ லேகுசெய்வான் திருமோகூர்* சுற்றிநாம்வலஞ்செய்யநத்துயர்கெடுக்கடிதே. (௪)

ப :—அநந்தரம் அநிலஜைத்ஸர்ஷ்டாவான ஸர்ஷெஸ்வரன்வர்த்திக் கிற திருமோகூரைப்பற்றி அநுகூலங்குத்திகளைப்பண்ண, நம்முடைய துஃம் சடக்கெனப்போமென்கிறார்.

(இ - ள்.) தனி - (௧) “சுஜாஜெகாடி-அஜாமேகாம்” என்கிற படியே உட்பக்யா திகளில்லாத கைவஸைந்யத்தை யுடைத்தாய் நானா விக கைங்கர்யங்களுக்கத்தானே தாரணமாய், வான்-ஸமஸ்தகர்யங் களும் ஸவைகேதசக்திலையாம்படி நிரதிஸயமஹந்தையையுடைத்தாய், பெரு - அஸேஷகர்யத்தையு முண்டாக்குகைக்கு யோக்யபூதையான பாழ்முதலா-பரக்குகிமுதலாகக்கொண்டு சுற்றும்-எங்குமொக்க வ்யாப்தமான. நீர் காரணஜைத்தை. படைத்துஸ்ருஷ்டித்து, அகன்வழி-அந்தவழியாலே. கொல்-அண்டத்துள் வாயிலே ஸ்ருஜ்யஜைத்துக்கு முற்பாடனுய்யாலே பழையனாய். முனிமுதலா-ஸ்ருஷ்டிப்பகார மநந சைத்யா பரஹ்மாமுகலாக, முற்றந்தேவரோடு ஸமஸ்ததேவர்களோடு கூடின், முற்றமுலகு - ஸரஸ்வலோகங்களை யும். செய்வான் பண்ணுமன னுடைய. திருமோகூர் திருமோகூரை, சுற்றிலமம் நாம்செய்ய - ப்ர தக்பிணம்முதலான அநுகூலங்குத்திகளை பேரகருபண நாம்பண்ண, நம் நம்முடைய, துயர் - குபரிமைபரவ்ஸித்ததுக்கம். சுமநு - சடக்கென, செகெ - போம், ஆஸால், மற்றாரணிமம் - மற்றாரைமுடையோடல்ல லோம். (௪)

ஆறு :—(மற்றிலமரண்) பெரியதசவொப்பின்பிக்கேயிருக்கிற பாக்ஷம் - அநிலஜைத்ஸர்ஷ்டாவான ஸர்ஷெஸ்வரன்வர்த்திக் கிற தன்வழிக்கொன்முனிமுதலா* முற்றந்தேவரோ லேகுசெய்வான் திருமோகூர்* சுற்றிநாம்வலஞ்செய்யநத்துயர்கெடுக்கடிதே. (௪)

(௫) ப்ரவேசனம்.

கன திருவாய் மொழி, க-ப, க-தி, அ-பா, தாயர்கெடுங்கயங்கயகம்,

ஈடு - அவ : - எம்முடையரசுண்ணம் தனக்கவர்குமையான உத்
பாதகன்வர்த்திக்கிற திருமோகனை யாப்பாடுக்கலை. தம்முடைய
துக்கங்க ளப்போதேபோலவன்கிறார்.

(மற்றிலமரண்) வேறோராணையுடையோமல்லோம். அவன்
தான் ரகசியமாகவல்லோவென்னில் ; இதுவன்றோ வவன்படி பொன்
கிறதேயல் (வானித்யாதி) இவ்வாறு துண்டான கார்யவர்க்கு மடங்கு
மழிந்தவன்மும் தாழ்ந்தவரையாலே வலிகார், அபரிச்சித்யவாய்,
மோகமோகங்களை மீளாப்பதான அத்திதியமான மூலப்பாத்தி
தொடக்கமாக. (சுற்றிநீர்படைத்து) (க) “சுவவனவவவவவ-
அபவவவவவவவவவ” என்கிற மூலே அவ்வாணவவவகை ஸ்ருஷ்
டித்த. (அதன்வழித்தோன்முனிமுதலா) அவ்வழியாலே, தேவாதி
களைப்பற்றப் பழையனாய் மனசிலனை சதர்முகன் தொடக்கமாக.
(முற்றித்தேவரோலேதசெய்வான் திருமோகார்) எல்லா தேவனு
யோடுங்கூட எல்லாலோகங்களையு முண்டாக்கு மவன்வர்த்திக்கிற
திருமோகார்.

(சுற்றிநாம்வலஞ்செய்ய) நாம்சென்றுவிடாதே பாதகவிறு
களைப்பண்ண. (நந்துயர்கெடுங்கடிதே) “வழித்தகளைபெயல்”
என்று நாம் படுகிறதுகூட சுடக்கெப்போம். (ம) “நபவவவவவ
மதொவவதி - அகலோபயம்கதொவவதி” என்னக்கடவதிநீர் ;
ஆனபின்பு, மற்றிலமரண். (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

துயர்கெடுங்கடிதொடந்துவந்தமயவர்கொழித் * உயர்கொன்
சோலையொண்டபண்ணியொளித்தமோகார் * உயர்கொன்
வல்லரக்கர்புக்கழுந்த * தயரதன்பெற்றமரசுகொன்நீரடத்தினைவே.

ப :—அநக்கரம், உகந்தனுடைய சைவ கலோமுகம் நிரூபண சிவ
சேதனமான கசரமாந்மஜகதகதைக் கிடையுதபவியுக்கொ கொன்
பொன்.

(இ - ள்.) உயர்கொன்-உயர்த்தியையுடைய, சோலையொண்டபண்ணியும், ஒண்-விலகணமான : தடம்-தடாகங்களையும், அவி-அவ்வாறு

(க) மதுஸ்ம் க-அ-

(உ) கை-ஆ-எ-

திருவாய்மொழி, கர்ப, க-தி, அ-பா, துயர்க்கெடும் வ்யாக்யானம். கன

மாக வுடைத்தர்ய், ஒளி-அத்யஜ் ஜ்வலமான, திருமோகூர்-திருமோகூரிலே ஜகத் பாதகத்வத்தால்வந்த, ஆயிரம்-அஸங்க்யாதமான, பெயர்களுடைய - விருதுபேரையுடையராய், வல் - ப்ரபலரான, அரக்கர்-ராக்ஷஸ், விபீஷணப்ரப்ருதிகளைப்போலே துறையறிந் திழியாமையாலே, புக்கமுந்த - புக்கமுந்தும்படியாக, தஸரதன் பெற்ற - தஸரதன் பெற்ற, விஷஹரமுமாயாபரணமுமான, மரகதமணி - மரகதமணி போலே ஸ்யாமளமான நிறத்தையுடைய, தடத்தினை-தடாகத்தை, அடியவர் - * குணைந்தாஸ்யமுபாகதரான நீங்கள், வந்து - வந்து, அடைந்து-கிட்டி, தொழுமின்-தொழுங்கோள், துயர்-உங்கள்ஸஹாயத்தாலே க்லேஸ்மானது, கடிது-சடக்கென, கெடும்-நசிக்கும்.

விஷஹரமுமாய் ஆபரணமுமான மரகதக்ருஷ்டாந்தத்தாலே ப்ரதிகூலகிரஸமும் அநுகூலர்க் காஸ்யமுமாமென்று கருத்து (அ)

ஆறு:—(துயர்க்கெடும்) பரமப்ராப்ய பூதனை வவனுக்குக் கூட போக்யமான திருமோகூரே நமக்கு ப்ராப்யம்; ஆகலால், ப்ரதிகூலரெல்லாரும் துக்கஸாகரநிமக்நராம்படி தயரதன்பெற்ற ஸமஸ்தகல்யாணகுண விசிஷ்டமான மரகதமணித்தடத்தினைத் திருமோகூரிலே யீண்டச்சென்று புஜிபுஷ்கோளென்கிறார். (அ)

சுடு - அவ;—திருமோகூரிலே சின்றநுளின் ஆன்சின்னையான தசரதாத்மஜனை யாஸ்ரயிக்க நம்முடைய துக்கமெல்லாம் போமென்கிறார்.

(துயர்க்கெடும்கடிது) நாமபேக்ஷியாதிருக்கத் தன்னடையே சடக்கெனப்போம் நம்முடைய துக்கங்கள். (அடைந்துவந்து) வந்தடைந்து-வந்துகிட்டி. (அடியவர்தொழுமின்) “வழித்துணைநிலை” என்று க்லேஸப்படுகிற நீங்களாஸ்ரயிபுஷ்கோள். (உயரித்யாதி) உயர்க்கேசலைகளாலும் அழகிய தடாகங்களாலு மலங்க்ருதமான வெள்ளையையுடைய திருமோகூர். (ஒளி-ஸமுதாயசோபை) சோலையைக்கண்டா லவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாயி நக்கும்; தடாகங்களைக் கண்டால் அவன் வடிவில் ஸ்ரமஹரதக்கு ஸ்மாரகமாயி நக்கும். * வாசத்தடம்போல் வருவானிறே அவன்றான்.

(பெயர்களாயிரமுடைய) ஈஸ்வரன் ரக்ஷித்துப் படைத்த பெயர்களோபாதி போருமாய்த்து இவர்கள் பரஹிம்ஸைபண்ணிப்

படைத்த பெயர். “யஜ்ஞஸத்ரு,” “ப்ரஹ்மஸத்ரு,” என்றுப் போலேயிறே யீவர்கள் பெயர் (வல்லரசுக்காபுக்கழுந்த) பெருமிடுக்க ரான வஸுரர்கள் புக்கழுந்தும்படி. (த்யரதீனித்யாதி) சக்ராவர்த்தி பெற்ற நீலமணிபோலே யிருக்கிற தடத்தை - அடைந்துவந்தடிய வர் தொழுமின்.

(க) “வயிதாநீராவாவீ வாரிவ தரவொழி - பதி
தருமருவாபி வாரிவத்ஸ்வபோக்யம்” என்கிறபடியே அநுசூலர்க்கு
ரக்ஷகமாய், (உ) “காகு^{ஸ்}தவாதா^{ஸ்}வெவதநுஸஃ - காகுத்
ஸ்த்தபாதாளமுகேபதன்ஸ” என்கிறபடியே உகவாதார்க்கு நாஸக
மாயிறேயிருப்பது. (ங) “யோகவஸிந^{ஸ்}ஜகூரெதா^{ம்} மவ^{ம்}வொ
காநந^{ம்}தூநா^{ம்} - மயாத்வம்ஸமஜ்ஞகோ^{ம்} சுச்சிலாகாந^{ம்} நுத்த
மாம்” என்று பக்ஷியையும் வழிநடத்துமவனிறே. (அ)

மணித்தடித்தடிமலர்க்கண்கள் பவளச்செவ்வாய் * அணிக்
கோள்நால்தடங்கோள்கெய்வ மசரரையென்றார் * துணிக்துருவல்
லரட்டனுறை பொழில்திருமோகூர் * நணிக்துருமுடை நல்ல
ரண்நாமடைந்தனமே. (சு)

(இ - ள்.) மணித்தடத்து - கெளிந்த தடாகம்போலே குளிர்ந்த, அடி-திருவடிகளையும், மலர்-லீகவிதமான தாமரைபோலே யிருக்கிற. கண்கள் - திருக்கண்களையும், பவளச்செவ்வாய்-பவளம்போலே சிவந்த திருவதாரத்தையுமுடையனும், அணிக்கொள் - * ஸர்வபூஷணபூஷார் ஹமாய், நால் - நாலாவகைப்பட்ட, தடம் - பெரிய, கோள் - திருக் கோள்களையுடைய, தெய்வம் - திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனும், திவ்யமழகுக்கும் புறம்பு ரணகதேடவேண்டாதபடி. அசுரரை-ஆஸுரப் பரக்ருதிகளை, என்றும் - ஸர்வகாலமும், துணிக்கும் - சேதிக்கும், வல்லரட்டன் - பெருமிடுக்களுனவன், ஆஸ்ரிகர்க்கு அச்சமற்றம்படி அபாவிய

(5)

(2) ரா-யு-கசு-உ௦-

(12) ரா-ஆர-கா 25.0-

திருவாய்மொழி, கடுப,க-தி, கூ-பா, மணித்தடம் வ்யாக்யாநம், கக
மகைக்காக, உறை-ரித்யவாஸம் பண்ணுமீடமாய், பொழில்-போக்ய
மான பொழிலையுடைய, திருமோகூர்-திருமோகூராகிற. நம்முடை-
நம்முடைய, நல்லரண்-விலகண்ணரகுகமான தேசமானது. நணித்து-
அத்யாஸந்நமாய்த்து; நாம்-துணைதேடித் தனிமைப்படுகிறநாம், அடைந்
தனம்-அணுகப்பெற்றோம்.

அரட்டன்-மிடுக்கன்.

(க)

ஆறு:—(மணித்தடத்தடி) நிரவகிக ஸௌந்தர்யத்தையும்
ப்ரதிகுலசிரஸை ஸாமர்த்தயத்தையு முடையனாபிநந்தவெம்பெருமா
னெழுந்தருளியிருந்த, ஸர்வஸுலபமாய் பரமப்ராப்யமான திருமோ
கூரை நாமும் புஜிக்கப்பெற்றோமென்று, தம்முடைய லாபத்
தைப் பேசுகிறார்.

(க)

ரடு - அவ:—நமக்கரணை திருமோகூரை நாம் ப்ராபிக்கப்
பெற்றோமென்று, ஸ்வலாபத்தைப் பேசுகிறார்.

(மணித்தடத்தடி) தெளிந்த தடாகம்போலையாய்த்துத் திரு
வடிசுளிருப்பது ஸ்ராமஹரமான திருவடிகளென்னை. (மலர்க்
கண்கள்) அத்தடாகம் பூத்தாப்போலையாய்த்துத் திருக்கண்க
ளிருப்பது. (பவளச்செவ்வாய்) ப்ரவாளம்போலே சிலந்த திருவ
தரத்தையுடையனாய், தனக்குத் தானே யாபாணாமா யிருந்தும்
பெரிய நானுதிருத்தோள்களையுமுடைய தெய்வம்.

அவன் வழித்துணைமாகப் போய்மோது, ஸ்ராமஹரமான வடி
வும் தன்னுகப்புத்தேகாற்றின ஸ்மிதவீக்ஷணைகளையுமுடையனாய்,
ஒருகல்மனினுக்குள்ளே போமாபோலே அச்சங்கெட்டிப் போய்விடி
யாய்த்துத் தோள் சிழவிலே யொதுங்கினுளிருக்கும்படி. விஜிதேஷை
யோடேயாய்த்துப் போவது - “வழியிலே யெங்கே யென்ன ப்ரதி
பத்தகம் வருகிறதே” என்று ஆசிரிலைவாத்த கையுத்தாணுவா
யாய்த்துப் போவது.

(அநரரைபென்றும் துணிக்கும்வல்லரட்டன்) அந்நர வர்க்கக்
கை பொன்னும் துணிக்கும்பெருமிடுக்கன். (உறைபொழில் திருமோ
கூர்) நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பொழிலையுடைய திருமோகூர், “விந்
தறம்வர்த்திக்கும் முறைஞ்சு” என்னுமாமோலே. (நணித்து) கிட்
டிற்று - ப்ரத்யாஸந்நம். (நம்முடைநல்லரண்) நமக்கு ரகுகமான

உ-0 திருவாய்மொழி, கர-ப, க-தி, கர-பா, நாமடைந்த வ்யாக்யாநம்

தேசத்தை. (நாமடைந்தனமே) ரக்ஷகாபேகையுடைய நாம் இட்டப் பெற்றோம். (க)

பத்தாம்பாட்டு.

நாமடைந்தகல்லரண் நமக்கென்றுநல்லமரர் * தீமைசெய்யும் வல்லகரரையஞ்சிச் சென்றடைந்தால் * காமரூபங்கொண்டெழுந்தளிப்பான் திருமோகூர்* நாமமேநவின்றெண்ணுமினேத்துமினமர் காள். (க)

ப :- அந்நகரம். ஆஸ்சிதவிஷயத்தில் அபீஷ்டவித்ரஹ பரித்ரஹம் பண்ணி ரக்ஷிக்குமவனுடைய திருமோகூரினுடைய திருநாமத்தை, நம்மோடநவயமுடையார் அநுஸந்தித்து எத்துங்கோளென்கிறார். (க)

(இ - ள்.) நமக்கு-நமக்கு அஸகாரணமாக, நாமடைந்த-நாம்பற்றின, நல்லரண் - விலக்ஷணமானவரண், என்று-என்றுகொண்டு நல்லமரர்-நல்லதறியும் தேவர்களானவர்கள், தீமைசெய்யும்-பொல்லாங்குபாவர்க்கிச்சுக்கடவ, வல்-ப்ரபலரான், அகரரை-அஸ-நரர்களைக் குறித்து அஞ்சிச்சென்றடைந்தால் - அஞ்சிச்சென்றாஸ்யித்கால். காமரூபங்கொண்டு-அதுரூபமாய் அபீஷ்டமான வடிவைக்கொண்டு, எழுந்து - இளர்ந்து, அளிப்பான் - ரக்ஷிக்குமவன், திருமோகூர் - திருமோகூரினுடைய. நாமமே - பேர்பட்டபுகழையே, நமர்கான்-நம்மோடநபந்தமுடைய நீங்கள். நவின்று-பயின்று, எண்ணுமின்-நினையுங்கோள்; அவ்வளவில் பர்யவஹிபாதே, எத்துமின் - பரிதிப்போரிதராயேத்துங்கோள்.

காமரூபமென்று - அம்ருதப்ரதாந தசையில் உபெண்ணாடி யமுதாட்டினபடியைச் சொல்லிற்றுக்வுமாம். (க)

ஆறு:- (நாமடைந்த) திருமோகூரே நமக்கென்றைக்கும் ப்ராப்யமாக நாமடையப் பெறுவதே! என்று, மின்னையுந் ஸ்வலாபத்தைச் சொல்லி யநுபஷித்து, ஆஸ்சிதநுடைய பிச்சாநு கணமான வடிவைக்கொண்டு அவர்களுடைய விரோதிகளை தாவித்து ரக்ஷித்தருளுமவ னெழுந்தருளியிருந்த திருமோகூரினுடைய திருநாமத்தையே சொல்லி அங்நுரை யேத்துங்கோளென்கிறார். (க)

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௧-தி, ௧௦-பா, நாமடைந்த வ்யாக்யாநம். உக

௪௫-அவு;—ஸர்வரக்ஷகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நமக்கு பந்துக்களானார், ஆதரித்து நினைத்தேத்துங்கோ ளென்கிறார்.

(நாமடைந்தவித்யாதி) நமக்கு ரக்ஷையாக நாம்கிட்டின நல்லர ணென்று. அவர்கள் பாசரமிருக்கும்படி. (நல்லமரர்) தங்களாபத் துக்கிவனே யுபாயமென்றறிகையாலே-நல்லமரரென்கிறார்; அசுரர் களிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியித்தனையுமிதே.

(தீமைசெய்யுமித்யாதி) பரஹிம்ஸையே யாத்ரையாயிருக்கிற வஸுரர்களுக்கஞ்சி வந்து சரணம் புக்கால். (காமமித்யாதி) ரக்ஷ ணைநுபாமான வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்கிறவன் வர்த்திக் கிற திருமோகூர். (நாமமேநலின்று) ஊரின்பேரை வாயாலே சொல்லி யதஸந்தித்து, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே யேத்துங்கோள் நம் முடையவர்கள். (௧௦)

பதினென்றும்பாட்டு,

ஏத்துமினமர்காளென்றுதான் குடமாகூத்தனை * குருகூர்ச் சடகோபன்குற்றேவல்கள் * வாய்த்தவாயிரத்துள்ளிவைவண்திரு மோகூர்க்கு * ஈத்தபத்திவையேத்தவல்லார்க்கிடர்கேடுமே. (௧௧)

ப:—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக, பகவத்ப்ராப்தி வீரோதிநிவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார். (௧௧)

(இ - ள்.) நமர்களால்-நமமுடையவர்களெல்லாரும், எத்துமினென் று - உங்களுகப்புத்தோற்றும்படி யேத்துங்கோளென்று, தான்-தான், குடமாகூத்தனை-குடங்கொண்டாடின கூத்தனானவனைப்பற்றி, குரு கூர்-திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன்-ஆழ்வாருடைய, குற்றே வல்கள்-அந்தரங்கவருத்திகளாய், இவை ஈர்வரஹக்ருத் தருதியாம்படி யாக, வாய்க்க-வாய்த்த, ஆயிரத்துள்-ஆயிரத்துக்குள்ளே, வண்திருமோ கூர்க்கு-விலக்ஷணமான திருமோகூர்க்கு, ஈத்தபத்திவை-ஸமர்ப்பிக்கப் பட்ட பத்து இவற்றை, ஏத்தவல்லார்க்கு, ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு சொல்லவல்லவர்களுக்கு, இடர்கெடும்-ஹீராவஸாஈத்திலேவழித்துணை யில்லாத துக்கம் தீரும்.

இது கலித்துறை.

(௧௧)

உஉ திருவாய்மொழி, ௧0-ப, ௧-தி, ௧௧-பா, ஏத்துமின் வ்யாக்யாநம்

ஆறு;—(ஏத்துமின்) என்னுடைய திவ்யமான சேஷ்டிதங்களை யுகந்திருப்பா ரெல்லாரும் வந்தேக்கி வாழுங்கோரென்று தான் குடமோடுகத்தனைக் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்னவாயிரத்தில், திருமோகூரைச்சொன்ன வித்திருவாய்மொழியைக்கொண்டு அவ் ஹார யேத்துங்கோ ரென்கிறார். (௧௧)

௪0-அவ;—நிசுமத்தில், பரமோதாரமான திருமோகூருக்குக் கொடுத்த வித்திருவாய்மொழியை யப்யஸிக்கவல்லார்க்கு துக்கிவ ருத்தியுண்டாமென்கிறார்.

(ஏத்துமின்) நம்சேஷ்டிதங்களை யுகப்பா ரெல்லாரும்கண்டு வாய்படைத்த பரமோஜநம் பெறும்படி யேத்துங்கோரென்று, தான்சொல்லி, அதுக்கு விஷயமாகத் தான் குடக்கத்தாடினவனை (குருகூர்ச்சடகோபன் துற்றேவல்கள்) ஆடிவா நடைய ஆஞ்சரங்க வருத்திகள். அவன் குடக்கத்தை யநுஸந்தித்து இவர் வாசிகமான வடிமையிலே யகிகரித்தார்.

(வாய்த்தவாயிரத்துள்ளிவை) ஸர்வஸ்வரஸுக்கு நேரப்பட்ட வாயிரத்துள்ளிவை வாய்த்தவையாய்த்த இவை. (வண்திருமோகூர்க்கீர்த்தபத்து) பரமோதாரமான திருமோகூர்க்குக் கொடுத்தபத்து (௧) “ ஈதூஹரஸீலவாயி-ஓவீ-ரத்தநாரசிபார்த்திவ” என்று ப போலே. இத்திருவாய்மொழியி ணினிமையிலே திருமோகூர்க்கா யிருந்தனவென்று கொடுத்தார்.

(இவையேத்தவல்லார்க்கிடர்கேநீம்) இப்பத்தை மாப்பிடி வல்லார்க்கு, ஸரீராவஸாதத்தில் “வந்திருமோகூர்க்கீர்த்த” என்று கீரே ஸப்பட வேண்டாதபடி காவமோகம் வந்திருக்கையாம். (௧௨)

பத்தார்பத்து முதல்கிருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமா நுஜாயாம :

இரண்டாந்திருவாய்மொழி—கேமீடர் ப்ரவேஸங்கள்.

ஆறு;—(கேமீடர்) இப்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடேகூடத் திருமோகூரி லெம்பெருமானை யநுபவித்து, திருவனந்தபுரத்திலே யும் அவனை ஸ்ரீவர்களோடேகூட வநுபவிக்கைக்காக ; *

ப :— இரண்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழே வழித்துணையாகக் காளமேகத்தை யாஸ்ரயித்த விவ்வாழ்வாரை ப்ராப்யதேசத்தேறக் கொண்டுபோக வுத்யோகித்த ஸர்வேஸ்வரன், “ தேசத்தினுடைய ப்ராப்யத்வத்தையும் தன்னுடைய கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்திதையையு மிந்தவியூகியிலே ப்ரகாசிப்பித்து இவருகப்பை விளைப்பித்துக்கொண்டு போவோம் ” என்று திருவுள்ளம்பற்றி, ரிரதியுபோக்யமான திருவனந்தபுரத்திலே கண்ணளந்தருளுகிறபடியைக்காட்டக் கண்டு ஸந்துஷ்டராய்; அவனுடைய வாஸ்ரீத ஸம்ஸ்ரேஷ்வஸ்வபாவத்தையும், ஆஸ்சர்யாவஹமான அந்வயத்தையும், அசேஷஜகத்ரக்ஷகத்வத்தையும், அவை திகவாத்ஸல்யத்தையும், அநுபஹிதஸ்ரேஷித்வத்தையும், ஸர்வதேவநிர்வாஹகத்வத்தையும், ஸகலஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதியோகத்தையும், பரம ப்ராப்யத்வத்தையும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும், ஆராதனவலைக்ஷண்யா பாதகத்வத்தையு மநுஸந்தித்து, ஏவம்பூதனான ஸர்வேஸ்வரன் வர்த்திக்கிற திருவனந்தபுரந்தன்னையே ப்ராப்யமாக வறுதியிட்டு, இங்கே தம்முடைய ஸகலக்லேஸமும் நீரும்படி அவனுடைய போக்யமான திருநாமங்களைக் கீர்த்தித்தும், பஹுமுகமான கைங்கர்யங்களைப்பண்ணியும், அநுகூலஜகங்களோடே யநுபவிக்கப் பார்க்கிறார். *

ஈடு-அவ;—(ச) “ ‘ஒருநக்சுற்றம்’ என்கிற திருமொழியிலே பலகிருப்பதிகளையு மருளிச் செய்தவ்விதுக்குக் கருத்தென் ” என்று ஜீயர் பட்டரைக் கேட்க, “ பிறந்தகத்திலின்றுப் புக்ககத்துக்குப் போம் பெண்பிள்ளைகள் பந்துக்களிருந்தவிடமொங்கும் கண்டு வினவப்போமாபோலே, ப்ராப்யபூமி யணித்தானவாறே திருப்பதிகள் தோறும் புகுகிறா ” என்றருளிச் செய்தார். இவருமப்படியே திருப்புளிக்குடியிலேபுகுவது, திருக்காட்கரையிலே புகுவது, திருமுழிக் களத்திலேபுகுவது, திருநாவாயிலேபுகுவது, திருக்கண்ணபுரத்திலே

உச திருவாய்மொழி, கஉ-ப, உ-தி, கெடுமிடர் ப்ரவேஸங்கள்.

புருவது, திருமோகூரி லபுருவது, திருவனந்தபுரத்திலே புருவதா கிறார்.

ப்ராப்யபூமியேற்போவதாக வொருந்பட்டி, நதிவுண்டான ப்ர திபந்தகங்களைப்போக்கி வழிகொடுப்பாய்க்கினைக்குக் காணமேகத் தைத் துணையாகப்பற்றினாய் நின்றதகிழ்; “அவ்வளவுதான் நாக் குப்போகவேனுமோ, இங்கே! நமக்கு திருவனந்தபுரம் ப்ராப்ய மாக வுண்டாயிருக்க” என்று, திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்ய மாக வக்யவாஸிக்கு; அக்கேசமாகிற விதுதான், * வாசமேகமழஞ் சோலை வயலணியனந்தபுர மாகையாலே, அவன்றனக்கு விரும்பி வர்த்திக்கவேண்டுமபடி நிரதிஸய போக்யமுமாய், அவன்வந்து வர்த் திக்கையாலே ஸம்ஸாரதூரிதமும் தட்டாதகிடமுமாய், இஸ்ஸாரீர ஸம்பந்தமற்று அவ்வருகுபோனால் செய்யமுடியுமையை ருசிபிறந்த போதே யிங்கேசெய்யலாம்படியுமாய், இனித்கான் “அமரர்கோனர்ச் சிக்கின்றங் ககப்பணிசெய்வர்விண்ணோர்” என்கிறபடியே நித்ய ஸூரிகளும் வந்தடிமைசெய்கிற தேசமாகையாலே, “அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ” என்று ஆசைப்பட்ட படியே அவர்களோடேகூடவுமாய், அவ்வருகுபோக வேண்டிற்றாகி லும் (க) “பெரியோரை யொருகாலும் பிரிகிலேன்” என்கிறபடியே அவர்களோடே போகவுமாயிருக்குமிதே.

உகந்தருளின நிலங்களில் நிலைகான்; முதலிலே பகவத்கவியைத் தில் ருசியைப்பிறப்பிக்கைக்குடலுமாய், ருசிபிறந்தால் (உ) “யெய யாரோம்புவது” னெடையேயதாமாம் ப்ராப்யத்தே” என்கிறபடியே ஸௌஸப்யத்துக்கெல்லிலே மூலாகையாலே உபாய பாவமும பூர்ண மாய், ப்ராப்யபூமியில் கொடுப்பாரிடத்தில், ஆசைப்படுகின்றத்கில் ப்ரதானனுதானே (ங) “ஊடிடாரு நசுந் ஹீ கீ ஹார்த்ததானுந் ஹீத்” என்கிறபடியே வழியில் ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கிக்கொடு போகைக்கும் முற்பாடனுகைக்கு முடலாய், ஸம்ஸாரபந்தமற்று அவ்வருகேபோனால் செய்யமுடியுமையையிரோதி கிடக்கச்செய்தே காதாசித்தமாகச் செய்கைக்கு முடலாயிருக்குமிதே.

(க) தி-மொ-எ-ச-ச- (உ) கீதை-ச கக-

(ங) ப்ரஹ்மஸூதரம்-ச-உ-கக-

திருவாய்மொழி, க0-ப, உ-தி, க-பா, கெடுமிடர் வ்யாக்யாநம். உடு

ஆக, “ருசியைப்பிறப்பிக்கைக்கு முடலாய், ருசிபிறந்தபோதே யுபாயமாகைக்கு முடலாய், ஜ்ஞாநபக்திவர்த்தகங்களுமாய், விரோதீ யும் கிடக்கச்செய்தே யடிமை செய்கைக்கு முடலாயிருக்கையாலே, திருவனந்தபுரமே பரமப்ராயம்” என்றறியுதிட்டு, நம்மோடு ஸம் பந்தமுடைய அநுகூலஜநங்களடங்க அங்கேபோய்த் திரளுங்கோ ளென்கிறார்.

இதுதான் அல்லாத திருப்பதிகளுக்கு மொவ்வாதோ, “யாவ றும் வந்துவணங்கும்பொழில் திருவாறன்விளையதனை மேவிவலஞ் செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலென்னு மென்சின்தனையே” என்றித் தியாகமுண்டேயென்னில்; எல்லாவற்றுக்கு மொல்லமுண்டா யிருந்தாலும் ஒரோவிடங்களிலே யோரநுஸந்தாநவிசேஷங்களோ டினால் அதுக்குச்சேர வார்த்தைசொல்லு மத்தனையிதே. *

முதற்பாட்டு.

கெடுமிடராயவெல்லாங்கேசுவாவென்ன * நானுங்கொவிலை செய்யங் கூற்றின் தமர்களுங்குறுக்கில்லார் * விடமுடையரவிற் பள்ளிவிரும்பினுன்குரும்பலற்றும் * தடமுடையவலனந்தபுரநகர்ப் புதுதுமின்றே, (க)

ப :—அநந்தரம், முதற்பாட்டில், அத்வக்லேஸம் தீரும்படி பாதே யமான வவஹுடைய போக்யநாமங்களைக் கீர்த்தித்துக்கொண்டு ஆஸ் ரிதஸம்ஸ்கேஷ வவபாவானவஹுடைய திருவனந்தபுரத்தைக் கிட்டிங் கொள்ளு, ஸ்வஜநமான பாகவதர்களைக்குறித் தருளிச் செய்கிறார்.

(இ - ள்.) (க) “வெவகூண நாரீஸ்ர வணஸெஷா வவிநா ஸாந்ரீ வவகுண்டநாமஸ்ரவணமஸேஷா கவிகாஸநம்” என்கிறபடியே, ப்ரஸஸ்தகேசனான க்ருஷ்ணனுடைய தேசுவாவென்ன - கேசுவாநம்த் தைச் சொல்லவே, போக்யமான பாலைக்குடிக்கவே பித்தம் தன்ன டையே நசிக்குமோபாதி, இடராயவெல்லாம் - ஸுதலதுக்கங்களும், கெடும்-புக்கவிடம் தெரியாதபடி கெட்டுப்போம், நானும்-நிரந்தரமாக, பாபாநுஸுபமாக, கொடுவினை-க்ரூரயாதனை, செய்யும் - செய்யா

(க) வி-பு உ-க-ந-க-

உசு திருவய்மொழி, கஉ-ப, உ-கி, க-பா, கெடுமிடர் வ்யாக்யாநம்.

சிந்தி, கூற்றின் தமர்களும்-யமபடரானவர்கள், “இதீரயந்தி” என்று * நமலநயநகாமோச் சாரணத்தாலே (க. “தூஜிஷ்டபு-ஞா தரெண-த்யஜபடதூரதரேண” என்கிறபடியே * கோலாடுகுறுகப்பெருதே, (உ) “கள்ளர்போல்” என்னும்படியே, குறுகவில்லார்-ஒடிப்போவார்கள்; ஆனபின்பு, விரோதிவர்க்கமணுகாதபடி விடமுடை - விடுதலில் பணயத்தை யுடைய, அரவில்-திருவரவணையிலே பள்ளிவிரும்பினான்-ஆற்றிதனம்மூலேஷ ப்ரீதிசேர்ந்நம்படி விருடபிக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடையதாய், குணநுபவப்ரீதரான முக்தர் ஸரமகாநம்பண்ணுமா போலே, சுரும்பு-மதுபாநமத்தமான வண்டுகள், அலற்றும் அக்ரமமாக வலற்றுப்படியான, தடம்-பூந்தடங்களை, உடை-உடைத்தான, வ்யல்-வயல்களையுடைய, அனந்தபுரநகர்-திருவனந்தபுரத்தை, இன்றே கால விளம்பப்பிறவாதபடி இன்றே, புகுதும்-கிடங்குகோள். (க)

ஆறு: திருவனந்தபுரத்திலேயேய்ப் புகுகைக்கு கேசவாவென்று திருநாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுபோய்ப் புகுநிலாம், வாருங்கோளென்கிறார். (க)

ஈ-அவ; —ப்ரீதியாலே திருநாமத்தைச் சொல்ல, திருவனந்தபுரத்துக்குப் போகைக்கு விரோதியானவையெல்லாம்போம், அங்கே புகவாருங்கோளென்று அறுகூலரை யழைக்கிறார்.

(கெடுமிடராயவெல்லாம்) இடவென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம்கெடும். ப்ரஹ்மஹக்கையக்கு ப்ராயஸ்சித்தமாகத் தவாதவாவர்ஷிகம் சரித்தால் மற்றொருபாகத்துக்கு மற்றொருப்ராயஸ்சித்தமான பண்ணவேண்டியிருக்குரினே; இங்குவிண்ணாடி; (க) “பொவெ... நாதூபாபேந்தகாக்தி” என்கிறபடியே. ப்ராயஸ்சித்தமும் பலவாயிருக்குமோவென்னில் (கேசவாவென்ன) அவனென நுகிற திபைப் போக்கிபடிசொல்ல, விரோதியென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் நசிக்கும்; ராவணனெருவனும் ப்ராதிகூல்யப்பண்ணா பாக நசித்தாப்போலே.

(எல்லாம்) அறுபதிக்கடவையையும் முன்பேகெடக்கடவையையும் நசிக்கும்; (ச) போயபிழையும் புகுதருவா

(க) வி-பு-ந-எ-க-உ-

(உ) தி-மொ-அ-க-எ-

(ந) விஷ்ணுதர்ம-

(ச) திருப்பாவை-ந-

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, ௧-பா, கெடுமிடர் வ்யாக்யாநம். ௨௭

நின்னவும்.” (என்ன) உக்திமாத்ரமே யிதுக்குவேண்டுவது, கார்யதீக்ஷிவந்தால் அர்க்கக்ரியாகாரிபாயே தலைக்கட்டும்; அன்றிக்கே, ப்ராஸந்தகேஸுனாயிருக்கு மிருப்பைச்சொல்ல ஸம்ஸாரதுரிதங்களடங்கலுப்போமென்னுதல். (௧) “கேஸவஃகேஸநாஸநஃகேஸவஃகேஸநாஸநஃ” என்கிறபடியே; அன்றிய, ப்ரஹ்மநாத்ரங்களுக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல்; ஆனாலும் சொல்லிப்போருமது முதற்பொருளே.

(நாளுமீத்யாதி) நாள்தோறும் கொடியசெயலைச் செய்யக்கடவம்ருத்யுவுக்கந்தரங்கராயிருப்பாரும் வந்துகிட்டப்பெறுர்கள். யமனுக்கந்தரங்கரென்னு ஸர்வேஸ்வரனுடையார் பக்கவிலே வந்துகிட்டவோ. (௨) “ஹ்வயபாஹுஷ்டி-ஸ்வபுருஷம்” இத்யாதி, (௩) “தஸ்யுயஜ்ஞவராஹஸ்ய - தஸ்யபஜ்ஞவராஹஸ்ய” இத்யாதி, “புணாஜ்யெவிக - வ - க்ஷி - ப்ராணாமம்யேபிசுர்வந்தி” என்றிறே அவன்வார்த்தையும். (௪) [இறைஞ்சியும்சாதுவராய்ப்போதுமின்களென்றான்] அவர்களைக்கண்டால் “நாம் கடவோமல்லோம்” என்று போராடே. கிட்டியதுவர்த்தித்துப் போரும்கிட்கோள்.

“ஹ்வயபாஹுஷ்டி-ஸ்வபுருஷம்” யமன், தன்பரிகரம்சையும் பாசமும் சூலமும் நாயுமாய்ப் பேர்கிறபடியைப் பார்த்து. பாகவதர்களுமல்லாதாரும் கலத்திருப்பர்கள், பாகவதர்கள்முன்னே யிவன் கிட்டில்செய்வதென்” என்று துணுக்கென்று சொல்லுகிறான் [ஹ்வயபாஹுஷ்டி - ஸ்வபுருஷம்] தனக்கந்தரங்கனாயிருக்கையாலே, தன்மேன்மை சொல்லவேண்டு மிடத்திலே தாழ்வுசொல்லுகிறா னாய்த்துத் தவிரவொண்ணாமையாலே [சுலிலீக்ஷ்ய - அபிவிஷ்ய] இவன்றான் நாலீரண்டோலைமறுக்கத் தாமுடையனாயிருக்குமாய்த் து; சொற்செல்லுகைக்காக விப்படியிருக்கிறவனைப் பார்க்கிறபார்வைரிலே கார்யகனாவமெல்லாம் தோற்றும்படி பார்த்துநாய்த்து. [ஹ்வயபாஹுஷ்டி - ஸ்வபுருஷம் - மதுஸூதபரநாதம்] “இவர்களை நல்க்காலவனுக்கென்” என்ன; இவர்களவன் பக்கவிலே ந்யஸ்த பரராயிருப்பார்கள்; இவர்களுக்கு வந்ததென்றுக்கு அவன் பார்வு தட்டிக்கொண்டிருக்கும்; உன்னுடையோமாய்ப்போகிற வெங்களுக்கு

(௧) பாரதம்-

(௨) வி-பு-௩-௭-௧௩-

(௩) விஷ்ணுதர்ம-

(௪) ச-திருவ-௧-௮-

உஅ திருவாய்மொழி, சு0-ப, உ-தி, சு-பா, கெடுமிடர் வ்யாக்யாநம்,

வேறுசிலர்க்கஞ்சவேண்டும்படி யிருந்ததாயிற் றீ பின்னைபாராய் இவ்
விருப்பிருந்தேவுகிறதென்ன [புலகாஹிநு] நுணாடி - பரபுர
ஹம்யந்ருணம்] “எனக்கடைத்த விஷயத்தில் சொற்செல்லாதாகி
லன்றோ வெனக்குச் குறையாவது” நாம் கடவோமல்லாத விஷயத்
திலே நாமாராயாதிற்கவோ.

இதுதன்னைத் திருமழிசைப்பிராண மருளிச்செய்தாரிதே, (க)
“திமம்பென்மின்” இத்தபாதி (உ) [அவன்றமரெவ்வினையரித்தபாதி]
அவர்கள் தங்களிலே சொல்லியிருக்கும் வார்த்தையிதே யிது, (ஈ)
[மாறுசெய்தவித்தபாதி] சக்ரவர்த்தித்திருமகனார் பேரை விவரரா
யவோ. ஒருதிருவேட்டையிலே, பட்டர் திருநூற்றவ் கையிலே
பேரோலக்கமாகவிருக்க, “ஸந்த்யபானது” என்று சிலர் விண்
ணப்பஞ் செய்ய; “நாம் பெருமானழகிலே துவக்குண்டு இன்றொரு
நாளும் கர்த்தவ்யத்திலே அல்பம் தாழ்வின்றோமென்றால் இது
சுற்றமாக யாமன்கேட்கவோ, ராஜாவிநுத்து நாட்டுக்கணக்குக் கேட்
டுக் கொடுவாரா தின்றால் ராஜாவுக் கந்தரங்கனாரிநுப்பா னொருவன்
பேரை வாசித்தால் ‘ஒங்கண், அதுகிடக்கமேற் சொல்’ என்றால்
பின்னை யொருகாலமும் அப்பேரெடுத்து வாசிக்கப் பெறுதலான்”
என்றாராம். இந்ஈப்ரஸங்கத்திலே, (ச) “உனக்காகித்தொண்டி
பட்டரல்லேனை வினைகள் நவியமைப்புநம்பி” என்றருளிச் செய்
தார்.

(ரு) [வள்ளலேயுன்தமர்க்கென்றும் நமன்றமர்கள்ளர்போல்]
இருவர் ஒருவழிபோகப்பெறுர்கள். (சு) [கொடுமைசெய்யுமித்தபாதி]
விழுக்காடறியாதே வந்துகிட்டில் செய்வதென்னென்னில [கட
வரையித்தபாதி] திருவாரியையிட்டுத் தோளைக்கழித்தல், ஓரப்பா
லே தலையை யுருட்டுதல் செய்யுமத்தனை. வானப்பாட்டது பதிகல்,
ராவணன்பட்டதுபதிகல் செய்யுமத்தனை. (எ) [வேண்டாமெ நமன்
றமரென்தமரை வினவப்பெறுவா மலரென்னல்கேழாண்டால்] யாம
பட்டர் நம்முடையாரை வினவப்பெறுர்கள். அதுக்கடியென் [வேவர்

(க) ச-திருவ-சுஅ-

(உ) சு-திருவ-சுரு-

(ஈ) தி-ச வி-ககசு-

(ச) தி-மொ-சு-ஈ-சு-

(ரு) தி-மொ அ-க0-எ-

(சு) பெரியா-தி-ரு-சு-ச-

(எ) தி-மொ-க0 சு-ரு-

திருவாய்மொழி, க0-ப, உ=தி, க0பா, கெடுமிடர் வ்யாக்யாநம். உகூ

டாமை] ஊர்க்கணக்களே கோயிற்கட்டணத்திலேபுக்குப் படுகைகப் பற்றாராய்வான் ; (க) “செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்” என்கிறவன் இவர்கள் கையில் காட்டிக்கொடானே. (உ) “நின்றுபம்மகற்றவா வலிப்புடைமை, நமன்மர்த்தலைகள்மீதே நாவலிட்டுழிதருகின்றோம்” (ங) [பூலவதிஸ்யபெந - ப்ரபவதிஸம்யமநே] உங்களை நியமிக்கப்போந்த வெண்ணைப்போலல்லகாண் என்னை நியமிக்குமவன். இவ் வேலக்கத்திலே வந்தாவிதே யிவனாராய்வது, அவன் * என்குமுள னிஃற.

(நாளும்கோலேனைசெய்யுங்கூற்றின் தமார்களும்குறுககில்லார்) பழையதாகநலிந்துபோந்த வாஸைகொண்டு பகவத் விஷயத்திலே முதலடியிட்டவன்முகிட்டவோ. (குறுககில்லார்) (ச) “நிஷெ-பா ஷ்-விபி-நிர்த்தோஷம்வித்தி” சாவதுபிறப்பதாய்ப் போந்தவனாவது, பரிஹாரமில்லாத தோஷங்களைபுடையனாவது, ஆனாலும் அவனை நிர்த்தோஷனாகவே புத்திபண்ணுவது. தோஷங்களுண்டா யிருக்க விப்படி நினைக்கவேண்டுவானென்னென்ன. [பூலாவாசு - ப்ரபாவாத்] இவனையோ பார்ப்பது, இவன்பற்றி வைனைப் பார்க்க வேண்டாவோ, இவனை யாராய்வாயாவது - பகவத் ப்ரபாவத்தைப் பரிச்சேசிக்கையாமிறே (கில்லார்) எரிகிறநெருப்பிலே கிட்டவா ருண்டோ, நியாமகனுடைய நியமநவாக்யங்கொண்டு கிட்டாமையல்லவிறே ; தந்தாமை வேண்டாதாருண்டோ.

(விடமுடையித்யாதி) இனிமேல் ப்ராப்யத்தைச் சொல்லுகிறது. (விடமுடை) செந்தெக்குக்கு முட்கட்டிணப்போலே யொரு வர்க்கும் முகங்கொள்ளவொண்ணாதிருக்கை, (ரு) “வாயந்தமது கைடபருவ்யயிறுருகிமாண்டார்” விரோதிகளாய்க்கிட்டினார் முடிந் துபோம்படியா யிருக்கும். (அரவு) ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்ந்தி நூற்றங்களைபுடைத்தா யிருக்குமிறே. (பள்ளிவிரும்பி னான்) பரயங்குஷித்யையிற் சொல்லுகிறபடியேயாய்த்து அங்குக்கண் வளர்ந்தருளுகிறது. (சு) “வாஷெநாய்யாரொஹதி-பாதேநாத் யாரோஹதி” என்று துகைத்தேறலாய்த் திருப்பது.

(க) பெரியா-தி-சு கூ-உ-

(உ) திருமலை-க

(ங) வி பு ந-எ-கச-

(ச) ஸாத்வதம்-

(ரு) ந-நிருவ-சு-சு

(சு) கௌஷீதகி-

(கரும்பலற்றும்) (*) “வனத் தூழி மாயனாடு ஐயு-ஏதத் தலாமகாயந்
நாஸ்தே” என்று முக்தர் செய்பவற்றை வண்டிகள் செய்யா திற்கும்.
(தடமுடைவயல்) விரை, மற்றையவற்றுக்குப் போலியாய் நக்து
மாய்த்துத் தடாகங்கள். (அனந்தபுரகர்) * கலங்காப்பெருகரத்
துக்குப் போலியாயிருக்கும். (புதுதுமின்றே) “காமத்திலே புது
கிறோம்” என்றறியிருக்குமதன்று, இச்சைபிறத்தவின்றே போய்ப்
புதுவோம். (க)

இரண்டாம்பாட்டு.

இன்றுபோய்ப்புதுதிராகிலேமுமையுமேதஞ்சாரா* துன்றுநேர்
மாடமாடேதுருந்துசேர்செருந்திபுன்னை * மற்றலர்பொழிலனந்தபுர
நகர்மாயன்நாமம் * ஒன்றுமோராயிரமாமுள்ளுவார்க்கும்பருகே. (1)

ப:— அந்தரம், ஆர்சர்யபூதனுனனுடைய திருநாமங்கள்
ஸஹஸ்ர முகமாக போக்யமாமென்கிறார். (உ)

(இ - ள்.) இன்று-காலவினம்பம் பிறவாகபடி ருசிபிறத்தவின்றே.
போய்-சென்று, புதுகிராகில்-ப்ராபிப்புதிசோளாகில், உ: “நெ நா வு
ந்-ஸுரநு-சோபஜநம்ஸ்மரந்” என்கிறபடியே, ஏழுமையும்-யாவதாக்கம்
பாவி, ஏதம்-ஸம்ஸாரதோஷம், சாரா-தட்டாது; பராபிக்கிறப்ராப்ய
தேசந்தான், குன்றுநேர் - மலைபோலேயிருக்கிற, மாடம் - மாடங்களி
னுடைய, மாடே-பரிஸரத்திலே, குருந்துசேர்-குருக்கோடு சேர்க்க,
செருந்தி-செருந்தியும், புன்னை-புன்னையும், மன்று மன்றிலே, அவர்-
அலரும்படியான, பொழில்-பொழிலையுடைத் தாகையாலே கிரேதிரய
போக்யமான, அனந்தபுரகர் - திருவனந்தபுரபாதி நகரத்திலே,
மாயன்-ஆர்சர்யபூதபாவ்யமான ஸௌந்தர ஸௌக்ய மௌஸப்
யாதி குணவிசிஷ்டனுன வார்சர்யபூதனுடைய, நாமம்-தந்தானவாசந
நாமம், ஒன்றும்-ஏதேனுமொன்றாகிலும், ஓர் அக்விதீயமாய்க்கொண்டி;
ஆயிரமா-ஸஹஸ்ரமுகமாக, உள்ளுவார்க்கு-நிருபிப்பார்க்கு, அத்தேசத்
தில் குணநுபவமே, உம்பரூர்-பரமபதம்.

பரமபதம் அவர்ஜநீய மென்றுமாம், மன்றென்று-மன்றலாய், பரிம
ளத்தை விகவிக்கிற பொழிலென்றுமாம். (உ)

(க) தை-ப்ருகு-க0-

(உ) சாந்தோ-

திருவாய்மொழி, ௧0-ப, ௨-தி, ௨-பா, இன்றுபோய்வ்யாக்யாநம், ௩௧

சூறு ;—(இன்றுபோய்) ப்ரதிபந்தகம் போகைக்குக் கேசவா வென்னும் திருநாமம் சொல்லவேணுமென்று நியமமுண்டோவென்னில், அகிலை ;

அவனுடைய வாயிரம் திருநாமத்திலே வேண்டிற் றொருசிறு நாமத்தை நினைக்கவமையும் ; நினைக்கவே, திரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதி பந்தகரா யின்றேபோய்த் திருவணந்தபுரத்திலே புகலாம்; போய்ப் புகுதிராகில் ஒருநாளு மொருது:கமில்லை யென்கிறார். (௨)

௩0 - அவ :—ப்ரதிபந்தகங்கள் போகைக்குச் சொன்ன திரு நாமந்தானே ஆயிரம் ப்ரகாரத்தாலே ரக்ஷகமாமென்கிறார்.

(இன்றுபோய்ப்புகுதிராகில்) போவோமென் றிச்சைபிறந்த வின்றேபோய்ப் புகுவதிகோளாகில், இதரவிஷய விரகத்தொடக்க மான அதிகாரிஸம்பத்திவேண்டாவோ, இச்சாமாத்ரமே யமையுமீர் வேன்னில் ; (௧) “ படிஹரொவவிரஜே தடிஹரொவபுபுரஜே - யதஹரேவவிரஜேக்ததஹரேவப்ரவ்ரஜே ” என்கிற படியே அவை வேண்டுவது அகிச்சுநாதிகாரமான விஷயங்களுக்கு, ஸர்வாதிகார முமாய் ப்ராப்தமுமாய் முன்பே யிவனை யிச்சித்து இச்சைபார்த் திருக்கும் விஷயத்துக்கு இச்சாமாத்ரமே வேண்டுவது ; விஷயாநு ஸாரமாக வகிகாரி ஸம்பத்தி இவனால் ஸம்பாதிக்க முடியாமையா லும் * ஆட்பார்த்துழிதருமவனாகையாலும் வேண்டா :

(௨) “யஜிவாராவண ஸ்யபடி-யதிவாராவணஸ்வயம்” என் னுமவனிறை - விபிஷணனென்று போய் ; ராவணனுயிருந்தா னென்று மீளாதே கிறார். அதுவென், அங்கு சின்றும் வந்தானொரு வனைக் கைக்கொண்டதாக வன்மையாதேர் வென்னவேண்டா, குறை வாளர்க்கிறே நம்மா லபேசைகூடிள்ளது, அதுள்ளது ராவணனுக் கிறே. (௩) “விபிஷண ஸ்யபடி-யதிவாராவணஸ்வயம்” என்று தனக்கென்ன வொரு கைம்முடிமுண்டாகையாலே நாளை வரவுமாம், அரைக்கணம் கிட்டாவிடில் நாசமாயிருக்கிறது அவனுக் கேயன்றோ ; ஆனபின்பு, அவனையன்றோ முற்படக் கைக்கொள்ள வேண்டுவது. இனித்தா னிவனைக் கைக்கொண்டால், இவனுமிவன் தன்னோடே நால்வருமார்ப்போம் ; ராவணனைக் கைக்கொண்டால்,

௩௪ திருவாய்மொழி, க-ப, உ-தி, ௩-பா, ஊரும் வ்யாக்யாநம்.

மூன்றும்பாட்டு.

ஊரும்புட்கோடியமஃதே யலகெல்லாமுண்ணீமிழ்ந்தான் *
சேருந்தண்ணனந்தபுரஞ் சிக்கெனப்புகுதிராகில்* தீருநோய்வினைக
ளெல்லாந்தண்ண நாமழியச்சொன்னோம் * பேருமோராயிரத்து
ளொன்றுநீர்பேசுமினே. (௩)

ப:—அநந்தரம், அத்தேசத்தைப் ப்ராயித்தவளவிலே ஸமஸ்கவிரோ
திகளும் கழனும், ஸர்வரக்ஷகனான வந்தேசிகனுடைய திருநாமங்களா
யிரத்திலு மேதேனுமொன்றையும் சொல்லி அதுபவியுங்கோ னென்
கிறார்.

(இ-ள்.) ரக்ஷணர்த்தமாக, புள்-பெரிய திருவடியை. ஊரும்-நடத்
தாநிற்கும்; கொடியும்-ரக்ஷணத்துக்குக் கட்டினகொடியும், அஃதே-
அதுவே; சென்று-ரக்ஷிக்கவொண்ணாத ப்ரளயத்தளவில், உலகெல்லாம்-
லோகத்தையெல்லாம், உண்டு - அமுதுசெய்து வியற்றிலேனைத்து
நோக்கி, உமிழ்ந்தான் - ப்ரளயநந்தரமுமிழ்ந்தவன், சேரும்-பிற்பாடர்
க்கு முகங்கொடுக்கைக்காகக் கண்வளர்த்தருளுகிற, தண் - ஸ்ரமஹர
மான, அனந்தபுரம்-திருவணந்தபுரத்தை, சிக்கென - அநந்யப்ரயோஜ
நத்து வ்யவஸாயத்தை யுடையீர்களாய்க்கொண்டு, புகுகிராகில் ப்ரா
பிப்புதிக்கோளாகில், நோய்-ப்ரயோஜனார்த்தருசியான நோயும், வினை
களெல்லாந்தீரும்-அதுக்கடியான கர்மங்களும் நிரவஸேஷமாக நஸித்
கும், நாம்-இவ்வர்த்தத்தில் நிலவரானநாங்கள், உங்களுக்கு, அறிய-அறி
யும்படி, தண்ணம்-தருடமாக, சொன்னோம்-சொன்னோம்; அங்குச்
சென்றால் பேருமோராயிரத்துள்-அவனுடைய வதுபாவ்யமான நாம
மாயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, ஒன்று - எதேனுமொன்றை, நீர்,
பேசுமின்-சொல்லுங்கோள்.

போக்யமாமிடத்தில் ப்ரதானாப்ரதான விபாகமில்லையென்று
கருத்து. (௩.)

ஆறு:—(ஊரும்புள்) போகோபகரணங்களினாலும் ஸி ஸ்வர
கரணங்களினாலும் பரிபூர்ணனாயிருந்த வொம்பொருளாகத் துமபாரப்
யமான திருவனந்தபுரத்திலே அநந்யப்ரயோஜனாபிக் கொண்டு
புகுகிராகில் உங்களுடைய ஸமஸ்கருதங்களுந் போய்; இதுதான்
சிதம், இப்ப்ராயத்தைப் பெறுகைக்கும் ப்ரதிபந்தகம்போகைக்

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, ௩-பா, ஊரும் வ்யாக்யாநம். ௩௫

கும் ஆயிரந்திருநாமத்திலே யொரு திருநாமத்தைச் சொல்லவேணுமென்னும் நியமமில்லை, அவனுடைய வஸங்க்க்யேயமான திருநாமத்திலே வேண்டிற்றொரு திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோளென்கிறார்.

௩௫ - அவ ; -ப்ரதிபந்தகங்கள்போகைக்கு தேசப்ராப்தியேயமையும், ஆயிரந்திருநாமத்திலு மேதேனுமொன்றைச் சொல்லியறுபவியுங்கோ ளென்கிறார்.

(ஊரும்புள்) பெரியதிருவடியை வாஹநமாகக்கொண்டு நடத்தும். (கொடியுமலிதே) இது நித்யஸூரிகளுக்கு முபலக்ஷணம். அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தார்க்கு (க) “சென்றற்குடையாம்” என்கிறபடியே உண்டாகச் சொல்லுகிற நானாபாவம், இன்றுபோய்க்கிடமிவனுக்கும் வாசியறங்கொடுக்கு மென்னைக்காகச் சொல்லுகிறது. இவன் (உ) “சுலாஹ்வாஹ்வாஸிஷ்டாதி-அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி” என்றிருந்தாலும் பலமில்லையிறே; (௩) “காராஹ்வ-குருஷ்வ” என்று அவனப்படிபொள்ளாதவன்று. இவனுக்கு கிஞ்சித்கரியாதவன்று ஸ்வரூபலாபமில்லை, நிரபேக்ஷணத்தான் குறையென்று இவனுடையகுறையைத்தீர்க்குமாய்த்து, தான்ஸாபேக்ஷணப் பின்று இவனை நிரபேக்ஷணக்கும். இவனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியுண்டாம்படி பண்ணிக்கொண்டு நிரபேக்ஷணகவேனுமிதே அவனுக்கு; இவனுடைய ஸ்வரூபஸித்தியர்த்தமாக அவன்தன்னைத் தாமுவிட்டானென்றால் அதுதானே சைவபூஷித்யத்துக் குடலாயிருக்குமிதே அவனுக்கு. (ச) “இன்றாந்நாநெனனின்னான்” என்றபின்பிறே அவனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியுண்டாய்த்து.

(உலகித்யாதி) ஸம்ஸாரஸ்பர்ஸமில்லாதாரை யெல்லாவடிமைகளும் கொள்ளுநையன்றிக்கே, ப்ரளயாபத்தில் லோகத்தையெடுத்து வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, பின்னை யுள்ளேகிடந்து தளரவொண்ணாதென்று வெளிநாடுகாண வுமிழந்தவன். (சேரும்தண்ணைந்தபுரம்) ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்துக்கு அவன்வயிற்றில் புகாதபோதுண்டான செல்லாமையோபாதியும் போருமாய்த்து, அவனுக்கித்தேசத்தில் புகுராதபோதுண்டான தரிப்பறுதி; ப்ரளயாபத்தினின்

(க) ௩-திருவ ௩௩-

(உ) ரா-அயோ ௩௧-௨௩-

(௩) ரா-அயோ-௩௧-௨௨-

(ச) தி மோ ௨-௨-௩-

ங்சு திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, உ-தி, ௩-பா, ஊரும் வ்யாத்பாகம்.

றும் ஐகத்தையடைய ரகலித்தவன். ஸ்ருஷ்டமான ஐகத்தினுடைய ரகஷணூர்த்தமாக வந்துகேடுகிற விடமென்னுதல், அவன் நிர்ப்பர ஞபக்கொண்டு சாய்ந்தருளுகிற விடமென்னுதல்.

(தண்ணன்ந்தபுரம்) ப்ராந்தியாலே அவனிப்படி விரும்புகிற னல்லன், போக்யதையாலே விடமாட்டாமையாய்த்து, உகந்தருளின நிலமாகி விப்படியிருக்கவேண்டாவோ; (க) “தானுகந்தூர்” என் னக் கடவதிறே - தானுமுகத்து நித்பஸூரிகளுமுகக் கமிடமிதே ப்ரமபதம்; இங்குதன்னுகப்போயிறே-இவர்கள் வைமுக்யம்பண்ண நிற்சச்செய்தேயும் தான்விடமாட்டாதே அவஸர ப்ரதிஷ்டனூபிற் கிறவிடமிதே.(சிக்குண) (உ)“நவபௌநராவுரூத க-நசபுகராவர்த் ததே” என்கிறபடிபே மீளாத நுசபையுடையோகராய்க் கொண்டு கிட்வேதினோளாகில். (தீருமித்யாதி) கூக்கங்களுந் துகேஹனுக் களு மெல்லாம் நசிக்கும். (திண்ணம்) (௩) “ஸத்யஸத்யம் பௌநஸுத்யஸத்யம்ஸத்யம்புகஸ்ஸத்யம்” என்னுமபோலே. (நாமறியச்சோன்னேம்) சரதமாக அநுபவத்தாலே கைகண்டநாம், இதில் வாசியறியாத நீங்களு மிழக்கவொண்ணாதென்று உங்கள் நெஞ்சிலே படும்படி சொன்னோம். (நாம்) நெடுநான் க்லேஸப்பட்டிக் கரைகண்டவரிதே. (சோன்னேம்) இனிசர்மவஸ்யராய்ப்படுமவர் கள், சொன்னவார்த்தை ப்ரகிபக்திபண்ணாமையாலே படுகிறார்களத்தனை; கம்மேல் குறையற நாம் சொன்னோம்.

செயலுக்கு தேசப்ராப்தியமையமென்றி, இனிச் சொல்லி யிருக்க விரப்பென்னென்ன (பேருமோர்த்யாதி) ஹ்ருதநுகாமத தானே ஆபிரம்படி ரகஷகமான வாயிரத்தி நுகாமத்தைசுபுடையவ னென்று சொன்னோமிதே முன்பு; அதில் வாய்ப்புததேவற்றிற் றொரு திருநாமத்தைச் சொல்லுவோம். (பேசுமினை) மான்ஸபந காரமும் வேண்டா. (௩)

(௧) திருமெ-௧-

(௨) சாத்தோ அகந-

(௩) ராதம்-

திருவாய்மொழி, ௧0-ப, ௨-தி, ௪-பா, பேசுமின் வ்யாக்யாநம். ௩௭

நான்காம்பாட்டு.

பேசுமின்கூசமின்றிப் பெரியரீர்வேலைகுழ்த்து * வாசமேகம
முஞ்சோலை வயலணியனந்தபுரம் * நேசஞ்செய்துறைகின்றானே
நெறிமையால்மலர்கள்தூவி * பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியஞ்
செய்தவாறே. (ச)

ப:—அநந்தரம், ஆஸ்ரித ரக்ஷணூர்த்தமான நிரவதிக வாந்ஸல்யத்
தையுடையனாப்கொண்டு திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிறவனை
ஆராதிக்கிறவர்களுடைய பாக்யாதிஸயத்தை ஸ்லாகிக்கப்பாருங்கோ
ளென்கிறார். (ச)

(இ-ன்) பெரிய-ஸம்ருத்தமான, நீர்-ஜலத்தையுடைத்தான். வேலை-
கடலாலே. குழ்த்து-குழப்பப்பட்டு. வாசமேகமும்-பரிமளத்தைப் பரப்பா
நிற்கிற, சோலை-சோலைகளையும். வயல்-வயல்களையும், அணி-அலங்கார
மாகவுடைய, அனந்தபுரம்-திருவனந்தபுரத்திலே, நேசம்செய்து-ஆஸ்
ரிதமுட ப்ரதானார்த்தமாக நிரதிஸய வாந்ஸல்யத்தைப்பண்ணி, உறை
கின்றானே-நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை, நெறிமையால்-அவன் சேஷித்
வாறுருபமான மார்க்கத்தாலே, மலர்கள் - புஷ்பாத்தியபகரணங்களை,
தூவி-ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு விரியோகித்து, பூசனைசெய்கின்றார்
கள்-ஆராதிக்கிறவர்கள், புண்ணியம்-பாக்யத்தை, செய்தவாறு - பண்
னினப்ரகாரத்தை, கூசமின்றி - உங்களுடைய அயோக்யதையைப்பா
ராதே வத்ஸலஞ்ஞவனை ஆராதிக்கிறவர்களுடைய வாந்ஸல்யாதிஸயத்
தைப்பார்த்துக்கூராதே, பேசுமின்-ஸ்லாகிக்கப்பாருங்கோள். (ச)

ஆறு :—(பேசுமின்) நாமநர்ஹரென்று கூசாதே அவன்திரு
நாமத்தைச் சொல்லுகிறானென்று சொல்லி, அடிமைசெய்கை
யிலே அவர்களுக்கு ஸ்ரீநுறைபெறுகைக்காகத் திருவனந்தபுரத்தி
லென்பொருள் ஹத்து அகைய ப்ரபேஜகராய்க்கொண்டடிமைசெய்
கிறவர்கள் என்னபுண்ணியசெய்தாரேவென்று, அவர்களுடைய ப்ர
ஸம்ஸாழகத்தாலே ப்ரபாயமான வாடிமைபுண்ணியைப் புகர்வத்
தைச் சொல்லுகிறார். (ச)

௩6-அவி, —ஆஸ்ராயிப்பார்க்கு நுகரிதற்கைக்காகத் திருவனந்த
புரத்திலே புகுதடிமை செய்கிறவர்கள் என்னபாக்யவாக்களென்கி
றார்; அவர்கள் பாக்யம்பண்ணினபடியைப் பேசுங்கோளென்றுமாம்.

நா.அ.திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, உ-தி, ச-பா, பேசுமின் வ்யாக்யாரம்.

(பேசுமின்கூசுமின்றி) உங்களையோக்யதையைப் பார்த்துக் கூசாதே பேசுங்கோள். தாம் *மயர்வறமதநில மருளப்பெறச் செய் தேயும், அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப்போந்த வாஸநையாலே “அரு வினையேன்” என்று பேசுசைக்குக் கூசினவிது, இவர்களுக்கு முண் டென்றிருக்கிறார். பகவத் விஷயத்தைப் பேசும்போது கூசத்தான் வேண்டாவிதே; அப்ரதிபத்தியாலேயிதே பேசாதிருந்தது; ப்ராப்த விஷயமென்றறியவே கூசாதேபேசலாமிதே.

(பேரியநீர்த்யாதி) மிக்கஜலத்தையுடைத்தான கடலாலேசூழப் பட்டு, வாசமேகமழாநிற்குமாய்த்துச்சோலை; சூழப்போந்த சோலை யில் பரிமளம் புறம்புபோகாதபடி மதிளிட்டாப்போலையாய்த்திருப் பது கடல். (வாசமேகமழும்) கடலில் நூற்றம் மேலிடாதபடி சோலையில் பரிமளமே விஞ்சியிருக்குமாய்த்து; இப்படிப்பட்ட சோலையையுடைத்தான வயலாலே யலங்கிருதமான் திருவனந்த புரத்தை. “நேசஞ்செய்துறைகின்றூனை - பேசுமின் கூசுமின்றி” என்று கீழோடே கூட்டவுமாம்; அப்போது, “நேசஞ்செய்துறை கின்றூனை-பூசனை செய்கின்றார்கள் புண்ணியம்செய்தவாறே” என் றது ஆஸ்சர்யத்திலே யாகிறது.

அன்றிக்கே, (பேரியநீர்தோடங்கி) “பூசனை செய்கின்றார்கள் புண்ணியஞ் செய்தவாற்றை - பேசுமின்கூசுமின்றி” என்னவுமாம்; அப்போது, கூசுமின்றிப் பேசுகையாவதென் னென்னில்; பகவத் விஷயம்போலே வாய்வந்தபடி சொல்லவொண்ணாதே பாகவத விஷயம்.

(நேசஞ்செய்துறைகின்றூனை) பரமபதத்தில் தவிர வொண்ணா மையாலே யிருக்குமத்தனை; அங்விடத்தை வசைசொல்லியாய்ந்து இங்குவர்த்திப்பது; “ஆர்த்தாஷ்ணத்துக் குடலன்ஸ்தவிடமு மொரு வாஸஸ்த்தாகமா யற்றகோ!” என்று, ஆர்த்தாஷ்ணத்துக் குப் பாங்கானதேசமென்று விருந்திவர்த்திப்பது இங்கேயாய்த்து; (க) “கயிகௌபாரவாஸாது-அதிசம்புரவாஸாச்ச” (நெறிநம்பால் மலர்கள்துலி) “ஸர்வேஸ்வரன்சேஷி, இவ்வாத்மவஸ்து அவனுக்கு சேஷம்” என்கிற முறைமையாலே, புஷ்பாதுபகரணங்களை அவன் திருவடிகளிலே பணிமாறி;

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, ௩-பா, புண்ணியம் வ்யாக்யாநம். ௩௯

அன்றிக்சே, அவன்றான் இத்தேசத்தை ஸ்நேஹித்து வர்த்திக்கிறப்போலே தாங்களும் ஸ்நேஹத்தைபுடையராய் மலர்கள் தூவியென்னுதல்; இவர்கள் வர்த்திக்கிறவிடமென்று அவன் விரும்பிவந்தவோபாதி தாங்களுமொரு ப்ரயோஜனத்தைக் கணிசியாதே யாஸ்ரயித்தென்னவுமாம். (புண்ணியஞ் செய்தவாறே!) *சூட்டு நன்மலைகள் தூயனவேந்தி யடிமைசெய்கிறவர்களது மோரடிமையாயற்றதோ! ஸ்ரீபாதாழ்வானைப்போலேயாய்த்து அவர்கள், இளைய பெருமானைப்போலே யாய்த்திவர்கள். அவன்விட்டுப் போரச்செய்தேயும், பாரதந்தர்யத்தாலே விடமாட்டாதே கிடக்கிறார்களித்தனை யிஃத.

(ச)

ஐந்தாம்பாட்டு.

புண்ணியஞ்செய்துநல்ல புனலொடுமலர்கள்தூவி* எண்ணுமினெந்தநாமமிப் பிறப்பறுக்குமப்பால்* திண்ணநாமறியச்சொன்னோஞ் செறிபொழிலனந்தபுரத்து* அண்ணலார்கமலபாத மணுதுவாரமரராவார்.

(௩)

ப:—அந்தரம், திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற நிருபாதிகசேஷியானவன் திருவடியைக் கிட்டினவர்கள் ஸூரிகளாகையறுதி, ஆதலால். ப்ரேமயுக்தராய்க்கொண்டு ஆராதித்து அவன்திருநாமங்களை யநுஸந்தியுங்கொன்னோன்கிரார்.

(௩)

(இ - ன்.) புண்ணியம்செய்து - போக்யரூபையான பக்தியைப் பண்ணி, எல்ல-பக்த்யுபஹ்ருதமாகையாலே அவனுக்காதரணீயமான, புனலொடுமலர்கள் - ஜலபுஷ்பாதிகளை, தூவி - ப்ரீதிப்ரோரிதராய்க்கொண்டு ப்ரயோகித்து, எந்தை - உத்பாதகளுனவனுடைய, நாமம்-நிருநாமங்களை, எண்ணுமின-திரந்தரானுஸந்தாநம்பண்ணி யநுபவியுங்கோள், இவ்வநுபவந்தானே, இப்பிறப்பு-த்ருஷ்டதோஷமான விஜ்ஜம்மத்தை, அறுக்கும்-அறும்படிபண்ணும், அப்பால்-மேலும், செறிபொழில்-செறிந்த பொழிலையுடைத்தான, அனந்தபுரத்து-ஸ்நேஹனந்தபுரத்திலே, அண்ணலார்கமலபாதம் - நிருபாதிகஸ்வாமியானவன் திருவடி*களை. அணுதுவார் - உத்தப்ரகாரக்கிலே ஸ்நேஹமாகக்கிட்டிடுமவர்கள், அமரராவார் - *அயர்வறுமமரர்களில் அந்யதமராவர்கள். இவ்வர்த்தத்

சுருவாய்மொழி, சுரு-ப, உ-சி, நு-பா, புண்ணியம் வ்யாக்யாகம்.

தை, நாம்-அபிஜ்ஞரான நாங்கள், திண்ணம்-தருடமாக, அறியச்சொன்னோம் - சொன்னோம்- (டு)

ஆறு :—(புண்ணியஞ்சேய்து) நீங்களு மங்களு புண்ணிய நுபமான திருநாமத்தைச் சொல்லி நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகராய்த் திருவனந்தபுரத்திலேபோய்ப்புக்கு பாஹ்யாந்தஸ ஸர்வகரணங்களாலு மெம்பெருமானுக் கடிமைசெய்யுங்கோள்; அவனுக்களுடைய விந்த ஸபஸாரத்தைப் போக்கும், இப்போது தன்திருவடினை யாஸ்ரயிக்கிற வங்களைப் பின்னை யமரராக்கும், இது நிஸ்சிதம், உமக்குத் தெரியச்சொன்னோ மென்கிறார். (டு)

ஈடு - அவ; —திருவனந்தபுரத்தி லாஸ்ரயிக்குமவர்கள் நிக்யஸூரிகளாவர்கள்; ஆகையாலே, அங்கே நீங்களு மஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

(புண்ணியஞ்சேய்து) ஸ்வேஹத்தைப்பண்ணி, த்வாகம் வர்ணஸ்ரமதர்மங்களை இகிகர்த்தவ்யதையாக வுடைத்தா யிருக்குநீறே; ஆக, ஸத்த்கர்மபலமான பக்திநுபாபந்த ஜ்ஞாநத்தை வினைக்கிறா. (சு) “ஜிஜ்ஞா ஜநு நாவவ-மத்யக்தீதா மந்நாபவ” என்னக்கவகிறே. (நல்லபுனலோடு மலர்கள்தூவி) நல்ல புனலோடுகூடிய மலர்களை, ப்ரேமபரவராயக்கொண்டு பணிமாறி, இத்தால் - ஆர்ந்தாநாதினைச் சொல்லுகிறது. (சு) “ஜிஜ்ஞாநஜிஜ்ஞாந-மத்யக்தீதாமந்நமஸ்குந” என்னக்கவகிறே.

(எண்ணுமின்) (உ) “ஸக தாகீத்யநை - ஸததம்கீர்க்கயந்த:” என்னுமின்தகிறே (எந்தைநாம்) இடறினவன் ‘ஆபமே’ என்னுமாபோலே, திருநாமம் சொல்லுநீறாது ஓந ஆசிரியன் பக்திதேவனா. சூயர் பட்டரை “திருநாமம் சொல்லுந் போது ப்ரயதனுய்க்கொண்டு சொல்லவேணுமே” என்றிகேடிக, “கங்கையிலே முழுகப்போமவனுக்கு வேறொரு உவம்குழியிலே முழுகப்போகவேணுமே” மேலுண்டான கன்னையத் தருகிற விது அதிகாரி ஸம்பத்தியையுந் தரமாட்டானே” என்றாறும். செய்தாராம். திருநாமம் சொல்லுகைக்கு ருசிபேயாய்த்து வேண்டிவது; அவர்களே அதிகாரிகள்.

திருவாய்மொழி, கட.-ப,உ-தி, இ-பர், புண்ணியம் வ்யாக்யானம், சுக

(இப்பிறப்பறுக்கும்) கண்டதிறே யிதினுடைய விழையீடு. கவிழ்ந்துபார்க்கவையுமே யிதினுடைய வகவாயை; தன்னடையே விரகச்சிறங்குமே. இப்படி ப்ரத்யக்ஷிக்கச்செய்தேயும் கார்யகரமாகா திருக்கிறதிறே வாஸகையின்கனம்.

ஒருசெட்டியை “இவன்தமிழ்க்குதேசிகனாயிருக்கும்” என்று பட்டருக்குக் காட்டினார்களாய்; “உனக்கேதேனு ம்பேபைகூடியுண்டா கில் கேட்கலாகாதோ” என்ன; “சிலர் ‘காண்கிறதேஹத்துக் கவ் வருகு ஆத்மாவும்இலை, தர்மாதர்மங்களுமில்லை, ஈஸ்வரனுமில்லை; என்றிராரின்றார்கள், சிலர் ‘இத்தேஹந்தான் அஸ்த்கிரம்’ என்று இசுன்தோஷத்தை தயாரித்து ‘அவ்வருகே ஸ்த்கிரமாயிருப்ப மொன்றைப் பற்றவேணும்’ என்றிராரின்றார்கள், விஷயமொன்று யிருக்க இவ்விரண்டு பரிபாற்றமும் நடக்கிறபடி யெவ்வனே?”, என்ன; (3) ‘ஸிஷ்யாயா உபாசுயா-மமமாயாதூதப்பயா” என்றும் ‘ஸிஷ்யாபெதாஹாஹிவத - மாயாமேதாந்தரந்திதே” என்றும் சொல்லுகிற மூடியே, பாக்யவான்களுக்கு இதினுடைய தோஷதர்ஸ நத்தைப் பண்ணிக் கழித்துக்கொள்ளுகைக்கும், பாக்யஹீநர்க்கு இதிலே போக்யதாபுத்திபண்ணி அநர்த்தப்படுகைக்கு முடலாம்படி கர்மானுகுணமாக இத்தை இடையெடுத்துக்காணு மீஸ்வரன்பண் ணிற்று” என்றருளிச்செய்தார்.

(2.) [இதுகண்டாய்] என்னும்படியாய் இருக்குமிதே-நாம் நன்றாக நினைத்திருக்குமதல்ல விதுக்காகாரம், ஈஸ்வரன், வெளிச்சிறப்பைப் பிறப்பிக்க “இது அல்லம, அஸ்த்கிரம்” என்றறிந்தவிதுவே கிடா ரிதுக்கு நிலைநின்ற ஸ்வபாவம். (இப்பிறப்பறுக்கும்) இப்படி தேஹ யதா ஜ்ஞாதவ்யமான வித்தேஹ ஸம்பந்தத்தை யறுக்கும்.

(செறிபொழில்த்யாதி) செறிந்த சோலையையுடைத்தான திருவ னந்தபுரத்திலேவந்து கண்வளர்ந்த நுகுகிற ஸ்வஸ்வாமிபுடைய நிரதசுயம் காக்யமான திருவடிகளைக் கிடும்மவர்கள். (அப்பால் = அமரராவார்) “இப்பிறப்பறுக்கும்” என்ன வேண்டாத தேஹத் தைநப் பரிசாஹித் துடிக்காசெய்கிறவர்களும், திருவனந்தபுரத்துக் கண்வளர்ந்த நுகுகிறவன் திருவடிகளை யாஸ்ரயித்தவர்கள். ஆக, இத்தால்-வித்ராதியைப் போக்குமளவே யன்றியே உத்தேச்யத்

(க) கீதை ௭-௧௪-

(உ) உ-திருவ-௬௬-

சஉ திருவாயமொழி, ௧0-ப, ௨-தி, ௬-பா, அமரராய வ்யாக்யாகம்.

தைப் பெறுகைக்கும் திருவனந்தபுரமே அமரராயணியஸ்த்தலமென்
கிறது. (தீண்ணட) சிப்சிபா. (நாமநியச்சொன்னோர்) அவனாலே
* மயர்வறமதநலமுருளப்பெற்ற காய், தேஹா த்மாபிராபிகளான நீங்
களும்றியும்படி உங்களகர்த்தத்தைப் பார்த்துச் சொன்னோம். (௫)

ஆறும்பாட்டு.

அமரராயத்திரிகின்றூர்கட் காதிசேரனந்தபுரத்து * அமரர்கோ
னார்ச்சிக்கின்றங் ககப்பணிசெய்வர்விண்ணோர் * நமர்களோசொல்
லக்கேண்மின நாமும்போய்கணுகவேண்டும்* குமரனூர்தாதைதுன்
பந் துடைத்தகோவிந்தனாரே. (௬)

ப:— அநந்தரம், ஸர்வதேவநிர்வாஹகன் வர்த்திக்கிற திருவனந்த
புரத்திலே ஸஞ்ரிகளாராதியாநிற்பார்கள், நாமும்போய்க் கிட்டவேணு
மென்கிறார். (௬)

(இ-ள்) குமரனூர்தாதை-ஸுப்ரஹ்மண்யனுக்குத்தபாதகளுன ருக்ர
னுடைய; துன்பம் துடைக்க-பாக்கதுக்கத்தைப்போக்கின, கோவிந்த
னார்-க்குஷ்ணனாய், அமரராய்-மற்றும் கேவர்களாய், திரிகின்றூர்கட்-ச-
திரிகிறவர்களுக்கும், ஆதி-உத்தபாதகளுனவன், சேர்-கண்வளர்த்தருளு
கிற, அனந்தபுரத்து-திருவனந்தபுரத்திலே, அமரர்கோன்-ஸைநாமுக்ஷி
யார் அர்ச்சிக்கின்ற-ஆராதிக்கிறவிதஞ்ஞ, அங்க-அக்ஷேபகக்ஷேபவந்து,
அகப்பணிசெய்வர் - அங்கரங்கவ்ருத்திபண்ணி எடுத்ததுக்கைநீட்டிவார்,
விண்ணோர்-பரமபதவாவிகளாயிருக்கும், நமர்களோ - கம்முடையவர்க
ளானவர்களே, சொல்லக்கேண்மின்-சொல்லக்கேளும்கோன், நாமும்-
காமும், போய்-அவர்களோடேபோய், நணுகவேண்டும் கிட்டவேண்டும்.

ஆற:— (அமரராய்) திருநாட்டிலேபோய் எப்பெருமனுக்
கடிமைசெய்கையன்றே ப்ராப்யமென்கிற: அந்நுள்ளாதா திருவ
னந்தபுரத்திலே வந்தன்றே வடிமைசெய்கிறது, அதலால், இவ்வுக்
யடிமைசெய்யுமிதுவே ப்ராப்யம், ஆனபின்பு, காரிந்திகோ யபகை
செய்யவேணுமென்கிறார். (௬)

பாடு - அவ;—நித்யஸூகிதனான் வந்தடிமைசெய்கிறது இங்கே
யாகையாலே திருவனந்தபுரமே ப்ரமப்ராப்யம், அங்கே நாமுடமை
செய்யவேணுமென்கிறார்.

திருவாய்மொழி, க-ப, உ-தி, க-பா, அமரராய் வ்யாக்யானம் ஆக.

(அமரராய்த்தீரிகின்றார்கட்கு) பாம்பழத்தோ டொருஸம்பந்த மில்லாத -தொன்றுக்கு மாம்பழவுண்ணியென்று பேராயிருக்குபா போலே; இக்கரையாய். இவ்வருகுள்ளாரிற்காட்டில் நாலுகாளெழு ஜிவித்திருந்து சாகித விவ்வளவையேகொண்டு, தங்களுடையவாயுஸ் ஸுக்கோ ரவஸந முண்டாயிருக்கச்செய்தே அதில்லாதாரைப் போலே துரமநம் பண்ணிக்கொண்டு திரிவர்களாய்த்து. (தீரிகின் றார்) பந்தகம் கனத்திருக்கச்செய்கேயும், கிர்ப்பயாராய்த் திரிவர்க ளாய்த்து. இவனளவல்லவிறே அவர்களுக்கு; விடுபபோதொரு தேஹமாத்தரபாதல், ஒருஸ்கீயாதலாயிருக்கு மிவனுக்கு; ப்ரஹ்மா வுக்கு அண்டமித்தணையும் விடவேண்டி வருமிதே.

(ஆதிசேரனந்தபுரத்து) இவர்களுக்கு மவர்களுக்கு மவன்பக்கல் ஸாம்யம் காமணத்வத்திலேயாய்த்து. அவர்களுக்கு, ஸத்தையை நிரல்வறித்துக் கொடுக்கும்; இவர்களுக்கு, கேஹத்தைய மாத்தமா லையுமேர்த்து இத்தேஹம் கடிணந்தோறும் நகிக்க உண்டாக்கி நடத்திக்கொடுக்கும்; ஜகத்தகாமணபூதனனவன் வந்து நித்யவாஸம் பண்ணுகிற திருவனந்தபுரத்து. (அமரர்கோனித்யரதி) பூரீஸேநா பதி யாழ்வான் நித்யபகங்கர்யம் பண்ணுகிறான், நித்யஸூரிக ளெடுத்துக் கைநீட்டுவார்.

(நமர்களோ சொல்லக்கேண்மின்.) (க) “வழுவிவாடிமை செய்யவேண்டுகாம்” என்று சொன்னதுக்குள்ளே யடங்கும்படி யென் லோடே நிரபாதிச ஸம்பந்தமுடையா ரடங்க நான் சொல்லு கிறவார்க்குதையைக் கேளுங்கோள். பந்துக்களாயிருப்பார்க்கு நல்வா ர்த்தை சொல்லவேணுமிதே (நாமும்) அடியையிலே ருசியுடைய நாமும், நித்யஸூரிக ளோ டொருகேவையாய்ச் சென்றுகிட்டி யடிமைசெய்யவேணும். (போய்நணுகவேண்டும்) இங்கேயிருந்து மநேராதிக் கு ளளவுபோராது, போய்ப்புகவேணும்.

அவர்கள் நடுவே ஸர்ஸாரிகளான நமக்குக் கிட்டவொண்ணு மேலெண்ணில் (குமரனாதித்யாதி) தீதவசைநாபதியாய் ப்ரபலனான ஸுப்ரஹ்மணயனுக்குங்கூட ஐநகனவனுக்கு பாதிசத்தால்வந்த அடிகத்தைப்போக்கின கருவண்ணை; தேவர்களு மஸுரர்களும் கூட்டுப்பாடையா யெதிரிட்டவருமன்றும், அவர்களாபந்ரானால்

சச திருவாய்மொழி, க0-ப, உ-தி, எ-பா, துடைத்தவ்யாக்யானம்.

அவர்களாபத்தைப்போக்கி ரக்ஷிக்குமவனாய்த்தவன்; ஆனபின்பு, நமக்கத்தேசத்தைப் ப்ராபிக்கைக்கோ ரருமைப்படவேணுமோ. தூர் மாநிகளுக்கும் து:கிவ்ருத்தியைப் பண்ணிகொடுக்குவன், அபி மாநஸூர்யரான நமக்குத் தன்னைக் கிட்நகையி லருமைப்படுத்து மோ. ருத்ராநிகளுக்கு து:கிவர்த்தகனாரிருக்கு; பசுக்களுக்கு மிண்டயர்க்கும் கையாளாரிருக்கும். [கோவிந்தனாரை-நாமும்போய் நணுகவேண்டும்.] (க)

ஏழாம்பாட்டு.

துடைத்தகோலிந்தனாரே யுலகயிர்தேவுமற்றும் * படைத்த வெம்பரமமூர்த்தி பாம்பணைப்பள்ளிகொண்டான் * மடைத்தலை வாளைபாயும் வயலணியனந்தபுரம் * கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால் கவேளைகளையலாமே. (எ)

ப:—அந்தரம் ஸகலஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி யுத்தனாஸர்வேஸ்வரன் வர்த்திக்கிற திருவனந்தபுரத்திலே யடிமைசெய்யப்பெற்றால், ப்ராப்யா லாப நிபந்தகமான க்லேஸத்தைப் போக்கலாமென்கிறார். (எ)

(இ-ள்.) உலகு-லோகங்களையும், உயிர்-மநுஷ்யாடிகளான ப்ராணி களையும், தேவும்-தேவதைகளையும், மற்றும்-மற்றும் மஹாதாதிபதார்க் தங்களையும், துடைத்த-ஒன்றொழியாமல் படைத்துஸம்ஹரித்துவரூபு கோவிந்தனாரே (க) “தஜேபொரெவவனகீஹகதி - தமபேரேசுவ ஏகீபவதி” என்கிறபடியே அவ்வவஸ்தையில் த்யோதமான விக்ரஹ யுத்தனாகையாலே கோவிந்தரூபத் வாச்யனானவன்தானே, ஸம்ஸ்ருத மாந வந்த ஸகலபதார்த்தங்களையும், படைத்த - உத்பாதித்தவரூபு, எம்-இக்காரணத்தை நமக்குப்ராசிபிபித்த, பரமமூர்த்தி-ஸ்ர்வாதிக் தேவியாய், ஸ்ருஷ்டஜகத்ப்ராணர்த்தமாக, பாம்பணை - திருவரவினை யிலே, பள்ளிகொண்டான்-கண்ணரந்தருனுகிறவனுடையதாய், ஐல ஸம்ருத்தியாலே, மடைத்தலை - மடைத்தலைகளிலே, வாளை - வாளை பாயும்-களித்துப்பாயும், வயல்-வயலை, அணி-அஸ்காரமாகவுடைய, அனந்தபுரம்-திருவனந்தபுரத்திலே, கடைத்தலை-திருவாசலிலே, சீய்க் கப்பெற்றால்-ஸம்மார்ஜகப்ராமுகசேவவ்ருத்திகளைப் பண்ணப்பெற்றால்,

திருவாய்மொழி, க-ப, உ-தி, எ-பா, துடைத்த வ்யாக்யாநம். சநி

கடுவிலை - கைக்காயாலாபரிபந்தரமான விதுசயிதனுக்கத்தை, கலைய
லாம்-போக்கலாம்:

கோலித்தனென்றது - (க) 'கூடுவனவஹிவொகாநாஃவதி
 ரவிவாபுரம் - க்ருஷ்ணவஹிலோகாநா முத்தத்திரபிசாப்யம்.'"
 என்று க்ருஷ்ணனைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். (எ)

ஆறு : (துடைத்த) ஆஸ்திரேலியா-காபனேதர் ஸ்வபாவலாய், ஸர்வகாரணமாகையாலே ஸர்வபாவலாய் வெம்பெருமான் கண் வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலே சென் றடிமைசெய்யப்பெ றில், நம்முடைய து:கமெல்லாம்போம், அடிமைசெய்யப்போருங் கோளென்கிறார். (எ)

ஈடு - அவ :—ஸர்வேஸ்வரன கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந் தபுரத்திலேசென் றடிமைசெய்யப்பெறில், ஒருநேசனிசேஷத்தே சென் றடிமைசெய்யப்பெற்றிலோமென்னும் து:கம்போமென்கிறார்.

(துடைத்தகோலிந்தஞரேயித்யாதி) துடைக்கை-ஸம்ஹரிக்கை, அப்பயபூர்விகையாபிதே ஸ்ருஷ்டி யிருப்பது (ச) “கூ_ஸஷ்வ வஹிவொகாநாடூ-க்ருஷ்ணவவஹிலோகாநாம்” (உ) “வையமேமும் கண்டாள் பின்னாவாயுளே” (உலகுயிரித்யாதி) லோகத்தையும் தேவஜாதியையும் மற்றுமுண்டான வாத்மாக்களையு முண்டாக்கின. இவை யகிம்ரவ்ருத்தமான வன்று ஸம்ஹரித்து, பின்னை புருஷார்த் தோப யோகியான கரணங்களைக் கொடுத்து ரக்ஷித்த. (எம் பரம ஸ்ரத்தி) ஆஸ்ரிதபவ்யனை ஸர்வேஸ்வரன்.

(பாம்பிணைப் பள்ளிகோண்டான்) ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே
 ரக்ஷணர்த்தமாகத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளு
 கிறவனுடைய, (மடைத்தலையித்யாதி) ஜலஸம்ருத்தியாலே மடைத்
 தலைகளிலேகனித்து வானைகள் பரயாதின் றுள்ள வயலாலே யலங்க
 ருதமான தேசத்திலே, முக்தர் ஸாமகாரம்பண்ணிக் களித்து வரத்
 திச்சுமார்போலே யாய்த்து அக்தேசத்தில் திரயக்குக்களும் களித்து
 வர்த்திப்பது.

(கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால்) திருவாசலிலே திருவலகு திருப்பணிசெய்யப்பெற்றால், (கேவினைக் களையலாமே) அடிமைசெய்

சக திருவார்த்தொழி, கப-ப-உ-தி, அ-பா; சகவினை வ்யாக்யாநம்.

யப்பெறுமையா ஹிண்டான க்லைசமெல்லாம் போம், சேஷத்வ ஜநா
நப்திறந்தால், ஸ்வரூபாநுநாமான வநுக்கி பெறுமையால் வநம்
க்லைசம் பராயஸ்சித்தத்தால் போக்குமதன்றே. (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

கவினைகளையலாதங் காமனைப்பயந்தகளை * இடவகை
கோண்டதென்ப ரெழிலணியனந்தபுரம் * படமுடையரவிற்பள்ளி
பயின்றவன்பாதங்காண * நடமினோமர்களுள்ளீர் நாமுமக்கறியச்
சொன்னோம். (அ)

ப:—அநந்தரம், நிரதிசயபோக்யமான திருவனந்தபுரத்திலே கண்
வளர்த்தருளுகிற பரமபராப்யபூதன் திருவடிகளை யதுபவிக்கைக்கு நம்
முடையாராயுள்ளாரெல்லாரும் நடக்கும்படி பாருங்கோனென்கிறார்.

(இ - எ) கவினை - பராப்திவிளம்ப ஹேதுக்களாயுள்ள க்ரூர
மான பாபங்களை, களையலாகும் - போக்கலாம், காமனை - அழகுக்கு
ப்ரவிர்த்தனாகாமனை, பயந்த - உத்பாதித்தவனாய், காளை - அவ்வள
விலும் யௌவநக்குலையாத க்ருஷ்ணனானவன், இடவகை - இடமாக,
கொண்டது - கொண்டது, எழில் - அழகை, அணி - அணிந்த, அனந்த
புரம் - திருவனந்தபுரம், என்பர் - என்று சொல்லாநிற்பர் அங்கே,
படமுடை - ஸ்வஸ்பர்ஸத்தாலே விரிகிறபணங்கையுடைய, அவில் -
திருவரவினையிலே, பள்ளி - கண்வளர்த்தருளுகையிலே, பரின்மவன் -
மிகவும் செறிந்தவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, காண - கண்டதுப
விக்கைக்கு, நமர்களுள்ளீர் - நம்முடையாராயுள்ளார், நடமினோ - நடவு
ங்கோள், அறிவிப்பார்குறையாயிராதே, நாம்-விசுவவைலகையாழிந்
தநாங்கள், உமக்கு - உங்களுக்கு, அறிய - அறியும்படி, சொன்னோம் -
சொன்னோம். (அ)

ஆறு:—(கவினை) ஸௌந்தர்ய ஸ்வரூப வொளவாதி கல்
யாணகுணத்தியான மென்பெருமான் எல்லார்க்கு பாதுகாநம்பவா
ணிக்கொண்டிருக்கிற திருநாதி - திருவனந்தபுரம் எனது சொல்லா
நின்றார்கள், நாமும் அங்கே கண்வளர்த்தருளுகிற வளவந்தருபு
களைக் காணப்போகிறோம், இஸ்ஸம்நந்தகைய நீங்கவறியாமை
யாலே யிழக்கலாகாதென்று உங்களுக்கறிவித்தேன் சொன்னோம். (அ)

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, அ-பா, ௧௮வினை வ்யாக்யாநம், ௨௪

௪௫ - அவ;—திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்போருங்கோளென்று, அநுக்லரை யழைக்கிறார்.

(௧௮வினைகளையலாகும்) நம்மால்போக்கவரிதான பாபங்களையும் போக்கலாம். (காமனைப்பயந்தகாளை) உங்களுக்கு நாணுபதே சிக்க வேண்டுவது அவ்வஸ்துவை ஸாக்ஷாத்கரிக்குமளவுமே! நாட்டைத் தன்னைழகாலே வெருட்டித் திரிகிற காமனுக்கு முற்பாதகனையிருக்கும். இருவரையும் கூடக்கண்டால் “முறைகெடச் சொன்னார்கள்” என்றிருக்கும். (௧) “ஆஸு ஈஷஹியளவநடூ-பாஸு ஸார்தஞ்சு ஂயளவநம்” என்கிறதும், இவ்விஷயத்திலே மற்றைப்படியாதிருக்கிறதகாணும்.

(இடவகைகோண்டதென்பர்) இவ்விடத்தை வாஸஸ்த்தாநமாகக்கொண்டதென்று, அறிவுடையா ரடங்கச் செவிசீப்பாய்ந்துகிடப்பர்கள்; (௨) ‘வஜ்நாஹ்லிஉ-வெ-ப-யாஃ-பத்மநாபய்.விதூர்ப்புதா:’ (எழிலணியனந்தபுரம்) பரமபதத்திலொருபுதுமைசெய்யவொண்ணுகிறே! அங்குத்தையிற்காட்டி லிங்குத்தைக்குத் தன்னேற்றமிருக்கிறபடி.

(படமுடையரவில்) ஸர்வேஸ்வரன்சாய்ந்தருளினால் அவனுக்குப் பிறக்கும் விகாஸம்சொல்லுகிறது - படமுடையாவென்று, (பள்ளிபயின்றவன்) ஸ்வகஸ்ஸர்வஜ்ஞமானவஸ்துவும் உணர்த்தியறுபடியாய்த் துப்பாடுகைவாய்ப்பு. (பாதமித்யாதி) திருவடிகளைக் காணுபடியாக “வரிவாளரவினைப்பள்ளிகொள்கின்ற கரியான் கழல்காணக் கருதம்கருத்து” என்றிருக்குமென்னோடொருகுடற்றடக் துடையா ரடங்கலும் போகப்பாருங்கோள்.

திருவத்யாநம் பாடாநிற்ச, இத்தைத் கேட்டருளி, ஆளவந்தார் “நமக்காழ்வாரோடே யொருஸம்பந்த முண்டாகவேணும்” என்று, அப்போதே ஸ்ரீபாதத்தைபுடையாரைக் கூட்டிக்கொண்டெழுந்தருளினார் (நாம்) கண்வளர்ந்தருளுகிறவழிகில் சுவடறிந்து, “யவரே ஹ்மவா-எபபையாநுமபரம” என்னக்கடவநாம், (உமக்கு) அவ்வடிவைக் காணவேணும்மென்கிற வபேனைஷ்யுடைய வுங்களுக்கறியுப்படி சொன்னோம். (அ)

ச.அ திருவாய்மொழி, க0-ப,உ-தி,கூ-பா, நாமுமக்கு வ்யாய்யானம்.

ஒன்பதாம்பாட்டு.

நாமுமக்கறிதச்சொன்ன நாள்களுந்நணியவான * சேமநன் குடைத்துக்கண்மர் செறிபொழிலனந்தபுரம் * தூமநல்விரைமலர் கள் || துவளற வாய்ந்துகொண்டு* வாமனனடிக்கென்றேத்த மாய்ந் தறும் விளைகள்தாமே. (கூ)

ப:—அந்தரம், ப்ராப்தஞனவன் திருவடிகளிலேகைக்கர்யத்தைப் பண்ண, கைக்கர்ய ப்ராப்தந்தகங்கள் தாமே போர்மென்கிறார் (கூ)

(இ - ள்) “வைத்தநான்வரை” என்று, நாம்-நாம். மூன்பு, உமக்கு- உங்களுக்கு அறிய, சொன்ன - சொன்ன, நாள்களும் - ஸரீராவஸாக திவஸங்களும், நணியவான - நண்ணிய வாய்த்தின; செறிபொழில் - செறிந்தபொழிலையுடைத்தான, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரமானது, நன்கு - நன்றான, சேமம் - ரகசியை, உடைத்துக்கண்மர்-உடைத்துக் கிழகோள், ஆனபின்பு, அங்கே, தூமம் - ஆராதனோபகரணமானதூபத் தையும், நல் - நன்றான, விரை - பரிமளத்தையுடைத்தான, மலர்கள் - பூவ்பங்களையும், துகளற - குற்றமற, ஆய்ந்துதெண்டு - ஆய்ந்துதொ ண்டி, வாமனனடிக்கென்று - ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்க்லேஷஸ்வபாவஞ்ஞான ஸ்ரீவா மனத்திருவடிகளுக்கென்று ஸங்கல்பித்து, ஏத்த-தகங்கீராரர்த்தமாக அவனுடைய சீலாதிஞ்ஞானங்களை ஸ்துதிக்க விளைகள் கைக்கர்யப்ராபி பந்திரார்மங்கள், தாமே - ஸ்வயமேவ மாய்ந்தறும் - கசித்துப்போம்.

தூபமென்றும் பாடம் சொல்லுவார்கள். (கூ)

ஆறு:—(நாமுமக்கு) சேமநன்குடைத்தான திருவனந்தபுரத் திலேசன் நெம்பெருமானுக் கடிமைமசெய்ய உங்களுடைய துகள்க ளெல்லாம் தாமேபோம்; ஆனபின்பு, அமனைபரிமளக் குபகரண மான விர்ப்பாக்நகி முடிவாகற்சுழன்றி ரிப்பீரபீகசெய்ய ந டுணை செய்புங்கோள், நாமுமக்கறியச் சொன்றி நெய்க்கிறார், (கூ)

சு0-அவ:—ஸரீராவஸாநண்ணிக்காய்த்து, எண்ணெய்த் திருவ னந்தபுரத்திலேபுக கடிமைமசெய்ய தாஸ்யஸீரோதிகர்ப்பவகா தாம் நசிக்குமென்கிறார்.

(நாமுமக்கித்தாயி) “நாரோஸநிபேன்” என்றும் “மாமா ர னால்” என்றும் சொல்லிப்போக நாள்களும் கடிபுலவாய்த்தின.

“... துகளற” என்று பாடாந்தரம்.

திருவாய்மொழி, ௧0-பா, ௨-தி, கூ-பா, நாமுமக்கு வ்யாக்யானம். சக

பிறர்க்கப்படி தாம் சொன்னாராவென்னில்; * மாலைநண்ணியிலே
“மரணமானால்” என்று ஈஸ்வராபிராயத்தைக்காமறிந்து, அத்
தைப் பிறர்க்குப் பித்தித்தாரிதே. இதிலும் பரோபிதசமிதே.

(௧) [தவிலுலுபித-தஸ்மிந்நஸ்தமிதெ] இத்யாதி; “பிஷ்
மன் முடிபாசினுன், பின்னை இவ்வர்த்தம் கேட்கலாவாரில்லை”
என்று அவனருளிச்செய்த வார்த்தையை, இப்போதிவர்தா மருளிச்
செய்கிறார். [சுலுபிதெ-அஸ்தமிதே] கண்ணுக்கு வெளிச்சிறப்
பைப்பண்ணுவாரும், நெஞ்சுக்கு வெளிச்சிறப்பை பண்ணுவாரு
மாக, ஆகித்யர்களிருவராய்த்து; (௨) “ஞானமாகியிருகி”
[ஜ்ஞாநாநுபிஷ்ஷிஷ்ஷி-ஜ்ஞாநாந்பஸ்பிபிஷ்ஷி] ஸ்வரூபத்
தோபாதி நித்யமாயிருக்குமிதேதர்மபூகஜ்ஞாநமும்; இனி இதுக்கு
உதயாஸ்தமய வ்யவஹாசம் ஜ்ஞாநப்ராஸாத்வார்த்தை யபேக்ஷித்
ததாயி நக்குமிதே. அவன் போனால் பின்னைக்கொள்வாரும் கொடுப்
பாருமின்றிக்கே பரிமாற்றமறும். இதுக்குபட்டாருளிச் செய்த
தாக, பரிநூபப்பர் - “ஒருபிப்பன் தலையில்லிவாதவன்று கொள்
வார் கொடுப்பாரின்றியே யெளிவிலைபுறப்போம்.” [தவஸூதாந
வொடியாபிஷ்ஷி - தஸ்மாத்த்வம்சோதயாம்யஹம்] ஆகையாலே
காணுநனை தவரிப்பித்து “அவன்பக்கலிலேபோய்க்கைள்” என்று
சொல்லுகிறது.

(சேமநன்குடைத்துக்கண்டிர் செறிபொழிலனந்தபுரம்) நிரகி
ஸாயபொக்யமான தேசந்தானே மரணத்தைக்கு ரக்ஷகமாம். (தூம்
நல்லிரைமலர்கள்) நன்றானதுபம், பரிமளத்தையுடைத்தான நல்ல
புஷ்பங்கள். இவற்றை, (துகளறிவியாதி) தனக்கு மவனுக்கும்
ஸகநாபாம்படி. விலகிணைமாக்கிக்கொண்டு, (வாமனனித்யாதி)
தன்னுடைமை பெறுகைக்குத் தானிரப்பாணாருக்கு மவன்திரு
வடிவநன்கென்றேத்து, (மாயந்திறும்வினைகள்தாமே) இவன் தன்
ஸ்வரூபத்துக் கருநாமான பரிமாற்றத்திலே யந்வாசிக்க விரோதிக
ளடையரசித்துப்போம்.

(௧)

இஃ திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, ௧௦-பா, மாய்ந்தறும்வ்யாக்யாரம்.

பத்தாம்பாட்டு.

மாய்ந்தறும்வினைகள்தானே மாதவாவென்ன * நாளு யேய்ந்த
பென்மதிளனந்தபுரங்கரேந்தைக்கென்று * சாந்தொலிளக்கம் தூ
பம் தாமரைமலர்கள்நல்ல * ஆய்ந்துகொண்டேத்தவல்லா ரந்தமில்
புகழினரே. (௧௦)

ப :—அகத்தாம், திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற ஸ்வாமியிருவ
டிகளிலே ஆராதாரூப கைங்கர்யம்பண்ணுமவர்கள், அவருகமாறாத்
தம்ம யுக்தராவாரென்கிறார். (௧௦)

(இ - ள்.) மாதவாவென்ன-ஸ்ரீயப்பகியென்று சொன்னபோதே,
வினைகள் - வினோதிகள். தாமே - ஸ்வயமேவா, மாய்ந்தறும் - நசிக்கும்;
நாளும் - நிரந்தரமாக. ஏய்ந்த - செறித்த. பென்மதிள் - பென்மதிளை
யுடைத்தாயிருக்கிற. அனந்தபுரகர - திருவனந்தபுரமாகிற நகரத்தில்,
எந்தைக்கு - ஸ்வாமியானவனுக்கு என்று-என்றுஸங்கல்பித்து நல்ல-
நன்றான, சாந்தொடி - அங்கராகத்தோடே. விளக்கம் - தீபத்தையும்,
தூபம் - தூபத்தையும். தாமரைமலர்கள் - தாமரைப்பூக்களையும். ஆய்ந்
துகொண்டு - பலஸங்கர்த்தருவங்களாகிற தூரலும் மயிரும் புழுவும்
படாதபடி ஆராய்ந்துகொண்டு, ஏத்தவல்லார் - அங்கோரஸத்துண்டார
யேத்தவல்லவர்கள், அந்தமில் - நிரவதிகமான, புகழினர் - சேஷத்தவர்
தையை யுடையராவர். (௧௦)

ஆறு:-(மாய்ந்தறும்) அவன்கி நராமங்களிலே யேகேனுமொரு
திருநாமத்தைச்சொல்ல, அடிமைசெய்கைக்குப் பரிதாபத்தங்கொல்
லாம் தானே போமென்று சொல்லி முடித்து, திருவனந்தபுரத்தி
லேபோ யெம்பெருமானைக் கடிமைசெய்யும் மஹாத்மாக்க ளாரோ
தாம்; என்கொண்டு, அவர்களைக் கொண்டாடுகிறார். (௧௦)

சுரு-அவ :—திருவனந்தபுரத்திலே புக் கடிமைசெய்கிறவர்கள்
பெருமை பேச நிலமன் தென்கிறார்.

(மாய்ந்தறும்வினைகள்தாமே மாதவாவென்ன. மாதவாதிகள்
பேரைச்சொல்ல அதிகாலராஜி கமான ஹைக்கங்கள் தானே ஸ்வாம்.
(மாதவாவென்ன - மாய்ந்தறும்வினைகள்) அப்பாவென்ன உச்சி
குளிருங்காணும்.

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௨-தி, ௧௧-பா, அந்தமில் வ்யாக்யாநம். ௫௧

(ஏய்ந்தவித்யாதி) அங்குத்தைக் கீடான பொன்மதினையுடைய திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிறவன் ஸ்வாமிக்கென்று புஷ்பாத்யபகரணங்களைக்கொண்ட டாஸ்ரயிக்கவல்லார். (அந்தமில்புகழினாரே) “அமரராவார்” என்கிறவனவன்றிக்கே * விண்ணுளாரிலும் சீரிய ராவார். (௧௦)

பதினென்றும்பாட்டு,

அந்தமில்புகழனந்தபுரநகராதிதன்னை * கொந்தலர்பொழில் குருகூர்மாறன்சொல்லாயிரத்துள் * ஐந்தினோடைந்துவல்லாரனை வர்போயமருலகில் * பைந்தொடிமடந்தையர்தம் வேய்மருதோளி னையே. (௧௧)

ப :—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக, பரமபதத்தில் * மதிமுகமடந்தையராலுண்டான ப்ரஹ்மாலங்கார ப்ராப்தியை யருளிச் செய்கிறார். (௧௧)

(இ - ள்) அந்தமில்புகழ் - நிரவதிக குணஞய்க்கொண்டு, அனந்த புரநகர் - திருவனந்தபுரத்திலேவர்த்திக்கிற, ஆதிதன்னை - ஸர்வகாரண பூகளை, கொந்து - பூங்கொத்துக்கள், அலர் - அலருகிற, பொழில் - பொழிற்சூழ்ந்த குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகாரன, மாறன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரம் திருவாய்மொழிக் குள்ளும் ஐந்தினோடு - தேவலம் பரோபதேசமான ஐந்தினோடேகூட, ஐந்தும் - தம்மையும் கூட்டிக்கொண்ட இபதேசத்த ஐந்தையும், வல்லார் அப்யவிக்கவல்லவர்கள், போய் - அர்ச்சிராதி மார்ச்சக்தாலேபோய், அமருலகில் - * அயர்வறுமமார்களினுடைய லோகமான பரமபதத்திலே, பைந்தொடி - அழகியஹஸ்தாபரணங்களுையுடையரான, மடைந் தையர்தம் - கிவ்யாப்ஸாஸ்ஸாக்களினுடைய, வேய்மரு-வேய்போலே விலகாணமான, கோளினே - கோள்களாலே செய்யப்படுமதான ப்ரஹ்மாலங்காரத்தை, அனைவர் - அணையப்பெறுவர். (௧௧)

தொடி - களை. இது கலிவிருத்தம்.

ஆறு:—(அந்தமில்) ப்ரியநமர்களுக்கு ப்ரியதமைகள் போக்ய மாபாபேஸிலே, திருநாட்டினுள்ளார்க்கும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார் போக்யமாவா மென்கிறார். (௧௧)

ருட திருவாய்மொழி, சுருப, உ-தி, கக-பா, அந்தமில் வ்யாக்யாயம்.

ஈடு-அவ;—கிகமத்தில், இத் திருவாய்மொழி வல்லார் திரு நாட்டிலுள்ளார்க்கு போத்பராவரென்றார்.

(அந்தமில்ந்யாதி) திருவனந்தபுரத்திலே நிரவதிக குணனாய் ஜகத்காரணபூதனுனவனை, ஆஸ்ரயிக்கிறவர்களும் அந்தமில் புகழினாய்; ஆஸ்ரயணியனாம் அந்தமில்புகழினுன்காணும். பரமபதத்தை விட்டுத் திருவனந்தபுரத்திலேவந்து ஆஸ்ரயிதர்க்காகக் கண்வளர்த் தருளுகையாலே புகழ்க் கொருமுடிவிலையாய்த்து அவனுக்கு; ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு உகந்தருளின நிலத்திலே அடிமைசெய்கையாலே புகழ்க்கந்தமில்லையாய்த்திவர்களுக்கும், இவனை யடிமைகொள்ளு கையாலே புகழ்க்கெல்லையிலையாய்த்தவனுக்கு; அவனுக்கடிமை செய்கையாலே புகழ்க் கந்தமில்லையாய்த்திவர்களுக்கும், ஸம்ஸாரத் திலேயிருந்தா விவர்களுக்குப் புகழுண்டாகையாய்த்தப் பரமபதத்தி லிருந்தாலவனுக்குப் புகழுண்டாவது - இந்நிலத்தை விடவிட இவ னுக்குப் புகழுண்டாமா? இல்லே அந்நிலத்தை விடவிட அவனுக்குப் புகழுண்டாம். இருவர்க்கு மிரண்டும் அலப்பலாபமிதே.

(கொந்தலர்பொழித்தருகரிந்யாதி) கியவஸந்தமாண திரு நகரியையுடைய வாழ்வாமருளிச்செய்த, (ஐந்திதேனடைந்து மல்ல லார்) மதநங்களை முகமறிந்து கோத்துச் சார்த்திகளைக் கொண் டாடுமாபோலே, ஐயைந்தாகவாய்த் ததபவிகிறது. (அனைவர்த் தியாதி) பூரீவைகுண்டத்தேறப்போய், (க) “ஸத்கரோவாஸஸாஹி-ஸதம்மாலாஹஸ்தா” இப்பாதிசளித் சொல்லுகிறபடியே, அவ குத்தை யபஸாஸஸுக்களுடைய வாழ்வுக்கு விஷயபூதாவ ரென்றபடி. “முடியுடைவானவர் முறைமுறை பெருகினான்” என்றத்தோடு “வேப்பநடுகையின அனைவர்” என்றதற்குத்தோடு வாசியில்லை. “மதிமுகமடந்தைய சேர்க்கொவர்க்கே” என்கன்கடைய திறே.

(உக)

பத்தாப்பத்து இரண்டாம் திருவாய்மொழி முற்றிற்று

ஸ்ரீமதேதராமாநுஜாயநம:.

ஸ்ரீமதேதராமாநுஜாயநம:.

மூன்றாந்திருவாய்மொழி—வேய்மருதோள் - ப்ரவேசங்கள்.

ஆறு;—(வேய்மருதோள்) இப்படியெய்ம்பெருமானோடு கலந்து பரிமாறச் செல்லாதிருக்கச் செய்தே, இப்பார்க்குகியிலே தாமிருந்த விருப்பைக்கண்டு, “இப்பார்க்கு இணைப்பந்தம் காரணமாக வெம்பெரு மான்கிடிலே” என்றுள்ள வகிழங்கையாலே யவஸந்தராகிறார். வண்ணவரைப் பெருமானோடே கலந்து பரிமாறச்செய்தே பசுமேய்க் கப்போங்காலம் ப்ராப்தமானவாறே “இவண்ணிப் பசுமேய்க்கப் போகிலே” என்றுள்ள வகிழங்கையினாலே அக்கோபிடா யவஸந் தைகளானுப்போலே யவஸந்தராய், அவர்களுடைய பாசுரத்தாலே யலற்றுகிறார்.

திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்பிள்ளைகள், வண்ணவரைப்பெருமா னோடேகூட வொழந்தருளியிருக்கச் செய்தே அவன்பசு மேய்க்கப் போங்காலம் வந்தமளவில் அவன்போனாகக் கொண்டு, பிரிந்தார் பதும் வ்யஸந்தெல்லாப்பட்டு, வ்யஸந்தத்தையும் பிரிந்தவவன் கொடு மையையும் தோழியாருக்குச் சொல்லுமாபோலே அவன்றன்னைக் குறித்துச் சொல்லுகிறார்கள். *

ப :—மூன்றாந் திருவாய்மொழியில், கீழே திருவனந்தபுரத்திலே யடிமைசெய்யப்பார்க்குகர், அவ்விளம்பேசு கிட்டப்பெருமையாலே, அவ னுடைய போக்யதையும் ப்ராப்யபாவமும் அடிமைகொள்ளப்பாரித் திருக்கிறபடியும் புகதினைத்தகாம்படி ஹ்ருதய ஸந்திவிரிதனு யிருக்கச் செய்தேயும். சீக்ரப்ராப்தியி லிச்சையாலே த்வரிக்கும்படியான வெள பாக்யாதிரயத்தை யுடையனாகையாலே, அவனுடைய புண்டரீகாக்ஷத் வத்தையும், ஆஸ்திதபவ்யத்வத்தையும், அபிரூபத்வத்தையும், ஆஸ்தித ரக்ஷத்தவ்யத்தையும், அர்த்தகீய ஸம்ஸ்ரலைஷத்தையும், அகாதஸ்வ பாவத்தையும், ரமணிய ஸௌலப்யத்வத்தையும், ஆகர்ஷணாவயவத்வத் தையும், அஸாதாரணநாயகத்வத்தையும், ஆஸ்திதஜ்ஜநபோக்யத்வத்தையு மடையித்து, விளம்பம் பொருமையாலே வீஸ்ரலைஷத்தை அநிசம் பித்து. எனப்புகுதலானீ வ்யக்ஷை யதலாதொழியவேண்டுமென்று அபே சித்து, தமக்குப்ப்ரதந்தவார்த்தியை அவன் ஸத்தியிலே விண்ணப்பஞ் செய்தபாகாரத்தைக் கருவண்ணனோடே ஸம்ஸ்ரலைஷித்து ப்ரபாதஸமயத்

சூச திருவாய்மொழி, கடுப, ஈ-தி, வேய்மருதோள் பரவேஸங்கள்.

திலே யவனுடைய பிரிவை ஸங்கித்து அஞ்சினுனொருகோபினை; “ஸந்
நிதியில் பாதகங்கள் நலிவுசெய்யாநிற்கும், என்னை நீ ஆஸ்வாவிப்பித்
துக்கொண்டிருக்கவும்வேணும், போன விடத்திலே ஆஸ்ரப் பரக்குகின்
வரில் என்னோமோ என்றஞ்சாதின்றேன்” என்று, திருவாய்ப்பாடியில்
பெண்களெல்லார்க்குமாகச் சமைந்தவனுடைய போக்கை விலக்கின
பாசரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

*

ஸநீ - அவ; — திருவனந்தபுரத்திலே புக்குப் பாரித்தபடியே
அடிமைசெய்யப் பெறுமையாலே, அதிசங்கதபண்ணவேண் திம்படி
யாய்வந்து விழுந்தது.

புரிவைஷ்ணவர்களும் தாழ்மா யடிமைசெய்யவேணுமென்று
பாரித்தார்; பாரித்தபடியே அத்தேசத்திலேபோய்ப் புக்கடிமைசெய்
யப்பெற்றிலர். அத்தேசத்திலே அப்போதே போய்ப் புகப்பெறுமா
யாலும், பாரித்தபடி யடிமைசெய்யப் பெறுகமயாலும், தெநகரன்
பிரிந்துபோந்த வாஸகையாலும் - அராகியாய்வருநிற அசித்தும்
ஸர்க்கத்தை யறுஸங்கித்து அஞ்சினவசத்தாலும், எஸ்வா ஸ்வா
தந்தர்யத்தை யறுஸங்கித் தஞ்சினபடியாலும், அகாவது சிசுபால
னுக்குத் தன்னைக்கொடுத்து ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு மறுத்துப்போன
ஸ்வாதந்தர்யமிதே, இனி ஸர்வேஸ்வரன் தானேவந்து விஷயிகரிந்
கைக்கிடான பக்தி தமக்கில்லையென்றிருக்கையாலும், “இன்னமும்
பரக்குகியிலேவைக்கில் செய்வதிதன்” என்னும் பபக்தாலே அவ
ஸந்ராய் தமக்குப் பிறந்த தசாவிசேஷத்தை பொருதிராட்டி பாச
ரத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்.

பயிவ்ருத்திக்குடலான விதகானேயிதே யிப்போதெவர்க்கு
பயவேறுவாகிறது; இப்போதே அத்தேசத்திலேபோய்ப் புக்கடிமை
றிலோமென்றிருக்கவேண்டா, அவனை யறுஸங்கித்தால் (ச) “பபா
மும்நெஞ்சழியும்” என்று பக்தி ராவஸப்பக்தாலே இப்போதே
மாட்டா தொழுகிறானாகையாலே; அடிமைசெய்யப்பெற்றிலேவென்ற
தஞ்சவேண்டா, * புக்கடிமைநுவனிற் படிப்பே இருக்கவந்த
யிருந்து ஏதேனுமாகச் சொன்னவற்றையே கைக்கடையாக
கொள்ளும் ஸ்வபாவத்தாலே, இன்று கினைக்கவற்றையெல்லாம்
வற்றையெல்லாம் தனக்கடிமைநாக கினைக்கித் தாழ்மையினை
அவன்;

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, வேய்மருதோன் ப்ரவேஸங்கள். ௫௫

இனி தமப்பன்பகையாக அவனிலு மிவனண்ணிபனென்று வரநின்ற ப்ரஹ்மாதனிமே முடிவிலேவந் தென்கிரட்டான்; ஆகப் ப்ராந்தனுக்குப்பிறந்த தெளிவுமே லே அசித்தம்ஸ்ருஷ்டனுக்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞாதத்தை விஸ்வஸிக்கவொண்ணாதென்றிமே இவர்தாம் ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தை நினைத்து “தேமேலென்னை” என்றஞ்சிறும்; அங்ஙனஞ்சவேண்டா, * முடியானேயில் சுரணங்களைபுடையவராகையாலே; அவன் ஸ்வாதந்தர்யத்தை நினைத்தஞ்சவேண்டா, (௬) “ஸவ-ஃவாவெவெஹொரோகூயிஷுரீ - ஸர்வபாபேப்யோ ரோகூயிஷ்யாமி” என்று விரோதியைத் துண்டித்துக்கொண்டு போகைக்கு முடலாயிருக்கையாலே; பச்சி தமக்கில்லைபென்றிருக்கவேண்டா, ப்ரபத்தியை யுராயமாகப்பற்றினவராகையாலே; இனி (௭) “நொவஜநஃஸரூப-ரோபஜநம்ஸ்மரந்” என்கிறபடியே இத்தை ஸ்மரியாதபடியான ஸாக்ஷாத்காரமில்லாமல் படுத்துகிறபடியிமேயிது.

ப்ரத்யக்ஷமும் அஞ்சித்தரமாய், கூடவிருக்கச் செய்தே “பிரிந்தான்” என்று ப்ரமிக்கும்படி பிரிவால்வந்த வாஸகைமேற்கொள்ளுகிறதிறே - யோக்யதைகூட்டுத்து படுத்துகிறபடியிமே. “மயர்வறமகநலமருளினன்” என்று - பகவத் ப்ரஸாதலப்கமாய், ப்ரபத்தி ரூபமாய், ருசிகார்யமாயிருக்கிற விருட்சியிருக்கிறபடியிமேயிது. இனி, ஸர்வரனுக்குக்கால்நடையாடாததொரு தேசத்திலே யிவரைவைத்துப் பரிஹரிக்கலாமத்தனை.

கலந்து நெடுகள்பிரிந்துபோந்தா னொருபிராட்டியாய், அவ்வாஸகையாலே, க்ருஷ்ணன்கூடவிருக்கச் செய்தையும், “இவன்பன்மபிரிந்துபோந்த ப்ரபாதகாலமும்வந்து அக்காலத்துக்கடைத்த காற்றுக்க ளடிக்கையாலும், குயில்கள் கூவுகையாலும், மயில்களாலிக்கையாலும், காடெங்கு மொக்கக் கன்றுகளும் பசுக்களும் பரக்கையாலும், இக்காலத்தி லவன் போகைதவிரான்; பசுக்களினுடைய ரகூண மொருதலைபாறல் அவற்றைவிட்டு நம்மோடிருப்பாநொருவனல்லன்; ஆனபின்பு, அவன்போனான்” என்று, கூடவிருக்கச்செய்தேயும் அவன்பிரிவை நிர்ஸரித்து, ஒரு * இன்னுபிரிச்சேவல் * மல்லிகை சுமழ்தென்றல் தொடக்கமானவற்றில் அவன் அஸந்திதி

சூ. திருவாய்மொழி, கடு-ப, நட-தி, வேம்மருதோள் ப்ரவேஸங்கள்.

யில்பட்டக் லேசத்தையடைய அவன்கண்முதல்பேபட்டு, ஸர்வஸக்தி யான வவன்றன்க்கும் பரிஹரிக்கவொண்ணு கபடிபாய்த்து இவ் வாபத்து.

அதாவது-பொருளைப் வருகிறுனல்லன், போரகினைத்தானுப்த் தவிருகிறுனல்லனே. இப்படி கோவுபட்டு, “நீ ஸர்வதா பசுமேய்க் கப்போசைத்தவிராய், உன்போக்கு எனக்கநபிமதம், ஆகையாலே உன் னுடையபோக்கை விலக்கவேணுமென்று நினையாதின்றேன், இதுக் கு நாரீர் வருகிறகிலலை, அதுக்குப்பரிஹாசமாக உன்நையை பென் தலையிலே வைக்கவேணும், நீபசுமேய்க்கப்போகாநெகாழியவேணும், ‘ஸப்ரமாதமானகாட்டில் நீபசுமேய்க்கப்போனால் அந் துள்ள அஸுர ராக்ஷஸாதிக்களாலே பென்புதுருகிறதோ’ என்றஞ்சாமின்றேன்.”

இனி (க) “கோதாவிதாஹாதா திவாஸஸுராணஸ்வஹு ஓதிநாராயணஃ - மாதாபிதாப்ராதா திவாஸஸுராணம் ஸுஹநக் கதிர்நாராயணः” என்று அவன் ஸர்வவிதபந்துவுமா யிருக்குமா போலே, இத்தலைக்கும் ஸம்பந்தஜ்ஞாநம்மிறந்தால் எல்லாப்பரிவு களுமுண்டாயிருக்குமிதே; (உ) “யதாயதாஹி - யதாயதாஹி” என்கிறபடியே; ஆண்பின்பு நீபோகில் நானுள்ளாகமாட்டேனென்று இப்படி கோவுபட, அவனுமிக்கையடைய வதுஸக்தித்து, “நான் போகிறேனல்லேன்” என்று, தான் போகாணையை யிவள்கெஞ் கிலேபடுத்தி தரிப்பிக்க தரித்ததாய்த் தலைக்கட்டுகிறது இக்கிரு வாய்மொழியில்; இத்தால்-தாதர்த்தபத்தினுடைய வெல்லையிருக்கிற படியிதே.

* எம்மாவீட்டிலே “தனக்கேபாகவெனைக் கொள்ளுமீதே” என்று நிஷ்கர்ஷித்ததொன்றுண்டிதே; அத்தை யுரிக்கிறகாப்த் திங்கு. என்னைக்கொள்ள வேணுமென்றிதே அங்குப் சொல்லிற்று; என்னோடு கலக்கவுளாம், வேறே சிலரோடே கலக்கவுளாம், அங்கு க தைக்குறைதீருமத்தனை வேண்டிவருதென்கிறகிலகு; அதுதான்மீல “எனக்கு” என்றவிடம், புநஷார்த்தமாகக்காகப் சொன்னவிடக் கணையிதே. அது அசித்த்வாய்நக்திக் குடலாமிக்கனை. இவன்றெனக் கெண்ணுவன்று புநஷார்த்தமாகாது, அவன்றன் விருப்பிபவந் திப்பதும் செய்யான்.

திருவாய்மொழி, சுட-ப, ந-தி, க-பா, வேய்மரு வ்யாக்யாநம். இஃ

முதற்பாட்டு.

வேய்மருதோளினை மெலியுமாலோ மெலிவுமென்தனிமையும யாதும்கோக்கா * காமருதயில்களும் கூவுமாலோ கண்மயிலவைகலந்தாலு மாலோ* ஆமருவினசிரைமேய்க்கா நீபோக்கோருபக் லாயிரமுழியாலே* தாமரைக்கண்கள்கொண்டீர்தியாலோ தகவிலைதகவிலையே நீகண்ணு. (க)

ப:—அநந்தரம், முதற்பாட்டில், நீ பிரியப்புகுகிறாயென்கிற நினைவாலே குயில்தொடக்கமானவற்றாலே மீடுபடுகிற வெண்ணை, உன் கண்ணழகக்கொண்டு நலியாநின்றாயென்கிறாள். (க)

(இ - ள்.) வீரனும் பொருமையாலே, வேய்மரு - வேய்போலே குழலோடின, தோள் - தோள்கள், இணை - இரண்டும், மெலியும் - புறவாயும் காண்லாம்படி மெலியாநின்றன, அவ்வளவன்றியே, என்மெலிவும் - ஆஸ்ரயமான வெள்ளரீரத்தின் மெலிவும், எந்தனிமையும் - பிரிவாற்றாத வென் னனிமையும், யாது - ஒன்றையும், கோக்கா-பாராதே காமரு - தர்ஸயமான குயில்களும் - குயில்களானவை, “தனிமைப் பட்டாரை நலியக்கடவோமல்லோம்” என்றிராதே, கூவும் - தம்மில் தாம் சேர்த்திக்காகக் கூவாநின்றன! கண்மயிலவை-திரளானமயில்களானவை, கலந்து - கும்மில் தாம்கலந்து, ஆலும் - நடியாநின்றன. ஆ-பசுக்களானவை, மருவு - செறிந்து, இனம் - இனமொத்திருக்கிற, நிரை - திரைகளோ, மேய்க்க - மேய்க்கைக்காக, நீ - நீ, போக்கு - லீலாபரணய்க்கொண்டுபோகிற ஒருபகல் - ஒருபகல், ஆயிரமுழி (க) “சூதுடியுமாயடுத - த்ருடியுகாயதே” என்கிறபடியே ஸஹஸ்ரயுகமாகாநின்றது, அதுக்குமேலே குயில்கள் மயில்கள் உன்போக்குத்தான். நன்றும் படி, தாமரை - தாமரைபோலே தர்ஸயமான, கண்கள்கொண்டு-கண்களைக்கொண்டு, நாதி - நாநின்றாய்; கண்ணு - பெண்பிறந்தாரை* நெருங்குதுக்கந்நெய்யப்போந்த க்ருஷ்ணனை, நீ தகவிலை - நீ ஸந்தீகளை நலியத்தகவிலைதென்கிற ஸாமரையக்ருபையுமுடையயல்லை; கோவுபட்டாரைநலியலாகாதென்கிற விஃஸஷக்ருபையுமுடையயல்லை.

இந்த கைர்க்கருண்யம் ஸ்வபாவமாயே விட்டதிறே யென்றுசொன்னது; வேய்மருதோளினை என்று - அவன்கொண்டாடும்படி அழகைச்

திருவாய்மொழி, கர-ப, ந-தி, க-பா, வேய்மரு வ்யாக்யானம்.

சொல்லுமாம். காமருகுயிலென்று - அழகியகுயில்; காவிலேமருவின வெண்ணவுமாம் “ஆலோ!” என்னுமசைகள்-விவாதவஸூசகங்கள். (க)

ஆறு;—உன்னைப் பிரிகையாலே தோள்கள் மெலியா நின்றன; இவற்றின்மெலிவும் என்கனிவாயு மொன்றும் பாராதே இக்குயில் களாணவை உன்திருநாமங்களைக் கூவா நின்றன, அதின்மேலே மாரில் களும் கலக்காலா நின்றன, ஒநாய்கல் பிடியுமளவில் இங்ஙனே படவே ண்டுமோவென்னில்; நீ பசுமேய்க்கப் போனவாதே அவ்வொருபுக் கல் தா னாபிரமூநியாகா நிற்கும், அதின்மேலே நீயுமுன்னுடைய கண்க ளாலே பென்னை யிரா நின்றாய், உன்னைப் பிரிந்து நானிங்ஙனே படா நிற்கச்செய்தே எங்களைப்பிரிந்து நீயிருக்கவல்லையாவதே!, நீயிருக்க லோகத்திலு மில்லையாகாதே க்ருபை!, லோகத்திலே சிறிது க்ரு பையுண்டாகிலு முன்பக்கலொரு க்ருபையில்லையென்கிறாள். (க)

பு-அவ;—அவன்பிரிகுறென்கிற வ்யஸநம் செல்லாநிற்க, அதுக்குமேலே, குயில்தொடக்கமான பாதகபதார்த்தங்களின் த்வ ரியாலும் அவன் நோக்காலும் தனக்குப் பிறந்த வவஸாதத்தை, தோழிமார்க்குச் சொல்லுமாபோலே அவன்னைக்குச் சொல்லு கிறாள்.

(வேய்யீத்யாதி) சுற்றுடைமையாலும் பசுமையாலும் வேயை யொருவகைக்குப் போவியாகச் சொல்லலாயிருக்கிற தோள்களிரண் மும் மெலியாநின்றனவென்கிறாள்; செருக்கனாயிருக்கும் ராஜபுத்ர னுக்கு “உன்பூத்தோட்டமழிசிறிது” என்பாரைப்போலே தன் பிரிவில் இவளாற்றாமையோடார்வாய்க்கேட்கையன்றிக்கே கைமே லேகாணலா யிருக்கிறது காணு மிவன்மெலிவு இவளுடைய ப்ரா க்தியை யநுவர்த்தித்து, கிண்ணகத்திலே யடி புகுவாரைப்போலே அவன் கூடவிருக்கச்செய்தோடும் மெலியா நின்றனவாய்க் கதுத் தோள் கள். கூடவிருந்தாலும் ப்ரமீயாஜகமில்லையேற அகவாரிலே பிரி வுண்டானால்; அதின் கார்யமான மெலிவு நிறத்தன்றி சில்லாதே.

தன்தோள்கள் மெலிகிறவித்தை “உன்னுடைய தோள்கள் மெலியாநின்றன” என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறாள் காணும்; தேவதத்தனென்றத்தோடு வாஸுதேவஸந்தத்தோடு வாசியமும் படி அவனுக்கு ப்ரகாரமாயிதேயிவ்வாத்மவஸ்து விருப்பது; நீ கலக் கப் புக்கால் விடாயாறுவதெங்கே. (க) * மெல்லியல்தோள் தோப்

திருவாய்மொழி, க-ப, ஈ-தி, க-பா, வேய்மரு வ்யாக்யாணம். ருக்

தினே விடாயாறுவது (இணை) நீ சோத்தியழகு சொல்லி வாய்
வெருவுப்தோன்கள் படுகிறபாடுபாராய்! தன்னழகத் தான்கொண்
டாமெவளல்லவே, அவன் சொல்லக்கேட்ட செவியேற்றாலே சொல்
லுகிறாளிறே. இனி நீவந்தாலும் அஸத்ஸமங்கிடாய். (ஆலோ!)
விஷாதாதிசய ஸஞ்சகமிருக்கிறபடி.

(மெலிவுமென்தனிமையும்) நாட்டார் மெலிவும் தனிமையும்
போலல்லவினே என்மெலிவும் என் தனிமையும்; உன்மெலிவும் உன்
தனிமையுப்போலல்ல. கூடவிருக்கச் செய்தே வருகிறதனிமையும்,
பிரியாதிருக்கச் செய்தேவருகிற மெலிவுமிதேயிது. “பொன்செய்
பூண் மென்முலைக்கென்று மெலியுமே” என்றும், “மிகமேனிமெலி
வெய்தி” என்றும், “தமியமாலோ” என்றும் சொன்னவற்றி னள
வல்லவினே, அவனஸந்நிதியில் பட்டவையிறேயவை; கூடவிருக்கச்
செய்தே வருகிறதிதேயிது. “தாந்தம்மைக்கொண்டகல்தல் தக
வன்று” என்று தாய்போவார் தம்மைவைத்தன்றோ போகக்
கடவது என்னக்கடவவவனுக்கு, கூடவிருக்கச்செய்தே போனா
னென்று நினைக்கவுமாமிறே ப்ரேமஸ்வபாவத்தாலே.

அவன்றான் போனாளுய் வருகிறானல்லன், போகதினைத்தானுப்த்
தவிருகிறானல்லன்; அவனலும் அபாதிக்கிரியமிதேயிது. அவன்றா
னும், இவன்மெலிவில் மெய்ப்பாட்டைக்கண்டு “காம்பிரிந்தோபோ”
என்று பாமிக்கும்படியிறே யிருக்கிறது. இருவரும் இருவர்க்கு
மூமத்தங்காயானால் தெனியவிரகிலை. இதுதானவனுடைய ஸௌ
பாக்யபல மிருந்தபடியிறே. முன்பு இவன் பிரிவாற்றாமையால் பட்
டவையெல்லாம் தான் கண்டறியானே; தோழிமார் மறையார்
சொல்லக்கேட்டார்வாய்க்கேட்டு மித்கணையிறே; (க) “வாஹிவாத-
வாஹிவாத” இக்ராதிவத்; இப்போது, தன்கண்ணிலே காணப்பெற்
றானே. இவன்தான், தோழிமாரோடு சொல்லுமத்தை இப்போது
அவன்மன்றோடே சொல்லுகிறாளிறே. (யாதும்நோக்கா) ஒன்றை
யுபபார்க்கிறதில்லை. தோளின்மெலிவும் தனிமையும் இவையொன்
றும் பார்க்கிறனவில்லை.

(காமருதுயில்களும்) காமருதலாவது விருப்பம். இவற்றிணை
டைய கலன் பிரிவுக்குடலா ப்ரேமமையாலே மென்மெலென் விருப்

கூ- திருவாய்மொழி, க¹-ப, ௩ -தி, க-பா, வேய்மரு வ்யாக்யாநம்.

பத்தை யுடைத்தாயிருக்குமிதே. கலவி பிரிவேடே வ்யாப்தமென் னும் பயமில்லை இவற்றுக்கு. (குயில்களும்) நீயேயன்றிக்கே, இவை யும் பாதுகமாகாநின்றன. நீ பாதிக்க வாயிட்ட பரிசுரத்திற்காட்டில் இன்னமும் நீதானேநல்லே. (கூவுமாலோ) என் தசையைக்கண் டால் இவற்றுக்கு வாயைப் புதைக்கவேண்டாவோ ! பிரிந்து நோவு படுகிற வென்படியைக் கண்டால் “ நஞ்சுபோலே நம்முடைய த்வநி யிவளுக்கு பாதுகமாம் ” என்று தவிர வேண்டாவோ ! (க) [கூவு) நாநாயு) தெவிதூ-கஸ்யநாராத்யதே,கசித்தப] உருவினவா னுறையிலே யிடவேண்டும்படி காணு மிவளுடைய தசை.

(கணமயில்) எதிர்த்தலையையும் தனிப்பவைத்து நோவுபடுத் தித் தானும் தனியேயிருந்து நோவுபடுவாரைப் போலே யன்றிக்கே, சேர்த்தியையுடையவா யிராநின்றதாய்த்தகைவை. (அவை) த்ருஷ்டி. விஷம்போலே யிருக்கையாலே முகத்தை மாறவைத்து (அவை) என்கிறான்; கண்கொண்டு காணப்போகாமையாலே, ஒருகிரகாக பாதுகமாகாநின்ற தாய்த்து. (கலந்து) “இவ்வளவில் நாம் கலக்கை ஸ்திரீவதம்” என்றறிந்து மீளுகிறதில்லை. (ஆலுமாலோ) கலந்த கலவியால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குகிட்டு ஸஸம்பரமந்ருத்தம் பண்ணாநின்றனவென்று ப்ரத்யகூதித்துவைத்து.

(அவை) என்னும்போது முகத்தைதாழ்நிச் சொல்லுகிறா யிருந்ததிதே. (உ) [பிப-பு) ஸு)-மபூரஸ்ய] இ நவராசிரும்பாரெல் லாரையும் பிரித்தானென்றே யிருக்கிறார். மாலிஷுடைய பெண் டாட்டியை ராவணன்கொண்டுபோய்த்திலவே ! [ஹிகே] திருவ யோத்யையிலேவந்து பிரித்தானல்லவே ! போகத்துக்கேகாந்த மான காட்டிலேயேயிதே. [ராசுதலாநவரூ காட்டியா - ரக்ஷஸாந்நகா ப்ரியா] நீர்மைக்கேடான வர்ப்பிருக்காரானல் பிரிகம்பட்டாக தொன்றுமேயாகாதே.

(ஆமருவித்யாதி) இவ்வளவில் (௩) “கூபுரெஷ்டா ஹிஷ்டி) நீ - கதமேஷாபவிஷ்யதி” என்னவேண்டியிருக்க, அதுசொப்பநீச, அவன் தன்னுடைய ரக்ஷபவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே யெருப்பட்டாகின்றான் உன்னைடே மருவித் திராபிரிந்திற

(க) ரா - ௩-௩௩-

(உ) ரா விஷ்-க-௧௦-

(௩) ரா - ௩௦-௧௦

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ௧-பா, வேய்மரு வ்யாக்யாரம். ௬௧

ஆசிரையுண்டு-பசுநிரை, அத்தைமேய்க்க. *மேய்ந்தபுல்லும் கடை வாய்வழி சேரானிறே நிற்பது-வேறென்றின்றிக்கே இவனோட்டைச் சேர்த்தியெயிறே இவற்றுக்கு தாரகம். (இனம்) அவனுடைய ரக்தயுகோடியிலே யர்வயித்தாலும் தனியரா யிருப்பாரை ரகித்க நிணையன்; திரளாயிருப்பாரையாய்த்து அவன் ரகித்க நிணப்பது.

(நீபோக்கோருபகல்) நீபோகிறவொருபகலென்னுதல், உன் னுடையநீபாக்கான வொருபகலென்னுதல்; அன்றிக்கே, பசுக்களோ மேய்க்கைக்காக நீபோகவிடுகிற பகலென்னவுமாம்; “இதெல்லா மொருபகலையென்றே” என்றான் (ஆயிரமீத்யாதி) உன்னைப் போலேயென்றிராக்கே கொள்ளா பொய்களையும் இரவொன்றும் பக லொன்றும் உத்தேச்யமாயிருப்பார் படியாயிராதுகாண் எல்லாக் காலத்திலுமொன்றே போதுபோக்காக விருப்பார்க்கு. (௧) ‘யயாஹு கொடிபூ திபி: க்ஷணஜ்ஞ நவிநாலவக் - யதாப்தகோடிப்ரதிம : க்ஷணஸ்தேநவிநாபவத்’

“போனோமல்லோம், போகநினைத்தோமல்லோம், நாம்கூட விருக்கச்செய்தே பிரிந்தோமாகக்கொண்டு நோவுபட்டுப் பதார்த்தங் களுமடைய பாதகமாயிருப்பதை, இதொரு ப்ரோமஸ்பாவ மிருக்கும் படியென்?” என்று கண்ணுலே குளிரநோக்கினான் (தாமரைக்கண் கள்கொண்டிர்தியாலோ) நீநோக்காலே நவீவதில் இன்னம் பசு மேய்க்கப்போகைபே நன்று. “முன்புக்கைநோக்கு ஸ்மருதிவிஷய மாய்ச் சொல்லுகிறார்” என்பாருமுண்டு; (சுர்தி) என்கையாலே - இப்போது நவியாநின்றா யென்றே சொல்ல வமையுமிதே.

இப்படி சொல்லச் செய்தேயும் நோக்கை மாறவைத்திலன்; (தகவிலே) ஐக்கில் க்ருபையில்லை திடர் என்கிறார்; அவனை விலக்கு கிறா ரில்லைபாசாகே. நம்மோடு வீரோதித்தாரை யின்னதாசிற தென், இவன் நம்மை நவியாசிறக; ஒன்றுக்கு அந்நோஷமுண்டு, ஒன்றுக்கு ஸம்ஸர்க்கதோஷமுண்டு; ஆனபின்பு, இவை நம்மோடே வீரோதிக்கை ப்ராப்கமன்றே. மயில், ஸுப்ரஹ்மண்யனுடைய வாஹகமாயலே ஸம்ஸர்க்கதோஷமுண்டு; குயில், பவிபுக்கினு டைய அந்நத்கை புஜிக்கையாலே அந்நதோஷமுண்டு. (நீ-தகவிலே) உலகத்திக்குகில்லை.

கூஉ திருவாய்மொழி, க0-ப, ஈ-தி, உ-பா, தகவிலை வ்யாக்யானம்,

“தகவுடையவனே” என்று கூப்பிடுமவள்கிடர், அவன் ஸந்தியிலே இப்போது “தகவிலை” என்கிறான். நீ தகவுடையை யல்லேமேலில் “தகவிலை” என்கிறது போலன்றிக்கே, முற்பட்டதுக்குத் தகவிலையென்று பொருளாய், நாட்டில் க்ருபையில்கையென்னவுமாய்; அன்றியே, இரண்டும் தகவிலை என்றேபாய், அப்போது இரட்டிப்புக்குக்கருத்து-நீ தகவுடையை யல்லையென்னுமிடத்துக்குக் கொடியெடுக்கிறேன் என்கிறான். (க “வனவா த-பாலு-யொஷித் ௦ கூபாகஸு) நஜாயதே-ஏவமர்த் தாஸுயோஷி கஸுக்ருபாகஸ்ய நஜாயதே” என்கிறபடியே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

தகவிலை தகவிலையேன்கண்ணை தடமுலைபுணர்தோறு ம்புணர்ச்சிக்காரா * சுகவேள்ளம்விசு ம்பிறந்தறிவைமுழக்கச் சூழ்ந்ததுகனவெனநீங்கியாங்கே * அகவுபிரக மகந்தோறுமுள் புக்காலியின்பரமல்லவேட்கையந்தோ * மிகமிகவினியுன்னைப்பிரவையாமால்விய நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கே. (உ)

ப:—அந்தரம், ஆஸ்ரிதபவ்யஞான நீ யொரு க்ருபையின்றி யிராநின்றாய், உன்னுடைய எம்ஸ்லேஷரஸந்தா ட்ன பரிசரபேறெனுவாநா நின்றது, விஸ்லேஷேறெனுவான பசுமேய்க்கப்போக்குத் தவிரவேறெனமென்கிறான். (உ)

(இ - ள்) கண்ணு - பெண்ணிற் றந்தார்க்கு பவ்யமென்று ப்ரவரிக்கனான கண்ணு, நீ - நீ, தகவிலை தகவிலையே - அந்தபவ்யதைக்கீடானாக்ருபையை யொருபடியாடாமுடையையல்லையாய்பாநின்றாய், நீ ஸந்திநிசுஷாயிருந்து ஸம்ஸ்லேஷிக்கிறவளவிலும், கடம் - நீ ஸ்லாகிக்கும்படி பெரிதான், முலை - முலைகளை, புணர்தோறும் - பரிசுநெய்க்கம்பன்னனும் கூணந்தோறும், புணர்ச்சிக்கு - அந்தஸம்ஸ்லேஷத்துக்கு, ஆர - உள்ளடங்காதே அதிகரித்தமான, சுகவேள்ளம் - ஸுகஸாகரமானது, விசம்பிறந்து - அபர்யந்தமான வாகாசத்துக்கு மவ்ருகேபோய், அறிவை - அறிவும், முழக்க - அழுத்தும்படியாக, சூழ்ந்து - சூழ்ந்து அப்போதே, அது - அது, கனவென - எவ்வந்தல்பமாக, நீக - பூழ்ந்து.

(க) வி பு-ரு-கஅ ஈ-உ-

திருவாய்மொழி, கடு-ப, ந-தி, உ-பா, தகவிலை வ்யாக்யாநம். சுந.

ஆங்கே - அவ்வவஸ்தகையிலே, அகவுயிர் - அந்தர்க்கதமான ப்ராணன், அகமகந்நோறும்-நின்ற புடைகள்நோறும், உன்புக்கு - உன்னேப்ரவே சித்து, ஆவியின்-ஆஸ்ரயமான ஆத்மாவுக்கு, பரமல்ல-பொறுக்கவொண்ணாகபடி, வேட்கை - அபிநவேஸம்போந்து வாராநின்றது அந்தோ! - ஐயோ!, கூடவிருக்கிற வுனக்கு இத்தகைசொல்லிக் காட்டவேண்டுவதே!, இனி-இனி, இவ்வளவில் நீ செய்யவேண்டுவது, மிகமிக - மேன்மேலும், உன்னை - உன்னை, பிரிவையாமால் - பிரிவானத்தை நாம்களுடையோமாம்படியாக, நின்-உன்னுடைய, பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு-பசுநிரைமேய்க்கப் போக்குக்களானவை, வீவ-தவிர்வனவாகவேணும்.

வீதல் - ஒழிதல்,

(உ)

ஆறு:—(தகவிலை) ஸம்ஸ்லேஷஜதிதமான நிரவதிக நிர்வ்ருதி சொல்லாநிற்கச்செய்தே யிப்படிபடுகிறதென்னென்ன;

அந்த நிரதிகுய ஸம்ஸ்லேஷமெல்லாம் ஸ்வப்நகல்பமாய், உன்பக்கலுள்ள நிரதிகுயஸ்நேஹத்தினாலே பசுமேய்க்கப்போக்குக்காரணமாக நீபிரிகிறாயென்று நான்முடியக்கிடாய் புகுகிறதென்கிறான்.

சுடு-அவு; —இவள்தரிக்கைக்காகப் பலகாலணைத்தருள, இஸ்ஸம்ஸ்லேஷ ஸுக்மெல்லாம் நீ போகக்கடவையென்னு மிதினாலே ஸ்வப்நம்கண்டு விழித்தாப்போலேயாய் நோவுபடாநின்றேனென்கிறான். பூர்வவ்ருத்தமான ஸம்ஸ்லேஷத்தையே சொல்லிற்றுகவுமாம்.

(தகவிலையித்யாதி) (நீகண்ணா - தகவிலையே) க்ருஷ்ணனென்றால் பெண்களுக்கு ஸ்வம்மாயிருக்குமென்று ப்ரஸித்தமிடேற. பெண்களுக்கு ஸ்வம்மான நீ நிரத்தயனையாகாநின்றாய். “நம்மை நிர்த்தயனென்பதே; பிரியமினைத்தே:மல்லோம், பிரிந்தோமல்லோம்” என்று இவள் தரிக்கைக்காக நெருக்கி யணைத்தான் (தடமுலையித்யாதி) நூறுயிரந்தரம் அணையாநிற்கச்செய்தேயும் “அணைக்கிறாய் பிரிகைக்கிறே” என்று அணைத்த கை நெகிழ்த்தவிடமெங்கும் இவளுடம்பு வெளுக்கப்படுக்கவாறே, அத்தைக்கண்டு இதினுடைய ஸமாதாநார்த்தமாக அணைக்க, இங்ஙனே அநிஸங்கையும் ஸமாதாநமுமாய்ச் செல்லுமத்தனை, இதுகான் பூர்வஸம்ஸ்லேஷத்தைச் சொல்லிற்றுகவுமாம். இப்போதை ஸம்ஸ்லேஷந்தன்னையே சொல்லுகிறது.

சுசு திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ௨-பா, தகவிலை வ்யாக்யாணம்,

(தடமுலை) தன்னையறியப்புக்கார் பவேத்தையாய்த்து இவற்றையறுபவிக்கப்புகு தானுப்படுவது - துலைய வறுபவித்து முடிக்கப்போகாதாய்த்து. போக்தாவாலுமுன் டறுக்கவொண்ணாத போக்யகாதிசயத்தைச் சொன்னபடி. (புணர்ச்சிக்காராச்சு கவேள்ளம்) ஸம்ஸ்லேஷத்துக் கடங்காத ஸுகஸாகரம். கலக்கிற ஹிருவர்க்கு மீடாய்நே ஸுகமிருப்பது. அவன் ஸ்வரூபம் இயந்தராஹிகமாயிருக்குமாயோலேயாய்த்து போக்யதாப்ரகர்ஷமும், * அத்தனிற் பெரியவென்னவாஹீநேயிவனது; அன்றியே (புணர்தோறும்புணர்ச்சிக்காராச்சு கவேள்ளம்) அதாவது-ஸம்ஸ்லேஷம் காதாதிக்கமாய், ஸுகம் கிரதிசயமாயிருக்கை. (௧) திலத்தினும் பெரிதேவானிலு முயர்ந்தன்று, நீரினுமாரளவன்றே சரல்கருங்கோற்றகு றிஞ்சிப்பூக்கொண்டு பெருந்தேனினிழக்கும்நாடேனிடேபே” என்னக்கடவகிறே. குறிஞ்சிப்பூக்கொண்டு பெருந்தேனினிழக்கை.

இஸ்ஸுகந்தா நெவ்வளவுபோருமென்னில் (விசும்பித்யாதி) ஸர்வபதார்த்ததங்கனையும் தன்னுள்ளே வைத்துக்கொண்டிருக்கும் திறே ஆகாசமாகிறது; அதுதன்னைக் குளம்படியாக்கி, * மயர்வறு மகிசைமருளப்பெற்ற வறிலையும் விவாக்முலைகொண்டாசென்றதாய்த்து அன்றிக்கே, விசும்பென்று - மாயமகாயம், (௨) “தாமகாச கண்ணாறுக்கு” என்னக்கடவகிறே ஸுகாதிசயத்தன்று. ஆக, த்ரிபாத்விபூதியையும் விஞ்சி, உபாவிபூதியையும் தன்னுள் மேயப்படியிருக்கிற வறிலையும் தேகநீமடியாய்த் திருக்கிறது (அதுகண் வேனடீங்கி) அது ஸ்வபகல்ப மென்கலம்படி. சுழங்கதாய்த்து, அதின்பரப்பைக் கண்டவாதே அது உகோவகியில்லை மயந்தவாபடியாய்த்திருத்தது; அதுவும் வற்றிப்படியைக் கண்டவாதே, இது பெருக்காறுவற்றி யடிச்சட்டாப்போலேயாய்த்து. அப்படி காத்நவனிறே பரிந்தானார். கனநிவன்மும் இந்நாடாலொன்றாம் - நமர்யாப்தமான கலவியைச் சொல்லக்கடவது; இதுவும் அத்தகைய நாமவொண்ணாதபடியே இருக்குகிறே.

(ஆங்கே) அத்தகையதிலே. (அகவயிற்) பரமனத்தகையவற்றையம். (அகமகந்தோறும்) ஹ்ருதயத்தி றிண்டாம் கலவாகத்தோறும். முன்புள்ள ஸம்ஸ்லேஷகரம் ஸேஷகரம் போல ஹ்ருதயம்

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ௩-பா, வீவன் வ்யாக்யாநம். ௬௫

புடைபட்டிறே யிருப்பது. ஸம்ஸ்லேஷஹிஸ்லேஷ மவகாஸத்தை யுண்டாக்கும், அந்தவவகாசமுள்ள விடமெங்கும் ஆற்றுமை புகுந்தது. (ஆவியின்பரமல்லவேட்கை) அணுபரிமாணமான வாத்தம் வஸ்துவினளவல்லவபிரிவேசம்; (க) [என்றனளவன்றால் யானுடைய வன்பு] என்றாரே அவரும்; ஆஸ்ரயத்தினளவல்லவாய்த்து அபிரிவேசம். ஸுகது:தங்களுந், அவையொழிந்த ஸ்வரூபேணுவஸ்த்திதியும் என்றுமூன்றுண்டிறே; அகில் ஸ்வரூபேணுவஸ்த்திதியிலேதான் நிற்கப்பெற்றதே !

(அந்தோ) இதுதனக் குபதேசங்கொண்டறியவேண்டுவதே ! கலக்கிறபோது இருவரும்வேண்டி, பிரிவிஸ்வந்த வாற்றுமைக்கு நான் சொல்லவேண்டும்படியாவதே ! கலவிக்கிருவராய் ஆற்றுமை யொருதலைமியலையாவதே ! ஆனால் செய்யவேண்டுவ தென்னென்னில் (சிற்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு - வீவ) அதுதான் தவிர வேண்டுகிற தென்னென்னில் (மிகமிகவினியுன்னைப் பிரிவையாமால்) மேன்மேலன உன்னைப் பிரிவாம். (பிரிவை) என்கிறவிது-செய்யுட்பாடாய், பிரிவுண்டாம்படி வருகிற பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு வீவ. “ பசுவந்தன ” என்னுமாபோலே போக்குக்கள் தவிரப்படுவனவாக. (இனி - வீவ) இதுக்குமுன்புள்ளகாலமெல்லாம் பிரிந்து போந்தாபேயாகிலும், இனிமேலுள்ள காலமாகிலும் தவிரவேணும்.

மூன்றும்பாட்டு.

வீவன்சிற்பசு நிரைமேய்க்கப்போக்கு வேவ்வுயிர்க்கொண்டேனதாவிலேமால் * யாவருந்துணையிலலை யானிருந்துன்னஞ்சன மேனியையாட்டங்காணென் * போவதன்றோபுகல் கீயகன்றால் பொருகயற்கண்ணிணைநீருந் நிலலா* சாவதிவ்வாய்க்குலத் தாய்ச்சியோமாய்ப் பிறந்தவித்தொழுத்தையோந்த்னிமைதானே. (௩)

ப:—அந்தரம். தர்ஸ்யமான வடிவழகையுடைய வுன்னைக்காணுதே க்லேபரிக்கிறவெகளுடைய தனிமையானது முடிவாகவேணுமென்கிறான்.

(இ - ள்.) சிற்பசு நிரைமேய்க்கப்போக்கு - நீ ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநமாக சினைத்துப்போகிற வுன்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கிலே, வீவன் -

(க) ௩-திருவ-௧௦௦-

சு.சு. திருவாய்மொழி, ௧௦-11, ௩-தி, ௩-பா, வீவன் வ்யாக்யாநம்.

நான் முடிந்துவிடுவன்; வெவ்வுயிர்க் கொண்டு - விரஹவ்யதையாலே வெவ்விதாசமூச்சுவிட்டு, என்காவி-என்னுடைய ஆத்மாவானது, வேம் அத்தாலேபரிதபியாகின்றது, அவ்வவஸ்தைசயில், துணை - துணையாவார், யாவருமில்லை-ஒருவருமில்லை, அவ்வவவிலும், ஆசாபந்தக்காலே, யான் - நான், இருந்து - முடியாதிருந்து, உன் அஞ்சனமேனியை - அஞ்சனம்போலே தர்மரீபமானவுன்வடிவை; ஆட்டம் - ஊடையாட்டம் காணேன் - காணேன், நீ அகன்றால் - நீபோனால், ஒருபகல் - அந்தவொருபகல்தான், போவதன்று - போகாதேகில்லாநிற்கும், ஆற்றுவமயாலே அலமந்து, பொரு - தன்னில்தான்பொருகிற, கயல் - கயல்போன்ற, கண்ணினை - நீகொண்டாம்கண்ணிரண்டும், நீரும்நில்லா - நீர்தணித்தாலும் நிற்கிறனவிலலை, இவ்வாய்குலத்து - நீபிறத்தவிடைக்குலத்திலே, ஆய்ச்சியோமாய்ப்பிறத்த இடையராய்ப்பிரவாதே இடைச்சிகளாய்ப்பிறத்த தொழுத்தையோம்-தண்ணியோமானவெங்களுடைய, இத்தகனிமைதானே - இத்தனியிருப்புகெய்தது, சாவது - போவதாகவேனும்

தனிமைஸ்வபாவமானகையாலே, அதன்முடிவு தங்கள் முடிவென்று கருத்து. தனிமைதானே யெங்களுக்குச் சாவாவதென்று மாம். (௩)

சூறு:—(வீவனின்) உன் பசுமேய்க்கப் போக்குக் காரணமாக நான் முடிவன், விரஹாக்ரிபாலே யென்னுத்தமா தத்யமாதபாகாகிநின்றது, பிணை யொருதுணையுமில்லை, உன்வரவு பார்த்துக்கொண்டு நான் தனிபேயிருப்பன், என்னுணையானவுன்னை வரவுங்காணேன், நீ யசன்றால் இப்பகலெங்கும் போவதுஞ்செய்யாது, இக்கண்ணீர் நம்கில்லாது, இந்த வொருதலைமாத்ரமான ஸ்வேஹபானது சாஸ்ப்பொல்லாதாகாதே பென்கிறான். (௩)

௩-அவ;—நீ யுபேகித்திருக்க நான்கள் ஸ்வேஹித்திருக்கிற வொருதலைக்காமம் நசிக்கவ்வுணுமென்கிறான்.

(வீவனித்யாதி) உன் பசுமேய்க்கப்போக்கு நிமித்தமாக, நான்வீவன்-நான்முடிவன். “அதெனக்கு தர்மமஸ்வோ” என்றிசாதே, உனக்கு ஸ்த்ரீவகமாய்ப் பணிக்கக்கிடாய் பகுகிறது. இப்போது முடியும்படி வந்ததென்னென்னில் (வெவ்வுயிர்வ்யாதி) என்னைப் பார்க்கமாட்டாயோ; உன்னுடைய போக்கு நிமித்தமாக செந்முச்செறிந்து அதுவே ஹேதுவாகவுலாந்த வென்னுடைய மற்று

திருவாய்மொழி, சுஃப, ந-தி, ந-பா, விவன் வ்யாக்யாநம். சுஃ

தயமானது, விரஹாக்கொளுந்தி யெரியாசின்றது; இதிலே நீரைச் சொரியவல்லேயே யென்கிறாள் (எனதாலி) உண்ணப்போலேயென் றிராதே கொள்ளாய் அல்லாதாரையும்.

(யாவரும்துணையில்லை) துணையான நீதானேபோனாப், நீபோ னால் துணையான தோழிமார் தானேயில்லை, குயில் மயில் தொடக் கமானவை தானே ஊர்ப்பகையாய்த்து. (யர்ணிநுந்து) நீபோனால் படுவற்றைத்தான் படப்பெற்றேனோ, எல்லாம் பட்டும் நூறேபிரா யமாயிருந்தது; இன்னமொருக்கால் காணலாமென்னும் நகை முடிய வொட்டாதிதே. பிரிந்த விஷயந்தான் முடியவுமொட்டாது, தரித் திருக்கவுமொட்டாது; அர்ஜுனன் பின்பிருந்து எதெளிவரவுபட்டாப் போலே. (உன்னஞ்சனமேனியை யாட்டங்கானேன்) இருந்தார் ஜீவிக்கும் ஜீவநத்தைத் தான் ஜீவிக்கப்பெற்றேனோ. * ஏழையராவி தேட்டமாயிருக்கிறதுகாணு மிவனாக் கிப்போது.

(உன்) உன்னை நீதான் சுண்ணாடிப்புறுத்திலே சுண்டறிகியே. சுண்டாயாகில் “நம்மைப் பிரிந்தவர்கள் பிழையார்கள்” என்றிருக்க லெண்டாலைவா. (மேனியை) ஸ்வரூபத்திலாதல் குணத்திலாதல் இழியுமவளன்றே, காபிரி உடம்பை யாசைப்படுமவளிதே! (ஆட் டங்கானேன்) அவ்வாடிவோடே யென்முன்னே ஸஞ்சரிக்கக் காணப் பெறுகிறிலேன். “இதெல்லா நொருபகலெக்கே” என்றான் (போவ தன்றித்தயாதி) உனக்குப்போலேயென்றிராதே கொள்ளா யெங்களுக் கும். நீபோகின்றால், நாழிகைமுப்பது. சென்றாலும் மலையாளர் வளைப்புப்போலே யோரடிபேராதாய்த்து. அது பகலின் ஸ்வபாவ மல்ல (நியகன்றால்) உன் ஸ்வபாவத்தாலே. பகலின் ஸ்வபாவமா கில் கூட விருந்தபோதுங் போகாநொழியவேணுமிதே. கூடவிருந்தா லிரவுகாண விரண்ணுநாப்போலே யாய்த்து, நியகன்றால் பகல்போ காதாய். அவன் கூடவிருந்தால் இரவுகாணவொண்ணாதே; (க) நாரணனைச் சுண்டேன் - பகற்கண்டேனிதே.

(போவதன்றொருபகல்) என்று இதுகாணும் சொல்லமாட் டாதேதானு மவனிருக்கிறது; “கலவி செல்லாதிற்கச் செய்தே பிரிவைநீனைக்கையாவதென்” என்றிதே அவுனிருப்பது; “பிரி யேன்” என்னவல்லன் என்றானே பண்டே.

சுஅ திருவாய்மொழி, சுஃப, ஈ-இ, ச-பா, தொழுக்கைவ்யாக்யாரம்.

(பொருகியலித்யாதி) உன்போக்கை நினைத்துப் பாய்கிற கண்ண நீர் என்னுல் தகையப்போகிறதில்லை. (நீரும்நில்லர்) உன்னைத் தகையிலும் நீரைத் தகையப்போகிறதில்லை. பொருகிற கயல்போலே யாய்த்துப் பிரிவைகினைத்துத் தடுமாறுகிறபடி. அதுக்குச் செய்ய வேண்டுமென தென்னென்ன.

(சாவதித்யாதி) இவ்விடைக்குலத்தி விடைச்சிகளாய்ப் பிறந்த தண்ணியோமான வெங்களுடைய தனிமை சாவது. நீபோகிலும் போகறாய், இருக்கிலுமிருக்கறாய். இத்தனிமை நசிப்பது. “வனுக்கு நான் நூறுபிள்ளை பெறவேணும்” என்ற ஸாவித்திரியைப் போலே சொல்லுகிறாள். அன்றிக்கே, (தனிமைதானே - சாவது) எங்களுக்குத் தனிமையென்றும் விநாசமென்று மிரண்டில்லையா தனிமைதானே விநாசமென்னவுமாம். “சின்னலாலிலேன்” என்னு மவரிதே; (க) “இறப்பதற்கேயெண்ணது” என்றோ அவரும். அன்றிக்கே, (தனிமை - சாவது) இத்தனிமை சால்பெரல்வா தென்னவுமாம். இவ்வொருதலைக்காமரபோவது. கைக்கிளைத்தலைவி பொறையழிந்தாலெல்லாம் சொல்லப்பெறுமிதே. (ங)

நான்காம்பாட்டு.

தொழுத்தையோந் தனிமையும் துணையிந்தார் நுயரமுநீனை கிலேகோவிந்தாரின் * தொழுத்தனிற்பசுக்களையெலிநுள்பிக் துறந் தெம்மையிட்டவைமேய்க்கப்போதி * பழத்தகல்லமுசீனின் சாற்று வெள்ளம் பாலியேன் மனமகந்தோறு முள்புக் கழுத்த * நின்செங்கனிவாயின்கள்வப் பணிமொழிநினைதொறுமாவிலேமாம், (சு)

ப:—அநந்தரம், ஆற்றிரகக்ஷண ஸ்வபாவமுள்ள நீ உன்னைத்தேவமான வெங்களைப் பொகட்டுப்போகாவின்றாய், நான்களுந் னுடைய கருத்தி மோத்திகளை நினைத்துக் கலேபுரியாநின்றோம்மென்கிறான்.

(இ - ள்.) கோவிந்தா - கோபீஜரகக்ஷணத்தாலே கோவிந்தாட்டி. கம் பண்ணினவனே, தொழுக்கையோம் - உனக்கு எழிப்பவர்க்கமாயுட மைப்பட்ட வெங்களுடைய, தனிமையும் - தனிமையையும். துணை - துணையானவுன்னை, பிரிந்தார் - பிரிந்தவர்கள், நுயரமும் - ஆற்றலும்.

(க) திருநெ-க -

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ௪-பா, தொழுத்தை வ்யாக்யானம். ௬௬

யையும், நினைகிலை - நினைக்கிறிலை, பிரிந்து தனிமைக்காற்றாமைப்பட்டவார்த்திபாராகே உன் - உன்னபிமாநமான, தொழுத்தனில் - தொழுவில் பசுக்களையே - பசுக்களையே விரும்பி - ஆதரித்து, எம்மை - ரக்ஷையைகேதசமானவெங்களை, துறந்து - அநாதரித்து, இட்டி - பொகட்டு, அவை - அவற்றை, மேய்க்க - ரக்ஷிக்கைக்காகவே, போகி - போகாரிற் புதி. அதுக்குமேலே, பழுத்த - பரிபக்வமாய், நல்லமுதின - தெளிந்த அம்ருகத்தினுடைய, இன்-இனிய, சாற்றுவெள்ளம் - ரஸத்தினுடைய வெள்ளமானது பாலியேன் பிரிவுக்கடியான பாபத்தையுடையவென், மனமகந்தோறும் - நெஞ்சுபுடைதோறும். உள்புக்கு - புக்கு, அழுத்த - அழுத்தும்படியாக, நின் - உன்னுடைய, செ - சிவந்த. கனிவாயில் - கனிபோலே போக்யமாயிருக்கிற திருப்பவளத்தில், கள்வம் - க்ருத்ரிமமான, பணி - தழந்த, மொழி - மொழிகளானவற்றை, நினைதோறும் - நினைக்குந்தோறும் ஆவி - என்ப்ராணன், வேம் - பரிதபியாரின்றது.

பணிமொழி-தாழ்வையுடைத்தான மொழி, சொன்னமொழியென்னவாமம். (ச)

ஆற:—(தொழுத்தையோம்) அடியோங்கள் தனிமையையும் உன்னைப் பிரிந்து நாங்கன்படுகிற வ்யஸந்தத்தையு மொன்றும்பாராதே, உன்னுடைய பசுக்களையேயுகந்து எங்களைத்துறந்து பொகட்டு அவைமேய்க்கப் போகி என்ன; “உன்னுடைய கடாசுமே தாரகமாயிருக்கிற நான் உன்னைப்பிரிந்து போகையாவதென்” என்றுப் போலே ஸாந்தவ்ருபமாய் ப்ரோமகர்ப்பமாய் அகிமதுரமாயிருப்பன சிலபணிமொழிகளை யருளிச்செய்தருள; இவையிறே நினைக்க நினைக்க வெண்ணையக்கிறன வென்கிறார். (ச)

ஈ-அவ:—இவன்போக்கை நினைத்து நோவுபடப்புக்கவாமே, “உன்னைப் பிரிகைக்கு ஸம்பாவகையுண்டோ” என்று இப்புடையிலே ஸநிரயமாகச் சிலவார்த்தைசொல்ல, இவையிறே பெண்ணையிச்சொன்னுகிறார்.

(தொழுத்தையோம்தனிமையும்) பஞ்சலக்ஷம்முடியிற் பெண்களும் கூடிப்படுகிற தனிமைமையிறே. தொழுத்தையோமொன்றும் அடிச்சிலையொன்றும்-தாங்கள் தோற்றகோல்வி தோற்றச்சொல்லுகிறார்கள். (குணைபிரிந்தார்துயரமும்) குணைபிரிந்தாரென்று - உன்னைப் பிரிந்தாரென்றார். “குணையென்றால் தீக்ஷிட்டமாயன்றுகா

ணிநுப்பது” என்று வாச்சான்-இவர்களு மவனுக்குத் துணையாய், அவனு மிவர்களுக்குத் துணையாய்நிநுப்பது ; துணையாக ஒரு தலையிலே வயவஸ்கிதமாய்தது. துணையாவான் அவனொருவனுமீ மாய்த்து, அல்லாதாடங்கலும் கழித்துக்கட்டியாயயத்திநுப்பது, (க) * வன்துணையிதே. தொழிதையோம் தகரிசையுந் துணைக் கிறிலே, துணையிநிகார் துயநுந் துணைக்கிறிலே, பிரிகிறுந் தாங்க ளென்றும் பிரிகிறதுணை நென்றும் பார்க்கிறிலே.

இக்கிருந்தும்பொது நெஞ்சங்கொய்தது. இத்தன்மையிற்
யாபிராம்பனோ: . பிழையழகனார், “ஒருபகலின்காணில் மூர்
பாயந்தால் இடையன் நலிகாஸ்கேக்கொள்ளுதலு” என்பாராம். சரி
ரத்திலேயொன்று வந்தால் ஸாக ஸாகம் என்றுபின்பன் மூடியா
னிலே. (குறந்தென்னம்) ஆய்ந்தவர்க்குப்பரிதாபத் தந்தவன் ஸக்
ந்பலிந்தவன் நி நுக்துநர்கள். (என்றபெட்டி) ஆகையின்கார்த்
தத்தொப் பொகதிமா லோலை பெங்கலைப் பெய்கதி. இவ்வழக
னி நுக்தும்பொது மவந்தவழகிந்தார், அதுநிந்தவென்கொலியாத்
இவ்வலை க்கையான்.

[illegible]

(5) \hat{F}_i (6) $LLT =$

திருவாய்மொழி, க-ப, ஈ-தி, ச-பா, தொழுதை வ்யாக்யாநம், எக

களுடைய ரக்ஷணத்திக்கு ஸந்திதியேயையும், (க) “இடறவென் பிள்ளையைப் போக்கினை” (உ) “எற்றுக்கென்பிள்ளையைப் போக்கினை” என்று வயிறுபிடிக்கவேண்டும்படியாயிருக்கும்து; எங்களுடைய ரக்ஷணத்தி லாயாஸம்வேண்டா, கூடவிருக்கவமையும்.

(பழுத்தவித்யாதி) “நான்போகையாவதென், போனற்றானுங் களாமறப்பதுண்டோ, என்னற்றானுங் யுங்களுக்குண்டோ, நான்மாதா பிதாக்களுக்குப் பரதந்த்ரானால் அவர்கள் சொல்லிற்றுச் செய்ய வேண்டுகையாலே போகிறேனித்தனையன்றோ போனாலும் நெஞ்சிங்செயன்றோ” என்றப்போலே சிலநீசபாஷணங்களைப் பண்ணினான்; இவைகிடா யெங்களைமறக்கவொன்றாதபடி பண்ணுகிறது. பக்ஷமாய் அதிவிஸக்ஷணமான வம்ருதத்தினுடைய வினிய சாற்று வெள்ளம்போலே போக்யமாம்படி சொல்லுகிற வார்த்தை யென்னுதல்; அன்றிக்கே, கலவியிலே யொருவகையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அதாவது - வாகம்ருத மென்றபடி. (ங) “வாயமுதம் தந்தென்னைத் தளிப்பிக்கின்றான்” என்னக்கடவதிறே.

(பாலியேன்) அம்ருதமே நஞ்சாம்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். பிரிவை நினைத்து “பிரியேன்” என்னுமிது விஷஸமயிறே. (மனமகந்தோறும்) ஹ்ருதயாவகாசந்தோறும் மறக்கவொண்ணாத படியழுத்த, உன்னுடைய சிவந்தகனிபோலே யிருக்கிற வாயினுடைய (சுள்வப்பணிமொழி) இச்சாற்றுவெள்ளத்துக் கூற்றுவாய் காணும். எழுதிக்கொள்ளுகிற தாழ்ந்த பேச்சுக்கள். பிரிவை நினைத்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையாகையாலே, நெஞ்சையழிக்கக் கடவதாயிறே யிருப்பது; நினைவொன்றும் சொல்வொன்றுமாயிருக்கை. (நினைதோறும்) “இவைதாரகமாமே” என்னும் நினைவாலே நினைக்கப்படுகமே, அதுபாதகமாமே, பின்னையும் விடமாட்டானே, இங்ஙனே யுருவச்செல்லுமித்தனை. (ஆலிவேமால்) தனக் காஸ்ரயமான ப்ராணானது வேவாரின்றது. அக்ரி ஆஸ்ரயாஸியாயிறே யிருப்பது.

[பழுத்தநல்லமுதினின் சாற்றுவெள்ளமான - நின்செங்கனி வாயின் சுள்வப்பணிமொழி - பாலியேன் மனமகந்தோறும், உள்புக்கழுத்த - நீ மறக்கவொண்ணாதபடியழுத்தப்பண்ண, அவற்றை நினைக்கநினைக்க ஆவ்வேவாநின்றது.] (ச)

எஉ திருவாய்மொழி,க0-ப,க-தி,தி-பா, பணிமொழிவ்யாக்யானம்.

ஐந்தாம்பாட்டு.

பணிமொழிநினைதொறு மாவீவேமால் பகல்நிரைமேய்க்கிய
போயகண்ணை* பிணியவிழ்மல்லிகைவாடைதுவப் பெருமதமாலே
யும்வந்தின்றாலோ * மணிமிகுமார்பிணின்முல்லைப்போதேன் வன
முலைகமழ்வித்துன் வாயமுதந்தந்து * அணிமிகுதாமரைக்கையை
யந்தோவடிச்சியோந்தலைமிசைநீயணியாய். (ரு)

ப:—அந்தாம். உன்னுடைய விஸ்வலக்ஷத்தாலே யென்னை வா
டைதொடக்கமானவை நவியாரின்றன, என்னாந்ததி தீரும்படி ஸம்ஸ்ர
லேஷித்து ஆஸ்வவிப்பிக்கவேணுமென்கிருள்.

(இ - ள்.) பணிமொழி - நீ ஆஸ்வாஸகாமாகச் சொல்லுகிற வார்
த்தைதன் தானே, பிரிவுக்குறுப்பாகையாலே. நினைதொறும்-நினைக்கந்
தோமெல்லாம் ஆவி - கெஞ்சு, வேம் - வேவாரின்றது, பகல் பகலெல்
லாம், நிரைமேய்க்கிய - நிரைமேய்க்கைக்காக, போய - போய்விட்ட,
கண்ணை - கருஷ்ணனே, பிணி - கட்டிலேயகப்பட்டு, அவிழ் - விகவித
மான, மல்லிகை-மதுவையுடைத்தான மல்லிகையை, வாடை-வாடை
யானது, தாவ - தாவாநிற்க, பெரும் - பெரிய, மதம் - செருக்கோடே,
மத்தகஜம்போலே, மாலையும் - மாலே, வந்தின்ற-வந்ததித்தனை, இந்நின்
கையிலே யகப்படாதபடி, மணி - கௌஸ்தபரக்கமானது, மிதும்-பே
ரொளிரிவஞ்சுவருகிற, மார்பினில் - திருமார்பில். முல்லைப்போது-முல்
லைப்பூவானது, என் - என், வனமுலை-அழகியமுலையிலே, கமழ்வித்து -
கமழும்படியாகப் பரிஷ்வங்கித்து, உன்வாயமுதம் - நிரஞ்சயரஸமான
வுன்னுடையவாகம்ருதத்தை, தந்து - தந்து, அணிமிசு-அலங்காரோத்
தரமாய் தர்ஸனியமான, தாமரை - தாமரைபோன்ற, கையை-கையை,
அடிச்சியோந்தலைமிசை - அடிச்சியோமான வெணநீர் கையிலே, நீயணி
யாய் - அலங்காரரூபமாக வைக்கவேணுமென்று அக்ராம்யமாக ஸம்ஸ்ர
லேஷம்ரகார ஸூகசுமாயிருக்கிறது, அந்தோ!-அந்தோ!, என்னுந்
தமையை யுணக்கறிவிக்கவேண்டுவேதே! என்று கருத்து. (ப)

ஆறு: - (பணிமொழி) “பசுமேய்க்கப்போகாதிருக்கச்செய்தே
இப்படி படுகிறதென்” என்ன;

பசுமேய்க்கப்போனுபெயல்லையோ, பசுமேய்க்கப்போய் பசுது
மெல்லாம் முடிந்து பிணியவிழ்மல்லிகைவாடைதுவப் பெருமத

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ௫-பா, பணிமொழி வ்யாக்யாநம். எந்.

மாலையும் வந்ததுகிடாய், ஈண்டப்பகலெல்லா முண்ணப்பிரிந்தா
உள்ள வ்யஸநமெல்லாம் திருந்படி யெண்ணை யொருக்கால் புல்கி,
ம்ருதஸ்நஜீவநாய அம்ருதகல்பமான திருவார்த்தைகளாலே
பெண்ணை யுஜ்ஜீவிப்பித்து, என்னுடைய வார்த்தையெல்லாம் போம்
படி யுன்னுடைய வழகிய திருக்கைகளை பென்தலையிலே யொரு
கால் வைத்தருளாயென்கிறான்.

ஈடு-அவ, — “நான் ஸந்நிஹிதனாகிடுக்க நீ யிப்படி படுகிற
தென்” என்ன ; நீ பசுமேய்க்கக்கடவைபான பின்பு நீயும்போனாய்;
நீ போனால் நலியக்கடவ ஸந்நிபாகிப கார்த்தங்களால் நலிவுபடுகிற
வெண்ணைபாஸ்வஸிப்பித்தருள வேணுமென்கிறான்.

(பணிமொழிநினைதொறுமாவிலேமால்) பிரிவை நினைத்து,
“பிரியேன்” என்று சொல்லுகிற வுன்வார்த்தைகளாலே உண்ணப்
பிரியாமையாகச் சொல்லுகிற வார்த்தையல்ல ; உன்னது * கன்வப்
பணிமொழி யாகையாலே டொய், இது அநுபவத்துக்குப் பாசா
மிட்டுச் சொல்லுகிற தாகையாலேமெய்,

நானோ ரானேனோவென்ன (பகலித்யாதி) பகலெல்லாம் பசு
மேய்க்கப்போனாய். (கண்ண) என்று ஸம்போதித்து, அவன்ற
னக்கே “நீ போனாய்” என்கிறானிறே ! (மேய்க்கிய) மேய்க்க. (பிரி
யித்யாதி) நீ போனால் பாதகமாகக்கடவ * மல்லிகைகமழ்தென்றல்
தொடக்கமானவை மறுவலிகையாலே, நீபோனமை நிர்வசிதமென்
கிறான். கட்டவிழ்தே மல்லிகையிறுடைய மணத்தை வாடையா
னது ஞாவரின்றது. ராவணன் ஸந்நிபாஸி வேஷத்தைக்கொண்டு
வந்துநீகாற்றினாய்போலே, வாடையானது குளிர்காற்றாய்வந்து
நலியாரின்றது (தூவ) வெக்காயம் தட்டாமே கடக்கதின்று வீசா
கின்றது ;

(௧) “வெண்கலவரஸம்ஸுஷ்டி - பத்மகேஸரஸம்ஸுஷ்டி”
மத்தசுஷ்டிமானது முண்ணை தலைப்பாறை கொட்டவருவாபோலே,
வாடையை முன்னடக்கவிட்டுக் கொண்டாய்த்து மாலையருகிறது.
இவ்வீன மதித்தடியாலே கூட்டுப்படையாய் வாராநின்றதாய்த்து.
(வந்தின்றிலோ) வந்ததுகிடாய் - உடம்பிலே பட்டுமொழிந்தது
கிடாய். பகதத்தன் விட்ட அன்தாத்துக்கு அர்ஜுனனைப் பின்னை

(௧) ரா கிஷ்-க-

எச திருவாய்மொழி, கல-ப, ந-தி, ந-பா, பணிமொழிவ்யாக்யானம்.

யிட்டு உன்மார்வையேற்றாப்போலே, நதிவேபுருந்து கட்டிக்கொள் கிடாய். பெரிய கிளர்த்தியையுடைய மாலையானதுவரும். என்றஞ்சு கிறதல்ல, வந்தது. ஆனால் செய்யவழிப்படுத்தென்ன.

(மணிமிதுமார்வினில்) ஸ்ரீ கௌஸ்தபம் நெற்பெறுவாய்மையான மார்வென்னுகல்; கிருமார்வடங்க ஸ்ரீகௌஸ்தபத்தில் புகழேயாம் படியிருக்குமென்னுதல். கலவிபிறும் கழற்றவேண்டாதடியிறே ஸ்ரீகௌஸ்தாமிநர்ப்பது; (க) “கிரதீஸயஸ-உஸஸ-ப-பிரதி ஸயஸுகஸ்பாஸ” எனக்கடவகிறே; இவளுடையஸ்கீர்த்தக்துக்கு ஸ்தகம்போலேயாய்த்து அவனுடைய பும்ஸ்தவத்துக்கு ஸ்ரீகௌஸ்தபம். புருஷோத்தமத்வ லக்ஷணமிறே. அம்மார்வில் முல்லைமாலையாலே யென்னுடையவழகிய முலையைப்பரிமனிதமாக்கி ஸ்ரீகௌஸ்தபத்தோடு தோளில் மாலையோடு வாசியின்றிக்கே போகோபகரணமா யிருக்கிறதாய்த்து.

தோளில்முல்லைமாலையின் பரிமளத்தை யென்முலைக் காக்க வேணு மென்கையாலே, அக்ராம்யமாகக் கலவியைச் சொன்னபடி; குளித்துப் பூசுஞ் ஷிருப்பாரைப்போலேயாய்த்து இம்முலைகள். இவை பரஹ்மசாசிமுலையாகாமே, இம்மாலையில் பரிமளத்தாலே இவற்றை வாஸிதமாக்காய்; அம்மாலையில் பரிமளமிகும் கோதமது மாகப் பண்ணவேணும். அம்மாலையில் பரிமளம் முல்லைமாலையாம் போது கலவியையொழியக்கூடா கிறே; (உ) “கிரதீஸயஸ-பிரதி ஸயஸுகஸ்பாஸ-கிம்முகம்வநமாலாஸங்க்ரமஸ்ய” என்றப்போலே. (வாய் முதம்தந்து) ஸம்ஸலேக்ஷண முல்மஸ்தகமாக மிக்கவாறே தாசநாற்க தமாகச் சிவபெருங்கண்டிறே சேகவது, அப்பெருகாது; அப்பெருக, வாகம்நதந்கைச் சொல்லுமாய். “தேசுச” என்று சிவநிதிநாற்போருவது.

(அணிபித்தயாகி) உன்போக்கை கிளைந்து காரீவநுநிதிகிலே. அதுக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை சொப்பனமேனே களைந்தால் லேயே. காரீவநகைக்கு இவர்களுடைய முன்நினைப்பைப் பிடுக்கிறபடி. (அணிமிதுதாமரைக்கை) அபாமாபாஸ்யாயி, அபாமாபா மிகையாய்ப்படி. (ந) “கலவ-பிரதிஸயஸுகஸ்பாஸ-கிம்முகம்வநமாலாஸங்க்ரமஸ்ய” என்ற

திருவாய்மொழி, சுருபு, கதி, சுபா, அடிச்சியோம் வ்யாக்யானம். எரு

பூஷார்ஹா: ” என்கிறபடியே தனக்குத்தானே ஆபரணமென்கிற கையை பசுமேய்க்கப்போனால் வருமளவு மெனக்கு தாரகமாகவுண் கையிலாபரணத்தைத்தா, “உன்சையிலாபரணத்தைத்தா” என்று அவர்களுக்கு அற்றுக்காட்டிவாங்கியிட்டு வைக்குமே; பசுமேய்க்கப் போகைக்குத் தானொப்பித்தபடியைச் சொன்னதாகவுமாம், அத் தைச்செய்து அவன் போகப்படிக்கவாறே சிதிலையாகிறுளிறே.

(தாமரைக்கையை) ஆபரணங்கள் மிகையாம்படியான கையை. (அந்தோ!) சேர்ந்து குளிர்த தண்ணீரை விடாய்க்கு வாரா பென்று சொல்லவேண்டுமே யுனக்கு. (அடிச்சியோம்) அழகுக் குத் தோற்ற தோல்வி சொல்லுகிறாள். (தலைமிசைநீயணியாய்) ஆபரணத்துக்கு அக்கைபோலையாய்த்து அக்கைக்கு இவள்தலை. “பாதபங்கயமேதலைக்கணியாய்” என்பது, “அடிச்சியோம்தலைமிசை நீயணியாய்” என்பதாய், காலேக் கையைப்பிடித்துக் காரியம் முற்று விக்கப் பார்க்கிறார்கள். (க) “சிதீயபஞ்ஞாநசுமஜ்ஜரிஷ்டி-மதீய மூர்த்தநாமலங்கரிஷ்யதி” என்றிறே இவர்களிருப்பது.

“இந்நிர்ப்பந்தங்களெல்லா மறிவாரார், வேணுமாகில் எடுத்து வைத்துக் கொள்ளாய்” என்றான்; காலன்கொண்டு மோதிரமிவொ ரைப்போலே ஏன்பேற்றுக்கு நான் யதநம்பண்ணுமவனோ, நீயே மேல்விழந்து தாக்கொள்ளுமவனன்றோ நான் என்றும் அத்தலை யாலே பெறவிருக்கு மவர்களிறே யிவர்கள்தாம். (அணியாய்) ஆற் றுணையரிக்கக்கென்ன அல்வழக்குச் செய்யோங்காண்; நீ செயவுற்றை நாங்கள் செய்யவோ. (ஞ)

ஆறும்பாட்டு.

அடிச்சியோந்தலைமிசைநீயணியாயாழியங் கண்ணாவன்கோலப் பாதம்* பிடித்ததுடுவுன்க்கிரிவையரும்பலரது நிற்கவேம்பெண்ணங் யாற்றேறும்* வடித்தடங்கண்ணிகைநீரும்நில்லா மனமும்நில்லாடுவ மக்கதுதன்னாலே* வேடிப்புநின்பசுநிறைமேய்க்கப் போக்குவே மெமதுயிரழல்மெழுகிவுக்கே. (சு)

ப:—அநந்தரம், உன்னுடைய விஸ்வலேஷ மென்களுக்கு க்லேஸமா யிருக்கும், எங்களார்த்தி தீரும்படி அகாதஸ்வபாவானை வன்னுடைய திருவடிகளைத் தலையிலேவைத்தருளவேணுமென்கிறான். (சு)

(க) ஸ்தோ-ரத்த-

எசு திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ௬-பா, அடிச்சியோம்வ்யாக்யாதம்.

(இ - ன்) ஆழி-கடல்போலே அளவிடவொண்ணாத ஸ்வபாவத்தை யுடையாய், அம்-தர்ஸநீயனான, கண்ணா-க்ருஷ்ணனே. உன்-உன்னுடைய, கோலப்பாதம்-அலங்காரோத்தரமான திருவடிகளை, அடிச்சியோந் தலைமீசை-அந்நாயர்ஹைகனான வெந்தலைமேலே, நியணியாய்-வைத்தருளவேணும்; வந்தால் செய்கிறோமென்ன வொண்ணாது, நடுவு-நீ பேசுகிறகாரியத்துக்கு நடுவே, காற்கட்டாம்படி, அதுபிடித்து-அத்திருவடிகளைப் பிடித்து, அரிவையரும்-தங்கள் மேன்மை தலைபெற்றிருப்பாரும், உனக்கு-உனக்கு பஞ்சலக்ஷம்சூடியும் சேஷமாயாலே, பலர்-பலருமுண்டாயிருக்கும், உன்பரப்பைச் சுருக்கப்புகிறோமோ, அதுசிற்க-அதுசிற்க, எம்பெண்மை-எவகன் ஸ்தரீத்வத்தை, ஆற்றோம்-ஆற்றி அடக்கமாட்டிகிறிலோம், உண்ணப்போலே வன்மையின்றியே அபலைகளான வெங்களுக்கு ஆற்றாமையாலே, வடி - மாவடுவிற்பிளவு போலே தர்ஸநீயமாய், தடம்-பெருத்து, கண்ணினை-நீ ஸ்லாகிக்கும் கண்களிரண்டில், நீரும்நில்லா-நீரும் தகைவுபட்டு நிற்கிறதில்லை, மனமும்-கெஞ்சும், நில்லா - ஒருநிலையில் நிற்கிறதில்லை, அதுகண்ணிலே-ஆகையாலே, எமக்கு, நின்-உன்னுடைய, பசுநிறை மேய்க்கப்போக்கு-பசுமேய்க்கப்போக்கு, வெடிப்பு-உத்வேகசுரமாயிராநின்றது, எமதுயிர்-எங்களாத்மாவானது. அழல்-கெருப்பில், மெழுகில்-மெழுகுபோலே, உக்கு-உருகி. வேம்-வேவாநின்றது.

அபரிச்சேத்யமான கடல்போன்ற கண்ணையுடையவ நென்று மாம். (சு)

ஆறு:—(அடிச்சியோம்) உன்னுடைய அழகிய திருக்கைகளை அடியோங்களுடைய தலையிலேவைத்தருளிக் கிருக்கார்களாலே குளிரப் பார்த்தருளாபென்று பின்னையு மிங்ஙனே சொல்லுவானில்;

“ஒருபகல்மாத்திரமேயன்றே பசுநோய்க்கப்போய் காண் பிரிக் திருப்பது, இதுக்கிங்ஙனே படவேணுமோ” என்று அவன் சொல்ல;

பசுமேய்க்கப் போகையாவது உனக்கபினைக்களா யிருப்பாரோடே நீ கலந்த பரிமாறுகையிறே; ஆனபின்பு, இங்ஙனேபடவேணுமோ என்று சொல்லலாயிறே யுனக்கு, அதுசிற்க, நாங்கவான்னைப்பற்றியல்லது தரிக்கமாட்டாத பிறவி பிறக்கையாலே உண்ணப்பிரியில் நாங்கள் தரிக்கமாட்டோம், இக்கண்ணீரும் நில்லாது

திருவாய்மொழி, சுட-ப, ந-தி, சு-பா, அடிச்சியோம் வ்யாக்யாநம். எள

நெஞ்சுதளரநின்றது, ஆதலால், நீ பசுநிரைமேய்க்கப்போகிற தென்களுக்கொன்றும் பொறுக்கவொண்ணாது, எங்களுயிரானது விர ஹாக்கியாலே வேவக்கிடாய்ப் புகுகிறதென்கிறாள். (சு)

ஈடு-அவ; — உனக்குப்போன விடமெங்கு மபிதைகள் பலரு ளர். உனக்கொரு குறையில்லை, நாங்களுண்ணைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டு கிறிலோம், உன்போக்கான தென்களுக்கு அஸஹ்யமென்கிறாள்.

(அடிச்சியோந் தலைமிசை நீயணியா யாழியங்கண்ணு) தோற் றுரை யிரக்கையாலே தடவவேண்டாவோ! (ஆழியங்கண்ணு) கடல்போலே ஸ்ரமஹரமாய் தர்ஸநீயமான கண். (நீயணியாய்) என்கிறவதினருகே, (ஆழியங்கண்ணு) என்கையாலே - திருக்கண்க ளாலே குளிரநோக்கவேணும்.

உங்கள் கையாலே ஸ்பர்ஸிக்கவேணுமென்றன்றோ நானிருப் பது. எனக்குப் போக்குண்டோ, போனாலுங்களை பொழியப்புறம்பு விஷயந்தானெனனக்குண்டோ வென்ன; ஒங்காண் அதுகிடக்கிடாய், (உன்கோலமித்தயாதி) உன்கிருவடிகளைப் பற்றியிருப்பாரேசர், உனக்குப் போனபோன விடமெங்கும் பெரியதருளா என்றோ (நடுவு) போகிறகார்யமொழிய நடுவே. (அரிவையர்) தங்கள் பருவத் தாலே துவக்கவல்லவர். (பலர்) ஒருவரிருவரோ. (சு) “வெஷாஸஸஹீ ஸஹஸுராணி- ஷேஷாடஸஸ்தீஸஹஸ்ராணி” (உ) “பதினாறுமாயி ரவர்தேவிமார்.”

(அதுநிற்க) அதுகிடக்க. ஆனைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிடப்புகு கிறோமோ. (எம் பெண்மையாற்றோம்) எங்கள் ஸ்த்ரீத்வங்கொண் டாற்ற நாட்டுகிறிலோம். நீ போனால் நாங்கள் ஜீவிக்கமாட்டோம்.

ஸ்த்ரீத்வம் ஸ்வரூபமானால் வருளவும் வருங்கி தரிக்கவேண் டாவோவென்ன (வடித்தடங்கண்ணினை நீரும்நில்லா) எங்களைப் பார்க்கமாட்டாயோ, ஜீவிப்பாருடைய லக்ஷணமுண்டோ எங்களு டம்பில். கூர்த்துப் பெருக்கிருந்துள்ள கண்கள்நீர் மாறுகிறதில்லை. ஓராளுமொருநேசுக்கும் நேரம்படி இதொருகூர்மையே! போக்யதை யில் பரப்பு போக்தாக்க ளளவன்றியே யிருக்கும்படியே! என்று நீ வாய்வெருவும் கண்கள்படுகிறபாடுபாராய். (நீரும்நில்லா) நீதிநிலும்

எ. அ. திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ௭-பா, வேமெமதுவ்யாக்யநம்

நீர்நிற்குதில்லை. உன்னைத் தகையிலும் நீரைத் தகையப்போகிற தில்லை.

நில்லாவாவதென், வருந்தித் தகையவேண்டாவோ வென்ன ; ஊற்றைத் தகையவேணுமே இது நிற்கும்போதென்கிறான் ஆனால் ஊற்றானநெஞ்சைத் தகையுமித்தனையன்றோ வென்ன (மனமுமநில் லா) தையபங்கம் பிறந்து நாங்கள் படுகிறபாடு பாராபோ. வருந்தி நெஞ்சைப்பிடித்து தரிக்கவேண்டாவோவென்ன (எமக்கு) நீயாக வேணுமே யதுக்கு - பிரிகைக்கும் பிரியில் நெஞ்சினையாமைக்கும். * யாமுடையாயன்றன் மனம்கல்லிறே.

(அதுதன்னாலே) இப்படி மகஸ்ஸு ஸிதிலமாகையாலே. (வெடி ப்பு நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு) நீ பசுமேய்க்கப் போகிறவிது வெடிப்பு. வெடிப்பாவதென்னென்ன (வேயித்யாதி) எங்களுடைய ய்ரீணானது அக்கிஸகாஸத்தில் மெழுகிலுங்காட்டி லுருகிவெந்து போகாநின்றது, உன் பசுநிரைமேய்க்கப் போக்கானது, வெடிப்பு - விநாசம், (சு)

ஏழாம்பாட்டு.

வேமெமதுவிரழல் மெழுகிலுக்கு வெள்வளை மேகலை கழன்று வீழ * தூமலர்கண்ணினை முத்தஞ்சேர்த்துனை முலைபயந்தென் தோள்கள்வாட * மாமணிவண்ணாவுன் செங்கமலவண்ணமென் மலரடி நோவநீபோய் * ஆமழ்ந்துகந்தவை மேய்க்கின்றன்றோட சுரர்கள்தலைப் பெய்யில்யவன்கொலாங்கே. (எ)

பா:—அந்தரம், தர்ஸியமான நீலரத்தம்போலே மூடித்தாளாம் படி ஸுலபனான நீ பசுமேய்க்கப்போனால் அக்கே அஸுரர்கள் வரவெ ன்னுமென்று எங்கனாத்மா பரிதபியாநின்றதென்கிறான். (உ)

(இ - எ.) வெள்வளை - வெளுத்தசங்குவளையும், மேகலை - முரை யின்மேகலையும், கழன்றுவீழ - பொருத்தாமல் கழன்று விழும்படியாக வும், தூ - அழுக்கற்ற, மலர் - செவ்வித்தாமரைப்பூப்போலே, கண்ணி னை-நீவிரும்பினகண்களிரண்டும், முத்தம்-சோகாபஞ்ரு பிந்துக்களான வை, சோர - அவுரமாக ப்ரவஹிக்கவும், துனைமுலை - செர்த்தியமுது கொண்டாடும் முலைகளிரண்டும், பயந்து-விவரணமாய், என்தோள்கள் -

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, எ-பா, வேமெமது வ்யாக்யாநம். எக

என்தோள்கள், வாட - உபக்ஷமொழிந்தகொடிபோலே வாடும்படியாக
வும், மாமணி - ஸ்லாக்யமான நீலரத்நம்போலே முடிந்தாளலாம்படிபவ்
யமான, வண்ணா - வடிவையுடையவனே, செங்கமலம் - சிவந்தகமலம்
போலே, வண்ணம்-தர்ஸநீயாய், மென்மலர் - புஷ்பஹாஸஸுகுமார
மான, உன் - உன், அடிநோவ - திருவடிகள் நோவும்படி, நீபோய -
பிரியில்தரிப்பதானநீப்பாய். எங்களைப்போலன்றியிலே, ஆ - பசுக்களா
விலே, மகிழ்ந்துகந்து - அத்யந்தம்ஹ்ருஷ்டனயாதரித்து, அவைமேய்க்
கின்று - அவற்றைமேயாநிற்கிறவிடத்திலே, உன்னோடு-கலஹமிடுமுன்
னோடே, அசுரர்கள்-அரிஷ்டதேநுகாதிகளாகிற அஸுரர்கள், தலைப்பெ
ய்யில் - தலைப்படி, யவன்கொல் - என்வருகிறதோ, என்று, எமதுயிர்
எங்ளாக்கமாவானது, அழல் - நெருப்பில், மெழுகில்-மெழுகுபோலே,
உக்கு - உருகி, வேம் - வேவாநின்றது. (எ)

ஆறு :—(வேமெமதுயிர்) விரஹாக்ஷியாலே எங்களுயிர்வேவ;
ஆஸ்ரயம் முடிகையாலே வளைகளும் மேகலையும் கழன்றுவிழ, உன்
னைக்காண்சையாலே புதுக்கணித்த வென்கண்கள் அருவிசோர்ந்து
துணை மூலையந்து என் தோள்கள்வாட; அகின்மேலே, உன்திருமே
னியும் அகிலோமளமான வுன் திருவடிகளும்கோவ, நீபோய், ஆமகி
ழ்ந்துகந்தைவமேய்க்கின்று உன்னோடசுரர்கள் தலைப்பெய்யி லென்
றாய்வினையக்கடவதென்கிறாள். (எ)

சு-அவ: —நாங்கள் நோவுபட, உன்ஸுகுமாரமான திருவடிகள்
நோவப்பாசமேய்க்கப்போனால், அங்கே அஸுரர்கள் கிட்டினென்
றாய் வினையுமென்கிறாள்.

(வேமித்யாதி) உனக்கு பாவபந்தமில்லாமையாலே தெரியா
விட்டால் எங்களுதேசங் கொண்டறிந்தாலாகாகோ. (எமதுயிர் -
வேம்) என்சையாலே உனக்கு அகிலை என்றகாமிதே. (வெள்வளை)
சங்குவளை. விரஹகார்ப்பத்தாலே வெள்வளைகளும் மேகலைகளும்
கழன்று விழும்படியாகவும், பிறாறியாதாடி பலகாலும் எடுத்திடுவது
பேணுவகாலும், அவை திராஸ்ரயமாக நில்லாததே-ஆகாசத்தில்
தொங்காதிதே. அப்படியானு முடப்பு க்ருபரமானபடி.

(ஸாமலரித்யாதி) நாயகஸமாகியாலே சொன்னபடி. என், தன்
கண்ணைந்நானே ! நாயகனிடமிட சொன்னோடுவென்னி; (க)“கண்க

அ0 திருவாய்மொழி, க0-ப, ஈ-தி, எ-பா, வேமெமது வ்யாக்யாநம்.

ளாயதுணைமலர்-காவியும் நீலமும் வேலும் கயலும் பலாலவென்றி
ருக்கும் என்றானிறே. (தூமலர்க்கண்ணிணைமுத்தஞ்சோர) உணக்
கோ ரபூர்வங்காணலாம், போகாதேகிடாயென்கிறார். தாமரைப்பூ
விலே முத்துப்பட்டது. தேதரபூகமான முத்தகிறே. அவனுக்குக்
தோழ்சொல்லச் செவிபேறுகேட்டுச் சொல்லுகிறார். (க) “நால
மெய்தந்திரியன வொண்முத்தும் பைம்பொன்னுமேந்திற்பின்”
என்று கருத்தறிந்தபடியைத்தான் சொன்னானே.

(துணைமுலைபயந்து) நீசேர்த்தியமுது சொல்லிக்கொண்டாடும்
முலைகளானவை வைவரணயத்தை பஜியாநின்றன. அவனுடைய
கோயிற்கட்டணமழிகிற தென்கிறார். (எனதோள்கள்வாட) அவ
யவிப்போனால் தேவரிணை பின்னைவாடுமித்தனையிறே.

அபாயோஜகத்திலேநின்று பரக்கிறதென், இதுக்கு முன்பு அவ
னிழவுசொன்னான், மேல் தன்னிழவுசொல்லுகிறார் (மாமணிவண்ண)
நீலரத்தம்போன்ற வடிவையுடையவனே. மா என்றுகறுப்பு,
இவ்வடிவைக் கொண்டே நீடுபாகிறது? வெய்யில் காணல் பொறுக்
குமோ இவ்வடிவு. உன்னைநீபிரித்தறியாபே. (உன்னித்யாதி) விகா
ஸாதிகளால் தாமரையை பொருடுபாவிதாகச் சொல்லலாயிருக்கும்,
மார்த்தவத்துக் கொப்பில்லை

(நீபோய்) தன்காலிலே போகவேண்டு மவனென்றிருக்கிறார்
காணும். (உ) “சுமு தவெழுமதிஷ்டாதி சூதநீத மஸகண்டகாது-
அக்ரதந்தேகமிஷ்யாமி நருத்கந்தி குஸகண்டகாத்” என்னுமவையிறே.
போக்குத்தவிராவிட்டால் பின்னைவழிக்குக் கடவார வழிநிந்கி
னால் போகவேண்டாவோ. (நீபோய்) குறைகிசுறான சந்தரத்தத்
திருமகனோ வழிபோய் வழிவருகைக்கு; போகவேண்டி. வெங்கும்
பூசல்வினைக்குமவையிறே (ஆமகிழ்த்து) எங்கோர்மேலே யுப்பகித்
திருக்கிறாயல்லையே பசுக்களை. (உகந்தவை மேய்க்கின்ற) அவந்
நின்பக்கலுண்டான விருப்பத்தாலே அவற்றையுக்கது விவாதிந்
புகி. (மேய்க்கின்று) மேயாநின்றகிடத்தில். அப்பயமுள்ள அந்த
(வரிசு) சித்தரத்திலே.

(உன்னோடசுரர்கள்சுலைப்பெய்யில்) கருமுனைகடம்புப். காலாக்
நியும் கூடினாப்போலேயிறே. (யவன்கொலாங்கே) “அவ் து-யவன்

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, அ-பா. அசுரர்கள் வ்யாக்யாஸம். அக
கொல்” எவன்கொலென்றபடி. அங்கென்னுய்வினையுமோ. நாமெங்
கேனும்போகிலும் ஆரோனும்கிட்டிலும் வெற்றிநம்மதன்றோவென்
னுமே அவன். (சு) “சுவடுவஸுள ஹிஹுஸுதெ ய-ஹெஜயவ
ராஜபள-அவ்யவஸ்த்கெளஹித் நுஸ்யேதே யுத்தேஜயபராஜயெள்”
என்கிறப. யே-யுத் தத்திலே ஜயபராஜயங்கள் அவ்யவஸ்த்திதமன்றே;
அதுமற்றைப்படியாகில் செய்வதென்னென் மஞ்சாகின்றேன். அவர்
கள்கிட்டி லங்கென்னுய் வினையுமோ. அதுதன்வாயால் சொல்ல
மாட்டாடையாலே என்னுய் வினையுமென்கிறான். (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில்யவன்கொலாங் கேன்றமுமென்னு
ருயிரான்பின்போகேல் * கசிகையும்வேட்கையுமுள்கலந்து கல
வியுநலியுமென்கைகழியேல் * வசிசேயுன்தாமரைக்கண்ணும் வா
யும் கைகளும்பீதகவுடையுங்காட்டி* ஒசிசேய்நுண்ணிடையிளவா
ய்ச்சியர் நீயுகக்குநல்லவரோமேழிதராயே. (அ)

ப:—அநந்தரம், ஆகர்ஷகமான வுன்னுடைய அவயவங்களைக்காட்டி
நீயுமுன்னபிமதைகளுமாக வென் ஸந்திதியிலே ஸஞ்சரிக்கவமையும்;
ப்ரமாதஸ் த்தலத்தில் போகாதே கொள்ளென்கிறான். (அ)

(இ-ள்.) அசுரர்கள் - ஆஸ்ரப்ரகருதிகள், தலைப்பெய்யில் - தலைப்
பெய்வர்களாகில், யவன்கொலாங்கு - என்ன ப்ரமாதங்க ஞண்டாகிற
னவோ. என்று - என்று, என்னருயிர் - என்னுக்கமாவானது, ஆழும் -
கடலிலேபுக்காப்போலே ஆழங்காற்பட்டுக்வேசியாரிற்கும், ஆகையா
லே, ஆன்பின்போகேல்-பசுக்களின்பின்பு போகாதேகொள், அதுக்கு
மேலே, கசிகையும் - ப்ராவண்யத்தால்வந்த வீடுபாடும், வேட்கையும்-
அதுக்குமேலான வுபிநிஷெஸமும், கலவியும்-அதுக்கநுஸ்பமாகக் கலந்த
கலவியும், உள்கலந்து-என்னெஞ்சுக்குள்ளேகலந்து. நலியும் - நலியா
ரிற்கும், என்-என்னுடைய, கைகழியேல் - கைகழியாகேகொள், நானு
ன்னை வளைத்துவைக்கிறேனல்லேன், வசிசேய் - வசிகரங்களாயிருக்கிற,
உன் - உன்னுடைய, தாமரை - தாமரைப்போலேயிருக்கிற, கண்ணும் -
திருக்கண்களையும், வாயும்-திருப்பவளத்தையும், கைகளும் - திருக்கை

(சு) ரா ஸ-௩.௭.௩௩-

அஉ திருவாய்மொழி, சுஃப, ஈ-தி, அ-பா, அசுரர்கள் வ்யாக்யாநம்.

யையும், பீதகவுடையும் - திருப்பீதாம்பரத்தினுடைய வழகையும், காட்டி - காட்டி, ஒசெசய் - ஸ்வபாவத்தாலும் ஸம்ஸ்லேஷத்தாலும் தளர்த்தியை விளைவிப்பதாய், நுண்ணிடை - நுண்ணிதானவிடையையுடையராய், இளம்-மூத்தமானபருவத்தையுடையராய், ஆய்ச்சியர்-ஸத்ருஸமான குலத்திலேபிறந்த இடைச்சிபராய். இதெல்லாமுண்டானாலுமெங்களைப்போலன்றியே, நீயுக்கும் நீயுக்கும்படி, நல்லவரொடும்-விலக்ஷணர்களானவர்களுக்கும்படி, உழிதராய்-ஸஞ்சரிக்க வமையும்.

ஆறு :—(அசுரர்கள்) அங்கே அஸுரர்கள் தலைப்பெய்யிலென் விளைகிறதென்று நடுங்காநின்றேன், பிரானே; ஆன்பின்போகேல், நீபோனால், உண்பக்கலுள்ள ஸ்வேஹமும், அந்தஸ்வேஹவிபாகருபமாயுண்ணக்கண்டல்லது கரிக்கவாண்ணாக வபிதிவேஸமும், இப்போது கலக்கிற கலவியும் நவியும், என்னைக்கழியேலென்ன, பேசா திருந்தவாதே பின்னையும், உன்னுடைய லெளந்தர்பயாதிகளில் லேயிடுபட்டு உணக்கபிதைகளாயிருப்பார் யாவர் சிலர் அவர்களும் நீயும் கூட என்னைவட்டத்திலே ஸஞ்சரிக்க வமையுமென்கிறார். (அ)

சுடு - அவ;—நீபோனால் ஸப்ரமாதமென்றஞ்சாநின்றேன், உண்ணப்பிரியவும்மாட்டேன், பசுமேய்க்கை வ்யாஜமாக அபிமதவிஷயங்களை நினைத்துப்போகிறபாகில் என்னைவட்டத்திலே உணக்கபிதைகளோடே ஸஞ்சரிக்கவேணுமென்கிறார்.

(அசுரரித்யாதி) வெற்றியோடே மீண்டாலும் அதுக்குமுன்னே நான் தரைப்படுவன், நாணுனக்குவேண்டாவோ வென்கிறார். (ஆழம்) அழுந்தும்; அதுக்கு நம்மால் செய்யலாவதென்னென்ன (ஆன்பின்போகேல்) பசுக்களின்சின்பு போகாதேதெளள். என் வழியேபோகப் பார்ப்பது. காபியெருகெரிந்ந்து ஸந்தப்பாவத்தம் பண்ணப்போக என்னக்கடவதோ ஸ்வதர்மானுஷ்டாரம் பண்ணுவது ஸ்வஜநத்தவிடடோ.

ஜாத்யுசிததர்மத்தைத் தவிரப்போமா, வருத்தி நடுக்கவேண்டாவோ வென்ன; பிரியில் தரிக்கலாம்படிபோ நிலைமையில் பரிமாற்றி மென்கிறார் (கசிகையு) ஸ்வேஹமும், (வேட்கையு) லேன் மீமலுன்னேட்டைக் கலவியிலுண்டான வபிதிவேஸமும், (கலவியு) ஸம்ஸ்லேஷமும், (கசிகையித்யாதி) நீபண்ணு. ஸ்வேஹம், அருகேயிருக்கச்செய்தே அகலவிருந்தாரைப்போலே மென்மீமலனப்பண்ணு

திருவாய்மொழி, க-ப, ந-தி, அ-பா, அசுரர்கள் வ்யாக்யாநம். அந்

மபிரிவேஸமும், தலைதமொறாகக் கலப்பதான விவையும், நீபோ
நின்றவாதே ஹ்ருதயத்திலே புகுந்துநலியும்.

ஆனால் செய்யவேண்டுமெனென்னென்ன (என்கைகழியேல்)
நானனைத்தகைக்குள்ளில் நின்றகலாதொழியவேணும். ஜாத்யுகித
தர்மமதுஷ்டிப்ப தென்னைமுடித்தோ; “போகாதொழியப்போமோ,
புறப்பேயும் நமக்கபிமத விஷயங்களுண்டாயிராதோ, அவர்களுட
னும் பரிமாறவேண்டி யிராதோ” என்றான்மேலிவர் சொல்லுகிறத
கேட்கைக்காக; எங்ாளுக்கு அந்நிர்ப்பந்தமுண்டோ, நீகைகழியப்
போகாதொழியு மத்தனையன்றோ வேண்டிவது, நீ விரும்பியிருக்கு
மவர்களோடே யென்கண்வட்டத்தே பரிமாற்பாரென்ன.

ஆனால்வர்களை யழைத்துத் தருவாரார் என்ன (வசிசேயுன்
தாமரைக்கண்ணம்) உனக்கு * தூதுசெய்கண்களுண்டாயிருக்க
புறம்பேபரிசாரத்தேடி அழைக்கவேண்டி யிருந்ததோ. இனிப்
பொருந்தோ மென்றிருப்பார் நெஞ்சுகளில் மறத்தையமாற்றி அவர்
களை வசிகரித்துத்தரும் கண்களும், அந்நோக்கில் கருத்தை யாவிஷ
கரிக்குள்வாயும், அந்நோக்கிலும் முடிவவிலும் நேர்விழிக்கமாட்
டாதே வீரையாலே கவிழ்த்தவர்களை யெடுத்துக்கொள்ளும்கைக
ளும், ஸ்பர்ஸத்துக்குத் தோற்றவர்களைக் கீழ்போகாதபடியாகத்
தன்செல்லாமையாலே மேலே யெறட்டுக்கொள்ளுகிற திருப்பிதாம்
பரமும். (க) “வீதாஹ்யாயஸஸ்வீ - பிதாம்பாதரஸ்ஸரக்வி”
என்னக்கடவதிறே. (காட்டி) உனக்குப் புறம்பே யழைத்துத்தரு
வார் வேண்டியிருந்ததோ, பிதாத்தை விழிவிட்டு வடிவைக்காட்ட
வமையாதோ.

(ஒசிசேயித்யாதி) பண்டே தொட்டாரோடே தோஷமான
விடை. அதுக்குமேலே கலையாலே துவண்டவிடையையுடைய
வர்கள். (இளவாய்ச்சியர்) உன்னோடொத்த பருவத்தையுடைய
வர்கள். வடிவழகாலும் பருவத்தாலு முன்னைத்துவக்கவல்லா ரெத்
தனைவர் கிடக்கிறது. நீ போகாநிற்க, இடையிலே தங்கள் பருவத்
தாலே துவக்கவல்லாரகேவர். (நீயுக்கும் நல்லவர்) வடிவழகுண்
டானாலும் பாயோஜ்யமில்லையே எங்களைப்போலே யிருக்கவொண்
ணை, நீயுக்கும்வர்களாகவும் வேணுமே. நீ யுக்குப்படி வில

அச திருவாய்மொழி, கா-ப, ந-தி, கூ-பா, உகக்கும் வ்யாக்யாநம்.

கூணைகளான வவர்களுடே பென்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரிக் க வமையும. (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

உகத்துல்லவரொடு முழித்துன்றன் திருவுள்ளமிடர்கெடுத்தோ றும்* நாங்கள் வியக்கவின்புறுதுமெம்பெண்மையாற்றோ மெம்பெரு மான்பகமேய்க்கப்போகேல் * மிகப்பலவசுரர்கள்லென்றோலங் கோண்டின் றுழிதருவர்கஞ்சனேவ* அகப்படிவலரொடும் நின்றோ டாங்கேயவத் தங்கள்வினா யுமென்சொற்கொளந்தோ. (க)

ப:—அகத்தரம், எங்களுத்தகதனுண் மீ உன்னபிமனைகளோடே யெங்கள் ஸந்திததாலே வந்திக்கிறது எங்களுக்கு மிகவுருகப்பு, போவுதியாகில் கம்ஸப்ரேரிதரான் வஸுரர்களுக்கு முனக்கும் பொல் லாங்கு வினையுமென்கிறான். (க)

(இ - ள்.) உகக்கும்-நீ யுக்கும்படியான, நல்லவரொடும் - நன்மை யுடையவர்களோடே கூட, உழித்து-எங்கள் ஸந்தியிலே ஸ்வைர விஹாரம்பண்ணி, அவர்களைப் பெறாமல், உன் ன் திருவுள்ளம் - உன் திருவுள்ளத்திப்பட்ட இடர் - துக்கங்கள். கெடிக் கதாறும் - தீர்த்துப் பீரீதனும்போகெல்லாம் உன்னிலும் - அவர்களிலும், நாங்கள் - நாங்க ளும், வியக்க-மிகவும், இன்புறுதும்-உகப்புடையோமாவோம், அதுக் கடி நீ பிரிந்தால், எம்பெண்மை - எங்கள் பெண்மைமைய, ஆற்றோம்- ஆற்றமாட்டோம், அதுக்காக, எம்பெருமான் - எங்கள் ஸ்வாமியான வனை, பகமேய்க்க-பகமேய்க்க, போகேல்-போகாதென்கொள், அதுக்கு மேலே, கஞ்சனேவ-கம்ஸன் எவ்வப்ப, பலவசுரர்கள் - பலவஸுரர்களும் காமரூபிகளாகையாலே. வேண்டி விரும்பும் - உருவம் ரூபங்களே, கொண்டு-கொண்டு, மிக மிகவும், நின்றுழிதருவர்-ஸந்தரியாதீர்பர்கள், அகப்படி-கையிலேயகப்படி, அவரொடு-அவர்களோடும் நின்றோடு- உன்னோடும், ஆக்கே-அவ்விடத்திலே, அவத்தங்கள் - பொய்ப்பாங்கு க ளான யுத்தங்கள், வினையும்-வினையாசிக்கும், உன் சொக்காலே உன் தரியாதே, என்சொல் - என்வார்த்தையை, கொள் - புகக்கொள்ள வேணும்; அந்தோ! - ஐயோ!, பிரிவார்வார்த்தையுட் கைக்கொள்ள வொண்ணாத பராக்கிருத்தபடியென்றான்!.

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ௧-பா, உகக்கும் வ்யாக்யாநம். அரு

வியத்தல்-ஆர்ச்ரயப்படுதல், உழிதருகை-ஸஞ்சரிக்கை; அவத்தம்-அநர்த்தம்-யுத்தமென்றுமாம். (௧)

ஆறு:—(உகக்கும்) உனக்கபிமதைகளாய் விலக்ஷணைகளாயுள்ள வர்களுளொடுதிரிந்து உன்னுடைய திருவுள்ளத்தி விடர்கெடுமளவில்; நாங்கள் எங்களுளோடு ஸம்ஸ்லேஷித்ததிற்காட்டிலும் மிகவு மினிய ராவுகோம், வேறு சிலரோடே ஸம்ஸ்லேஷிக்கப் பொறுக்கமாட்டாத பெண்மைவேண்டோம், பலவஸூரர் கம்ஸப்ரேரிதராய் வேண்டின வடிவுகளைக்கொண்டு ஸஞ்சரியாதிற்பார், அவர்கள் கையிலே யகப்படில் அவர்களுளொடுன்றோ டவ்விடத்தில் பொல்லாங்குகள் விளையும், ஐயோ!, என்சொல்கொள்ளா யென்கிறார். (௧)

௪௫-அவ;—“ உகக்குநல்லவரொடு முழிதராய்” என்று நான் போகாமைக்காகச் சொன்னவார்த்தை யித்தனையொழிய, உங்கள் ஸந்திகியிலே நான் சிலரோடே பரிமாறுகை யுங்களுக் கசிவ்டமன் றோவென்ன; எங்களுளாட்டைக் கலவியிற்காட்டில் திருவுள்ளத்தில் ப்ரியமே யெங்களுக்கு மிகவும் ஸுகம், ஆனபின்பு, ஸப்ரமாதமான தேசத்தில் போகாதொழியலெனும் மென்கிறார்.

(உகக்குமிய்யாதி) எங்களைப்போலன்றிக்கே நீயுக்கும் வைலக்ஷணயத்தை யுடையவர்களோடே யெங்கள் கணவட்டத்திலே ஸஞ்சரித்து, (உன்றனித்த்யாதி) நாமின்னோளோடு கலக்கப்பெற்றிலோ மென்று உன்திருவுள்ளத்தில் வருமிடர்கெடுந்தோறும், (நாங்களித்த்யாதி) விஸ்மயத்திலேயாதல், மிகுதியிலேயாதல் கிடக்கிறதுவியப்பு. புறம்புள்ளாரைப்போலன்றியே உன்னுகப்பே ப்ரியோஜநமானநாங்கள் மிகவுமுகப்புதோம். எதிற்காட்டிலென்னில்; எங்களுடன்கலக்கு மதிற்காட்டிலென்னுதல்; அன்றிக்கே, நீயவர்களோடே கலந்தால் உனக்குப் பிறக்கும் ஆநந்தத்திற்காட்டி லென்னுதல்.

நாணிப்படி செய்தால் நீங்கள் மிகவு மின்புறுவதாகச்சொன்ன விதுகடுமோவென்ன (எம்பெண்மையாற்றோம்) உன்னுகப்புக்குப் புறம்பாய்வரும் ஸ்த்ரீத்வம் நாங்கள்வேண்டோம், நீ யுகந்தாரை உன்னை யுகக்குராவர்களல்லாங்காண்நாங்கள்; உன்னைத் தனித்துக் கப்பாள் மூக்கறைச்சியன்றோ. (எம்பெருமானித்த்யாதி) உனக்கெழுத் துவாங்குகிறோம், நீ பசுமேய்க்கப்போகாதொழியவல்லையே. நான் றுன் போகாநின்றேனோ, ஸ்வதர்மாநுஷ்ட்டாரத்துக்காகப்போனா

அசு திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ௧௦-பா, அவத்தங்கள் வ்யாக்யாநம்.

றான் வருவதென்னென்ன; வருவது சொல்லுகிறான் (மிகவித்யாதி) பலவசுரர்கள் வேண்டின வடிவுகொண்டு மிகவும் ஸஞ்சரியாதிறார்கள்; ஸ்ரீபுருந்தாவநத்திலெழும் பூண்டுகளடங்க அஸுரமயமாயன்றோ விருப்பது.

(வேண்டுருவங்கொண்டு) நீயுக்கும்வடிவைக்கொண்டென்னுதல், (காமரூபிகளாகையாலே) உன்னை நவிகைக்கீடான வடிவைக்கொண்டென்னுதல், (குஞ்சனேவ) கம்ஸப்ரேரிதராய் வருகையாலே “தோற்றுப்போகிலும் அங்குக்காலேதப்பாது” என்று மேல்விழுவார்கள். ஆரேவிலென், ஆர்மேல்விழிலென், நாம் புக்கபோரிலே வெற்றிகொண்டன்றோ மீளுவதென்ன (அகப்படி) அதுமற்றைப்படியாகிறதெய்வதென். யுத்தத்தில் ஜயபஜயங்கள் அவ்யவஸ்த்திதமன்றோ.

ஆளுற்றான் வருவதென்னென்ன (அவரீத்யாதி) அவர்களும் நீயுமானவிடத்திலே பொல்லாங்குகள் விளையும்; இப்படி சொன்ன விடத்திலும் ஆனைக்குப்பாடுவாரைப்போலே அநாதரித்திருந்தான் (என்சொற்கொள்) அநாதரியாதே, நான்சொல்லுகிறவார்த்தையை புத்திபண்ணுப். (அந்தோ) எங்களை யறியாவிட்டால் உன்னையுமறியாதொழிய வேணுமோ. (க)

பத்திரம்பாட்டு.

அவத்தங்கள்விளையுமென்சொற்கொளந்தோவசுரர்கள்வன்கையர்கஞ்சனேவ * தவத்தவர்மறுகரின்றுழிதருவர்தனிமைப்படுபிறுனக்கிராமனையும் * உவர்த்தலையுடன் தீர்க்கிலையென்றென்று றவேண்ணுடையாவியேமால் * தவத்திலுப்பசுநிரைமெப்புகத்திசெங்கனிவாயெங்களாயர்தேவே. (கா)

ப:—அநந்தரம். ஆஸ்ரிதரானகோபர்க்கு நிரசுஸ்யபோக்யமுன தனியே அஸுரர்கள் வர்த்திக்கிறகாட்டிலே வர்த்தியாகின்றாய், என்னஞ்சு வேவாரின்றதென்கிறான். (க)

(இ - ள்.) செ-சிவந்த, கனி - கனிபோலேயிருக்கிற, வாய் - அநரஸோபையையுடையாய், எங்கள்-எங்கள் குலத்திலுள்ள, ஆயர்-இடையர்க்கெல்லாம், தேவே-போக்யமான ஸ்வாமியானவனே, வன்கையர்-

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ௧௦-பா, அவத்தங்கள் வ்யாக்யாநம். அள

ப்ரபலரான, அசுரர்கள்-அஸுரர்களானவர்கள், கஞ்சனேவ-கம்ஸனேவ, தவத்தவர் தப்பிரரானருஷிகள், மறுக-“உனக்கென் வருகிறதோ!” என்று நெஞ்சு கலங்கும்படி நின்றுழிதருவர்-ஸஞ்சரியா நிற்பர்கள், உனக்கு-உனக்கு, தனிமையும்-அஸஹாயதையும், பெரிது - குவாலாயிருக்கும்; இராமனையும்-ப்ரபலரான நம்பி மூத்தபிரானையும், உவர்த்தலை - உன் ஸ்வைரவீஹாரார்த்தமாக இனிமையற்று அவனோடு உன் பாடனல்லையாய், உடன்திரிகிலையும் - கூடத்திரிவதும் செய்கிறிலை, இவ்வளவில், அவத்தங்கள் - பொல்லாங்கு, வினையும் - வினையும், என்றென்று - என்றுபலகாலும் நினைத்து, என்னுடையாவி - என்னெஞ்சு, ஊடுற உன்னுற வேம்-வேவாரின்றது. அந்தோ! - ஐயோ!. என்சொல்-என்வார்த்தையை கொள் - கேட்கவேணுங்காண், திவத்திலும் - பரமபதத்திலிருப்பிலுங் காட்டில், பசுநிரைமேய்ப்பு பசுமேய்ப்பை, உகத்தி-உகப்புதியாகாதே.

“மாயையினால்” என்கிற கணக்கிலே அங்கிருக்கும்போதும் இங்கே யுகப்புகியென்றுமாம் (க.)

ஆறு:—(அவத்தங்கள்) பலவான்களான வஸுரரைக் கம்ஸனேவ “உனக்கென் வருகிறதோ!” என்று ருஷிகளும் கூடக் கலங்குவார்கள், அவன்ஸந்திதியிலே தினைசெய்யபெரிவாண்ணுகென்று இராமனோடு கூடத்திரிகிறதும் செய்கிறிலையென்று மிகவும் என்னுத்தமா வேவாரின்றது.

“நாம் போகிலன்றோ பயப்படவேண்டுவது, இதென்ன ஸ்நேஹந்தான்” என்று முறுவல்செய்ய; கிருநாட்டிலும் பசுநிரைமேய்ப்புகத்தி ஆயர்தேவே; ஆனபின்பு, போனாயேயல்லையாவென்கிறார்.

௪௭-அவ;—முன்கைமிடுக்கரான வஸுரர்கள் கம்ஸப்பிரதராய் ஸஞ்சரிக்கிற காட்டிலே, நம்பி மூத்தபிரானையு மொழியத் தனியே திரியாதிறியென்று மிகவும் நோவுபடாநின்றே நென்கிறார்.

(அவத்தங்களித்யாதி) அநுஷ்டாநபரந்தமாக வேணுமென்றிருக்கவேண்டா, சொன்னவார்த்தையைப் பரதிபத்திபண்ணவமையும். (அந்தோ) அநுஷ்டாநகௌரவத்தா லீழியாதொழிகையன்றிக்கே என்வார்த்தைபாக வமைவதே கொள்ளமைக்கு!

(அசுரரித்யாதி) ஜம்மத்தால் தண்ணியருமாய், தாங்கள் பலருமாய், முன்கை மிடுக்கருமாயிருப்பார்கள்; அதுக்குமேலே, துஷ்

அ.அ.திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ௧௦-பா; அவத்தங்கள் வ்யாக்யானம்.

ப்ரக்ருதீயான கம்ஸனேவவாய்த்துவருவது. (தவத்தவர் மறுகநின் றுழித்ருவர்) என்னையிறே யுனக்குவிடலாவது; நீ நல்லவர்களுக்குடல் மறுகும்படி ஸஞ்சரியாரிற்பர்கள்; தபோசிஷ்ட்டரான ருஷிகள்; ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு உன்கைபார்த்திருக்குமவர்கள்; தபோவிந்நத் தாலே கலங்கும்படி ஸஞ்சரியாரிற்பர்கள், (க) “மஹ-ஹ-ஹ தாஸ வொயநா:-கர்ப்பபூகாஸ்தபோதநா:” என்றும், (உ) “வன வரி வஸுஸாஸீரானி-ஏஹிபஸ்யஸீரானி” என்றும் நுக்துமவர்கள். “அவர்களால் உன்க்கென்வருகிறதோ” என்று கலங்கவென்றுமாம். அன்றிக்கே, ஸ்ரீநாரதபகவான், ஸ்ரீஸுக்ரீவமஹாராஜர், பெரியாழ் வார், பின்னையுறங்காவில்விதாஸர் தொடக்கமானுரைச்சொல்லிற் றுதல்.

ஆனால் ஸ்வேஹிகளானவர்களுடைய விரோதியைப் பின்னைப் போக்க வேண்டாவோவென்ன (தனிமையும்பெரிதுனக்கு) உன்கால் நெடுக நெடுகத் தனிமைபே மிக்குவிட்டதேயுனக்கு. (ங) “வனக்ஷ டாதுவிநாராஜம் க்யவெஷாஸ்யநூவநஸ்யபள - ஏகதாதுவிநா ராமம் க்ருஷ்ணோப்ருந்தாவநமயயௌ” என்று-நமசிமுகத்தபிரபுனை யொழியவே ஸஞ்சரிக்கும்காலம் பெரிதுனக்கு. (இராமனையமுவா த்தலை) “நம்பிமுகத்தபிரான் ஸந்திகையில் தீமடிசெய்யவொண்ணாது” என்று அவனுடனும் நெஞ்சு பொருந்தி வந்திக்கிடிலை.

(உவர்த்தலை) உவர்த்தலையுடைய. (உடன்திரிகிலையும்) நெஞ் சில் பொருத்தமில்லாவிட்டால், தூரத்திலேகண்ட வெகிரிகளுக்கு “இவர்களிருவரும் கூடித்திரியாவின்றார்கள்” என்று அஞ்சுபாடி ஒக்கத்திரிவதும் செய்கிடிலை. (என்றித்யாதி) நீ போகிறபொன்றல்ல, நம்பிமுகத்தபிரானுடன் கூடித்திரிகிடிலைபொன்றாப்தது என்னுடைய ஹ்ருதயம் மறுபாடுருவவேகிறது. (ஊ) “உன் ஹ்ருதென்ற நாடி. என்னுடைய ஹ்ருதயமானது வேவா வின்றது.

இப்படி நிர்ப்பந்திக்கைக்கு நானிவ்விருப்பைக்குலைத்து போகா நின்றேனாவென்ன (திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புகத்தி) ஆமாம், நீ ஓரோ விருப்புக்கள் குலைத்துக்கொண்டு போகநிற்பாரிஹே பரம பதத்தி விருப்பைக் குலைத்தன்றோ பசுநிரைமேய்க்கப் போகிறது.

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௩-தி, ௧௧-பா, செங்கனிவாய்வயாக்யாரம். அக்

அங்கேயிருக்கவும் பெற்றதில்லை. அங்குநின்றும்போந்தது பொல்லா
தாகச் செய்ததென்றிருக்கிறார். அங்கேயிருந்தானாகில் இங்கென்
வாழ்மெரியவேண்டாவே. நாம் பெறுவோம் இழப்போம் இவ்வஸ்து
தானழியா தொழியலாய்த் தே.

அவர்களைவிட்டும் பசுக்களை விரும்பக்கடவரீ எங்களை யுபே
க்ஷிக்கச் சொல்லவேணுமோ. அங்குநின்றும்போந்தலோம் என்ன
வொண்ணாதே அவனால். “இதொருபச்சேம் ஸ்வபாவமிருந்தபடி
யென்!” என்று ஸ்மிதம்பண்ணினான் (செங்கனிவாய் யெங்களாயர்
தேவே) அதிலே யிடுபடுகிறார்கள். “அவ்விருப்புக்குலேந்து போந்
தமையுண்டு, உங்களை விட்டுப் போவேனோ” என்று ஸ்மிதம்பண்ண;
இவர்களும் வாய்க்கரையிலே யழுந்துகிறார்கள். (௧௦)

பகடுனொன்றும்பாட்டு.

செங்கனிவாயெங்களாயர்தேவத் திருவடி திருவடிமேல்* பொரு
ன்றசங்கனிதுறைவன்வண்டென்தருகூர் வண்சடகோபன்சொல்
லாயிரத்துள்* மங்கையராய்ச்சியராய்ந்தமாலே யவனொமீபிரிவதற்
கிரங்கி* தையலங்கவன்பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பா னுரைத்தன்
லிவையும்பத்தவற்றின்சார்வே. (௧௧)

ப:—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக பகவல்லாபத்
தையருளிச்செய்கிறார். (௧௧)

(இ - ள்.) செ சிவந்த, கனி - கனிபோலேயிருக்கிற, வாய்-திருவ
சரத்தையுடையனாய், எங்கன்-எங்களுக்கு போக்யபூதனாய், ஆயர்தேவு-
அப்படியே ஆயர்க்குபோக்யபூதனாய், அத்திருவடி திருவடிமேல்-அவர்க
ளுக்கு ஸ்வாமியுமான வவன்திருவடிகளின்மேலே, பொருனல்-திருப்
பொருனலில், சங்கனி-சங்குகள்சேரும், துறைவன்-துறையையுடைய
ராய், வண்-ஸம்பத்தையும், தென்குருகூர்-அழகையுமுடைத்தான திரு
நகரிக்கு நிர்வாஹகராய், வண்சடகோபன்சொல்-உதாரரான ஆழ்வா
ரருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள்-ஆயிரத்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, மங்கை
யர்-மௌவாஸ்வபாவைகளான, ஆய்ச்சியர்-இடைச்சிகள், ஆய்ந்தமாலே-
அதுஸந்தித்ததொடையாய், அவனொமீ-அவனோடு, பிரிவதற்கு-பிரிகிற
தாக்கு, இரங்கிச்-லேசித்து, அங்கு-அத்திரளிலே, தையல்-ப்ரபலையா

கூ0 திருவாய்மொழி,க0-ப,ந-தி,கக-பா, செங்கனிவாய்வ்யாக்யாம்.

யிருப்பாளொரு இடைப்பெண்பின்னே, அவன்-அவன், பசுநிரைமேய்ப்பு - பசுநிரைமேய்க்கையை, ஒழிப்பான் - ஒழிக்கைக்காக, உரைத்தன-உரைக்கப்பட்டனவாயிருக்கிற, இவையும்பத்து-இவைபத்தும், அவற்றின்-அவர்களாய்ந்த மாலையின் பலமான வவனுடைய ஸம்ஸ்ரீலேஷமே பலமாம்படி, சார்வு-செறிந்தன.

அல்லாத திருவாய்மொழிகளின் பலமே யிவற்றுக்கும் பலமாய்த் தினவென்றுமாம்; இவையும் அல்லாத திருவாய்மொழிகளில் சார்வதே! என்று இன்னுடைய வைலக்ஷணய ஜ்ஞாநமே பலமாச்சுதாகவுமாம்.

இது என்சோசிரிய விருத்தம். (கக)

ஆறு;—(செங்கனிவாய்) செங்கனிவாயெங்களாயர் தேவத்திருவடி திருவடிமேல் பொருளல் சங்கணிதுறைவனுபிருந்த வண்டென்குருகூர் வண்சடகோபன்சொன்ன வாயிரத்துள், மங்கையராய்ச்சியராய்ந்தமலை யவனெடும் பிரிவாற்றாமையாலே தையல் பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பான் சொன்ன விப்பத்து, அவன் திருவடிகளைச் சேர்விக்குமென்கிறார். (கக)

ஈ0-அவு;—நிகமத்தில், அவனை “பசுநிரைமேய்க்கப்போகவேண்டா” என்று நிகேஷித்த பாசரமான வித்திருவாய்மொழியும் அல்லாதவற்றோடொக்க ஒரு திருவாய்மொழிபே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

(செங்கனிவாயித்யாதி) அவ்வயிரவுருக்கான முறுவலாலே யெங்களைத் தோற்பித்தாப்போலே, தன்பருவத்திற் பிள்ளைகளையும் தோற்பித்த ஸர்வஸ்வாமி திருவடிகளிலே சொல்லிற்று. செங்கனிவாயென்கையாலே—தங்களைத் தோற்பித்தபடி சொல்லிற்று; ஆயர் தேவென்கையாலே—தன்பருவத்திலுள்ளாரைத் தோற்பித்தபடி சொல்லிற்று; (க) “வஃஸாஃஸுஷிஹிதாஹாரிணஸு - பும் ஸாம்த்ருஷ்டிசுத்தாபஹாரிணம்” (அத்திருவடிதிருவடிமேல்) அந்த ஸர்வஸ்வாமியானவன் திருவடிகளிலே. அவன் ஸேஷிதவத்தைக் காட்டிக்கொடுத்தான்; திருவடிமேலென்கையாலே—இவரும் சேஷத்வத்திலே நின்றார்.

(பொருளற்சங்கணிதுறைவன்) தாமிருந்தவிடத்திலே ஸத்தக்க ளடங்கலும் வந்து சேருமாபோலே யாய்த்து, திருப்பொருளில்

திருவாய்மொழி, ௧௦=ப, ௩-தி, ௧௧-பா, செங்கனிவாய்வயாக்காயநம். ௧௧

சங்குகள்வந்து சேரும்படி. (மங்கையரித்யாதி) அவனோட்டைப் பிரிவு பொறுக்கமாட்டாமைபாலே ஒருபருவத்தி லிடைப்பொண்க ளதுஸந்தித்ததொடையாய். (தையலித்யாதி) “ஸபைபோலேயெல் லாரும் திரண்மொவர்த்தை சொன்னல் செவிப்படாது” என்று பார்த்து, அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாதபடி நப்பின்னைபிராட்டி யுடைய தாமுடையாளொருத்தி பசுமேய்க்கப்போகாமே மீட்கைக் காக்கச் சொன்னவை யாய்த்து. “அடிச்சியோம்” என்றும் “தொ முத்தகையோம்” என்றும், “ஆமுமென்றாயர்” என்றும் “என் சொற்கொள்” என்றும் சொன்ன பன்மைக்கும் ஒருமைக்கு மெல் லாம் சேருமிதே.

(இவையும்பத்தவற்றின்சார்வே) அவையென்கிறது - கீழில் திருவாய்மொழிகளையாய், “அவற்றினருகே இதுவுமொரு திருவாய் மொழியே!” என்று ஆஃசர்யத்திலேயாக்கியாய்த்து ஜீயாருளிச் செய்ததும் வயாக்காயநம் பண்ணிற்றும். அன்றிக்கே, (இவையும் பத்தவற்றின்சார்வே) கீழிற்றிருவாய்மொழிகளுக்குச் சொன்னபலம் இதுக்கும் பலமென்றதாகவுமாம். அன்றிக்கே, அவையென்கிறது- “மங்கையராய்ச்சிய ராயந்தமாலே” என்கிறவற்றையாய், இவையு மவற்றோடொக்கும், அதினுடைய பலமே இதுக்கும் பலம். அது நிவர்த்தகமாகி விதுக்கும் பேறுண்டாம். அவர்கள் “நீபோகாதே கொள்” என்ன, அவன் தவிர்ந்து அவர்களுடனே கலந்தாப்போலே, இதுகற்றாரும் அவனோடே நித்யஸம்ஸ்லேஷம் பண்ணப்பெறுவர்.

[செங்கனிவாயெங்களாய்தேவு-அவனொடும் பிரிவதற்கிரங்கி- மங்கையராய்ச்சிய ராயந்தமாலே-தையல் அங்கவன்பசுநிரைமேய்ப் பொழிப்பானுரைத்தன - அத்திருவடிகிருவடிமேல் பொருளல் சங் கணி துறைவன் வண்டென்குருகூர் வண்சடகோபன் சொல்லாயிரத் துள்-இவையும்பத்தவற்றின்சார்வே] என்றந்வயம். (௧௧)

பத்தாம்பத்து முன்றூர் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

நான்காந்திருவாய்மொழி—சார்வே - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆறு;—(சார்வே) இப்படிப் ப்ராஸங்கிதத்தை முடித்து, * பத் துடையடியவரிலே ப்ராப்தமான பக்தியோக ஸுலபத்வத்தை நிக மிக்கிறார்.

ப:—நாலாந்திருவாய்மொழியில், கூடவிருக்கச்செய்தே ஈஸ்வர னுடைய பிரிவைய திரும்புகபண்ணும் தமக்குப் பிறந்த ப்ரோமானசயத் தாலே அவனும் விஸ்வேஷ ப்ராஸங்கமில்லாதபடி ஸம்ஸ்வேஷ ப்ரகாரத் தைத் தெளிவிக்க அத்தாலே ஸந்துஷ்டராய், கன்பக்கல்பக்தியுத்தராயிருப்பார்க்கு ஸுலபனாயிருக்கும்” என்றறுதியிட்டு, அந்தபக்திலப்யத் தோபபாதகமாக; அவனுடைய பரத்வபோக்யத்வ விஷ்டப பவ்யத்வத் தையும், அதுக்கடியான ஸ்ரியோபதித்வத்தையும், அநுபாவகத்வபூர்த்தி யையும் ஆஸ்ரிதரக்ஷணஸ்தந்தர்யத்தையும், அந்யகஜிஸுலபத்வத்தை யும், அதிசயிக ஸௌசீல்யத்வத்தையும், போக்யவிக்ரஹத்வத்தையும், நித்யாநுபாவியமான ரக்ஷகத்வத்தையும், தத்வவியாதாத்மய ப்ரகாஸகத் வத்தையும், அஸாதாரண ஜந ப்ராப்யத்வத்தையு மனுஸந்தித்து ஏவம் பூதஞான ஸர்வேஸ்வரன் விஷயத்தில் கமக்குப் பிறந்த பக்தியானது போகோபகரணமாய்க்கொண்டு ப்ராப்யாந்ருக்கதமான ப்ரகாரத்தை யறுஸந்தித்து ப்ரீதராகிறார் *

சு-அவ;—தம்மைப்பிரிய நினைவின்றிக்கேயிருக்க அகிசங்கை யாலே பிரிந்தார்படும் வ்யஸாதத்தைப்பட்டு, அத்தாலே யவஸநகரான வரை, “உம்மை யொருநாளும்பிரியேன்” என்று அவனுஸ்வஸிப் பிக்க, அத்தாலே தரித்து மிகவும் ப்ரீதரானார் கீழ், முதற்றிருவாய் மொழியிலே, தத்வவிஷயமாகச் சொல்லவேண்டுமெனத் தல்லாம் சொல்லியற்றது; இனி அந்த தத்வந்தானே ப்ராப்யமாயிருந்து மிதே. அந்த ப்ராப்யவேஷத்தையும், ப்ராப்திபலமான கைங்கர் யத்தையும், “படமுடையரகிற் பள்ளியின்றவன்” என்றும் “கடைத்தலைசெய்க்கப்பெற்றால்” என்றும் அநுஸந்தக்தார் * கெடு மிடரிலே; அந்த ப்ராப்யம் அப்போதே கையுதரப்பெற்றவையாலும் நெடுநான்படப் பிரிந்துபோந்த வாஸகையாலும் வெறுநி யிலேவ ஸந்ராக, இவர்க்கு ப்ராஸங்கமாகப் பிறந்த வவஸாதத்தை யறு ஸந்தித்து அவனும் ஆஸ்வஸிப்பிக்க, ஆஸ்வஸ்தராய் தின்றார் * வேப் மருதோளினையிலே.

திருவாய்மொழி, கஉ-ப, ச-தி, சார்வே ப்ரவேஸங்கள். ௬௩

ஆக; முதல்திருவாய்மொழியிலே - தத்வவிஷயமாகச் சொல்ல வேண்டுமெல்லாம் சொல்லி, அவ்வஸ்துதானே ப்ராப்யமாயிருக்கையாலே அந்த ப்ராப்யத்தைப் பெறுகைக் குபாயமான பக்தியோகத்தை *விடுமின்முற்றத்தாலே சொல்லி, அந்த பக்திமான்களுக்கு அவன் ஸுலபனாயிருக்கும் என்று அவன் ஸௌலப்பயத்தை *பத்துடையடியவராலே சொல்லி, ஆக *விடுமின்முற்றத்திலும் *பத்துடையடியவரிலும் சொன்ன பக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்திப்படியைச் சொல்லி, அத்திருவாய்மொழிகளில் பக்திவர்த்தமாகச் சொன்ன குணங்களைப் ப்ராமர்ஸியா நின்றுகொண்டு, தாம் தம்முடைய பேற்றுக் குபாயமாக முதற்றிருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ரபத்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார்களில்.

இவ்விரண்டுகோடியும் இவர்க்குண்டாயிருக்கச் செய்தேயும், தம்முடையபேற்றுக் குடலாக விவரினைத்திருப்பது ப்ரபத்தியையிறே- முதல்திருவாய்மொழியிலே ப்ரபத்திக்கு ஸூசகமான ஸப்தமுண்டோ வென்னில்; “அருளினன்” என்றாரிறே. இனித்தான் இவருடைய பக்தி வேதாந்த விஹிதையான பக்தியல்ல, அதுதன்னையே பார்க்குமன்று அபஸூத்ராதிகரணந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும். அதுதான் இவ்வாழ்வாருடைய ப்ரபாவத்தாலே கூடாதோவென்னில்; அது இவருடைய உக்திகளோடு விரோதிக்கும்.

“அருளினன்” என்கிற விப்புடைகளிலேயிறே யிவருடைய வுத்திகள். (க) “உஹவரிக்ஷிதஸூஹஸெஷகாணிகாஹிக்ஷித்யொமெகசுஹ” - உபயபரிசுமிதஸ்வர்த்தஸ்யகார்திகார்த்யந்திகபக்தியோகைகலப்ப: ” என்று ஜ்ஞாநகர்மங்களாலே ஸம்ஸ்க்ருதார்த்தகரணனுக்குப் பிறக்குமதிறேபக்தியாகிறது; அந்த ஜ்ஞாநகர்மங்களினுடைய ஸத்தானே பகவத்ப்ரஸாதமாய், அதுக்கந்தரமான ப்ரபக்தி தொடங்கிப் பிறந்ததாயிருக்கு மிவர்க்கு.

இனித்தான், இவ்வழிபேபோய் இவருடையபேறே பேறாக வினைத்திருந்த பாஷ்யகாரரும், ப்ரபத்தியைப்பண்ணி, பின்னை பக்தி தொடங்கி ப்ரார்த்தித்தாரிறே. அவனுபாயமானாலும் இவனுக்கு ருசியுண்டாய் ப்ராப்யஸித்தி யுண்டாகவேணும், இல்லையாகில் புருஷார்த்தமாகாதே, ப்ராப்ய மின்னதென்று நிஷ்கர்ஷித்து, அந்த

கூச திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, சார்வே ப்ரவேஸங்கள்.

ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற வுடையவனுக்கிறே அவன்ப்ரபகனாவது; ஆகையாலே, இவருடைய பக்திப்ரபத்திகள் விகல்பிக்கலாம்படியிறே யிருப்பது.

ஆக, *வீடுமின்முற்றத்திலும் *பத்துடையடியவரினும் பிறர்க் குபதேசித்த பக்தி தம்முடையபேற்றுக் குடலாயிருந்தபடியைச் சொல்லி, இதுதான் ஸ்வஸாத்யத்தோடே சேர்ந்தபடியைச் சொல்லி நிகழிக்கிறாதிதல்.

இது ஸாத்யத்தோடே சேர்க்கிருப்பது ப்ராப்தியுண்டானு லன்றோ வென்னில்; ஸாக்ஷாத்காரருபமான வறுஸத்தாந முண்டாக வமையுமிதே இப்போது; குணமநுபாவ்யமானு அந்தகுணவிசிஷ்ட மாக விங்கேயிருந்து உபாஸிபாநின்றானிறே ஆக; உபாஸந வேளை யிலும் அதிருக்கும்படியை யறுஸத்திக்கத் தட்டில்லையிற்றே.

ஆனால் பின்னைக் கீழ்மெல்லா மிந்த ப்ராப்யாநுஸத்தாநமே யன்றோ பண்ணிப் போந்ததென்னில்; அவற்றைப்பற்றிப் பிறர்க்கன சிலாஸ விசேஷங்களைச் சொன்ன வித்தனையிறே அவ்விடங்களில்; உபக்ரமித்தவர்க்கத்தையுபஸம்ஹரிக்கையென்னுமொன்றுண்டே, அதைச் சொல்லுகிறதிங்கு.

இங்ஙனன்றிக்கே, பிள்ளான் ஒருநுவினே “நீபகமேய்க்கப் போகவேண்டா” என்றான், “ஆனால் துளிர்த்திகள்” என்றான். இவன் தனை ஸுலாஸிஸ்ஸேகரர், இவன் பக்திலப்யனென்னுமிடம் நிப்சித மென்கிறார்” என்று பணித்தான்.

இன்னமும் முதற்றிருவாய்மொழியில் ப்ராப்யத்தை யருளிச் செய்தார்; அந்த ப்ராப்யத்துக்கு ப்ரபகமாக, வேதாந்தங்களில் பக்தியென்றும் ப்ரபக்திபென்று மிரண்டு பாயங்களை விதித்தது; அவை யிரண்டிலும், பக்தி, த்ரைவர்ணிகாதிகாரம்; ப்ரபக்தி, ஸர்வாதிகாரம். அதில் ஸர்வாதிகாரமுராய் தாம் திருவுஷ்ணக்காலே தமக்குபாயமாக வங்கிகரிக்க ப்ரபக்தியை, *வீடுமின்முற்றத்திலே யருளிச்செய்தார்; த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான பக்தியை, *பத்துடையடியவரினே யருளிச்செய்தார். ஆக, இரண்டு திருவாய்மொழியிலு மருளிச்செய்த பக்திப்ரபத்திகள் ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந் தின்படியை யருளிச்செய்கிறார் *சார்வேதகெறி, *கண்ணன்கழ லினை, இரண்டாலும்.

திருவாய்மொழி, ௧0-பா, ௪-தி, சார்வே ப்ரவேஸங்கள். ௬௫

அதில், *சார்வேதவநெறியாலே-ப்ரபத்தி ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை யருளிச்செய்கிறார். “சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதான்றாள்” என்று-தபஸ்ஸுபத்தத்தாலே ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது. (௧) “தஸ்யாஹுராவஸெஷாம் த வஸாதிநிரிசுரோஹ-ஃ-தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரித்தமாஹு:” என்று தபஸ்ஸுக்களில் மிக்க தபஸ்ஸாகச் சொல்லிற்றிறே ப்ரபத்தியை. “பண்டேபரமன்பணித்தபணிவகையே - கண்டேன்கமலமலர்ப்பாபாதம், காண்டலுமே விண்டேயொழிந்த வினையாபினவெல்லாம்” என்றும் “இருமைவினைகடிந்திங் கெண்ணையாள் கின்றான்” என்றும், (௨) “ரோகெகம்ஸராணம்வ்ருஜ-சுஹம்-தூவஸ-பவாபெஷொரோக்யயிஷ்யாதி - மாமேகம்ஸரணம் வ்ரஜ-அஹம் த்வாஸர்வபாபேப்யோமோக்யயிஷ்யாமி” என்ற வர்த்தத்தை யருளிச்செய்தார்.

ஆளவந்தாரருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிப்பது - “ப்ரபத்தி விஷயமாகவாய்த்து *வீடுமின்முற்றம்; “உடைய வருமப்படியே ப்ரபத்திவிஷயமாக வருளிச்செய்து கொடுபோந்து, பாஷ்யமருளிச் செய்தபின்பு, “ரஹஸ்யோபாயத்தை வெளியிடவொண்ணாது” என்று *வீடுமின்முற்றத்தையும் பக்திவிஷயமாக்கி யருளிச்செய்தார்.

“ஆக, முகற்றிருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ராப்யஸ்வரூபத் தையும் ப்ராப்திபலமான கைங்கர்யத்தையும், *கெடுமிடரிலே ‘படமுடையரவிற பள்ளிபயின்றவன்’ என்றும் ‘கடைத்தலைசீய்க்கப் பெற்றால்’ என்றமருளிச்செய்து, அக்கைங்கர்யத்தில்-களைபறித்து, ‘உன்றன்றிருவுள்ள மிடர்கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்கவின்புறுதும்’ என்று உத்தரகண்டத்தில் *நமஸ்ஸுபத்தார்த்தத்தை யருளிச்செய்து, *கெடுமிடராலும் *வேய்மருதோளிணையாலும்-முதற் திருவாய்மொழியை நிகமித்து, *சார்வேதவநெறியாலும் *கண்ணன்கழலிணையாலும் - *வீடுமின்முற்றத்திலும் *பத்துடையடியவரிலும் சொன்னபக்தி ப்ரபத்திகள் ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை யருளிச்செய்தார்” என்று ஆளவந்தாரருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிப்பது. *

கக திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௧-பா, சார்வே வ்யாக்யாநம்.

முதற்பாட்டு.

சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்சுள் * கார்மேகவண்ணன் கமலநயனத்தன் * நீர்வானம்மண்ணெரிகாலாய் நின்றநேமியான் * பேர்வானவர்கள் பிதற்றும்பெருமையனே. (௧)

ப:—முதற்பாட்டில், ஸர்வஸ்மாத்தப்ரஹ்ம போக்யபூதனனவன் பக்திலப்யனென்கிறார். (௧)

(இ - ன்.) கார்மேகம் - காளமேகம்போலே ஸ்ராமணமான. வண்ணன்-வடிவையுடையனாய்; அதுக்குப்பரபாகமாம்படி, கமலம் - கமலம்போலேயிருக்கிற, நயனத்தன் - திருக்கண்களையுடையனாய், அவ்வடிவழிகேயன்றியே, நீர்வானம் மண்ணெரிகாலாய்நின்ற - பஞ்சபூதப்ரஹ்மகமானஸமஸ்தஜகத்தும் ப்ரகாரமாம்படி அந்ராத்மாவாய் நேமியான்-ரக்ஷணபரிகரமான திருவாழியையுடையனாய். பேர் - இவ்வழிக்கும்ப்ராப்திக்கும் ரக்ஷகத்துக்குமான திருநாமங்களை, வானவர்கள்-பாமபதவாவிகளானவர்கள், பிதற்றும் - ப்ரீதிப்ரகாஷத்தாலே அக்ரமமாகச் சொல்லும்படியான, பெருமையன் - பெருமையுடையனாய், இப்படி உபயவிபூதிகரதனய்வைத்து, தாமோதரன் - “மத்துறுகடைவெண்ணெய் களவினிவூரவிடை யாப்புண்டெத்திறம்” என்கிறபடியே வெண்ணெய்க்களவிலே தாம்பாலேகட்டுண்டு அக்காலே தாமோதரனென்று பேராம்படி ஆஸ்ரிதபவ்யனுவனுடைய. தாள்சுள்-திருவடிகளானவை, தவநெறிக்கு-“வணக்குடைத்தவநெறி” என்று ப்ரவரித்தமான பக்தி மார்க்கத்துக்கு, சார்வே-ப்ராப்யமாயே யிருக்கும். (௧)

ஆறு:—ஸௌந்தர்யத்தினாலும் ஐஸ்வர்யத்தினாலும் கிளியவிபூதியாலும் பரிபூர்ணானுபிரூட்டினைவைத்து ஆஸ்ரிதஸூலபத்வார்த்தமாக தத்ஸஜாதியதயாவதிர்ணான வெம்பொருநானுடைய திருவடிகள் பக்தியோகத்தினாலே ப்ராபிக்கலாம், இதிலொரு ஸ்ரபயமில்லையென்கிறார். (௨)

௪௫-அவ:—உபயவிபூதியுத்தனயிருந்தவைக்க ஆஸ்ரிதஸூலபனுவனுடைய திருவடிகள் பக்தியோகப்பயமென்கிறார்.

(சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்சுள்) (தவநெறிக்கு - சார்வே) “பத்துடையடியவர்க் கெளரியவன்” என்றும் “எளியநுமியல்வினன்” என்றும் சொன்ன அவந்திருவடிகள் சார்வென்கிறார்

திருவாய்மொழி, கடு-ப, ச-தி, க-பா, சார்வே வ்யாக்யாநம். கௌ.

சார்வு-ப்ராப்யம். (தவநெறிக்கு) பக்திமார்க்கத்துக்கு. தபோமார்க்க மென்றபடி “வணக்குடைத்தவநெறி” என்றாரே அங்கே; அந்தைச் சொல்லுகிறார்.

“தவநெறி” என்னுங்காட்டில் பக்தியைச் சொல்லிற்றுமோ வென்னில்; (க) “நலிலுஜூரூரூ-நமஸ்யந்தப்சமாம்” என்று நமஸ்ஸை கரணசரீரமாக வுடைத்தாயிருக்கும்மிறே பக்தி; இவனெரு ப்ராணுமத்தைப் பண்ணினால் “இவன் நம்மைநோக்கிக் குவாலாகவருந்தினான்” என்று இதுதன்னைப் பெரிய காயக்லேசமாக நினைத்திருக்கு மவன்கருத்தால் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, (உ) “யஸுஜூரூநலியம்-தவம் - யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம்-தப:” என்று ஜ்ஞாந விசேஷமான பக்தியைத் தபஸ்ஸென்று சொல்லிற்றாகவுமாம்.

(தாமோதரன்தாள்கள்) “உரவினோடிணந்திருந்தேங்கியவெளிவு” என்றத்தைச் சொல்லுகிறாரிங்கு. யசோதாதிகள்கையிலே கட்டுண்டு தழும்பு சுமந்ததுவே திருநாமமாயிருக்கு மவனிறே; யசோதாதிகள்கையிலே கட்டுன்பாடுவனான பின்பு, அவனையுடப்பார் அவன்காலேக்கட்டிக் கொள்ளுமித்தனைமிறே.

எப்படிப்பட்டவன் ஸுலபனாகிறுனென்னில்; விலக்கணவிக் ரஹயுத்தனாப் உபயவிபூதி யுத்தனானவன்கிடர்! என்கிறார் (கார்மேக வண்ணன்) நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே ப்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். பக்திதனக்கு இவன்றான் க்ருஷ்பண்ணவேண்டா; நுசிக்கு உத்பாதகமுமாய் பின்பு அதை வளர்த்து அதுபகவமானால் தானே ப்ராப்யமாம் வடிவையுடையவன். * காதல் கடல் புரையவிளைவித்தகாரமர் மேனியிறே; கர்காலத்தில் மேகம்போலே யென்னுதல், கறுத்தமேகமென்னுதல்; “புயற்கருநிறத்தன்ன” என்றத்தைச் சொல்லுகிறார்.

(கமலநயனத்தன்) அகவாயில் குணங்களுக்கு ப்ரகாஸகமா யிருக்கும்மிறே திருக்கண்கள்; அதுக்ரஹமண்டயக் கோற்றுவது கண்வழியேயிறே. வாத்தஸ்யப்ரகாஸகமான திருக்கண்களையுடையவன். வடிவழகுசண்டு பேல்வீழுக்கையன்றிக்கே, மேன்மையாலும் மேலேவீழுவண்டுமவனாய்த்து.

கூஅ திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௨-பா, பெருமை வ்யாக்யாநம்.

(நீர்வானயித்யாதி) விக்ரஹ வைலக்ஷண்யமேயன்றிக்கே ஸ்வ ரூபவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. “யாவையும் யாவரும் தானுமையுடை நாரணன்” என்றத்தை நிகமிக்கிறார். ப்ருகிவ்யாதி பஞ்சபூதங்களையும் சொன்னவித்தால் - அவற்றின் கார்யமான தேவாதி விசேஷங்களையும் நினைக்கிறது. இத்தால் - லீலாவிபூதியைச் சொல்லுகிறது.

(நேமியான்) கையுந்திருவாழியுமாய் நிய்யவிபூதியிலேயிருக்கு மிருப்பைச் சொல்லுகிறது. (பேர்வானவர்கள்) இவ்வருகிலாக்க ரான தேவர்களாந்திக்கே அவ்வருகில் பெருமக்களேத்தும்படியான பெருமையை யுடையவன். அன்றிக்கே, “வானவர்கள் - பேர் பிதற்றும் பெருமையன்” என்றமாம். இங்கு ருசியுடையாரும் பிதற்றுமித்தனை, ப்ராப்யம் கைபுகுத்து அவ்வருகுபட்டாராயிருக்கிறவர்களும் பிதற்றுமத்தனை.

[காரமேகவண்ணரூப். கமலநயனத்தரூப், நீர்வானம் மண்ணெரிகாலாய்நின்ற கேமியாரூப், பேர்வானவர்கள் பிதற்றும் பெருமையராயிருந்துவைத்து - தானோதரானவன் திருவடிகள் - தவ நெறிக்கு - சார்வே - இது நிர்ஸிதம்]

இரண்டாம்பாட்டு.

பெருமையனேவானத்திமையோர்க்கும் * காண்டற்கருமையனையாகத்தணையாதார்க்கு * என்றுத்திருமேய்யுறைகின்றசெங்கண்மால் * நாளுமிருமைவினைகடிந்திங்கென்னையாஸ்கின்றனே. (௨)

ப:— அகந்தாம், பரத்வாதி ஹேதுவானஸ்ரியப்பதிவத்தைகயுடையவன், தன்ஸ்ரீலாதிஸ்ரயத்தாலே யென்னை யடிமை கொள்ளாநின்றனென்கிறார். (௨)

(இ-ன்) வானத்து-ஊர்தவலோகவாஸிகளான, இமையோர்க்கும்-ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், பெருமையன்-அவ்வருகான பெருமையையுடையரூப், ஆகத்து - நெஞ்சிலே, அணையாதார்க்கு - அநுஸந்தியாதார்க்கு, காண்டற்கு-காண்கைக்கு, அருமையன்-அரியனாயிருக்குமவரூப், என்றும்-ஸ்ர்வகாலமும், திரு-லக்ஷ்மியானவன், “அகலகில்லேனிறையும்” என்று, மெய்-திருமேனியிலே, உறைகின்ற சிரந்தரவாஸம்பண்ணுகை

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௨-பா, பெருமையனே வ்யாக்யாநம், ௧௯

யாலே, செங்கண்-நிரதிஸ்யஸ்வர்ய ஸஞ்சகமான சிவந்த திருக்கண்
கரையுடைய, மால்-பெரியவன், இருமைவினைகடிந்து - புண்பபாபரூப
கர்மங்களைப் போக்கி, இங்கு-இந்தவியூகி தன்னிலே, நானும்-நாள் தோ
றும், என்னை-என்னை, ஆங்கின்றான்-அடிமைகொள்ளுகிறான். (௨)

ஆறு:—(பெருமையனே) ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு மீஸ்வரனாய்,
அநாஸரிதர்க்கு துர்த்தர்ஸனாய், பெரியபிராட்டியாரோடு நித்யஸம்ஸ்
லிஷ்டனாயிருந்த எம்பெருமான், நானாயிருமைவினைகடிந்திக் கென்
னையாங்கின்றானென்று கொண்டு, தம்முடைய லாபத்தைப் பேசு
கிறார். (௨)

௪௫-அவ;—ஸ்ரீவேஸ்வரனாய் ஸ்ரியஃபதியாயிருந்து வைத்து
என்விரோதபைப் போக்கி யென்னை யிங்கே யடிமைகொள்ளா தின்ற
னென்று, கீழ்ச்சொன்ன ஸௌலப்பம் தமக்குப் பவித்தபடியை
யருளிச்செய்கிறார்.

(பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்) “அமைவுடைமுதல்
கெடலொடிவிடை யறநிலமதுவாமமைவுடையமார்” என்றத்தைச்
சொல்லுகிறது. அல்லாதார் கீழேயிருக்க தாங்கள் விலகாந்
மான தேசங்களிலே யிருக்கிறார்களாய், ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கும்
தாங்களே கடவுர்களாக நினைத்துத் தங்களைக் குவாலாக நினைத்
திருக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் தன்னையாஸ்ரயித்து ஸ்வரூபம்
பெறவேண்டும்படியான பெருமையை யுடையவன். (வானத்து)
அவ்வாசியே யவர்களுக்குள்ளது; அவனைப் பார்த்தால் நம்மோ
டவர்களோடு வாசியில்லை. ஸம்ஸாரத்தில் நம்மிலும் கனவியரா
யிருப்பார்கள். நமக்குப் பற்றினைவளவேயிறே விடவேண்டுமது,
அவர்களுக்கு த்ரைலோக்யமும் விடவேணும்.

(காண்டற்கித்யாதி) தானேவந்து மேல்விழா நின்றால் விலக்கா
பையின்றிக்கே யிருப்பார்க்குக் காண வரியனாயிருக்கும். ஸம்பந்த
மின்று தேடவேண்டா, பெறவேணுமென்கையும் வேண்டாவென்
கையுமிதே யுள்ளது. “பிறர்களுக்கரியவித்தகன்” என்றத்தைச்
சொல்லுகிறது.

(என்றும் திருமெய்யுறைகின்ற) ரஹஸ்யத்தில் நித்யயோகத்
தைச் சொல்லுகிறதே. * அகலகில்லேனிறே. “மலர்மகள் விரும்பும்
நமரும் பெறலடிகள்” என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. என்றுமொக்

௧௦௦ திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௩-பா, ஆள்கின்றான் வ்யாக்யாஸம்.

கப் பெசியபிராட்டியார் வர்த்திக்கிற திருமேனியை யுடையவன். (செங்கண்) அவனோட்டை நித்யஸபரஸேஷத்தாலே, நீர்பாய்ந்த பயிர்போலே செவ்விற்பெற்ற திருக்கண்களையுடையவன். (மால்) (௧) “யஸ்யஸாஜநகா தஜா - யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா” என்றவனே யுடையனாகையால் வந்த பெருமையைச் சொல்லுகிறது.

(நாளுமீத்யாதி) (இருமைவினைகடிந்து-நாளும்-இங்கென்றை யாள்கின்றானே) புண்யபாபரூப கர்மங்களைப் போக்கி. இத்ததவிட் டொருதேச விசேஷத்திலே போனால் கொள்ளக்கூடவ வடிமையை இஹஸேலாகத்திலே நாஸ்தோறும் கொள்ளுகின்றான். அங்குப் போனால் குணாபவத்தாலே ஸத்தையை நிர்வஹிக்கும்; இங்கு குணஜ்ஞாதத்தாலே தரிப்பியாநிற்கும். (௨)

மூன்றம்பாட்டு.

ஆள்கின்றனாழியானாரால்தறைவுடையம்* மீள்கின்றதில்லைப் பிறவித்துயர்கடிந்தோம்* வாள்கெண்டையொண்கண்மடப்பின்னை தன்கேள்வன்* தாள்கண்டுக்கொண்டென் தலைமேற்புனைந்தேனே

ப:—அநந்தரம், நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே நிரதியாறுபாவ்யான ச்ருஷணன் திருவடிதனை யறுபவிக்கப்பெற்றான். அவன் ரக்ஷகனாக விரோதிமறுவவிடாது; என்னகுறையுண்டென் கிறார்.

(இ - ள்) (௨) “கைதழலாடேமியான் கம்மேல்வினைகடிவான்” என்கிறபடியே, ஆழியான் - கையுந் திருவாழியுமாய்க் கொண்டு ஆள்கின்றான் - விரோதியைப்போக்கி ரக்ஷித்தருளாநின்றான் அத்தாலே, பிறவித்துயர் - ஜம்மப்ரயுத்த ஸகலதுக்கைகளையும், கடிந்தோம் - போக்கினோம், மீள்கின்றதில்லை இனி அதுமீளுகிறதில்லை; ஆனப்பு, ஆரால் குறைவுடையம் - கம்மோடு பிறரோடு வாசியற ஒருவராலும் ஒரு குறையையுடையோமல்லோம், வாள் கூர்மைகெடுமையாலே வாளுந், கெண்டை - குளிர்ந்திமிளிர்ந்தியாலே கெண்டையும், ஒண் - போலியாம்படி விலக்ஷணமான, கண் - கண்ணையுடையளாய், மடம்-மடப்பம் மூதலான ஆத்மகுணங்களாலே பூர்ணயான. பின்னைதன் - நப்பின்னைப்பிராட்டி.

(௧) ரா-ஆர-ந-எ-கஅ-

(௨) பெரிய திருவ அ-எ-

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௨-பா, ஆள்கின்றான்வயாக்யாரம். ௧௦௧

க்கு, கேள்வன் - அபிமதநாயக னானவனுடைய, தாள் - திருவடிகளை, கண்டுகொண்டு-அபரோக்ஷித்து, என் தலைமேல் என் தலைமேலே, புனைந் தேன் - தரிக்கப்பெற்றேன். (௩)

ஆறு;—(ஆள்கின்றானுழியான்) ஆள்கின்றானு றியான் ஆரால் குறைவுடையம், இனி இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் மீளக்கடவதன்று; எங் னுனை யென்னில்; இந்த ஸம்ஸாரதுக்கத்தைக் கடிந்தோம், வாள் கெண்டை யொண்கண்மடப்பின்னைதன் கேள்வனுடைய திருவடி களைக் கண்டுகொண்டு என் தலைமேல் புனைந்தே நென்கிறார். (௩)

௪-அவ;—மறுவலிடாதபடி ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி நப்பின் னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனுடைய திருவடிகள் ஸிரோபூஷண மாகப் பெற்றே நென்கிறார்.

(ஆள்கின்றானுழியான்) ஆசிலேவைத்த கையும் தானுமாய் விரோதியைப் போக்கி யடிமைகொள்ளாரின்றான்; வகுத்த ஸர்வேஸ் வர னடிமைகொள்ளாரின்றான் நென்னுதல். பின்னையு மவன்னை பார்த்திருக்கவேண்டு மசேதம் க்ரியாகலாபங்களைப் பூண்கட்டாநிற் பர்கள் சிலர்; (க) “கூரம்பனல்லால்” என்று அம்பின் கூர்மையையும் “சுடர்வட்டவாய்துதி நேமியீர்” என்று திருவாயுழியில் கூர்மையை யுங் கொண்டு பெறவிருப்பார்கள் சிலர். அஸுத்தனான தன்னுலே ஸாத்யமான க்ரியாஜாதத்தைப்பற்றிப் பெறவிருப்பார்களில். வித்த ஸ்வரூபமான ஸர்வஸுத்தியைப்பற்றிப்பெற விருப்பார்களில்; க்ரியா ஜாதத்தை நெகிழ்ச் சொல்லி, “கெடுவாய், என்னையன்றோ பற்று கிறது” என்றான்றே.

(ஆரால்குறைவுடையம்) என்னுலே யிழக்கவேண்டுதல்; ஆரா யக்கடவ யமாதிகளுக்கும் வந்துகிட்டலாதல்; அவன்றன்னளவும் சென்றால் பின்னையு மென்றைப் பார்த்திருத்தல் செய்யவேண்டும் படியா யிருப்பதொன்றையோ நான் பற்றிற்று. (ஆரால்) என்கிறார் காணும், என்று மொருசேதநுலே பேறென்றிருக்கு மவரானை யாலே.

(மீள்கின்றதில்லை) இனி மறுவலிடுகிறதில்லை. (பிறவித்துயர் கடிந்தோம்) ஸம்ஸாரதுரிதத்தை யோட்டினோம். பரமபதத்தே

௧0௨ திருவாய்மொழி, ௧0-ப, ௩-தி, ௪-பா, தலைமேல் வ்யாக்யாநம்.

புகச்செய்கோயும் ருசிமுன்னுப் பேறல்லாமைபாலே கடலில்புங்க துரும்புபோலே மீளப்போந்தார்களிறே வைதிகபுத்தர்கள். “மயர் வறமதிகலமருளினன்” என்று ருசிமுன்னு அவன் தரப்பெறவிருக்கிற நமக்குப்புரரா வருத்திப் ப்ரஸங்கமுண்டோ. (கடிந்தோம்) என்கிறாரிறே, அவன் செய்வானு வெறட்டுக்கொண்ட கார்யத்துக்கு (௧) “ஹிதொஹி-ஸ்த்திதோஸ்மி” என்னலாம்படி யிருக்குமிறே.

(வாளித்யாதி) அவன் ஸ்வாதந்தர்யம் தலையெடுத்ததாகில் அடைகுளவம் தடைப்பிடும்போலேகாணும். இனியென்னாலேதான் விடப்போமோ, அவனாலேதான் விடப்போமோ, என்னுடைய பாரதந்தர்யம்போலே அவனுடைய ஆஸ்ரிதபாரதந்தர்யத்துக்கு ரோதேனும் கண்ணழிவுண்டோ. அவன் ஸ்வாதந்தர்யம் தலையெடுத்ததோ தன்னுணையிழக்கிறான். (௨) *மணிகோக்கமுண்டானிறே. ஒளியையுடைத்தான கெண்டைபோலே முக்தமாய் வைத்தகண் வாங்காதே கண்டுகொண் டிருக்கவேண்டும்படியான அழகிய கண்களை யுடைய எளாய் ஆத்குணோபேதையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபன்.

(தாள்கண்டுக்கொண்டு காட்சிக்கு ஹேதுசொல்லிறிறே (என் தலைமேல் புனைந்தேனே) “துயரறுசுடாடி தொழுதெழு” என்றும் “பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” என்றும் “கோலமாமென் சென்னிக்கு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மயிரக்கழுவிப் பூச்சூட விருப்பாரைப்போலே யிருக்கிற போக்யதை சொல்லுகிறத. “நின் செம்மாபாதபற்புத்தலை சேர்த்து” என்று ப்ரார்த்தித்தவத்தைத் தலையாகப்பெற்று க்ருதக்ருத்யனானேன். (௩)

நான் கார்பாட்டு.

தலைமேல்புனைந்தேன்சரணங்கள் * ஆலினிலைமேல்துயின் று னிமையோர்வணங்க * மலைமேல்தான்நின்றென் மனத்துளிருந் தானே * நிலைபேர்க்கலாகாமெரிச்சித்திருந்தேனே (௪)

ப:—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் ஸத்திராஸ்வபாவனாவனை கெஞ்சிலிருந்த விருப்புக் கொலைக்கவொண்ணாதென்று அறுதியிட்டிருந்தேனென்கிறார்.

திருவாய்மொழி, ௧0-ப, ச-தி, ச-பா, தலைமேல் வ்யாக்யாரம். ௧0௩

(இ - ள்.) சரணங்கள் - அவன்திருவடிகளை, தலைமேல் - என் தலைமேலே, புனைந்தேன் - வைத்துக்கொண்டிருந்தேன், அகடிதகடநாஸமர்த்தனய்க்கொண்டு, ஆலினிலைமேல் - ஆலிலையில், துயின்றான் கண்வளர்ந்தருளும் ஸர்வரக்ஷகனாய், இமையோர்-நித்யஸூரிகள், வணங்க்தொடர்ந்துவணங்கும்படி, மலைமேல் - திருமலையிலே, தான் - ஸ்வயம்ப்ரயோஜகமாம்படியாக, கின்று - எழுந்தருளிரின்று, என்மனத்துன் - என்னெஞ்சக்குள்ளேபுகுந்து, இருந்தானை - ப்ரதிஷ்டிதனாயிருந்தவனை நிலை - இவ்விருப்பில் ஸ்த்தைதர்யம், பேர்க்கலாகாமை - கொலைக்கவொண்ணாமையை, நிச்சித்து - நிச்சயித்து. இருந்தேன் - அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாயிருந்தேன்.

(ச)

ஆறு:—(தலைமேல்)இனியிவனை யென் தலையில் நின்றும் ஒருவராலும் பேர்க்கவொண்ணாதென்கிறார்.

(ச)

௬-அவ; --என்மநஸ்ஸிலேயிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனை யொருவராலும் விஸ்வாஷிப்பிக்கவொண்ணாதென்று நிர்ஸயித்து, அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாயிருந்தேனென்கிறார்.

(தலைமேல்புனைந்தேன்சரணங்கள்) *அமர்ச்சென்னிப் பூக்குடப் பெற்றேன். ப்ரார்த்தித்துப்போகையன்றிக்கே அத்திருவடிகளை யென் தலைமேலே வைத்துக்கொள்ளப் பெற்றேன். இப்பேறிவர்பெறுகைக்கு அவன் க்ருஷிபண்ணிபைடி சொல்லுகிறதுமேல். அவன் *வண்டதத்தினுட் கிடந்து தபஸ்ஸுபண்ணிற்று இவரிப்பெறுபெறுகைக்கு.

(ஆலினிலைமேல்துயின்றான்) தன்னைக்கொண்டு கார்யமுடையார் சிலரைக்கண்டிலன்; எல்லார்க்கு மாராட்சிப்படும்படியான செயலைச் செய்வோமென்று பார்த்தான், வேண்டாவென்பாரைக்கண்டதில்லை. அதுஸாத்தித்தவாறே நித்யஸூரிகளும் தானுபாகவந்து திருமலையிலேநின்றான், அதுவும் ஸாத்தித்தவாறே இவருடைய ஹ்ருதயத்திலேவந்துபுகுந்தான்; இங்கு விலக்குவாரில்லாமையாலே ஸ்த்தாவர ப்ரதிஷ்டிடையாக விருந்தான். (௧) * பொருப்பிடையே நின்றும் புனல்குளித்துங்காணுமிவர் நெஞ்சிலே புகுந்திருந்தது. (௨) * பனிக்கடலில்பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந்து இவருடைய * மனக்கடலிலே வாழப்புகான், இப்படியிருந்தவனை.

(௧) ந-திருவ-௭௬-

(௨) பெரியாழ்-தி-௫-௪-௬-

க0ச திருவாய்மொழி, க0-ப, ச-தி, டி-பா, நிச்சித்திருந் வ்யாச்யா நம்.

(நிலைபேர்க்கலாகாமை) இவன்போகைக் குறுப்பாக என்னு லாவதெல்லாம் செப்தேன், அதுக்கும் கேட்பாளுயிருந்திலன். (நிச் சித்திருந்தேன்) (க) “நலிவெதி - நசுபதி” என்றிருந்தேன். அவன்படியையறிந்தா விவனுக்கு கிர்ப்பயனுயிருந்தத் தட்டில்லை யிறே (க) [சூநநுடைய ஹனொலியாநுநலிவெ திகுதழுந- ஆநத்தம்பாஹ் மீனாஸித்வாந் நசிபேதி குதர்சக] தன்சோகம் மறு நனையும்படியான வாநத்திவன்பக்கலிலே யுண்டென்றறிந்தால், பின்னையின்சோகம் போகைக்குக் குறையில்லையிறே. [கூதழுந- குதர்சக] பின்னை புத்தி பூர்வகமாகப்பண்ணின ப்ராதிசுல்பத் துக்கு மஞ்சவேண்டா. (ச)

ஐத்தாம்பாட்டு.

நிச்சித்திருந்தேனென்னெஞ்சங்குழியாமை * கைச்சக்கரத்தன் ணல்கள்வம்பெரிதுடையன் * மெய்ச்சப்படான்-பிறர்க்குமெய்போ லும்பொய்வல்லன் * நச்சப்பமேநமக்குநாகத்தணையர்னே. (இ)

ப:—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதஸுலபனாய் அநாஸ்டிக துர்லபஞ்ஞவன், அநந்யதிகளான நமக்கு ப்ராப்யஞ்ச வாசைப்படப் பதிமென்கிறார்.

(இ - ள்) என் செஞ்சம் - என் செஞ்சை, குழியாமை - விட்டச லாதபடியான ஸ்வபாவத்தை, நிச்சித்திருந்தேன்-அதுநிரிப்டிருந்தேன் சக்கரம் - ரக்ஷகமாய் போக்யமான திருவாழியை, கை - கையிலேயுடையனாய், அண்ணல் - அஸாதாரணஸ்வாமியாய், கள்வம்பெரிதுடையன் - நெஞ்சிலேயிருக்கச்செய்தே நானறியாதபடி, தானறிந்ததாகப்பேசி அங் வுபகாரங்களிலே பாரிப்பையுடையனாய், தன் ஸ்வபாவம் நாமறிந்து கொண்டாடுகிறப்போலே, பிறர்க்கு மெய்ச்சப்படான் - பிறர் கொண் டாடாதவனாய், மெய்போலும் - ஆஸ்ரிதர்க்கு மெய்யேசெய்யுமாபோ லே, பொய்வல்லன் - அநாஸ்டிகர்க்குப் பொய்யே செய்யவல்லதாய் நாகத்தணையான்-ஆஸ்ரிதஸும்புலேஷ ஸ்வபாவஞ்ஞவன் அநந்தரூபியான வன், நமக்கு - நமக்கு, நச்சப்பமம் - பரமப்ராப்யபூதஞ்ச ஆசைப்படும்

ஆறு:—(நிச்சித்திருந்தேன்) இவ்வளவோவென்கிறத்தி லவன் செய்ய நினைத்திருக்கிறான், இப்படி, பெரியதே வவெனென்னில்; ப்ராதிசுலருக்குக் காணவாயின், நமக்கெளியன்காணென்கிறார். (இ)

(க) கை-ஆ-க-

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௩-பா, நிச்சித்திருந்துவ்யாக்யாநம். ௧௦௫

௩௫-அவ:—அவனென்திறத்தில் செய்யநினைக்கிறவை யொரு வர்க்கறிய நிலமன்றென்கிறார்.

(நிச்சித்தித்யாதி) நீரிலே கிடந்தும் பர்வதாக்கரத்திலேகின்றும் தன்பேறாக தபஸ்ஸுபண்ணிவந்து என்னெஞ்சிலே யிருக்கையாலே, இனியொருகாலமும் விட்டுப் போகானென்று நிர்ஸயித்திருந்தேன். (கைச்சக்கரத்தண்ணல்) கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ் வரன். ஆஸ்ரிதரை யொருக்காலும் கைவிடாதவன் ; (க) “எப்போ தும் கைகழலாநேமியான்” என்னக்கடவகிறே.

(கள்வம்பெரிதுடையன்) நெஞ்சைக் கைவிடாமையன்றிக்கே, இங்கேயிருந்து நாமறியாகிருக்கத் தானறிந்ததாகக் கொண்டு அவ் வருகே குவாலைப் பாரியாநின்றான். பரமபதத்தேறக் கொண்டுபோக வொருப்படுவது, அமாநவனை யிடுவித்து ஸ்பர்ஸிக்க நினைப்பது, * மகிமுகமடங்கையரை வரக்காட்டி யெதிர்கொள்ளப் பார்ப்பதாய்க் குவாலைப்பாரியாநின்றான்.

“இதுதான் ஸர்வஸாதாரணமாகிற் செய்வதென்” என்றஞ்ச வேண்டா (மெய்ச்சப்படான்பிறர்க்கு) நான் தன்குணங்களைச் சொல் விப் புகழுகிறப்போலே, பிறர் தன் குணங்களைச் சொல்லிப் புகழ லாம்படியிரான் ; அவர்களுக்கு துஷ்ப்ராபனா யிருக்கும். (மெய் போலும் பொய்வல்லன்) அர்ஜுநாதிகள்பக்க விரக்துமாபோலே யிறே தூர்யோதநாதிகள்பக்கவிலு மிருப்பது ; கார்யத்தில்வந்தால் மெய்செய்வாரைப்போலே பொய்செய்து தலைக்கட்டும்.

“இதுதான் நம்மளவிலு மேறிற் செய்வதென்” என்றஞ்ச வேண்டா (ந்ச்சப்பமேநமக்கு) உகவாதார்பக்கவில் செய்பவற்றை நம் பக்கல் செய்யான். அதுக்கு விஸ்வாஸமென்னென்னில் (நாகத்தனை யனை) நம்மோடு விஸஜாதீயர் பக்கல் செய்வதுகொண்டு கார்ய மென், நம்மோடுவிஸஜாதீயர்பக்கல் பரிமாறினதன்றோ நமக்குப்படிமா; நர்முடையபேற்றுக் கடிபுமாய் நமக்கு விஸஜாதீயருமானோடு பரிமா றும்படி யிதுவன்றோ.

(௩)

க0க திருவாய்மொழி, க0-ப, ச-தி, சு-பா, நாகத்தணைவ்யாக்யாரம்.

ஆறும்பாட்டு.

நாகத்தணையானைநாடோறும் ஞானத்தால்* ஆகத்தணைப்பார்க்க
கருள்செய்யும் மாணை * மாகத்திளமதியஞ்சேருஞ்சுடையானை *
பாகத்துவைத்தான்றன்பாதம்பணிந்தேனே. (டு)

ப:—அநந்தரம், தித்யாஸ்ரிதரோடு முமுகூடக்களோடு ப்ரயோஜ
நாந்தரபரோடு வாசியற உபகரிக்கும் ஸௌசீல்யாதிஸுபத்தையுடைய
வன் திருவடிகளிலே வணங்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

(இ - ள்.) நாகம் - தித்யனைக்கர்ய பிரதான திருவநந்தாழ்வானை,
அணையானை - படுக்கையாகவுடையனும் நாடோறும் - ஸர்வகாலமும்
ஞானத்தால்-பக்திஸுபஜ்ஞாநத்தாலே, ஆகத்து-நெஞ்சிலே, அணைப்பா,
க்கு-வைத்ததுபலிக்கும் முமுகூடக்களுக்கு, அருள்செய்யும் - பிரதிஸ்ய
போக்யனாய்க்கொண்டிபகரிக்கும், அம்மானை-ஸ்வாமியானவனாய், மாக
த்து - ஆகாஸ்வர்த்தியான, இளமதியம் - இளம்பிறையானது, சேரும்-
சேரும்படியான, சுடையானை-ஐடையையுடையனானவனாலே, போகத்
ருத்வோபாஸகத்வங்களிரண்டையுடையருத்ரனை, பாகத்து - தன்
திருமேனியிலொருபக்கத்திலே, வைத்தான்றன் - வைத்த பிரதிஸ்ய
ஸௌசீல்யவானுடைய, பாதம்பணிந்தேன் - திருவடிகளை வணங்கப்
பெற்றேன்.

“அணையானை, அம்மானை” என்கிற வேற்றுமைப்போலி இரண்டி
ஐகாரம் அசையாய்க்கிடக்கிறது. அன்றியே, (பாகத்துவைத்தானைப்
பாதம்பணிந்தேனே) என்று பாடம் சொல்லுவாருமுளர். (சு)

ஆறு:—(நாகத்தணையானை) ஆஸ்ரிதருடைய திகர்ஷம்பாரா
தே, திருவநந்தாழ்வானைக் கருள்செய்யுமாடேபோலே அவர்களுக்கு
நாடோறு மருள்செய்யுமடமான்றன் பாதம்பணியப் பெற்றேனென்கி
றார். (சு)

நாடு-அவ:—இன்றாஸ்ரிதாரையும் தித்யாஸ்ரிதரைப்போலே
விஷயீகரிக்குவன் திருவடிகளிலே நிர்மமனாய் விழப்பெற்றேனென்கி
றார். (திருவநந்தாழ்வானுக்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்த்தம் வாசி
வையாதே யுடம்புகொடுக்குமவனை வணங்கப்பெற்றேனென்கிறு
ரென்றுமாம்.)

(நாகத்தணையானை) உகந்தாரைப் படுக்கையாகக் கொள்ளுமவ
னாய்த்து. (நாடோறுமியாதி) ஞானத்தாலாகத் தணைப்பார்க்கு

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, எ-பா. பணிநெஞ்சேவ்யாக்யாநம். ௧௦௭

நாள்தோறு மருள்செய்யுமவனாய்த் து. இப்போது, ஞானமென்று-
ஜ்ஞாநவிசேஷமான பக்தியைச் சொல்லுகிறது. பக்தியாலே ஹ்ரு
தயத்திலே கொடுபுகுந்து சேர்ப்பார்க்கு நாள்தோறு மருள்செய்யு
மவனாய்த் து.

இவனெல்லப்போதும் நினைக்கப்போகாதே! ; அக்குறைதீர ஏக
ரூபனான தான் நாள்தோறு மருள்செய்யுமாய்த் து. (மாகவித்யாதி)
ஸுகப்ரதானென்று தோற்றுட்படி சந்தரணைச்சூடி ஸாதகத்வ
ஸூசகமான ஜடையையுமுடையனான ருத்ரனுக்குத் திருமேனி
யிலே யொருபார்வத்திலே யிடங்கொடுத்தவனுடைய திருவடி
களை யாஸ்ரயிக்கப்பெற்றேன், இனி எனக்கொரு குறையுண்டோ.

ஏழாம்பாட்டு.

பணிநெஞ்சேநாளும் பரமபரம்பரனை * பிணியொன்றுஞ்சாராப்
பிறவிகேடுத்தாளும் * மணியின்றசோதி மதுகுதனென்னம்மான் *
அணியின்றசெம்பொனடலாழியானே. (௭)

ப:—அநந்தரம், நிரதிஸ்யபோக்யமான வித்ரஹத்தை யுடையவன்
நம்மை விரோதியைப்போக்கி யடிமைகொள்ளுமவனாகையாலே ஸர்வா
திகளுனவனை யநுபவியென்று, நெஞ்சைக்குறித்தருளிச் செய்கிறார்.

(இ - ள்.) மணியின்றசோதி-நீலரத்தத்தின் நிறத்தில் தேஜஸ்ஸு
போலேயிருக்கிற நிறக்கையுடையவனாய், மதுகுதன்-மதுவை நிரவிக்
தாப்போலே அநுபவ விரோதியைப் போக்கி, என்னம்மான்-அய்வழி
கையநுபவிப்பித்த வென்ஸ்வாயியாய், அணியின்ற-தனக்குத்தானாப
ரணமாய் நிற்பதாய், செம்பொன் - சிவந்த பொன்போலே ஸ்ப்ருஹ
ஸீயமான வடிவையுடைத்தாய், அடல் - ஆஸ்ரிகவிரோதிநிர்ஸகார்த்த
மான யுக்தோக் த்யோகச்சையுடைய, ஆழியான்-திருவாழியையுடைய
வன். பிறவி-நம்மஜன்மத்தை, கெடுத்து-போக்கி, ஆளும்-அடிமைகொண்
டருளும். பிணி-ஸம்ஸார க்லேஸங்கள், ஒன்று-ஒன்றும் சாரா - தட்
டாது, ஆதலால் பரமபரம்பரனை-தனக்கு மேலில்லாதவனாய்க்கொண்டு
ப்ரஹ்மாகிகளுக்கும் பரானுவனை, நெஞ்சே-நெஞ்சே, நாளும் நிய்ய
மாக, பணி-வணக்கி யநுபவிக்கப்பார். (௭)

க௦அ திருவாய்மொழி,க௦-ப.ச-தி,எ-பா, ஆழியானாழி வ்யாக்யாநம்.

ஆறு:—(பணி) ஆஸ்ரிதஸுலபனாப். தத்விரோகி திரஸஸ்வ
பாவனாய், ததநு துணகிவ்யாயுதோபேதனாய், ஸர்கேஸ்வரணயிரந்த
வெம்பெருமானே, நெஞ்சே, வணங்கு; வணங்கில் பின்னையொரு
நாளு மொருதுக்கம் வரராது, துக்கேஹுவான ஸம்ஸாரத்தைப்
போக்கி நம்மையடிமைகொண்டருளு மென்கிறார். (எ)

சு-அவு;—நம் ப்ரகிபக்சகங்களையெல்லாம் தானே போக்கி
யடிமைகொள்ளுமவனை நான்கோறு மதுபவியென்று, திருவுள்ளத்
தைக் குறித்தருளிச் செய்கிறார்.

(பணியித்யாதி) நெஞ்சே, நான்கோறு மதுபவிக்கப்பார். நல்ல
வாய்ப்பாயிருந்தது. (பரமபரம்பரனை) இந்த்ராகிகளுக்குப்பாராண
ப்ரஹ்மாகிகளுக்கும் பாராண நித்யஸூரிகளுக்கும் கிரீவாஹுகண
வனை. (பிணியொன்றும்சாரா) துக்கங்களொன்றும் நம்மை ஸ்பர்ஸி
யாது. அந்த துக்கங்களுக்கடியான ஜம்மத்தை அடிவெரோடே
போக்கி நம்மை நித்ய கைங்கர்யம் கொள்ளுமவன்.

(மணியின்றசோதி) ஜம்மத்தை யுண்டாக்கினாலும் விடலாயோ
வடிவழிசுருக்கிறபடி. நீலமணியிறொளியை வடிவாக வகுக்காப்
போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். (மதுசூகன்) அவ்வடிவழிகை
யதுபவிப்பார்க்குவரும் விரோதிகளை, மதுவைப்போக்கினும், போலே
தள்ளிக்கொடுக்குமவன். (என்னம்மான்) இப்படி யென்கிறோகி
யைப் போக்கி முகந்தந்தவன்.

(அணியித்யாதி) அதுபவிப்பார்க்கு விரோதிகளையும் போக்கி,
திருக்கைக்குத்தானே யாபாரணமாய் அதுபவிப்பார்க்கு ஸ்பர்ஸ
ணையான வடிவையுடைய யுத்தேகந் முகாரண திருவாழியைக் கையி
லேயுடையவன். அதுபவத்துக்கும் தானேயாய் விரோதிகளைக்
துக்கும் தானேயான பரிகரத்தை யுடையவன். (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

ஆழியானாழி யமரர்க்குமப்பாலான்* அழியானாழிபடைக்கான்
நிரைமேய்த்தான்* பாழியந்தோளாலவரையேத்தோன்பாதங்கள்*
வாழியென்னேஞ்சே மழவாதுவாழ்கண்டாய். (ப)

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௮-பா, ஆழியானாழி வ்யாக்யாநம். ௧௦௯

ப:—அந்தரம். ஸர்வாதிகரணம் ஸர்வப்ரகாச ரக்ஷகனாவன் திருவடிக்களை, நெஞ்சே, விஸ்மரியாம லதுபவித்து வாழும்படி பாரென்கிறார்

(இ-ள்.) ஆழியான் - ரக்ஷகமான திருவாழியை யுடையனாய், ஆழி-
கம்பீரஸ்வபாவரான, அமரர்க்கும் - நித்யஸூரிகளுக்கும், அப்பாலான் -
அவ்வருகான மேன்மையை யுடையனாய், ஊழியான் - ஸம்ஹ்ருதிஸம
யத்தில் தானொருவனுமேயாய். ஊழிபடைத்தான்-காலோபலக்ஷித ஸம
ஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாய் நிராமேயத்தான்-ஸ்ருஷ்டமான
வஸ்துக்களைப் பின் சென்று ரக்ஷிப்பானாய் வைத்து. அவற்றுக்காபத்து
வந்தால் பாழி - மிடுக்கையுடைத்தாய், அம்-போக்யமான. தோளால் -
திருத்தோளாலே வரை - மலையை. எடுத்தான் எடுத்து நோக்குமவ
னுடைய, பாதங்கள் - திருவடிகளை. என், நெஞ்சே - நெஞ்சே, மற
வாது - மறவாதே, வாழ்கண்டாய் - நித்யாநுபவம்பண்ணி வாழப்பார்,
வாழி - இவ்வாழ்வுநித்யமாகச் செல்லுக.

ஆழியான் - அபரிச்சிந்ர ஸ்வபாவனென்றுமாம். வாழியென்று -
வாழ்த்துதலாகவுமாம். (அ)

ஆரு:— (ஆழியான்) * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், அவர்க
ளிற்காட்டிலும் விஸஜாதியமான ஸ்வரூபகுணவிபூதிகளையுடையனாய்
நித்யஸித்தனாய், காலதத்வ ப்ரப்ருதி ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும்
ஸ்ரஷ்டாவாயிருந்துவைத்து, ஆஸ்ரிதஸுலபார்த்தமாக தக்ஸஜாதீ
யதயாவதிர்ணனாய், தத்ஸமராகசேஷதிகனாய், எல்லாருக்கும் புகவிட
மாயிருந்த திருத்தோளாலே வரைபாயெடுத்து ஆஸ்ரிதரக்ஷணம்
பண்ணி யந்நினைவன் திருவடிகளை, என் நெஞ்சே, மறவாது வாழ்கி
டாயென்கிறார் (அ)

௬௫-அவ:—“அவணையநுபவி” என்றவாறே உகந்தநெஞ்சைக்
கொண்டாடி, அவனை யிடைவிடாதே யநுபவியென்கிறார்.

(ஆழியான்) ஸர்வேஸ்வரத்வ ஸூசகமான திருவாழியைக்
கையிலேயுடையவன். (ஆழியித்யாதி) அத்திருவாழி யாழ்வானே
பாதி, கம்பீரஸ்வபாவரான நித்யஸூரிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்
யாதிகளின்வாதிநாமப்படி நிருக்குமவன். (ஊழியான்) நித்யஸூரிக
ளுந் தானுமாய் பரமபதத்திலே பேரோலக்கமாக விருக்குமவன்,
இம்முகுண்டானகார்யவர்க்கமடங்கலு மழிந்து காலசேஷமான காலத்
திலே தான்வந்து தோற்றமவன். (ஊழிபடைத்தான்) காலோபலக்ஷித

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, கூ-பா, கண்டேன் வ்யாக்யாநம். ௧௧௧

கிற நெஞ்சே. ஆத்மாவுக்கு கரணகோடியிலே யந்வயித்த நெஞ்சு தானே பந்தஹேதுவாகா நின்றதிதே புறம்புள்ளார்க்கு. இங்ஙனன்றிக்கே, என்வழியேபோந்து எனக்கு மோக்ஷஹேதுவான நெஞ்சே. (மறவாது) கைபுகுந்ததென்ற இதரவிஷயங்களிலே செய்வற்றைச் செய்யாதேகிடாய், (வாழ்கண்டாய்) உன்னுடைய வாழ்ச்சிக்கு நான் கால்பிடிக்க வேண்டுகிறதென், பால்குடிக்கக் கால் பிடிக்கிறேனிறே.

மறவாது வாழ்கண்டா யென்கையாகிலுள்ளது, கீழ்ச்சொன்ன விசேஷணங்களுக்கு ப்ரயோஜகமென்னென்னில்; புறம்புபோய் மணலை முக்கவொண்ணாதே!, ரக்ஷகனாவல்லவனைப் பற்றவேணுமே; ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமுடையவன் ரக்ஷகனாகவேணும்; நிரபேக்ஷருடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாகிளுக்கும் நிரவாஹகனான வன் ரக்ஷகனாகவேணும்; ஒருக்காலுளனாவது இல்லாவதாகாநிற்கிற வனுக்கு என்றுமுளனானவன் ரக்ஷகனாகவேணும்; இவையிலலாத வன்று உண்டாக்கினவன் ரக்ஷகனாகவேணும்; உண்டானவன்று ரக்ஷகனாகைக்கு ஸ்வரக்ஷணத்தில் குறையகின்றவற்றையும் நோக்கு மவன் ரக்ஷகனாகவேணும்; இதிரூந்தபடியாமாகில் மறந்துகாண்.

ஒன்பதாம்பாட்டு

கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதங் காண்டலுமே * விண்டேயோழிந்தவினையாயினவெல்லாம் * தொண்டேசெய்தேன்றுந் தெர்முது வழியொழுக * பண்டேபரமன் பணித்தபணிவகையே. (கூ)

ப:- அநந்தரம், தத்ச்வயாகாதம்யத்தை அவன் ப்ரகாசிப்பிக்கக் கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார்.

(இ - ள்.) தொண்டேசெய்து-தன்பக்கலிலே நிரதிரயபக்தியைப் பண்ணி, என்றும் - ஸர்வகாலத்திலும், தொழுது - சேஷதவ்ருத்தியை யுடையேனாய்க்கொண்டு, வழியொழுக - அந்தவழியாலே சந்தாநுவ்ருத்தியாய் நடக்கைக்காக, பண்டே - பூர்வகாலத்திலே, பரமன் - ஸர்வாதிகளுள் ஸர்வேஸ்வரன், பணித்த பணிவகையே-அருளிச்செய்த மந்த்ர ரஹஸ்யப்ரகாரத்திலே, கமலமலர் - தாமரைப்பூப்போலே நிரதிரய போக்யமான, பாதம் - திருவடிகளை, கண்டேன் - சேஷதவ்ருப

ககஉ திருவாய்மொழி,கஉ-ப, ச-தி, கூ-பா, கண்டேன் வ்யாக்யாநம்.

மாக அபரோகதித்தேன், காண்டலுமே-இந்த ஜ்ஞாநம் பிறந்தவளவில், வினையாயினவெல்லாம் - அறுபவவிரோதியான அஹங்காரமகாராதி ஸமஸ்த துரிதங்களும், விண்டேயொழிந்த - ஸவாஸநமாகவிட்டுப்போய் த்தின. (க)

ஆறு:-(கண்டேன்) “என்னை சரணாகதரானுடைய வபேகதிதமெல்லாம் நாளைசெய்வேன்” என்று எம்பெருமான் பண்டேயருளிச்செய்தருளினா டியே, அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே, நிவதிபகத்திகாரிகமான ஸர்வஸேஷவ் நத்தியையும் ஸர்வகாலமும் பண்ணலாம்படி அவன்திருவடி மலர்களைக்கண்டேன், கண்டவாறே என்னுடைய ஸமஸ்த துக்கங்களும் போயினவென்கிறார். (க)

ஈ-அவ:-(+) ‘ஜ்ஞாநாஸஹஸ்ரேஷு-ஜ்ஞாநாதாஸஹஸ்ரேஷு’ என்கிறபடியே அகேசகால ஸாத்யமான பக்தியாலே லபிக்கப்படுமவனை தேவல மவன்ப்ரஸாதத்தாலே காணப்பெற்றேறென்கிறார். இப்பாட்டிற் சொல்லுகிற ப்ரபக்தியோடு விகல்பிக்கலாம்படியிருக்கிற பக்தியைச் சொல்லிக்கொண்டு போந்தார் கீழ்; அதுக்குமடி அவனாகையாலே சொல்லுகிறாராதல். ஸ்வயம் நிரபேக்ஷமானது தன்னையே சொல்லுகிறாராதல்; தாம்பெற்றவழியே சொல்லுகிறாராதல்.

(கண்டேன்) என்றும் கேட்டேபோகக்கூடவ விஷயத்தைக் கண்ணாலே காணப்பெற்றேன், தர்முடைய ப்ரபக்தி ஸ்வஸாத்யக்தோடே பொருந்தினபடியை - ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்றபடியைச் சொல்லுகிறார், இத்தால் ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமானஜ்ஞாந ஸாக்ஷாத்காரத்தை எச் சொன்னபடியிதே. (காமலமலர்ப்பாதம்) ப்ராப்தியை யொழியவே ஜ்ஞாநலாபமே யமையுமாபடியாய்த்து போக்யாதரிநக்ருந்தபடி. (காண்டலுமே) கண்டவளவிலே. (விண்டேயொழிந்தவினையாயினவெல்லாம்) (உ) “ஸவ-வாபெவெஹ்ரொகாஷ்யிஷ்றாதி - ஸர்வபாபேப்யோடேகாஷ்யிஷ்யாமி” என்று அவனடியாக வருகிற திதே; வினையாயினவடங்கலும், “இவர்கேவலரல்லர், அடியுடையராயிருந்தார்” என்றுவிட்டுப் போய்த்தின.

(தொண்டேயித்யாதி) அஸ்ஸிலோகத்துக்கிதாவும் கருத்தென்கிறார். ஒன்பாதிக்கமானது போகக்கூடவதே; உபாயத்துக்கு

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௧௦-பா, வகையால் வ்யாக்யாநம். ௧௧௩

பலப்ரதத்வமுண்டே. “ இனிஸ்வரூபம் நிலைகின்றதாயிருக்கும்மே, ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியும் நித்யமாயிருக்கும்மே ” என்று அங்கு அர்த்தப்ராப்தமானது தன்னையே யிங்கே வாய்விடுகிறார். (தொண்டேசேய்தேன்றும் தொழுதுவழியோடாக) ஸ்வரூபம் நித்யமானபின்பு ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியும் நித்யமாய்ச் செல்லும் படியாக. (பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகையே-கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்) அவன் (௧) “ லோகேஹ்மணஸ்ய - மாமேகம்ஸாணம்வ்ராஜ ” என்றபடியாலே நானவன்கிருவடிக்களைக் காணப்பெற்றேன். (௧)

பத்தாம்பாட்டு.

வகையால் மனமொன்றி மாதவனை* நாளும்புகையால்விளக்கால் புதுமலரால்நீரால்* திசைதோறமரர்கள் சென்றிறைஞ்சநின்ற* தகையான்சரணந் தமர்கட்கோர்பற்றே. (௧௦)

ப: — அநந்தரம், ப்ரயோஜநாத்ரபரர்க் காஸ்ரயணீயனாவன் அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ப்ரப்யபூகனாஹென்கிறார்.

(இ - ன்.) வகையால் - ஸாஸ்த்ரோக்த ப்ரகாநங்களாலே, மனம் - நெஞ்சை, ஒன்றி - ஒருங்கப்பிடித்து, மாதவனை - தங்களபிமதவித்திக்குறுப்பாம்படி ஸ்ரியப்பதியான தன்னை, நாளும்-காலந்தோறும், புதுவிலக்ஷணமான, புகையால் விசுத்தால் மலரால் நீரால் - தூபதீப புஷ்ப ஜலங்களாலே, திசைதோறு - நின்றகின்றதிக்குக்கந்தோறும், அமரர்கள் - ப்ரஹ்மதி தேவர்கள், சென்றிறைஞ்ச-ஆஸ்ரயிக்கும்படி, நின்ற-நின்ற, தகையான் - ஸ்வபாவத்தை யுடையவன், சரணம் - திருவடிகள், தமர்கட்கு-அநந்யப்ரயோஜநரான அஸாதாரணஜனங்களுக்கு, ஓர் - அத்விதீயப்ராப்யமாய்க்கொண்டு, பற்று - அபாஸ்ரயமாம். (௧௦)

ஆறு:—(வகையால்) பக்தியோகத்தைச் சொல்ல வுபக்யமிக்க நிர்ஹேதுகமாக நானெனப்பெருமானாக் கடிமைசெய்யப் பெற்றேனென்று கொண்டு நடுவே தம்முடைய ஸம்ருத்தியைப் பேசி;

(௧) கீதை-௧௮.௬௧-

ககச திருவாய்மொழி,க௦-ப, ச-தி, க௦-பா.வகையால் வ்யாக்யானம்

பின்னையும் அந்த:கரணத்தை நியமித்து, பகவதேக விஷய மாக்கி, தத்ஸமாராதநோசிதமான த்ரவ்யவிசேஷங்களைக்கொண்டு அந்யார்த்தமாக இத்த்ராகிக ளவனை யாஸ்ரயிக்க, அவர்களுடைய வபேஷிதத்தைச் செய்தருளுகிற வவன்திருவடிகளே ப்ராப்யமென் றிருப்பாருடைய வபேஷிதஞ் செய்தருளுமே, அகிலொரு ஸம்ஸய மில்லையென்றுகொண்டு, அந்த பக்தியோகத்தினாலே ஸுப்ராபண மென்னுமிடத்தையே சொல்லி முடிக்கிறார். (க௦)

ஈடு-அவ:—ப்ரயோஜனந்தரபாரோடு ஸாதநாந்தரபாரோடு ப்ர பந்ரோடுவாசியற அவனே உபாயமென்று உக்தத்தை நிகமிக்கிறார்.

(வகையால் மனமொன்றி) ஸாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற வழி யே நெஞ்சொருமைப்பட்டு. (மாதவனை) வித்யதிக்கரமத்துக்கும் அநவதாநத்துக்கும் அஞ்சவேண்டா, லோகாபவாத பரிஹார்த்தமாக இவன் செய்தவை யென்னாவது, அதுக்கும் பல மிவனை வந்து கிட டாது, “ இவன்வழி போராளையும் நெஞ்சொருமைப்படாநையும் இவன் தலையிலே யெறட்டுக் கைவிடக்கடவதோ ” என்பாருமருகே யுண்டு.

இத்தால்-அந்த ஸ்ரீலோகத்திலே லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் சொல் லிற்றாப்த்து, ஸ்வரூபாதார்த்தி தர்மங்கள் சொல்லவுமாம், சொல்லா தொழியவுமாமிறே; ஆகையிறே, த்வயத்தில் பிரிப வறுஸந்திக்கவு மாய், திருமந்த்ரத்தி லொன்றாக வறுஸந்திக்கவுமா யிருக்கிறது.

(க) “ சுஹம-தம-ஊரெவ ஷெவதா-ஹஜதே - அந்தர்க்கத குணமேவ தேவதாம்பஜதே ” என்று சொல்லாநின்றதிறே; இந்த தேவதாஸ்வரூபந்தன்னிலே அபஹதபாப்தவாதி குணங்களையும் சொல்லுகையாலே.

(நாளுமித்யாதி) காலவியதியின்றிக்கே, ஆராதனோபகரணங்க ளுக்கும் நியதியின்றிக்கே, தங்களுக்குக் கைவந்த உபகரணங்களைக் கொண்டு, பெரியதிருநாளைக்கு ஸர்வதோதிக்கமாக வந்தேறுமாபோ லே, ப்ரஹ்மாதிகள் வந்தாஸ்ரயிக்கும்படியான ஸ்வபாவக்கையுடை யவனுடைய திருவடிகள்; தன்திருவடிகளைப் பற்றினார்க்கு, பின்னையும் புறம்புபோ யொருபற்றுத் தேடவேண்டாதபடியான பற்று.

(க) த்ரமிடபாஷ்யம்-

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௧௧-பா, பற்றென்றுவ்யாக்யாநம். ௧௧௫

அந்நயப்ரயோஜநரான பக்திமாந்களுக்கும், பலப்ரதனாய் உபாயமாயிருக்கும்; தன்னையே பற்றினார்க்கு அவ்வவஹிதோபாயமாம். (௧௦)

பதினொன்றும்பாட்டு.

பற்றென்றுபற்றிப் பரமபரம்பரனை * மல்திண்டோள்மலை வழுதிவளநாடன் * சொல்தோடையந்தாதி யோராயிரத்துளிப்பதும் * கற்றார்க்கோற்பற்றுகுங் கண்ணன்கழலினையே. (௧௧)

ப:—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக, பகவச்சரணாவந்தம் ப்ராப்யமென்றருளிச் செய்கிறார்.

(இ - ள்) பரமபரம்பரனை - தனக்குமேலில்லாதபடி ஸர்வஸ்மாத் பரனாய், மல் - மல்லயுத்தத்தில், திண் - திண்ணிதான, தோள்-தோளையுடையனாய், மலை - ஆஸ்ரிதவ்யாமுத்தனாகையாலே ப்ராப்யப்ராபகபூகனான ஸர்வேஸ்வரனை, பற்றென்று - தம்மக்கபாஸ்ரயமாக வறுதியிட்டு, பற்றி - பற்றின, வழுதிவளநாடன் - திருவழுதிநாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், சொல்-அருளிச்செய்த, தொடை - ஸ்பந்தஸந்தர்ப்பரூபமான, அந்தாதி - அந்தாதி, ஓராயிரத்துள் - ஓராயிரத்துள், இப்பதும் - இப்பத்தையும், கற்றார்க்கு - அப்யவஹித்தவர்களுக்கு, கண்ணன் - தாமோதரனான க்ருஷ்ணன், கழல் - திருவடிகள், இணை - இரண்டும், ஓர் - அத்வீதியமான, பற்றாகும் - ப்ராப்யமாம். (௧௧)

இது கலிவருத்தம்.

ஆறு:—(பற்றென்று) இத்திருவாய்மொழிகற்றார்க்கு எம்பெருமான் திருவடிகள் ஸுலபமாமென்கிறார். (௧௧)

௪௫-அவ;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார்க்கு க்ருஷ்ணானுடைய திருவடிகள் ஸுலபமாமென்கிறார்.

(பற்றென்றுபற்றிப்பரமபரம்பரனை) ஸர்வேஸ்வரனை ப்ராப்யப்ராபகமென்றுபற்றி. (மற்றிண்டோள்மலை) இவன் ப்ராபத்திபண்ணி அப்யவஸிக்கு மத்தனையேவேண்டிவது, ரக்ஷணத்தி லவன்பக்கலொரு குறையுமில்லை. இவர்கள் விரோதிகளைப் போக்குகைக்கிடானமிடுக்கையும் வ்யாமோஹத்தையு முடையவென்கிறது.

ககக திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௪-தி, ௧௧-பா, பற்றென்று வ்யாக்யாந்த்.

(வழுதியித்யாதி) (க) “வாரொஹெயெவரிய-ஊம் பூரீ
நெணலிலிவாநிதழ்-பாட்யேகேயேசமதூம் ப்ரமாணேஸ்த்ரிபிரந்
தம்” என்கிறபடியே, அழகியசொற்களாலே தொடுக்கப்பட்ட வந்
தாதியான வாயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு இந்தப்பத்தும் கற்றா
ர்க்கு. (கண்ணன்கழலிணை ஓர்பற்றுகும்) “தாமோ தரன் தாள்கள்,
தவநெறிக்கு - சார்வே” என்கிறபடியே-க்ருஷ்ணன் திருவடிகளே -
இனி அவ்வருகுபோய் ஒன்றுதேடிப் பற்றவேண்டாதபடியானபற்
றாகும். (கக)

பத்தாம்பத்து நாலாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதோமாநுஜாயநமः.

ஐந்தாந்திருவாய்மொழி—கண்ணன்கழலிணை - ப்ரவேசங்கள்.

ஆறா:—(கண்ணன்கழலிணை) பக்தியோகத்தைச் சொல்லுகிறது. *

ப:—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் போகோபகரணபூதையான பக்தியினுடைய ஸ்வரூபத்தைப் ப்ரபாதித்து, அதினுடைய ப்ரகாரப் ப்ரதிபாதநார்த்தமாக, பஜநீயனுன ஸர்வேஸ்வரனுடைய; மந்த்ரலிங்கமான அஸாகாசண நாமத்வத்தையும், நாமார்க்தபூகருணாதியோகத்தையும், ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்த்துத்வத்தையும், ஆஸ்ரயணர்த்தமான அர்ணவராயித்வத்தையும், மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும், ரக்ஷணர்த்த ஸௌலப்யத்தையும், உபாயோபேயத்வத்தையும், அதிஸ்வித புருஷ போக்யத்வத்தையும், அநந்யப்ரயோஜந ஸுலபத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்திலதிசயிதமஹத்வத்தையு மநுஸந்தித்து, எவம்பூகளுன ஸர்வேஸ்வரனே, உக்தார்த்தப்ரதிபாதகமான மந்த்ரானுஸந்தாந பூர்வகமாக புஷ்பாப்யபகரணங்களைக்கொண்டு கரணதர்யகளாலு மநுபலிக்க, ஸமஸ்தவிரோதிகளும் தானேபோம், நிரதிசயபுருஷார்த்தமும் கைப்படுமென்று பலவ்யாப்கமான பக்தியோகப்ரகாரத்தை ஸுக்ரஹமாம்படிஸங்க்ரஹேண வ்யுதேசித்துத் தலைக்கட்டுகிறார். *

சு-அவ;—பக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தின படியைச் சொன்னாகீழ்; அத்தனைக்ரமம் பொறுக்கமாட்டாதே ஈஸ்வரன் தம்மைக்கொண்டுபோகையிலே த்வரிக்கிறபடியைக்கண்டு; அதாகிறது—“மரணமானால்” என்றது அவனுக்கு நெடுநாளாய், அவ்வளவும் பொறுக்கமாட்டாதே அவன்கொடுபோகையிலே த்வரிக்க அதை யநுஸந்தித்து; “நமக்குப் போக்குத் தவிராதபின்பு இனியிவர்கள் தங்களுக்கு பக்திமான்களுடைய பரிமாற்றமிருக்கும் படியு மறியவேண்டிவெதான் றுகையாலே அத்தையுபதேசிப்போம்” என்று பார்த்தார். இவர்தா மெம்பெருமான ரோபாதியும் க்ருபையுடையவர்காணும்.

“இததானென்று இவர்களுக்குக் குறைகிடந்ததாகிறதென்” என்று அதிருக்கும்படியை யுபதேசிப்போமென்று பார்த்துப் போப

ககஅ திருவாய்மொழி, க௦-ப, இ-தி, க-பா, கண்ணன் வ்யாக்யாநம்.

தேசத்திலே யொருப்பட்டு; அவன் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொடுபோவதாக தவரிக்கிறபடியாலும் “கேட்கிற விவர்களுக்குப் ப்ரதி பத்திக்கு விஷயமாகவேணும்” என்னுமத்தாலும் பாசரப்பரப் பறும்படி சுருங்கக்கொண்டு;

அந்தபக்திக்கு ஆலம்பநமான திருநாமத்தைச் சொல்லி, இதி லிழிவார்க்கு அநுஸந்திக்கப்படும் மந்த்ரமின்னதென்றும், அதிலர்த் தாநுஸந்தாநமே மோக்ஷஸாதநமென்றும், அவ்வழியாலே பக்தி யைப்பண்ணுகோளென்றும், கரணத்யத்தாலு மவனையாஸ்ரயி யுங்கோளென்றும், இப்படி யாஸ்ரயிப்பார்க்கு அவன்றான் ஸுலப னென்றும், ஸ்ரியபதியாகையாலே ஸ்வாராதனென்றும் - இவனை யிடுவித் தாஸ்ரயிப்பித்து இதுதன்னைபே அவன்திருவுள்ளத்திலே படுத்திக் குவாலாக்குவாரு மருகேயுண்டென்றும், ஆஸ்ரயிக்கு மிடத்தி லதிகாரி ஸம்பத்திவேண்டா, ருசியுடையா ரெல்லாரு மிதுக்கதிகாரிகளென்றும், புஷ்பாத்யபகரணங்களைக்கொண் டாஸ்ர யியுங்கோளென்றும், இதிலேயிழிய விரோதிகள் தன்னடையே போமென்றும், இப்புடைகளிலே சொல்லி;

நாமின்னமும் சிலநாளிங்கே யிருக்கிறோ மன்றிக்கே போக் கணித்தானபின்பு எல்லாருமித்தைச் கொள்ளுங்கோளென்று உப தேசித்து, அத்தோடே தொடங்கின பரோபதேசத்தைத் தலைக் கட்டுகிறார்.

முதற்பாட்டு.

கண்ணன்கழலிணை* நண்ணும்மனமுடையீர்* எண்ணுந்திரு நாமம்* திண்ணம்நாரணமே. (க)

ப:—முதற்பாட்டில் உபாஸநத்துக் காலம்பநமான மூலமந்த்ரப்ர தாநமான மந்த்ரத்தை யநுஸந்திக்க, அவன்திருவடிகளைப் ப்ராபிக்கலா மென்கிறார்.

(இ - ள்.) கண்ணன் - ஸர்வஸுலபனுன க்ருஷ்ணனுடைய, கழ லிணை - ஆஸ்ரீதார்த்தமான திருவடிகளை, நண்ணும் - ப்ராபிக்கைந் தான, மனம் - நெஞ்சை, உடையீர் - உடையநீங்கள், எண்ணும் - அநு ஸந்திக்கைக்கு யோக்யமான, திருநாமம் - திருநாமம், திண்ணம்-நிஸ்

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௫-தி, ௧-பா, கண்ணன் வ்யாக்யாநம் ௧௧௬

சிதமாக், நாரணமே-விவ்ணுகாயத்ரியிலுபாத்தமான மர்யாதையாலே
மந்தர்ப்ரதாநபூதமான நாராயணஸப்தமே,

ப்ரணவநமஸ்ஸுக்களும் சதூர்த்தியும் அபேக்ஷிதமல்ல, திருநாம
மான நாராயணஸப்தத்தை யெண்ணுகோனென்றுமாம். (௧)

ஆறு:—எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பெறவேணுமென்றிருப்
பார் திருமந்தரத்தையே சொல்லுங்கோள், அவன் திருவடிகளைப்
பெறுகை நிச்சிதமென்கிறார். (௧)

௪௫-அவ;—பக்தியுத்தராய்க்கொண்டு அவனை யநுஸந்திப்
பார்க்கு ஆலம்பநமான திருமந்தர மின்னதென்கிறார்.

(கண்ணன்கழலினை நண்ணும்மனமுடையீர்) கீழ்ச்சொன்
னது தன்னைத்திரிய வொருக்காலநுபாஷிக்கிறார்; இவர்களுக்குக்
கேட்கவேண்டுவதைச் சொல்லுகைக்குறுப்பாக. “சார்வேதவ
நெறிக்குத் தாமோதரன்றார்கள்” என்றோ, அதுதன்னையிங்கே
“கண்ணன்கழலினை” என்கிறார். க்ருஷ்ணன் திருவடிகளைக் கிட்ட
வேணுமென்றிருப்பீர். (கண்ணன்கழலினை) பாம்பதத்திலே
சென்று காணவேண்டும்படி யிருக்கையன்றிக்கே, ஸர்வஸுலபனான
வன் திருவடிகளை. ஆஸ்ரிதர்க்காகத் தூதுபோதல் ஸாரத்யம்பண்
ணுதல் செய்யும் திருவடிகள்.

(நண்ணும்) பிரிந்துகூடினாரைப்போலே யிருக்கிறதானும்;
* (௧) சூஜமாஸி-ஆஜகாமபோலே, (மனமுடையீர்) “நிதியுடையீர்”
என்னுமாபோலே, இதுசன்னையே குவாலாக நினைத்திருக்கிறார்.
இதுக்கதிகாரி ஸம்பத்திதேடவேண்டா, ருசியுடையா ரெல்லாரு
மதிகாரிகள். ஸ்வர்க்கபலமானதுக்கு அதிகாரியியதையும் ப்ராயஸ்
சித்தமும் வேண்டாநின்றது, அபுநராவ்ருத்திலக்ஷண மோக்ஷத்
துக்கு அதுவேண்டா தொழிகிறது, ப்ராப்யத்துக்கதுருபமான
அதிகார மிவனால் ஸப்பாதிக்க முடியாமையாலே.

(எண்ணும் திருநாமம்) அநுஸந்திக்கப்படும் திருநாமமென்னு
தல், பக்திமான்களைச் சொல்லுகையாலே அதுதான் “அது, அது”
என்னும்படியாயிருக்கையாலே சொல்லுதல். எண்ணும் திருமந்தர
மென்னுதே, நாமமென்கிறது - இதுக்கோரதிகாரியியதி அங்கநியதி

“திருவாய்மொழி, கரீ-ப், ரு-தி, உ-டா, நாரணன் வயங்குநாம்பு கலக

ஆறு;—(நாரணன்) திருமந்தரத்தினால் பர்திபாத்தியுன்ன நார
யணனாகிறுந் ரென்னில்;

ஸ்ரீவீரஸ்வராய, ஸ்ரீவீரோகரகூடகராய, ஸ்ரீவ ஜகத்காரண
ராய, வாரணம்தொலைத்தவன்னுனே யென்கிறார். (உ)

சு-அவ:—இரண்டாம்பாட்டிலும் முன்றும்பாட்டிலும் இதி
னுடைய வர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏதேனுமாகத் திருமந்த
ரம் பரஸ்துதமானவாறே, முன்னே அர்த்தத்தைச் சொல்லிப் பின்பு
வாசகஸூபத்ததைச் சொல்லுதல், முன்னே யிதுதன்னைச் சொல்லிப்
பின்னே அர்த்தத்தைச் சொல்லுதல் செய்யக்கடவதாயிருப்பதொரு
நிர்ப்பந்தமுண்டிவர்க்கு. “என்பெருக்கந் நலத்தொண் பொரு
ளிறில் - வண்புகழ்நாரணன்” என்னுதல்; “யாவையும்த் யாவருந்
தாறுமமைவுடை நாரணன்” என்னுதல்; “நாரணன்முழுவே
முலகுக்குமநாதன்” என்னுதல், “நாராயணன்நங்கள் பிரானவனே”
என்று “அவனே யகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்” என்னுதல்
செய்வார்.

(நாரணன்) மேல் அர்த்தோபந்யாஸம் பண்ண நினைத்து, ஸப்
தோபாதாநம்பண்ணுகிறார். (எம்மான்) எனக்கு ஸ்வாமியானவன்.
(பாரணங்காளன்) பாரணங்குண்டு - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி, அவனுக்கு
நிர்வாஹகன், பூமிக்கபிமாநிதியிறே. “பாரணங்காளன்” என்கை
யாலே - நித்யவிபூதியோகம் சொல்லுகிறது; எம்மானென்றது -
லீலாவிபூதிக்கு உபலக்ஷணம்; ஆக, உபயவிபூதிபுக்த நென்றபடி.

குற்றஞ்செய்தது பொறுக்கைக்கொரு விபூதியும், பொறுப்
பிக்கைக் கொருவிபூதியுமாய்த்து (க) “கூதா மஸூ-க்ருதாகஸி”
குற்றம் தலைநிரம்பிப் புறம்பு புகலில்லாதாரை ரக்ஷிக்கு மீஸ்வரன்;
குற்றம் நிரம்பி அநுதரப் மில்லாதாரைப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டி;
“தலையறுக்கச் சொல்லுகிறதென், கொடுக்கச் சொல்லுகிறதென்;
நம்முடைய நிக்ரஹமாகில் அதுக்குமுலம், நிக்ரஹம் பவிக்கும்படி
பண்ணிப் பின்பு அநுக்ரஹத்தைப் பண்ணவேணுமோ” ஞான்றிருக்
கும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி.

(வாரணம்தொலைத்த) தன்னைப் பெறவேணுமென்றிருப்பா
ருடைய ஆஸ்ரயணவிரோதிகள், குவாலயபீடம் பட்டதுபடும்.

(க) வரதராஜஸ்தவ-

கஉஉ திருவாய்மொழி,கஉ-ப,டு-தி,௩-பா,தானேயுலகு வ்யாக்யாநம்.

விரோதிரஸந மிதுக்குறுப்போவென்னில்; முதலிலே தொடங்கி அதில் சொல்லிக்கொண்டு போருமெது ரக்ஷணமிதே; அதுக்குக் களைபிடுங்கி நோக்கவேணுமே. (க) ‘‘ ஸ்வ-பா-க்ஷணை - அவரக்ஷணை’’ என்னக்கடவதிறே. (காரணந்தானே) இவற்றினுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் ஸ்வாதீநமாக வுடையனாயிருக்கையும் அதுக்கர்த்தமிதே. (உ)

மூன்றும்பாட்டு.

தானேயுலகெல்லாம் * தானேபடைத்திடந்து * தானேயுண்மேழ்ந்து * தானேயாள்வானே. (௩)

ப:—அநந்தரம், ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்த்தருத்தவரூபமான வர்த்தத்தையருளிச்செய்கிறார்.

(இ-ள்.) தானே - நாராயணஸப்த வாச்யனானதானே, உலகெல்லாம் (உ) ‘‘ ஸ்வ-ப-வ்விஜ்ஞெஹ ஸர்வமகல்விதம்ப்ரஹ்ம’’ என்கிற படியே ஸமாநாதிகரிக்கலாம்படி ஸர்வலோகத்துக்கும் ஏகப்ரகாரியாய், ஸாமாநாதிகரணிய நிபந்தநமான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில்வந்தால். தானே ஸஹகாரிசிரபேக்ஷமாகத்தானே; படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, இடந்து - ப்ரளயத்திலே யிடந்தெடுத்து, ப்ரளயத்துக்குமுற்கோலி தானே-அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக. உண்டு - தன்வயிற்றிலேவைத்துநோக்கி. உமிழ்ந்து - அநந்தரத்திலேயுமிழ்ந்து, ஸ்ருஷ்ட்யந்தர ப்ரஸங்கமில்லாதபடி, தானே-ஸர்வாதிகளுனதானே, ஆள்வான் - நிர்வஹிக்கும். (௩)

ஆறு:—(தானே) நிகிலஜகந்திய:ந ஸ்ருஷ்டி ரக்ஷணைதி:நேப் பண்ணுமரணம், அந்தவாரணம் தொலைத்தநுளின வவன்றானே யென்கிறார். (௩)

௪௩-அவ:—ஸ்வாமித்வ ப்ரபுத்தமான ஸர்வவிதரக்ஷணங்கள் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது.

(தானேயுலகெல்லாம்) (உ) ‘‘ ஸ்வ-ப-வ்விஜ்ஞெஹ ஸர்வமகல்விதம்ப்ரஹ்ம’’ (௩) ‘‘ த-தூலி - தத்த்வமஸி’’ என்னக்கடவ

(க) தாதுபாடம்-

(உ) சாந்தேர்-௩-கச.

(௩) சாந்தோ-௬-அ

திருவாய்மொழி, ௧0-ப, ௫-தி, ௪-பா, ஆள்வான்வ்யாக்யாம்.-௧௨௩

திரு. தானே படைத்திடந்து தானேயுண்டுமிழ்ந்து தானேயாள்
வானுகையாலே, தானே யுலகெல்லா மென்கிறது; “கஜ்ஜாநிதி-
தஜ்ஜலாநிதிவத்” இங்குச் சொல்லுகிற தாதாத்மயம் ஸ்வரூபேண
வைக்யம்சொல்லுகிறதல்ல, ஸரீராத்மபாவத்தாலே சொல்லுகிறது.
காரணத்வம்சொல்லில் விகாராஸ்பதமாமென்று ஸங்கித்து, ஸரீ
ராத்மபாவத்தாலே சொல்லுகிறது, ஸரீரகதமான பால்ய யௌவ
நாதிகள் ஆத்மாவுக்குத் தட்டதாப்போலே, இவற்றைப்பற்றிவரும்
விகாராதிகள் அவனுக்கு வாராதென்று தோஷாஸ்பர்ஸம் சொல்லு
கைக்காகச் சொல்லுகிறது.

(தானேபடைத்து) (௧) “தஜ்-வனகீலவதி -தம்:வகீபவதி”
என்கிறபடியே ஸூகீத்ம சித்சிச்சரீரியான தானே ஸகலலோகங்க
ளையுமுண்டாக்கி. * அசிதவிசேஷிதமான தசையாகையாலே,
அபேக்ஷிப்பாருமின்றிக்கே * தயமாநமநாவய்த்தானேயிறே ஸ்ருஷ்
யுத்தான. (தானே - இடந்து) ப்ரளயங்கதையான பூமி “என்னை
யெடுக்கவேணும்” என்றபேக்ஷிக்கவன்றிறே நஷ்டோத்தரணம்பண்
னிறறு.

(தானேயுண்டு) ப்ரளயம்வரப்புகாநின்றதென் தறிவாரில்லை
யே. (உமிழ்ந்து) உள்ளேகிடந்து நோவுபடுமித்தனையல்லது, “எங்
களை வெளிநாடுகாணப் புறப்படவிடவேணும்” என்றறியாதிருக்க,
தானேயுமிழ்ந்து. இப்படி ஸர்வவிதரக்ஷணங்களையும் பண்ணுகை
யாலே (தானேயுலகெல்லாம்) (உ) “ஸவ-ஃவவூஃஃ ஹ-ஸர்வம்
கல்னித ப்ரஹ்ம” (௩)

நான்காம்பாட்டு

ஆள்வாளுழிநீர் * கோள்வாயரவணையான் * தாள்வாய்மல
ரிட்டு * நாள்வாய்நாடரே. (௪)

ப:—அநந்தம், (௩) “சூவொநாராஃ-ஆபோநாராஃ” என்கிற
நிர்வசநம்யாதையாலே அர்ணவஸாரியான நாராயணன் திருவடிகளி
லே புஷ்பாதிசுளை ஸமர்ப்பித்து நித்யமாகவாஸ்யயுக்தோனென்கிறார்.

(௧) சுபால-௧-௨-

(௨) சாந்தோ.௩-௧௪-

(௩) வி-பு ௧-௪-௧-

கஉச திருவாய்மொழி, கஉ-ப, நு-தி, ச-பா, ஆள்வான் வ்யாக்யாநம்.

(இ - ள்.) ஆழிநீர் - ஏகார்ணவமான காரணஜலத்திலே, கோள்வாய் - பெருமிடுக்கையும் ஸ்துதிமுகமான முகத்தையுடையனான, அரவணையான் - திருவரவணையை யுடையனாய்க்கொண்டு, ஆள்வான்-ஜகந்நிர்வாஹகனான சேஷியினுடைய, தாள்வாய் - திருவடிகளிடத்தே, மலரிட்டு - புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்து, நாள்வாய்நாடர்-நாள் தேரனும் ஸர்பேகூரா யாப்ராயியுக்கோள்.

கோள்வாயென்று - (க) “வெடுகெயாநி - பலைதாமசி” என்கிறபடியே மிடுக்குச்சுடமான வாயென்றுமாம்; அன்றியே, கோளென்கிறது - ஒளியாய், * பண்ணிவிராதமபூகத்தாலே யுஜ்ஜ்வலமுகமென்றுமாம்.

(ச)

ஆரு;—(ஆள்வான்) ஜகத்க்ஷணர்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து கண்வளர்த்தருளுகிற வெம்பெருமான் திருவடிமலர்களிலே திருமந்தரத்தைக் கொண்டு நாடோறும் மலரிட்டு அவன் திருவடிகளைப் பெறுங்கோளென்கிறார்.

(சு)

ஈடு-அவ;—(உ) “சூவொநாராஹகிஷ்டாகூர் - ஆபோநாராஇகிப்போக்தா:” என்னு ரொநு நிர்வசநப்ரகார முண்டிறேயிதுக்கு; அவ்வழியாலே திருமந்தரத்தை நிர்வசித்து திருமந்தரசதைச் சொல்லிக்கொண்டு புஷ்பாஞ்ஜலியைப்பண்ணி யாப்ராயியுக்கோளென்கிறார்.

(ஆள்வான்) இவற்றையடைய வடிமைகொள்ளுவான். (ஆழிநீர் - ஆள்வான்) அடிமைகொள்ளும் ப்ரகாரமிருக்கிறாடி. காரணஜலத்திலே ஸ்ருஷ்டியுந்முகனாய்க்கண்வளர்த்தருளி, அத்தசையிலே சேதஸமஷ்டியை ரக்ஷித்தவன்.

(கோள்வாய்) மிடுக்கையுடையவா யென்னுதல், ப்ரகிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவான வாயென்னுதல், (அரவணையான்தாள்வாய் மலரிட்டு) ஸ்வாராதனென்றதாய்த்து. அநந்தஸாயி திருவடிகளிலே செவ்விர்பூவைப்பணிமாறி. (நாள்வாய் நாடரே) நாள்கோறு மாப்ராயியுக்கோள்; அத்திருவந்தாழ்வானுடைய பேறு உங்களுக்குப் பெறலாம்.

திருவாய்மொழி, கஉ-ப, ௫-தி, ௫-பா, நாடர் வ்யாக்யாநம். கஉ௫

ஐந்தாம்பாட்டு.

நாடர்நாடோறும்* வாடாமலர்கொண்டு* பாடரவன்ஞமம்* வீடேபெறலாமே. (௫)

ப:—அந்தரம், மோஷ்ப்ரதஞன நாராயணன் திருநாமங்களைப் பாடுங்கோள், பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பெறலாமென்கிறார்.

(இ-ள்.) நாடோறும்-நாள்தோறும், வாடாமலர்கொண்டு-செவ்வீப் பூக்களைக்கொண்டு, நாடர்-உங்களுக்குத் தித்வம்; தோன் றும்படி யாஸ்ரயி யுகுகோள், அவ்வளவில் பர்யவலியாதே, ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு, அவன்நாமம் - அந்நாராயணனுடைய திருநாமத்தை, பாடர் - பாடுங் கோள், அந்த ஆராதனமும் ஸாமகாநமுமே, வீடே-நிரதிஸ்யபுருஷாத் தக்ஷணமோக்ஷமர்க, பெறலாம் - பெறலாம். (௫)

ஆறு:—(நாடர்) திருமந்தரத்தைச் சொல்லி அவன்திருவடி மலர்களிலே வாடாமலர்கொண்டு நாடோறும் பணிமாற, அவன் திருவடிமலர்களைப் பெறலாம், இது நிர்ஸிதமென்கிறார். (௫)

ஈடு-அவ:—இப்படி செவ்விமாறாத புஷ்பத்தைக் கொண்டு அவன்திருநாமத்தை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிடாகச் சொல்லுங் கோள். அப்படி செய்யவே, ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப் பெறலாமென்கிறார்.

(நாடர்நாடோறும்) பசித்தபோதெல்லா முண்ணுமாபோலே. (வாடாமலர்கொண்டு) உங்களுடைய வடிரிவேஸாநுரூபமான புஷ்பங்களைக்கொண்டு. (பாடரவன்ஞமம்) (க) “வநதக்ஷாபீமாயஹா ஷ்லே - ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்கே” என்று முக்தர் ஸாமகாநம்பண் ணுமாபோலே, அவனுடைய திருநாமங்களை ப்ரீதிபூர்வமாகப் பாடுங்கோள்.

நாடரென்கையாலே - மாநஸவ்யாபாரத்தைச் சொல்லிற்று; வாடாமலர்கொண்டென்கையாலே - காயிகத்தைச் சொல்லிற்று; பாடரென்கையாலே வாகிகத்தைச் சொல்லிற்று; (வீடேபெறலாமே) ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப் பண்ணவே, (உ) “ஷ்லேநாநு வெணாலிநிஷ்ஷு)தே - ஸ்வேநாநுபேணுபிநிஷ்பத்யதே” என்

கஉக திருவாய்மொழி, சு-ப, இ-தி, சு-பா, மேயான் வ்யாக்யாநம்.

கிறத்தைப் பெறலாம். இனியத்தைச் செய்யப் பெரியத்தைப் பெறலாம். (டு)

ஆறும்பாட்டு.

மேயான்வேங்கடம் * காயாமலர்வண்ணன் * பேயார்முலை யுண்ட * வாயான்மாதவனே. (சு)

ப:—அநந்தரம், ஆஸ்ரிஸம்ரக்ஷணர்த்தமாகவும் * அநுபவார்த்தமாகவும் திருமலையிலேவந்து பிராட்டியோடே ஸந்திவிதனானென்கிறார்.

(இ - ள்) ஆஸ்ரிகர்க்கதுபாவ்யமாய், காயாமலர் - காயாம்பூப்போலே ஸ்யாமனமான, வண்ணன் - வடிவையுடையனாய், அநுபவப்ரதிபந்தகமான ப்ரக்ருதியை, பேயார் - பூதகையினுடைய, முலை-விஷபூர்ணமான முலையை, உண்ட-பசையறச்சுவைத்தாப்போலேபசையறக்கும், வாயான-வாய்மாதூர்யத்தையுடையனானவன். (க) ஸாரிவ-ஹரிணித்ரொ ரபியாஸஹரொஹதெ - ஸ்வாமிபுஷ்கரிணித்ரோ ரமயாஸஹமோததே ” என்கிறபடியே, மாதவன் - * அலர்மேல்மங்கையோடே, வேங்கடம் - திருமலையிலே, மேயான் - நித்யவாஸம்பண்ணுகின்றான்.

ஆறு:—(மேயான்) * அதஸீஸ-ஹஸமாஸச்சவியாய் ஸ்ரிய: பகியபிநுந்த பேயார்முலையுண்ட வாயான். நம்முடைய சக்ஷராகி கரணங்களுக்கு விஷயமாயிருக்கிறே அவன்கிருவடிகளி லடிமை செய்யலாவதென்னில்; அவனன்றோ ஸகலமநுஜ நயநவிஷயதாங்கதனாய் ஸர்வஸுலபனாய்க் கொண்டு திருமலையிலே புதுத்து சிந்தருநுகிறு நென்கிறார். (சு)

சுடு - அவ;—நீர்சொன்னபடி செய்யலாவது ஆஸ்ரயணியனைக் கண்டாலன்றோ, கண்டாஸ்ரயிக்க வேண்டாவோவென்ன; பிற்பாடான நமக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளினான், அவனையாஸ்ரயியுங்கேர் னென்கிறார்.

(மேயான்வேங்கடம்) (வேங்கடம்-மேயான்) உங்களை யாஸ்ரயிப்பித்துக் கொள்ளுகைக்காகத் திருமலையிலே பொருந்தி வர்த்திக்கிறவன். கண்டவாறே தான்பஜிக்கலாயிருக்குமோ வென்னில் (காயாமலர்வண்ணன்) துரும்புமெழந்தாடி அடிமையிலே மீண்டல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான வடிவுபடைத்தவன்.

(க) வேங்கடாசல மாஹாத்ம்யம்.

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௫-தி, ௭-பா, மாதவன் வ்யாக்யாநம், ௧௨௭

விரோதிவர்க்கம் பின்னைச்செய்வ தென்னென்னில் (பேயார் முலையுண்டவாயான்) பூதநைபட்டதுபடுமத்தனை. (மாதவனே) நம் பூர்வவருத்தம்பாராதே விஷயீகரிப்பிக்கைக்கு அருகே யிருப்பாரு முண்டு. (௬)

ஏழாம்பாட்டு.

மாதவனென்றென்று* ஓதவல்லீரேல்* தீதோன்றுமடையா*
வதஞ்சாராவே (௭)

ப:—அஃந்தரம், இப்படி ஸர்வப்ரகாரோபாஸ்தி பண்ணமாட்டாதா ருண்டாகில், உங்கள் ஸகலக்லேசமும் தீரும்படி, உபாயோபேயமான அந்தப்புரத்தில் வார்த்தைடைக் சொல்லுங்கோளென்கிறார்.

(இ - ன்.) மாதவன் - புருஷகாரயோகமென்ன, கைங்கர்யவர்த்த கத்வமென்ன, இரண்டாகாரத்தைபுமுடைய லக்ஷ்மீவ்ஸிஷ்டஞானவனு டைய மாதவனென்கிறதிருநாமத்தை, என்றென்று - பூர்வகண்டமர்யா தையாலே உபாயத்தேந ஆஸ்ரயணியென்னும், உத்தரகண்ட மர்யா தையாலே உபேயத்தேந புருஷார்க்கப்புகென்று மதுஸந்தித்து. (௧) 'ஸராணாமி திஸ்ஸஹஜஃஸரணாகதிஸுத்தபாஜஃ' என்கிறபடியே, ஓத - உச்சரிக்கைக்கு, (௨) "நமஹுஞ்சயிக்ரஸ்ரீவா ஸ்ரோதகா ப்ரெய்வாபௌநஃ நலப்பதேதிகாரீவா ஸ்ரோதுகாமோதவாபுநஃ" என்கிறபடியே கிடையாதது கிடைத்தது, வல்லீரேல் - வல்லீகோளா கில், தீதோன்றும்-முன்பு ஆர்ஜிஜித்தக்ஞரபாபங்கள், அடையா-பலப் பரதோந்முகமாகக்கொண்டுகிட்டாது. (௩) "ஐயஜாவருயெநித்யு - த்வயமாவர்த்தயேந்ரித்யம்" என்கிறமர்யாதையாலே, ஏதம்சாரா-மே லுண்டான பாபப்ரவ்ருத்திகள் கூடாது.

(௪) "ஸுபெஷ்வஸகூ-ஸுபெஷீஸ-ஸதைவம்வந்தா-ஸுகமா ஸ்வ" என்கிறபடியே அதுபவமே யாத்ரையாமென்று கருத்து. (௭)

ஆறு;—(மாதவன்) இந்த பக்திபோகத்தி லநகிகாரிகள் மாதவ னென்னும் திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோள், சொல்லுமிடத்தில்

(௧) அதிமாநுஷ ௬-

(௨)

(௩)

(௪) கத்யத்ரய-௧-

கடவுள்திருவாய்மொழி, க0-ப, 10-தி, அ-பா, சாரர் வ்யாக்யாணம்.

‘ப்ரப்ரேரிதராய்ச் சொல்லவன்மயம்; சொல்ல, பகவத்தைகங்கர்ய
விரோதியாய் ப்ராரப்தர்ப்ராரப்தமான ஸர்வபாபங்கனம் நசிக்கு
மென்கிறார். (அ)

சு0-அவ;—ப்ரீதிப்ரேரிதராய் ஆஸ்ரயிக்கவும் இனிமையோ
டே திருநாமம் சொல்லவும் மாட்டாதார், அங்குப்ரபரிசுரமானார்
வார்க்கையைச் சொல்லவே பூர்ணோபாஸநத்தில் பலம் ஸித்திக்கு
மென்கிறார்.

(மாத்தவனென்று ஒதவல்லீரேல்) நாராயண ஸப்தத்தோடே
யித்தைச் சேர்த்துச் சொல்லப்பாருங்கோள். “நாரணமே” என்
றாரே கீழே. (ஒதவல்லீரேல்) உங்களுக்கு நுசியிலீப்பாகிலும் பா
ப்ரேரிதராய்க் கொண்டு நிரந்தரமாகச் சொல்லவ்வி கோளாகில்.
(தீதோன்றுமடையா) பூர்வாகம் நசிக்கும்.

(ஏதம்சாராவே) உத்தராகத்துக்கு அஸ்ஸேஷமே யாம், பூர்வா
கத்தை விஸரிக்கும், உத்தராகத்தில் நெஞ்சு செல்லாது. கீழ்ச்
சொன்ன கிருமந்தரமும் இப்பாட்டில் சொன்ன பூரிக்கபதமும்
தனித்தனிப் பேற்றுக்கு ப்ரயார்ப்தமானபின்பு, இரண்டையும்
சேர்த்துச் சொன்னவர்களுக்குப் பேறுசொல்ல வேண்டாவிதே. (அ)

எட்டாம்பாட்டு.

சாராவேதங்கள் * நீரார்முகில்வண்ணன் * பேராரோதுவார் *
ஆராமரே. (அ)

ப:—அநந்தரம், உக்கர்ஷாபகர்ஷ மில்லாதபடி ஸர்வபுருஷ போக்
யபூதஞானவன் திருநாமத்தைச் சொல்லுமவர்கள் ஸ்ரீரீஸகாரரென்கி
றார்.

(இ - ள்) ஏதங்கள் - துணைக்கந்தரமே, சாரர் ஸ்வயமேவ கிட்ட
மாட்டாதுகள். ஜலஸ்தத்தலவிபாகமறவுபகரிக்கையாடலே ஸர்வஜ்ஞபோக்
யமாய், நீரார் - நீர்நிறைந்த, முகில்வண்ணன் - காளமேகம்போலே
யிருக்கிற சிறக்கையுடையவனுடைய, பேர் - கிருநாமத்தை, ஆரார் -
தருப்திபிறவாத வளவாய்க்கொண்டு, வர்ணாரமகியதியின் மீயிலே உக்
திமாத்தராகிகாரத்தை யுடையராய்க்கொண்டு, ஆர் - யுராவர்சிலர், ஆது
வார் - சொல்லுவார், அவர்கள், அமரரே - ஸுபுகளிரீதே.

ஆரார் - தருப்தராகாரென்றுமாம்.

(அ)

திருவாய்மொழி, க0-ப, ௫-தி, கூ-பா, அமரர்க்குவாயாக்யாரம். கஉக

ஆறு;—(சாரா) அபக்ருஷ்டரான நாங்களதிகாரிகளோ வென்னில்;

யாவர் சிலர் திருநாமஞ் சொல்லவல்லார், அவர்களிறே இத்திருநாமஞ்சொல்ல வதிகாரிகளான வுத்த்ருஷ்டராகிற ரென்கிறார், இத்திருநாமத்தைச் சொல்லுவார் யாவர் சிலர், அவர்கள் நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகராய் என்றுமவன் திருவடிகளிலே யடிமைசெய்யப் பெறுவார்களென்றுமாம். (அ)

ஈ0-அவ;—அதிகாரி நியதியில்லை, ஆரேனுமாகத் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் நித்யஸூரிகளோ டொப்பர்களுன்கிறார்.

(சாராவேதங்கள்) ஒரு பொல்லாங்கும் வந்து கிட்டாது. (நீராழ்முழில்வண்ணன்) நீராலே பூர்ணமான மேகம்போலே யிருக்கிற நிதத்தை யுடையவன். அவ்வடிவு காணுந்தனையுமிதே உபதேசிக்கவேண்டுவது (பேராரோதுவார்) அவன் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் யாவர் சிலர்.

(ஆராரமரரே) அவர்களேதேனும் ஜந்மவ்ருத்தங்களை யுடையரேயாகிலும், அவர்கள் இருந்தபடியே நித்யஸூரிகளோ டொப்பர். அவ்வோ ஜந்மஸ்த்திதிகளிலே நித்யஸூரிகளோ டொப்பர்கள். ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக அவர்களேற்ற மருளிச்செய்கிறார். (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

அமரர்க்கரியானை* தமர்கட்கெளியானை* அமரத்தொழுவார் கட்டு* அமராவினைகளே. (க)

ப:—அநந்தரம், அநந்யப்ரயோஜந ஸுலபஞானவனை அநந்யராயாஸ்ரயிப்பார்க்கு ப்ரதிபந்தகங்கள் கிட்டாவென்கிறார்.

(இ - ள்.) அமரர்க்குப் ப்ரயோஜநாந்தரபரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு, அரியானை - துர்லபஞய் தமர்கட்கு - ஸம்பந்தஜ்ஞாநமுடைய அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு, எளியானை - ஸுலபஞானவனை, ப்ரயோஜநங்களைக் கொண் டகலப்போகாதே அநந்யராய்க்கொண்டு, அமர - பொருந்த,

கந0 திருவாய்மொழி, ௧0-ப, ௫-தி, ௧௦-பா, வினைவல் வ்யாக்யாநம்.

தொழுவார்கட்டு - தொழுவார்க்கு, வினைகள் - ப்ராப்திப்ராதிபந்தகபா
பங்கள், அமரா - ஸ்பர்ஸியாதுகள். (க)

ஆறு;—(அமரார்க்கு) ஆஸ்ரிதரான தேவாதிகளுக்கும் கூட
வரியவனாய், ஆஸ்ரிதர்க்கெளியனாய் நுந்தவனை, அநந்யப்ரயோஜந
ராய்க் கொண்டு ஓரஞ்ஜலிமாத்ரம் பண்ணவுமையும், கைங்கர்ய
விரோதிகளெல்லாம் போமென்கிறார். (க)

ஈ0-அவ;—ஜந்மாதிக ளப்ரயோஜகமானாலும் ப்ரயோஜநந்தர
பாதா ஹேதுவான பாபங்கள் செய்வதென்னென்னில்; ப்ரயோஜந
ஸூத்ரராய்க்கொண்ட டாப்ராயிக்கவே அவைதாமே போமென்கிறார்.

(அமரார்க்கரியானே) எத்தனையேனு மகிஸயிதஜ்ஞாநரான
ப்ராஹ்மாதிகளுக்கும் ஸ்வயத்தந்தால் ப்ராபிக்கவொண்ணாதவனை;
(க) “யநாயம்ஹமவாநுஷ்டஹாஜாநாதி - யநாயம்பகவாந்ப்ராஹ்
மஜாநாதி” (தமர்கட்கெளியானே) அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு ஸூலப
னாவனை. ஒரு குரங்காகவுமாம், ஒரு வேடுவிச்சியாகவுமாம், நுஷிக
ளாகவுமாம், அவர்களுக் கெளியனாயிருக்கும்; (உ) “ஸூத்ரீ வம்
ஸாநணம்மதஃ - ஸூக்ரீவம்ஸாநணந்ததஃ” (ந) “ஸொஹ்மதஃ
நுஹாதேஜாஃ - ஸோப்யகச்சந் மஹாதேஜாஃ” (ச) “ஐஸிளஸிஸு
மிஸாநு-௫௮ - இமௌஸ்மமுசிஸார்த்தூல” என்று சொல்லுகிற
படியே. (அமரத்தொழுவார்கட்டு) ஒரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசி
யாதே அநந்ய ப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு தொழுவார்க்கு, (அமரா
வினைகளே) ப்ரயோஜநந்தரபாதைக் கடியான விரோதிகள் வந்து
கிட்டா. (க)

பத்தாம்பாட்டு.

வினைவல்லிருளென்னும்* முனைகள்வெருவிப்போம்* சுனைநன்
மலரிட்டு* நினைமின்னெடியானே. (க0)

ப:—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதரகூணத்தி லள விறந்த பாரிப்பையுடைய
னாவனையாஸ்ரியுங்கோள், அவித்யாகர்மாதி ஸமஸ்ததோஷங்களும்
நிவ்ருத்தமாமென்கிறார்,

(க) வி-பு-க-க-௫௯-

(உ) ரா-கிஷ-ந-உப-

(ந) ரா-பால-க-

(ச) ரா-பா-ந-த-ச-

திருவாய்மொழி, க0-ப, தி-தி, க0-பா, வினைவல் வ்யாக்யாரம். கந. க

(இ - எ.) வினை - பூர்வாகோத்தராகாதிருப - கர்மங்களும், அதுக் கடியான, வல்லிருள் - அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநரூபமான ப்ரபல தமோவிசாரங்களுந், என்னும் - என்றென்று பரிசுணிக்கப்பட்ட, முனை கள் - விரோதிவர்க்கத்தினுடையதேஹஸம்பந்தம் ருசிவாஸநைகளாகிற வுத்தியோகங்கள், வெருவிப்போம் - தாமேயஞ்சி விட்டுப்போம், சுனை - தன்னிலமான சுனையிலுண்டான, நன்மலர் - செவ்விப்பூக்களை, இட்டு - ஸமர்ப்பித்து, நெடியான் - ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அபர்யந்தோபகாரநை யையுடையவனை, நினைமின் - அநுஸந்திக்கப் பாருங்கோள். (க0)

ஆறு;—(வினை) திருமந்தரத்தைச் சொல்லி அழகிய மலர்க ளைக் கொண்டு அவன்திருவடிகளிலே பரிமாறி அவனை ஸ்நேஹ யுத்தமாக நினைபுங்கோளென்று கொண்டு, ப்ரஸ்துதமான பக்தி யோகத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறார். (க1)

சு0-அவ;—அவ்வளவே யன்றிக்கே, கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தகங் களும் போம், ஆனபின்பு, அவனை யாஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

(வினையித்தயாதி) வினை - கர்மம், வல்லிருள் - ப்ரபலமான வஜ் ஞாநம், அதுக்கடியான தேஹஸம்பந்தம், இவற்றைப்பற்றி வருகிற ருசிவாஸநைகளாகிற விக்ரிகள். முனை - திரள், (வெருவிப் போம்) “சமக்கிது நிலமன்று” என்று பிதபாய்ப்போம். அன் திக்கே, முனையென்று-முகமாய், முகங்கெட்டுப்போ மென்றுமாம்

(சுனைநன்மலரிட்டு) அப்ராக்ருத த்ரவ்யம் கேடியிடவேணு மென்னவேண்டா. (நினைமின்) “சிக்திப்பே யமையுந்,” உங்களுக்கு குப் பாங்கான ஸமயத்திலே ஒருக்கால் நினைபுங்கோள்; (க) “ஹ்ரூ - ஸ்மர்த்தா” என்கிறபடியே.

(நெடியானே) நீங்கொருக்கால் நினைத்துவிட்டால், பின்னை அவன்றினை (சு) “சுஹஸ்ஸராதி - அஹஸ்ஸமாமி” என்று உங் களை நினைத்தபடியே யிருக்கும்; ஒருக்கால் நினைத்து இவனைப் போல் கலங்கவேண்டுவதில்லையிறே அவனுக்கு. ஸர்வகுண ஸம் பங்கனுமாய் அகர்மவஸ்யனுமாகையாலே உருவ நினைத்தபடியே யிருக்குமிதே அவன். (க0)

கநஉ திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௫-தி, ௧௧-பா, நெடியான் வ்யாக்யாநம்.

பதினென்றும்பாட்டு.

நெடியானருள்கூடும் * படியான்சடகோபன் * நொடியாயிரத் தீப்பத்து * அடியார்க்கருள்பேறே. (௧௧)

ப:—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக பகவத்ப்ரஸாதத் தை யருளிச்செய்கிறார்.

(இ-ள்) நெடியான்-ஸ்ரீவாதிகளுள் ஸ்ரீவேஸ்வரனுடைய, அருள்- ஸ்ரீவப்ரகாரத்தாலுமுண்டான ப்ரஸாதத்தை, அதிகரித்து, சூடும்-அது பவிக்கும், படியான் - ஸ்வபாவத்தையுடையரான சடகோபன்-ஆழ்வா ருடைய, நொடி - 'சொல்லான, ஆயிரத்து - ஆயிரத்து இப்பத்து - இப் பத்தானது. அடியார்க்கு - பகவச்சேஷபூதரானார்க்கு. அருள்பேறு-ப்ர ஸாதலாபரூபமாயிருக்கும்.

நொடி - சொலவு; இதுவஞ்சித்துறை. (௧௧)

ஆறு;—(நெடியான்) இத்திருவாய்மொழி வல்லார் ஆழ்வா ரைப் போலே நெடியானருள் சூடும்படியாவா ரென்கிறார். (௧௧)

ஈடு-அவ;—நிகமத்தில், இப்பத்தும், அப்யஸித்தவர்களை ஆழ் வார் தம்மைப்போலே பகவத்விஷயீகார பாத்ரமாக்கு மென்கிறார்.

(நெடியானித்யாதி) ஸ்ரீவேஸ்வரனருளுக்குப் பாத்ரபூதரா கையே ஸ்வபாவமான வாழ்வார். அதாவது - “ஆற்றநல்லவனாக காட்டுமம்மான்” என்று தன் குணசேஷத்தங்களை ஸாத்பிசுக ஸாத் மிக்க அதுபவிப்பித்துக் கொண்டு போந்தபடியைய யறுஸந்தித்து விஸ்மிதராணர்கீழ்; இப்போது, அவன் கொடுத்தகொடுத்த வந் தொல்லா முண்டறுக்க வல்லராண ராய்த்து. நொடிதல் - சொல லுதல்.

(இப்பத்தடியார்க் கருள்பேறே) இப்பத்துத்தானே, இத்தைய ப்யஸித்தார்க்கு, “நெடியானருள் சூடும்படியான்” என்றதுவே பேறுக்கும். [அடியார்க்கு - அப்யஸித்தார்க்கு, அருள்பேறு - ப்ர ஸாதலாபம்.] ஸ்ரீவான் கொடுத்த ஸாதர்ப்யம் ஆழ்வார்க்காகக் க மாட்டாமை யில்லையிறே. (௧௧)

பத்தார்பத்து ஐந்தார் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநம :

ஆறந்திருவாய்மொழி—அருள்பெறுவார் - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆறு;—(அருள்பெறுவார்) இனித் தன்திறத்தி லெம்பெரு
மான் செய்தருளுகிறபடியைத் தன் திருவுள்ளத்தோடேகூட வறுப
விக்கிறார்.

ப:—ஆறந்திருவாய்மொழியில், இவ்வாழ்வாருடைய பக்திவல
க்ஷணயத்தையும் அது தம்மளவில் நில்லாமல் பிறர்க்கு முபதேசித்து
ப்ரீதராம்படியையுட்கண்ட வீஸ்வரன், “இப்படி ப்ரவணரான விவரை
யாவதா தம்பாவியாம்படி அமர்ந்த நிலத்திலே கொண்டுபோயறுபவிக்க
வேணும்” என்று பாரிக்குறி வவனுடைய; உபகாரோத்யோகத்தையும்
அஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையும், பலப்ரதாநத்வரையையும், ஆஸ்ரித
ரக்ஷதத்வத்தையும், அதிர்யிதாங்கோரத்தையும், ஸத்திராஸக்தியோகத்
தையும், ஆஸக்திஸூசக லக்ஷணகரத்வத்தையும், ஸம்ஸ்லேஷஜநிதௌ
ஜ்ஜ்வல்யத்தையும், அக்யாதரவிசிஷ்டத்வத்தையும், அநவதிகோபகா
ரத்தையு மதுஸந்தித்து ஏவம்பூசுணை ஸர்வேஸ்வரன் தமக்குப்பராதந்த்ர
னாய் நின்று பண்ணுகற வாக்ராதிசயத்தைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்
தோடேகூட வுசாவி ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

ஈடு-அவ;—* பொய்நின்றனானந்தொடங்கி இவ்வளவும்வா,
ஈஸ்வரனை ஆழ்வார் பின்கொடர்ந்தபடி சொல்லிற்று; இது
தொடங்கி, ஆழ்வாரை ஸர்வேஸ்வரன் பின்தொடருகிறபடி சொல்
லுகிறது.

இப்படி பக்தி ஸ்வரூபத்தை யுபதேசித்துக் கையொழிந்த
வாந்தாம் தன்பகாலிலே யிவர்க்கு விடாய்பெருகுநிறபடியைக்கண்டு,
இவர்க்கு முன்பே விடாய்த்துத் திருவாட்டாற்றிலே தங்குவேட்
டையாகவந்து நிற்கிறவனாகையாலே இவரைக் கொண்டுபோகை
யிலே அவனுக்குத் த்வரைமிக்கது. இவரளவல்லவிதே அவனுடைய
விடாய்; (க) “நஜீவெயக்கூணரீவி-நஜீவேயம்க்ஷணமபி” என்னு
மேற்றமுண்டிதே. “ஆழ்வாரும் நாமுமா யறுபவிக்கவேணும்”
என்றுபாரித்து, “அதுசெய்யு மிடத்தில், அவ்வறுபவத்துக்கொரு
விச்சேதம் வாராதபடி யேகாந்தமா யிருப்பதொரு தேச விச்சேஷத்

கநச திருவாய்மொழி, க0-ப, சு-கி, க-பா, அநுள் வ்யாக்யாநம்.

திலே கொடுபோய்வைத் தறுபவிக்கவேணும்” என்றுபாரிக்கு,
“அது செய்யுமிடத்தில், இவர்க்குப் பரதந்த்ரனாய் இவர் ரியமித்த
படி செய்தோமாகவேணும்” என்று இவரநுமகி பொழியச் செய்ய
மாட்டானாய் நின்றான்; ஸர்வேஸ்வரனைத் தாம்ரியமிக்கமாட்டாரே
தம்முடைய பரதந்த்ரயத்தாலே;

இப்படி தம்பக்கலிலே அபிரிவேஸாதிசயத்தைப் பண்ணுகிற
வவனுடைய மேன்மையையும், அப்படிப்பட்ட மேன்மையையு
டையவன் தம்பக்கல் பரதந்த்ரனாய்த் தாழ்நிற்கிறபடியையு மறு
ஸங்கித்து, இதுகனக்கு உசாத்துணையாக ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்த
விடத்தி, அவர்கள் ஸப்தாகி விஷயங்களிலே அந்யபரராய் அவற்
றோடே பணிபோந்திருந்தார்கள், அவன்மனைப் பார்க்கவிடக்
தில், அபிரிவேஸாகிஸயத்தையுடையாய் முன்னடி நோற்றாதே
யிருக்கிறவனுக்கையாலே அவனிதுக்காளாக மாட்டிற்றிலன்;

இனி இவ்விஷயிகாரத்துக் கிலக்கான தாமும் தம்மோடுடன்
கேடான நெஞ்சு மேயாயிருந்தது, அந்நெஞ்சைக் குறித்து, “அவ
னுடைய மேன்மையிருந்தபடியும், அப்படி மேன்மையுடையவன் நம்
பக்கல் தாழ்நின்ற நிலையும், நாம்பெற்ற பேற்றின் கனமிருந்தபடியு
மெல்லாம் கண்டாயே!, நம்கார்யம் விழந்தபடி கண்டாயே!”
என்று, இத்தைத் தம்கிருவுள்ளத்தோடே கூட்டி யீனியராகிறார்.

இதக்கு முன்பெல்லாம், “ஸர்வேஸ்வரனாகிறான், ஸர்வசியற்
தாவாய் ஸ்வதந்த்ரனாயி நர்பாநொருவ னென்றிருந்தார்; இப்
போது, அங்மனல்ல, ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ரயமே அவனுக்கு ஸ்வரூப
மென்கிறார். முன்பெல்லாம், தம்மாலே பரதந்த்ரயத்தை யிழந்
தார்; இப்போது, அவனாலே பரதந்த்ரயத்தை யிழங்கிறார். அது
தான் * இந்நத்தர் வியத்திலே சொல்லிற்றிலல்லையோ வென்னில்;
அகிலிதக்கு வாகியுண்டு - “அடிபார் தம்மடியனைன்” என்று
ஹேதுவோடே அநுஸந்திக்கிறார். *

முதற்பாட்டு.

அநுள்பெறுவாரடியார் தம்மடியனைந்து * ஆழியானருள்கரு
வானமைகின்றானது நமதுவிதிவகையே * இந்ந தந்மாஞாலத்து
ளினிப்பிறவியான்வேண்டேன் * மருளொழிகீமடநெஞ்சே வாட்
டாற்றினடிவணங்கே,

(க)

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௬-தி, ௧-பா, அருள் வ்யாக்யாநம், ௧௩௫

ப:—முதற்பாட்டில், தன்விஷயத்தில் ஸேஷத்வ காஷ்டையையுடைய நமக்கு நிரவதிகோபகாரத்தைப் பண்ணுவதாக வுத்தியோகியா நின்றான், அதுதானும் நாம் நியமித்தபடியே செய்வானாயிராநின்றனென்று, நெஞ்சைக்குறித்தருளிச் செய்கிறார்.

(இ - ள்.) அருள் - தன்னுடைய நிரவதிக ப்ராஸாதத்தை, பெறுவார் - பெறுகையை நிரூபகமாகவுடையராய், அடியார்தம் - அதுக்கடியான ஸேஷத்வஜ்ஞாதத்தையுடையார்க்கு, அடியனெற்கு-அஸாதாரண சேஷபூதனாயிருக்கிற வெனக்கு, ஆழியான்-திருவாழியாழ்வானைக் கைவிடாதாப்போலே, அருள்-ஸ்வவிஷயமான பூர்வாநுபவரூபமேஹாபகாரத்தை, தருவான் - பண்ணுவானாக, அமைகின்றான் - உத்புத்தனாயிராநின்றான், அது - அது, ஸ்வதந்த்ரான தான் நினைத்தபடி செய்கையன்றியே, நமது விதிவகையே - புருஷார்த்தமாகையாலே நாம் விதித்த ப்ரகாரத்திலே யாகாநின்றது; ஆனபின்பு, இருள் தரு-அஜ்ஞாநாபாதகமாயிருக்கிற, மா - பெரிய, ஞாலத்துள் - ஜகத்தில், இனி-அவனுடைய விஷயீகாரம் பெற்றபின்பு, பிறவி - “இழிபட்டோடு முடலினிற்பிறந்து தன்சீர்யான்கற்று.” என்கிறபடியே பகவத்பாகவதாநுபவப்ரீத்யர்த்தமாகவும் பிறக்கையை, யான் வேண்டேன் - அவன்நினைவறிந்த நான் இச்சிக்கிறிலேன், மடம்-பற்றிற்று விடமாட்டாத சபலமான, நெஞ்சே - நெஞ்சே, மருள் - “அவன் நினைவொழிய நாம் நினைத்தபடி அர்ச்சாவதாராத்யநுபவம் பண்ணவேணும்” என்கிற ஸ்வதந்த்ராபி ஸந்திரூபமான வறிவுகேட்டை, நீ - நீ, ஒழி - தவிரப்பார், தவிரந்தமைதோன்ற, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே நமக்கு பலப்ரதனய்க்கொண்மெந்து நிற்கிறவன், அடி - திருவடிகளை, வணங்கு - உன் ஜகமத்யத்தாலே வணங்கப்பார், (௧)

ஆறு:—எம்பெருமான் தன்னருள் சூடுமடியமான வடியார்க்கடியேனாயிருக்கும்திலே படியாயிருந்த வெனக்கு, ஆழியான் நிரவதிக ஸம்ருத்தியைத் தருகையிலே சமைந்திராநின்றான்; அதுவும் நான் சொன்னபடியே செய்தருளக்கடவனு யிராநின்றான்; ஆனபின்பு இனி இந்த ஸம்ஸாரத்தை நான்வேண்டேன், நீயுமிந்த ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு அவன் நமக்குத்தந்த்ரனாகிற தன்திருவடிகளாகிற ஸம்ருத்தியைக் கைக்கொண்டு அந்த ஸம்ருத்தியை யநுபவியென்று தம்முடைய நெஞ்சைக்குறித்தருளிச் செய்கிறார். (௧)

கநக திருவாய்மொழி, க0-ப, சு-தி, க-பா, அருள் வ்யாக்யாநம்.

ந0-அவ; —ஸ்வ்வரன் நம்மை விஷயிகரிக்கையிலே யொருப்ப டாநின்றான், அது தானும் நாம் விதித்தபடி செய்வானாயிராநின்றா னென்கிறார்.

(அருள்பெறுவாரடியார்தம் மடியனேற்கு) ஹே தத்தானிருக் கிறபடி. ஸர்வேஸ்வரன் பண்ணும் ப்ராஸாதாதிசயத்துக்கு விஷய பூதராயிருப்பார் சிலருண்டு, அவர்கள் நமக்கு ஸ்வாமிகள். அவர் கள் பக்கவிலே அவன் பண்ணின வருள் நம்மளவும் வர வெள்ளங் கோத்ததுகா னென்கிறார். (க) “தாநஹ்விஷதஃ - தாந ஹம்த்விஷதஃ” என்று ப்ராஜை தீம்பிலே கைவளர்த்தால் மாற்றைக் கொண்டு “வாய் வாய்” என்பாரைப் போலே, அவன்றான் சீற வேண்டும்படி யிருப்பார் சிலருண்டு, அவர்களைப்போ லன்றியே, (உ) “ஐஷாதி-ததாமி” என்று அவனுடைய வருளுக்கு விஷய பூதராயிருப்பார் சிலருண்டு, அவர்கள் பக்கல் பண்ணுமருளே நம் பக்கவிலே பண்ணினான்.

ராஜாவுக்குப் புறம்பு ஒருமுறையிலே செல்லாநின்றாலும், தன்னைஸ்வர்யத்தையுங் கொடுத்துத் தன்னுடம்பையுங் கொடுக்கு மிறே மஹிஷிவிஷயத்தில்; அப்படியே அவன் தன்னை முற்றாட் டாகக் கொடுத் ததுபவிப்பித்துத் தான் பரதந்தரனும்படி யிருப் பார் சிலருண்டு, அவர்கள் பக்கல் பண்ணுமருளே யென்பக்கவிலே பண்ணினான். (அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடியனேற்கு) இருவர்க் கும் நிரூபகமிருக்கிறபடி. இவர் அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடியார், அவன் ஆழியான்; இருவர்க்கும் நிரூபகர் ததீபரேகாணும். (அடிய னேற்கு) “விடுமாறென்பதென்” என்றும் “நீக்கமில்லாவடியார் தம்மடியா ரடியாராயோ ரெங்கேகர்கள்” என்றும் “தமர்கள் தமர் கள் தமர்களாம் சதிரே வாய்க்க” என்றும் நான் சொன்ன அவ் வார்த்தையையே நினைத்திருந்தான் காணவன்; (ங) “அடிகளடியே நினைபுமடியவர்கள் தம்மடியான்” என்கிறபடியே இத்தையையாய்த்து இவர் தமக்கு ஸ்வரூபமாக நினைத்திருப்பது.

(ஆழியானருள்தருவா னமைகின்றான்) ஸர்வேஸ்வரன் நம் பக்கவிலே முழுநோக்காக நோக்கி ப்ராஸாதாதிசயத்தைப் பண்ணுவா

(க) தீதை-கசு-கசு-

(உ)

க0-க0-

(ங) தி-மொ-உ-சு-க0-

திருவாய்மொழி, க-ப, க-தி, க-பா, அருள் வ்யாக்யானம், ௧௩௭

னாகப் பாரியாரின்றான்; திருவாழியை யொருகண்ணிலே பார்ப்பது, இவரை யொருகண்ணிலே பார்ப்பதாகா நின்றான்; - “ விடவில் சக்கரத் தண்ணிலேமேவல் விடவில் ” என்கிறபடியே கையில் திருவாழியை விடிலன்றோ உம்மை விடுவதென்னா நின்றான். (ஆழியான்) அவர்களை யிட்டுத் தன்னை நிரூபிக்கவேண்டும்படியாய்த் திருப்பது. (க) “ சுலாஸலிஸு-ஹொஹவ து-அஸ்மாபிஸ்துல் யோபவது ” என்று அவர்களெல்லார் பக்கலிலும் பண்ணுமருளே யென்றொருவன் பக்கலிலும் பண்ணுகின்றான். அவர்கள் அருள் பெறுவாரடியாரான வடியாராய்த்து, இவனும் அருள் தருவானமை கின்றனாய்த்து (அமைகின்றான்) பாதிமைவரதம் குறையற்றது. அருளைக் குறையறத் தருவதாகப் பாரியாரின்றான்.

அவன் ப்ராஸாதாதிசயத்தைப் பண்ணுவதாகப் பாரியாரின்றானாகில் அவன்றான் ஸர்வேஸ்வரனாகில் பின்னைக் கண்ணழிவென்னென்னில் (அது நமது விதிவகையே) அது செய்யுமிடத்தில் நான் சொன்னபடி செய்தானாகவேண்டி யிராநின்றான். (அது நமது விதிவகையே) “ அது நம்முடைய பாக்யாநுகுணமாகவிதே ” என்று இதுக்குப் பூர்வர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, “ இத்திருவாய்மொழியில் மேலோடுகிற ரஸத்தோடு சேராது, நாம் விதித்தபடியே செய்வானாயிருந்தா நென்கிறான் ” என்றருளிச் செய்வார். (உ) “ சுஹம்ஸுவ-ஹ்ஸுரிஷ்யாமி - அஹம் ஸர்வம்கரிஷ்யாமி ” என்று பாரித்துப் போந்தவர் தாமே (ங) “ க்ரீயதாமி க்ரீஹ்வ-க்ரீயநாமி க்ரீமாம்வத ” என்னப் பார்த்திருந்தாப்போலே, இவர் சொன்னபடி செய்வானாயிராநின்றான்.

“ நமது சொல்வகையே ” என்னுதே, (விதிவகையே) என்பா நென்னென்னில்; வித்யதிக்ரமத்தில் ப்ரத்யவாயத்துக் கஞ்சவாரைப் போலே அஞ்சாரின்றான் தான் நினைத்தபடி செய்கைக்கு தன்பக்கல் குறைவற்றாலும் இத்தலையிலிச்சை யொழியக் கொடுப்போகானே அவன்; புருஷோத்தமன் அபுமஸ்த்வம் வரும்படி செய்யானே. (நமது விதிவகையே) (ச) “ தயாந-ஜாநஹ்ஜாந லீக்ஷெணெ-ததாநுஜாநந்த முதாரலீக்ஷணெ ” “ இதுக்கு பட்டர் தாமே யருளிச் செய்ய நான் கேட்டேன் ” என்றருளிச் செய்தார்.

(க) ரா-யுத்-கக-௩-அ-

(உ) ரா-அயோ-௩-க-உ(-

(ங) ரா-ஆ-கடு-௭-

(ச) ஸ்தோ-ர-

கநஅ திருவாய்மொழி, க-ப, சு-தி, க-பா, அருள் வ்யாக்யானம்.

சேனை முதலியார் சட்டையும் மயிர்க்கட்டும் கையும் பிரம்பு மாய் வந்து புசுரப் புக்கவாறே, நாய்ச்சிமாருந் தானுமாய் ஸ்வைர மாக விருக்கிவது தவிர்த்து நாய்ச்சிமாருந் விம்ஹாஸகத்தி லொரு மூலைகளிலே பொதுங்க, தானும் ஸவிக்யமாக விருக்குமாய்க்கு, வருத்தஸாமந்தரைக் கண்ட ராஜாக்களப்போலே. இவர் தாமும் “இவ்விருப்புக்குத் தண்ணீர்த் துரும்பாக வொண்ணாது” என்று ஜகந்நிர்வாஹத்துக்கு வேண்டிமவற்றைப் பாசரப் பரப்பற விண் ணப்பஞ் செய்வராய்த்து. பிராட்டிமாரோடிருக்கு மதினு மினிதா யிருக்குமிறே அவனுக்கு இவர் தம்மைக்காண; (க) “பு யெண- ப்ரியேணவிதே” “இன்னுனை ப்ரஹ்மாவாக்கவேணும், இன்னுனை மாற்றவேணும்” என்று வேண்டிமவற்றைச் சுருங்க விண்ணப்பஞ் செய்வர்; “ஐயர் யாதொன்று சொல்லிற்று அவைபெல்லா மப் படியே” என்று கண்களாலே மேலெழுத்திட்டிக் கொடுக்கும்.

இவ்வார்த்தை யநுளிச் செய்தபோது, கிடாம்பியாச்சாநேனாதி அல்லாதாரோடு வாசியறக் குமிழி நீருண்டது; ஆச்சான்றுன் பட்டர்க்கு ஸ்வேலித்திருக்கும்போர; இனையாழ்வான், ஆச்சானை “பட்டர்தம்மை யாஸ்ரயித்தவர்களிற் காட்டிலும் நீர் காடி அது வர்த்திப்பானென்” என்று கேட்க, “ஓ அன்று ஸ்வலகாண; எம்பெருமானார் பட்டர் கையிலே புஸ்தகத்தைக் கொடுத்துத் திரு முன்பே யொரு ஸ்லோகத்தை விண்ணப்பம் செய்கித்துத் திருப் பிரம்புக்குப் புறம்பாகக் கொண்டு புறப்பட்டுச் சுற்றும் பார்த் தருளி, ‘நம்முடையா ரடங்கலும் நம்மை நினைத்திருக்குமா போலே இவனை நினைத்திருக்கோள்’ என்றருளிச் செய்தார்.”

அந்நன்குறன் ஸர்வேஸ்வரானாகில் அதுகான் நாம் விதித்தபடி செய்வான யிருந்தானாகில் இனிக் கண்ணழிவென்னென்ன (இந் றித்யாதி) இனி, நீயுபிசையு மித்தனையே வேண்டிவது, இதுவே கண்ணழிவு. நானவன்வழியே போவதாகப் பார்த்தேன், நீயுடவன் வழியே போகப்பாராய். உமக்குத்தான் அவன் அளவிறீ மகவேண்டி கிற தென்னென்ன; இருந்தருமா ஞாலமாயிருந்தே. ஸர்ஸாராகி றது இருக்க விருக்க அஜ்ஞாதத்தைக் தருவென்றபத்து; மஹ் ப்ரஹ்மாதாழ்வானையுமிதே யெகிரிடப் பண்ணிற்று. (இவ்வி)

(க) ஸ்தோ-ரத்த

திருவாய்மொழி, க0-ப, சு-தி, க-பா. அருள் வ்யாக்யாநம். கநக

“வானுயரின் பமெய்திலென் மற்றைநாகமேயெய்திலென்” என்று நினைத்திருந்ததொரு ப்ரமமுண்டு முன்பு, இப்போதது தவிர்தேன்.

அது தவிரவேண்டுவானென் னென்னில்; ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸஹவாஸத்துக் குடலாயிருக்கையாலும், உகந்தருளின நிலங்களி லுண்டான வாதராகசயத்தாலுமாக, “அங்கே யிருக்கிலென், இங்கே யிருக்கிலென்” என்று அவனெல்லைக்குள்ளே கிடக்குமத் தனையன்றே வேண்டுவதென் றிருந்தோம், அதுவேயாகப் பெறு தே, மற்றைப்படிக் குடலாயிருந்தது. ப்ரக்ருதிகர்ப்பனாக்கி ஸப் தாகதி விஷயங்களிலே கொடுபோய் மூட்டும் ஸம்ஸாரஸ்வபாவத்தை யதுஸந்தித்தபின்பு விடுவதாகவே துணிந்தேன். (யான்வேண் டேன்) என்புத்தியால் விட்டேன், அவனிருத்தில் செய்யலாவ தில்லை.

ஆனால் செய்யவேண்டுவதென்னென்ன (மருளொழிநீ) உன்ன தொரு நினைவண்டு, அத்தைத் தவிரப்பார். “தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகித் தெளிவிசம்பேறலுற்றால் - திருவாறன்வினையதனை மேவிலவஞ்செய்து கைதொழக்கூடும்கொ லென்னுமென் சிந்தனை,” என்று விரோதி கழித்து போம்வழியெல்லாம்போய், இது ப்ரம பதத்துக்குப் போம்வழி, இது திருவாறன்வினைக்குப்போம்வழி” என்றால் “ப்ராப்யவஸ்துத்தா னிங்கேவந்து கிட்டிற்றுகில் இனி இங்கே யடிமைசெய்ய வடையாதோ” என்று ப்ரமித்திருப்ப தொன்றுண்டு, அத்தைத் தவிரப்பார். மருளென்று - அறிவின் மைக்குப்பேர். (மட்டுஞ்சே) “உத்தேசர்ப்பவஸ்து ஸந்திஹித மாய்த்தது” என்று இத்தையே பார்க்கிற யித்தனைபோக்கி, நம் மையும் பார்க்கவேண்டாவோ.

(வாட்டாற்றாண்டி வணங்கே) நமக்கு ஹிக்ராமஸ்ய வந்திருக் கிற வவன்வழியேபோய் அவனை யதுபவிக்கப்பாராய். உகந்தரு ளின நிலங்களிலே வந்துநிற்கிறது நம்மை அவ்வருகே கொடு போகைக்கா யிருக்கும், நீயுமவன் நினைவிலே போகப்பாராய். (அடி வணங்கே) அடிவணங்குகையாவது - ஈரமசுதவிருகையிறே.

கசு0 திருவாய்மொழி, க0-ப, சு-தி, உ-பா, வாட்டாற்றான் வ்யாக்யானம்.

இரண்டாம்பாட்டு.

வாட்டாற்றானடிவணங்கி மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான் * கேட்
டாயேமடநெஞ்சே கேசவனெம்பெருமானே * பாட்டாயபலபாடிப்
பழவினைகள்பற்றறுத்து * நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனை
நண்ணினமே. (உ)

ப:- அந்தரம், ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனாய் நிருபாதிபந்துவான
வனை நாம் கிட்டப்பெற்றபடி கண்டாயே ! என்று பூர்வோபகார பரம்
பரையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார். (உ)

(இ - எ.) மாஞாலம்-மஹாப்ருதிவியிலேயுண்டான, பிறப்பு-ஜ்நம்
ஸம்பந்தத்தை, அறுப்பான்-அறுக்கக்காக, வாட்டாற்றான் திருவாட்
டாற்றிலே ஆஸ்ரிதஸுலபனானவனுடைய, அடிவணங்கி-திருவடிகளை
ஆஸ்ரயித்து, கேசவன்-போகப்ரதிபந்தகமான கேசியைநிரவீக்தவனாய்,
எம்பெருமானே-அப்படி கம்முடைய விஜேதனையுமே போக்கியடிமை
கொண்டவனே, பலபாட்டாய - பஹுவீதமான கேதங்களானவற்றை,
பாடி-பாடுகையாகிற கைதங்கரயத்தைப்பண்ணி, பழவினைகள் - அநாதி
யான அவித்யாகர்மாதிகளை, பற்றறுத்து-ஸவாஸநமாகவறுத்து, நாட்டா
ரோடு-அஹங்காராதி தூஷிதரான லௌகிகரோடு, இயல்வு-ஸஹவா
ஸத்தையும், ஒழிந்து - தவிர்த்து, நாரணனை - நிருபாதிபந்துவாய்க்
கொண்டு இன்று பலப்ரதானோத்யுக்கனான நாராயணனை, நண்ணினம்-
கிட்டப்பெற்றோம், மடம் - என்னோடுடன்பட்டு பவ்யமான, நெஞ்சே-
நெஞ்சே, கேட்டாயே-இவ்வுபகார பரம்பரைகளிருந்தபடிகேட்டாயே.

ஆறு :--(வாட்டாற்றான்) வாட்டாற்றானுடைய திருவடிகளை
யநுபவித்துக்கொண்டு, ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்குகைக்காக வவனை
மபேக்ஷித்தும், அபேக்ஷித்தபடியே ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கி,
அந்நபாநாதி தாராகராயிருந்த நாட்டாருடைய ப்ரஸத்தகநத்தை
யொழிந்து, பகவதேகதாரணராய், அவனைவந்து ப்ராபிக்கப்பெற்
றோமே, நெஞ்சே நமக்குவிளைந்த ஸம்ருத்திகண்டாயே யென்கிறார்.

பு0 - அவ:- “ விதிவகையே ” என்று-கேவல பகவத் க்ருபா
யாலே வந்ததாகச் சொல்லுகிறதென், அடியிலே (க) “ இந்நின்ற
நீர்மையினியாமுறுமை ” என்றிலோமோ நாமென்ன ; நாம் அபே
க்ஷித்தவளவோ பெற்றதென்கிறார்.

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௬-தி, உ-பா, வாட்டா வ்யாக்யாநம். ௧௪௧

[மாஞ்ஞாலப்பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றுடைவணங்கி-கேசவ
னெம்பெருமானைப் பாட்டாயபலபாடிப் பழவினைகள் பற்றறுத்து
நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனை நண்ணினம் - கேட்டாயே
மடநெஞ்சே] இதெல்லாமவனருளாலே வந்ததாயிருந்ததோ, நாயி
ரந்துபெற்றதா யிருந்ததோ. ஷிரோதிபோகவேணுமென்னு மிவ்
வளவன்றோ நாமபேக்ஷித்தது; கெடுவாய், நாமபேக்ஷித்தவளவறி
கியே. (மாஞ்ஞாலப்பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றுடைவணங்கி)
“ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை யறுத்துத் தரவேணும்” என்றன்றோ
நாம் ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளை யாஸ்ரயித்தது. அதுக்குமேலே
அவன் நம்மை அடிமையுங்கொண்டாண்கண்டாயே. வாசிகமான
வடிமையன்றோ கொண்டது.

(கேசவனெம்பெருமானை) கேசிஹந்தாவான ஸர்வேஸ்வரனை,
கேசியைப்போக்கிணுப்போலே நம்விரோதியைப்போக்கி நம்முடைய
ஸேஷத்தவத்தை நிலைநிறுத்தி நமக்கு ஸ்வாமியா யுள்ளவனை; அன்
றிக்கே, ப்ராஸந்தகேசன்; தன்னழகைக்காட்டி நம்மையடிமை
கொண்டவனென்றுமாம். அவ்வளவேயோ, (பாட்டாயபலபாடி)
* பாலேய்தமிழரிசைகாரர் பத்தர்பரவும்படியன்றோ நம்மையிடுவித்
துக் கவிபாடுவித்துக் கொண்டபடி. “விரோதியைப்போக்கியடிமை
கொள்ளவேணும்” என்று நாமபேக்ஷிக்க, அதுவுங் கிடக்கச்செய்தே
அடிமைகொண்டான் கண்டாயே.

(பாடிப்பழ்வினைகள்பற்றறுத்து) நாமடிமை செய்ய, ப்ராப்தி
ப்ரதிபந்தகமாய் அநாகிகாலாரஜிதமான அவிஞ்யாதிகளெல்லாம்
போகப்பெற்றபடி கண்டாயே. இவர் வினையறுக்கக் குடித்த வேப்
பங்குடிநீரிதுகாணும் (௧) [கெஸவம்வெஷ்ய-கேஸவம்வைத்யம்]
இவன் நெடுநாள்கூட ஈட்டினனிது, ஸர்வஸக்திபோக்கப்புக்கால்
ஒருக்காலே போகலாயிருக்குமிதே. (நாட்டாரோடியல்வொழிந்து)
(உ) * உண்டியேயுடையே யுகந்தோடு மிம்மண்டலத்தாரோடு கொற்
றறுப்பெற்றபடி கண்டாயே. “யானேயென்றனதே” என்று
அஹங்காரமமகார வாய்ராயிருக்கிறவர்களோடே ஸம்பந்தமறப்
பெற்றோம். (௩) “ஒ ஓ வுலகினகிபல்வே” “இவைபென்ன வுல

கசஉ திருவாய்மொழி, சு-ப; சு-தி, ந-பா, நண்ணினம் வ்யாக்யாநம்.

கியற்கை” “கொடுவுலகங்காட்டேலே” என்னப்பண்ணினபடி கண்டாயே; “உங்களோடெங்களிடையிலே” என்று கழிந்தவரிதே.

(நாரணனைநண்ணினம்) ஸோபாதிக பந்துக்களை விட்டவளவோ, நிருபாதிகபந்துவைப்பற்றவும் பெற்றோம். விட்டவர்கள் தன்னை ஆகாரந்தரத்தாலே பற்றுகிறார்களும் முத்தனுக்கு ததீயத்வாகாரத்தாலே அதுராய்யமாகிறதிதே யிதிகான். ஸ்வயம் பாகந்தவிரந்து பிதாஸோடே யொன்றாக ஜீவிப்பாரைப்போலே காணும். படுக்கைக்கீழே மஹாநிசிசுடக்கப் புறங்கால்விக்கிச் சாவாரைப்போலேயிதே, நாராயணனுபிரஞ்சகச் செய்தேயும் நண்ணுதிருந்தபடி. (கேட்டாயே மடநெஞ்சே) பெற்றபெற்றின்னத்தை யநுஸந்தித்து, வகாததுவகுத்ததென்று கிமிர்க்கிருக்கிறாயோ, இத்தை யநுபயியாதின்றாயோ; (க) * [வெளலிதெதுலுஃஃ-வெளமித்ரோபுங்கூவ] (உ) [வெவெஹிராஜிவெகூலித் - வைதேஹிரமஸேகச்சித்] போலே.

“மாஞ்ஜலப்பிறப்பறுப்பான் - கேசவனெம்பெருமானை-வாட்டாற்றாண்டிவணங்கி - பாட்டாயபலபாடிப் பழவினைகள் பற்றறுத்து நாட்டாரோடிபல் வெழிந்து நாரணனை நண்ணினம் - கேட்டாயே மடநெஞ்சே” என்றவ்யம். (உ)

மூன்றாம்பாட்டு.

நண்ணினம்நாராயணனை நாமங்கள்பலசொல்லி * மண்ணுலகில்வளம்மிக்க வாட்டாற்றான்வந்து * இன்றுவின்னுலகக் கருவானாய் விரைகின்றான்விதிவகையே * எண்ணினவாறுகாவிக் கருமங்களென்னெஞ்சே. (ந.)

ப:—அநந்தரம், நாம் த்வரிக்கவேண்டும் கார்யத்திலே தான் மிகவும் த்வரியாவினாள், இது நாம் நினைத்தவளவன்றியே யிராகின்றதீயென்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

(இ - ள்.) என்கெஞ்சே - எனக்கருபவோபகரணமான கெஞ்சே, மேன்மைக்கும் நீர்மைக்கும்போக்யதைக்கும் ப்ரகாஸகமான, பலநாமம்

திருவாய்மொழி, க0-ப, சு-தி, ந-பா, நண்ணினம் வ்யாக்யாநம். கசாந

கள்-பலதிருநாமங்களையும், சொல்லி-சொல்லி, நாராயணனை-அத்திரு நாமங்களுக்கெல்லாம் பிறப்பிடமான நாராயணனென்கிற நாமத்தையுடைய திருபாதிசுபந்துவை, நண்ணினம்-கிட்டப்பெற்றோம், மண்ணிலகில் - பூலோகத்திலே, வளம் - சீலவெளலப்பாதி குணஸம்பத்தினுடைய, மிக்க-மிகுதியையுடையனாய்க்கொண்டு, வாட்டாற்றான்-திரு வாட்டாற்றிலே நிற்கிறவன், வந்து - நான் சொல்லவேண்டாதபடி தானே உத்யுத்தனாய்க் கொண்டுவந்து. இன்று-நம்பக்கல் முன்பொரு ஹேதுவின்றியே யிருக்க இன்று, விண்ணுலகம்-பரமபதத்தை, விதிவகையே-நமமதமதிக்கொண்டு, தருவாராய-தருவாராக, விரைகின்றான்-விரையாநின்றான்; இக்கருமங்கள்-இக்காரியங்கள், எண்ணினவாராகா-நாமவன்பாடே செல்லவும் நாமரத்திக்கவும் நாமதிலே த்வரிக்கவும் அவன் நினைவுபார்க்கவு மெண்ணியிருந்த ப்ரகாரமன்றியே, தான் வருகையும் அபேக்ஷிக்கையும் த்வரிக்கையும் நினைவு தான்பார்க்கையு மாய் விட்டான். (ந)

ஆறு:—(நண்ணினம்) நாமங்கள் பலசொல்லிக்கொண்டபேக்ஷித்து நாராயணனை ப்ராபிக்கப்பெற்றோம், அதின்மேலே, அவன் தான்வந்து நிர்ஹேதுகமாக நமக்குத் திருநாட்டைத் தருகையிலே விரையாநின்றான், நாம “இத்தைச்செய்” என்று சொல்லுமிதுவே தாழ்வாக விருக்கிறனத்தனை, ஆனபின்பு, இனி அவனை நண்ணி ஸ்ரோமே யஸ்ஸோமோ, நெஞ்சே, இங்கனே யிருப்பதொரு ஸம்ருத்தி நமக்கு விளையக் கடவதாக ஸ்வப்நத்திலேதான் நினைவுண்டோ வென்கிறார். (ந)

நடு-அவ:—நெஞ்சே, “நம்மை விஷயிசரிக்கவல்லனே” என்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக் கே பவித்திறபடி யென்னென்கிறார்.

(நாராயணனைநாமங்கள் பலசொல்லி - நண்ணினம்) ப்ராப்த னை ஸ்வாமியைக் கிட்டப்பெற்றோம். (நாமங்கள் பலசொல்லி) (சு) “நதொநாநாராயணபேதி நஹே ஸ்வகாயகஸாயகஃ - நமோ நாராயணபேதி மந்த்ரஸஸர்வார்த்தஸாதகஃ” என்றிதுவே யமையு மிதே பலாநஸக்திண்ணில; ப்ரீதிப்ரோசிதராய்க்கொண்டு திருநாமங் கள் பலவற்றையும் சொல்லி

(மண்ணுலகில்த்யாதி) பரமபதத்திற்காட்டில் ஸம்ருத்திமிக் கிருந்துள்ள திருவாட்டாற்றைத் தனக்கு நிறுபகமாகவுடையவன். வளம் - ஸம்பத்து. ரசிஷ்பவர்க்கம் குறைவற்ற தேசமாகையாலே

கசுச திருவாய்மொழி; ௧0-ப சு-தி, ௩-பா, நண்ணினம்வ்யாக்யாரம்.

ரக்ஷகனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கு மிங்கு; கைங்கர்யத்துக்கு விசேத மில்லாமையாலே சேஷபூதனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கு மிங்கு, (வந்து) நாம் செல்லவேண்டும் தேசமடங்கத் தானேவந்து.

(இன்று) நம்பக்க விதுக்கடியாயிருப்பதொன்று நென்னேறில்லை, இன்றிங்நனே விடியக்கண்டகித்தனை. (விண்ணுலகம் தருவானாய்) அங்கே ஒருகுடி யிருப்புமாதாமே கொடுத்த விடுவானாயிருக்கிறான். “வானவர்நாடு” என்றும் “ஆண்மின்கள்வானகம்” என்கிற பெர்துவை யறுத்து நமக்கே தருவானாக த்வரியாநின்றான். ஆவதழிவதாகிற விபூகி யிவர்க் குத்தர மன்றென்றுகாணு மவன் நினைவு. இவர்க்கே கொடுக்கையாவது - இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே * வழுவிவாவடிமையைக் கொடுக்கையிறே

(விரைகின்றான்) நம்மைப்போலாறி யிருக்கிறான். “சிறப்பில் வீடு - இறப்பிலெய்துக வெய்தற்க” என்றொரு ஆற்றலுண்டிறே நமக்கு. தான் முற்பாடனுபச் சரக்குக்கட்டிப் புறப்பட்டு நிற்பது, இவர் தாழ்த்தாரென்று மீளப்போய்ப்புக்கு “ஆழ்வீர், போரீரோ போரீரோ” என்று பதறாநின்றான். ஒரு கார்யப்பாட்டாலே வைத்தானுப், அக்கார்யம் முடியுளவானவாறே த்வரியாநின்றான். ஸர்வஸக்தியான தனக்கும் காமப்ராப்தி பற்றாதபடியாய்த்து த்வரையிருக்கிறபடி. ஸங்கல்பித்தகார்யம் செய்யுமளவும் பொறுக்கிறிலனுப்த்து. இப்படி செய்ய நினையாநின்றானாகில் நினைக்கிறான்.

தான் ஸர்வஸக்தியான ஸர்வேஸ்வரானாகில் பின்னை யங்ஙன் விரையவேண்டுகிறதென்னென்னில் (விதிவகையே) நாம்சொல்லபரமபதம் தந்தானாகவேணுமென்றி ாகின்றான். “எம்மாவீட்டுத்திறமும்செப்பம்” என்றாரே, அது தவிர்த்து “உண்டிட்டாரிணியுண்டொழியாய்,” “திருவாணைகின்னாணை” என்று தடுத்தும் வளைத்தும் செய்தால் பின்பு கொடுப்பதாக விராபின்றுன். (விதிவகையே - விண்ணுலகந்தருவானாய் விரைகின்றான்) இவர்க்கு ருசிபிறப்பதற்கு முன்பு தானெதிர்கூழல்புக்கு விரைந்து திரிந்தான். ருசிபிறந்தபின்பு இவர் விரையத் தொடங்கினார், அதுகண்டு அவனுக்கு இவரளவல்லாதபடி விரைதல் மிக்கது, அதுகண்டு இவர் விஸ்மயப்படுகிறார். இவனுக்கு ருசிபிறக்குமளவுமிறே அவ

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௬-தி, ௬-பா, என்னெஞ்சம்வ்யாக்யாநம், ௧௪௫

னறியிருப்பது; இவனுக்கதுண்டானால் பின்னை பேற்றளவும் செல்ல விரைவான் அவனாய்த் து. உடையவனிறே உடைமைக்கு விரைவான்.

(எண்ணினவாறாக) (௧) “இந்தின் றரீர்மை யினிபா முறுமை” என்று இவ்வளவன்றோ நாமெண்ணிற்று, அவனை “விரைய வேணும்” என்றெண்ணினோமோ. (இக்கருமங்கள்) பகவத்கிஷயத்தில் தாந்தாமெண்ணியிருந்தவளவல்லகாண் கார்யம் பலிக்கும் படி. லௌகிகரிலே சிலரை “என்கார்யத்துக்கு நீகடவை” என்று சொன்னாலும், பின்னையும் பேற்றளவுஞ் செல்லத் தனக்கே ப்ரவர்த்திக்கவேணும்; அப்படியே கினைத்திராதேகொள்ளாய் இவ் விஷயத்திலும். (என்னெஞ்சே) அவன் முறையிலே விரைய நாம் பெற்றது நீ முறையிலே நிற்கையன்றோ. பந்தஹேதுவானை தவிர்ந்து நீ மோக்யஹேதுவானையன்றோ. உன்னாலேவந்த ஸம்ருத்தியன்றோ விதெல்லாம். (௩)

நான்காம்பாட்டு.

என்னெஞ்சத்துள்ளிருந்திங்கிருந் தமிழ்நூலிவைமொழிந்து * வன்னெஞ்சத்திரணியனை மார்விடந்தவாட்டாற்றான் * மன்னஞ் சப்பாரத்தத்துப் பாண்டவர்க்காய்ப்படைதொட்டான்* நன்னெஞ்சே நம்பெருமான் நமக்கிருள்தான்செய்வானே. (௪)

ப:—அந்தரம், ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் பக்ஷபாதியானவன் நமக்கு நிரவதிகோபசாரகனா யிராநின்றனென்றிருர். (௪)

(இ - ன்.) நன்னெஞ்சே - பகவத்கிஷயமென்றால் ப்ரவணமான நெஞ்சே, வன்னெஞ்சத்து - ப்ராவண்யமில்லாதவளவன்றியே ப்ரத் வேஷ பூயிஷ்டமாம்படி வலியநெஞ்சையுடைய, இரணியனை-ஹிர்ணயனை, கோய்நின்றவிடம் குட்டமிட்டுப் பரிஹரிப்பாரைப்போலே, மார் விடந்த-அவன் நெஞ்சிருக்கிறமார்பை இடந்து. ஆஸ்ரிதரக்ஷணர்த்தமாக; வாட்டாற்றான்-திருவாட்டாற்றிலே ஷந்திவிதனாய், மன்-ராஜாக்களெல்லாரும், அஞ்ச - அஞ்சும்படி, பாரதத்த - பாரதஸமாத்திலே, பாண்டவர்க்காய் - பாண்டவர்களுக்காக, படைதொட்டான் - ஆயுதமெடெனென்று ஆயுதமெடுத்த பக்ஷபாதியாய், நம்பெருமான்-இவ்வப

(௧) திருவி-௧-

கச்சு திருவாய்மொழி, கடு-ப, சு-தி, ச-பா, என்னெஞ்சம் வ்யாக்யாநம்.

தாங்களாலே நமக்கு ஸ்வாமிபானவன், என்னெஞ்சத்து - அந்யபர
மான வென் ஹ்ருதயத்தை வசிகரித்து, உள்ளிருந்து உள்ளே பொருந்
தியிருந்து, இங்கு-இவ்விருப்பிலே, இரு அந்யந்த விலக்ஷணமாய்ப்படி
பெரிய தமிழ்-தர்மீடமயமான, நூல் - ஸாஸ்த்ரபுரமாய், இவை - அப
ரோக்ஷவித்தமான போக்யதையை யுடைத்தான வித்திருவாய்மொழி
தன்னை, மொழிந்து-கானே ப்ரவர்த்தகஞ்ஞயருளிச்செய்து, அவ்வளவில்
நில்லாதே, நமக்கு-நமக்கு, அருள்-அதிசயிகோபகாரங்களை, தான்செய்
வானே-பண்ணுவானாகத் தானே பாரியாநின்றான். (ச)

ஆறு : - (என்னெஞ்சத்துள்) ஸகாகதி பரமயோகி வாங்மநஸா
பரிச்சேத்யமான திருநாட்டை நம்முடைய சிறுமைபாராதே நமக்
குத் தந்தருளுமோ வென்னில் ;

என்னுடைய கிகர்ஷமும் சிறுமையும்பாராதே என்னெஞ்சுள்
புகுந்திருந்து என்னை யுபகரணமாகக் கொண்டு திருவாய்மொழி
யைச் சொல்லி ஆஸ்ரிதவிரோதிகளான ஹிசண்ய துர்போதநாகி
நிரஸந்தையும் எனக்கு போக்யமாகச் செய்தருளின கிரவகிக
ஸௌசீல்ய காருண்யௌதார்யாகி குணங்களையுடையனாயி நந்த
வன், இனித் திருநாட்டை நமக்குத் தந்தருளுமென்னுமிடம்
சொல்லவேணுமோ, என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழியைச் சொல்
லுவிக்கையாகிற விந்த ஸம்நுத்தியிற் காட்டிலும் சீரியதோ திரு
நாடென்கிறார். (ச)

சுடு-அல : - ஸர்வேஸ்வரன் நாம் விதித்தபடியே செய்வானாகச்
சொன்னவிது ஸம்பவிக்குமோவென்னில் ; அவனுடைய வாஸ்ரித
பாரதந்த்ரயத்தை யதஹந்தித்தால் கூடாததில்லைகா நென்கிறார்.

(என்னெஞ்சத்து) அநாகிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே தன்னை
யொழிந்த ஸப்தாதிஷ்டயங்களை யுகந்து போந்தகைக் குப்பந்து
இவர் “என்னெஞ்சு” என்றிருப்ப்கிறது; இசின் குணத்தோஷங்கள்
கிடந்தபடி கிடக்க, இவர் “என்னது” என்றதுவே ஹேதுவாக
அவன்மேல்விழாநின்றான், இவர் “என்னெஞ்சு, என்று புறம்பேகால்
வாங்காநின்றார். அவன் அதுவேஹேதுவாக உள்ளேபோக வடிபட்டா
நின்றான். (உள்) விடாயர் மேலில் ரீரைர்க்கி உள்ளே ஆழ முழுநிக்
கிடக்குமாபோலே, நெஞ்சினுள்ளேபுகுந்தான். (இருந்து) தனக்
கவ்வரு கொருவிபூகி யுண்டாகவும், அங்கே போவானாகவும் நினைத்
திருக்கிறான். ஸத்தாவா ப்ரகிஷ்ட்டையாக விருந்து.

திருவாய். ௧௦-ப, ௬-தி, ௪-பா, என்னெஞ்சம் வ்யாக்யாநம். ௧௪௭

(இங்கு) அங்கில்லாத ஸம்பத்தையும் இங்கேயுண்டாக்கினான். (இருந்தமிழ்) அவ்விபூதிக்கு மடங்காதபடியாய்த்து இவற்றின் நன்மை. “கேட்டாரார்” என்னக்கடவதிறே. (நூல்) பின்புள்ளார்க்கு மிகுகொண்டு லக்ஷணம் கட்டலாம்படியாய்த் திவையிருப்பது. இவராற்றாமையாலே சொல்லச் செய்தையும், அது ஸர்வ லக்ஷணோபேதமாம்படி சொல்லுவித்தானாய்த் து. (இவை) “இன்னதுசெய்தான்” என்னப்புக்கு நடுவே “இவை” என்று அறுபவிக்கிறாய்த்து. (மொழிந்து) ஒருவன் பாடின கவியைக் கற்றுச் சொன்னவனும், தனக்கதிலே குவாலாக வந்வயமுண்டாக வபிமா ரித்திருக்கும்; அதுவும் நினைத்திருக்கிறிலர்காணு மிவர். “என் முன் சொல்லும்” என்றவற்றையு மொன்றாக நினைத்திருக்கிறிலர்.

(வன்னெஞ்சத்தித்யாதி) பகவத்விஷய மென்றால் அதிர்ந்திருக்கும்படி திண்ணிதான நெஞ்சையுடைய ஹிரண்யனுடைய முருட்டி நெஞ்சை அநாயாஸே இடந்த திருவாட்டாற்றான். முன்பு தம்பப்பன் பகையாகச் சிறுக்கனுக்கு உதவினவன், நமக்குத வாறே வென்று கருத்து. தூர்மாமம் கிடந்தவிடத்தைக் குட்ட மிட் டிடந்தான் காணும். (வாட்டாற்றான்) பிற்பாடர்க் குதவுகைக் காகத் திருவாட்டாற்றிலே வர்த்திக்கிறவன். அவன்நெஞ்சிற் குறை தீர்த்தாப்போலே நம்நெஞ்சிற் குறைதீர்க்கவந்து நிர்கிறவன்.

(மன்னஞ்ச) அதிரதமஹாரதரென்று பேர்பெற்றவர்க ளடங் கலும், ஸிம்ஹத்தைக்கண்ட நரிபோலே குலையும்படியாக. ராஜலோக மடங்கலு மஞ்சும்படியாக. (பாண்டவர்க்காய்) (௧) “இன்னா னாதன்” என்னும்படி அவர்களுக்குக் கையாளாய். (படைதொட் டான்) படையெடுத்தான், படைவிட்டானென்னப் பெற்றதில்லை. ஸங்கல்பத்தைக் குலேத்தா னித்தனையே; கார்யங்கொள்ளப்பெற்ற திக்லை. ஸத்யஸங்கல்ப னென்றது ஆஸ்ரிதரை யெழிந்தவிடத்தி லிறே; விடாவிட்டது, அர்ஜுநன் “நீ ஆயுதம்விடுகை எனக்கவத் தம்” என்னகயாலே. ஆகில் தவிரலாகாதோ வென்று தவிர்தான்.

(௨) [மன்னம்றுகவித்யாதி] அர்ஜுநன் குதிரைகளினேத்த வளவிலே, கடிநஸ்த்தலத்திலே நீர் நரம்பறியுமவனாகையாலே வாரூ ணஸ்தரத்தையிட்டு அங்கே நிரையுண்டாக்கிக் குதிரைகளேவிட்டு

கசஅ திருவாய்மொழி, க0-ப சு-இ, இ-பா, வானேற வ்யாக்யாரம்.

நீரூட்டிப்பூட்டி யெழுப்பிக் கொடுபோந்து பூட்டிக்கொண்டுவந்து முன்னேகிறத்தின வித்தைக்கண்ட ராஜலோகமடைய, “இவனுடைய பக்கப்பாத மிருந்துபடியால் நாமியனை வெல்லுகையென்றென்றுண்டோ” என்று குடல் மறுகிற்றாய்த்து. [முன்னங்குசின்னுமோழை பெழுவித்த] எல்லாருங்காணக் குமிழிசீ மொழும்படி பண்ணினான்.

அவனுடைய வாஸ்ரிதபாரதந்தர்யத்தை யதுஸந்தித்தவாரேற நெஞ்சதுகூலித்தது (நன்னெஞ்சேயித்தயாதி) அல்லே நென்னைமைக்கு நீயுண்டு, ஆவோமென்கைக்கு அவனுண்டு, அவனைப் போரிக்கைக்கு க்ருபையுண்டு. (நம்பெருமான்) நமக்கு ஸ்வாமியானதான், நமக்கு அருள்பண்ணியேவிடும். “விண்ணுலகக் கருவானாய் விரைகின்றான்” என்கிறபேற்றைப் பண்ணியேவிடும்; இது நிச்சயம். இசைகைக்கு நீயுண்டு. இசைவிப்பிக்கைக்கு அவனுண்டு, இசைவைக்கொண்டு நார்யம் செய்கைக்கு ஸம்பந்தமுண்டு, இனி நம்பெற்றுக்குக் குறையுண்டோ. (சு)

ஐந்தாம்பாட்டு.

வானேறவழித்த வாட்டாற் றன்பணிவகையே * நானேறப் பெறுகின்றேன் நாகத்தைநெஞ்சே* தேனேறுமலர்த் துளவந்திகற் பாதன்செழும்பறவை * தானேறித்திரிவானதாளினை யென்தலைமேலே. (ரு)

ப:—அந்தரம், அவனருளிச் செய்த ப்ரகாரத்திலே நான் பரமபதத்தைப் பெறுகின்றேன். அதுக்கடியான விஷயிப்ரகாரமே போக்யமான திருவடிகள் என் தலையிலே யாய்த்துன வென்வரூர். (ரு)

(இ - ள்.) வானேற - பரமபதத்திலே போகைக்குறுப்பாக, வழித்தந்த்-போம்வழியைத்தரும்” என்கிறபடியே அர்ச்சிரா சிமாரக்கையுண்டாக்கித்தந்து. அத்தாலே கொண்டுபோவதாக, வாட்டாற்றான்-திருவாட்டாற்றிலே ஸந்திவழிக்குறவன், பணவகையே - “பண்டிபரமன் பணித்த பணிவகையே” என்கிறபடியே. நான்-அவன் தலைமேலினைவாம்படியான நான், ஏற-மேலேசெல்ல, பெறுகின்றேன்-பெறுகின்றேன், அதுக்கடியாக, தேன்-மதுவானது, ஏறு-மிதான்றுள்ள,

திருவாய்மொழி, கரு-பு, சு-தி, ரு-பா, வானேற வ்யாக்யாநம். கசக

மலர்த்துளவம் - மலரையுடைய திருத்துழாய், திகழ்பாதன் - செவ்வி பெற்று விளங்கும்படியான திருவடிகளை யுடையனாய், செழும்பறவை- தர்ஸரீயாகாரணை பெரிய திருவடிகைய, தானேறித்திரிவான் - தான் விரும்பியேறி ஆஸ்ரிதார்த்தமாக ஸஞ்சரிக்குமவனுடைய, அத்தாளிணை- அந்த போக்யமான் திருவடிகளிரண்டும், என் தலைமேலே-என் தலைமே லாய்த்தின, நெஞ்சே-நெஞ்சே நரகத்தை ஸம்ஸாரத்தை, நகு-ஸாவஜ் குமாகச் சிரித்துப் போம்படிபார். (ரு)

சூற ;—(வானேற) திருநாடுபெறவேணுமென் றபேசைக் கூ யுடையா ரெல்லார்க்கும் வாழேறுகைக்கிடான வுபாயத்தைக் கொடுத்தருளினான்; அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே, தேனேறு மலர்த்துளவத்தினாலே யலங்கருதமாயி நுந்த வவனுடைய தாளிணை பெரிய திருவடிமே லேறுமாபோலே யென்தலைமேலே நானேறப் பெறுகின்றேன், இனி அவனைப் பிரிந்திருக்கையாகிற நரகத்தை வென்றிருப்பே நென்கிறார். (ரு)

சு-அவ;—அவன் பரமபதத்துக்குப் போக வாஸ்ரிதர்க்கு வைத்த அர்ச்சிராதிக்கியாலே போகப்பெறுகின்றேன், நித்யாஸ்ரித ரைப்போலே யென்னை விஷயீகரிக்கவும் பெற்றேனென்கிறார்.

(வானேறவித்யாதி) பரமபதத்திலேபோய்ப் புதுகைக்கு அர்ச் சிராதிமார்க்கத்தைத் தந்த, பரமபதலாபத்திலு மவ்வுருகே யொரு லாபமென்னும்படியிதே அர்ச்சிராதிகளை லித்தி. “போம்வழியைத் தரும்” என்றிடுபடும்படியிதே அதிஷ்டைய வைலக்ஷண்யம், (வாட்டாற்றான்) இப்பேற்றுக்கு க்ருஷிபண்ணிணவிடம். (பணி வகையே) அவன் திருவுள்ளமாணபடியே. அதாவது-(க) “போபேகம் ஸாணம்” மரமேகம்ஸாணம்வாஜ” என்றத்தைச் சொல்லு கிறார்; “பண்டேபரமண்பணித்த பணிவகையே” என்றாரிதே; “மரணமானுல்” என்றத்தைச் சொல்லேற்றுகவுமாம்.

(நானேறப்பெறுகின்றேன்) (உ) “கண்ணன்வைகுந்தகோடென் னெஞ்சிறுரைக்கண்டால்” என்று ஸூனவிட்டுப் பார்த்திருக்கக் கடவ நான் உனக்குச் சொல்லவேண்டுமாடியாவதே!. (நானித்யாதி) நான் பரமபதத்திலே யேறப்பெறுகின்றேன், ஆனால் நான் செய்ய வேண்டிவதென்னென்ன (நரகத்தைநகுநெஞ்சே) ப்ராய்ஸுமி கிட

கடு திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௬-தி, ௫-பா, வானேற வ்யாக்யாநம்.

டிற்றென்னு கடுகக் கால்வாங்கிப் போகப் பாராதேகிடாய். நெடு நாள் நம்மைக் குழமக்களாக்கி யெளிவரவுபடுத்தின ஸம்ஸாரத்தைப் புரிந்து பார்த்துச் சிரித்துப்போருகிடாய். “உண்ணவென்றோமிதே” என்று புரிந்து பார்த்துச் சிரித்துப்போரு. பிள்ளையழகிய மண வாளப்பெருமானரையர் க்ரந்தியைப் பார்த்துச் சிரித்துச் சொன்ன வார்த்தையை நினைப்பது.

(க) [தெநநாடெநஜைதா நிஜ-மாரீஹரீஸார:-தேநநா தேநமஹதா நிர்ஜகாமஹரீஸ்வர:] மஹாசாஜர் வந்தறைகுவ, “பூர்வ ஸ்ஷணத்திலே பரிபவப்பட்டுப்போனவன் இப்போதுவந் தறைகுவும் போது, வெறுமனல்ல, போதல்லாப்போகிலே நீ புறப்படக்கடவை யல்லே” என்று தாரை காற்கட்டச் செய்தேயும், ஸ்ஷந்திரியனாகையாலே பரிபவம் பொறுக்கமாட்டாமை புறப்பட்டு, “மிடற்றோசையிருந்தபடியென், பழையகோழைத்தனமற்றுத் தெளிந்து முழங்கியிருந்தது, இதுக்கோரடி யுண்டாகவேணும், உண்டாய்த்தாகில் நமக்கிரை போருகிறது” என்றானிதே, [ஹரீஸ்வர:] இதுக்கு முன்பு பிறறைகுவ ஜீவித்தவனல்லன்.

அப்படியே அவனை யண்டைகொண்ட ப்லத்தாலே, ஸம்ஸாரத்தைப் பார்த்து “உண்ணவென்றோமிதே” என்று கையைத்தட்டிச் சிரித்துக்கிடாய் போருவது; அறிவுகேடர்க்கு, நாகமென்று-யமாகி கள் குடியிருப்பைச் சொல்லிற்குகவுமாம். “மற்றைநாகம்” என்கிற ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறது; *வானுயிரின்பத்துக் கெடிக் தட்டிதே.

நாமிப்படி ஸம்ஸாரத்தைக் கைத்தட்டிச் சிரிக்கைக்கு நமக்கு உத்தேசியவஸ்து தான் கைபுகுந்ததோவென்ன (தேனேறிய்யாதி) சுண்ணாகப் பெருக்குப்போலே நாட்செல்ல நாட்செல்லத் தேனேறி வாராநிற்பதாய் மலரையுடைத்தான திருத்துழாயானது விளங்கா நின்னுள்ள திருவடிவே யுடையவன், (செழுப்பறவை) அவனைட் டை ஸம்ஸாரைவிடத்தாலே குளிரிந்து தர்ஸநீயமான வேஷத்தை யுடைய திருவடியை, இத்தால் ஸர்வேஸ்வரனோட்டை ஸபர்ஸ மிவனுக் கிருக்கும்படி சொல்லிற்று

திருவாய்மொழி, கடுப, கூதி, கூபா, தலைமேல் வ்யாக்யாரம். கடுக

(தானேறித்திரிவான்) அவனுக்காகவு மன்றிக்கே அவன்தோளி விருப்பு ஸுகஸ்பர்ஸமா யிருக்கையாலே அவனை மேற்கொண்டு ஸஞ் சரியாநிற்குமாய்த்து. (தானேறித்திரிவான் தாளிணையென்தலை மேலே) திருவடி திருத்தோளிலும் என்தலையிலுமான விது தவிர்ந் து என்தலையிலேயாய்த்து; அவனிழவுக்கு வெறுக்கவேண்டா விதே; அவன்தானே கொடுவந்து கொடுக்கப்பெற்றவ ராகையாலே. ஆகையிதே ஒருபழுவேறப் பெற்றது. (ரு)

ஆரூம்பாட்டு.

தலைமேலதாளிணைகள் தாமரைக்கணைன்னம்மான் * நிலை பேரானென்னஞ்சத் தேப்பொழுதுமெம்பெருமான் * மலைமாடத் தரவணைமேல் வாட்டாற்றான்மதமிக்க * கொலையாணைமருப்போ சித்தான் குரைகழல்களுக்குறுகினமே. (சு)

ப:—அநந்தரம், திருவடிகளைத் தலையிலே வைத்தவள வன்றியே, என்னெஞ்சிலே ஸத்திரமாகப் புகுந்து நிற்கிறவன் திருவடிகளைக் கூடப்பெற்றோ மென்கிறார்.

(இ - ள்.) தாளிணைகள் - அவன்திருவடிகள், தலைமேல் - என்தலை மேலே யிராநின்றன, அத்தால்வந்த வுடப்புக் தன்னதாம்படி தோன்ற தாமரைக்கண் - தாமரைப்போலே சிவந்த திருக்கண்களை யுடையனாய், என்னம்மான் - என்னைப் பெறப்பெறாகப் பெற்றானாய்க் கொண்டு எனக்கு ஸ்வாமியானவனாய், அவ்வளவன்றியே, என்னெஞ்சத்து-என் னெஞ்சுக்குள், எப்பொழுதும் - எப்போதும், நிலைபேரான்-நின்றநிலை பேரானாய், எம்பெருமான்-என்பக்கலிலே நிலைபெறுகையாலேஸர்வாதி களாய், எனக்கு உபகரிக்கைக்காக, மலை மலைபோலேயிருக்கிற, மாடம்- மர்டங்களை யுடைய, வாட்டாறு - திருவாட்டாற்றிலே, அரவணைமே லான் - திருவரவணையின்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனாய்; ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களை, மதம்மிக்க-மததாலேமிக்கு, கொலை-கொலையிலே) உட்புக்கமான, யானை-குலையாபீடத்தை, மருப்பொசித்தான்-ஸ்ருங்க பங்கம் பண்ணினுப்போலே என்னருபவ விரோதியை யழித்தவனு டைய, குரை-வீரக்கழலில் தவநியையுடைய, கழல்கள் - திருவடிகளை குறுகினம்-கூடப்பெற்றோம். (சு)

கருஉ திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, தலைமேல வ்யாக்யாரம்.

ஆறு :—(தலைமேல) திருவடிகளை யென் தலைமேலே வைத் தருளினான், அழகிய திருக்கண்களாலே யென்னைக் குளிரப்பார்த் தருளாவின்றான், ஒருக்காலு மென்னெஞ்சில் நின்றும் நிலைபேரான், இங்ஙனே அவன்திருவடிகளை நாம் குறுகப்பெற்றோ மென்கிறார்.

சுடு - அவ ;—திருவாட்டாற்றிலே ஸந்திதிபண்ணி யென்னை ஸர்வதோமுகமாக விடலாட்டாதவனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டப் பெற்றோமென்கிறார்.

(தலைமேலதாளிணைகள்) “ நின்செம்மா பாதபற்புத் தலை சேர்த்து ” என்றும் “ பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய் ” என்றும் நான் பார்த்தித்தபடியே, அழகிய திருவடிகளாலே தலை அலங்கார மாகப் பண்ணினான்.

(தாமரைக்கணென்னம்மான்) என்முன்னேநின்று குளிர நோக்கி “ஜிதம்” என்னப்பண்ணாவின்றான். (நிலைபேரானென்னெஞ் சத்து) நெஞ்சவிட்டுப்பேராதே நின்றாய்த்து இதெல்லாம் செய் கிறது. ஸௌபரி ஐம்பதுவடிவு கொண்டாப்போலே, இவன் தன்னை யறுபவிக்க நாராவநம் கொள்ளுமாபோலே, அவன்றா னிவரை யறுபவிக்க அநேகவிக்காஹம் கொள்ளாவின்றான். (எப்பொழுதும்) “ எப்பொழுதும்நான் திங்களாண்டிழிழி ” என்று தன்னை யறுப விக்கைக்கு நான் பாரித்த துறைகளடையக் கைக்கொண்டான். ஸர்வஸத்தியோகமடையக் காட்டாவின்றான். என்னெஞ்சிலேகிற்பது, அப்படியே கண்ணுக்கிலக்காம்படி முன்னேநிற்பது, திருவடிகளைத் தலைமேலே வைப்பதாகிற விதெல்லாம் ஒருக்காலேசெய்யாவின்றான்.

(எம்பெருமான்) உடைமை உடையவனைப் பெற்றாவிருத்தமா போலன்றிறே, உடையவன் உடைமையைப் பெற்றாவிருத்தமாபடி. (மலையித்யாதி) மலைகளைப் புடைபடத் துளைத்து நெருங்கவைக்காப் போலே யிருக்கிற மாடங்களையுடைத்தான திருவாட்டாற்றிலே திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளார் தருளினவன் இத்தால - ப்ராப்யவஸ்துவைச் சொல்லுகிறது, பர்யங்க விதையாநிற் சொல்லு கிறபடியே,

(மதயித்யாதி) அறுபவவிரோதிக ளடங்கலும் குவலயாபிடம் பட்டது பரிமித்தனை. அவனிவன் விரோதையைப்போக்க இவனுக்

திருவாய்மொழி, சுரூப, சூத்திர, எ-பா, குரைகழல் வ்யாக்யாநம். ௧௫௩.

கறுபவத்திலே யந்வயம். (குரைகழல்கள் குறுகினம்) ஆபரண
வொலி செவிப்படாநின்றது. “தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்
ஞநங்கால மின்னம்குறுகாதோ” என்று ப்ரார்த்தித்தது பெற்
றோம். (சு)

ஏழாம்பாட்டு.

குரைகழல்கள்துறுகினம் நங்கோவிந்தன்குடிக்கொண்டான் *
திரைகுழவுகடல்புடைகுழ தென்னாட்டேத்திலதமன்* வரைகுழவு
மணிமாட வாட்டாற்றான்மலரடிமேல் * விரைகுழவுநுந்துளப
மெய் நின்றுகமழுமே. (எ)

ப:—அநந்தரம், தான் ஸம்ஸ்லேஷித்ததுக் கடையாளந் தோன்
றும்படி ஆஸ்ரித ஸுலபனா! க்ருஷ்ணன்ரு நென்னெஞ்சிலே பூர்ண
மாக விருந்தா நென்கிறார். (எ)

(இ - எ.) குரை - விலக்ஷணமான, கழல்கள் - திருவடிகளை, குறுகி
னம்-குறுகப்பெற்றோம், “நிலைபோன்” என்கிறபடியே, நம்-நமக்கு
பவ்யனான, கோவிந்தன் - க்ருஷ்ணனானான், பரிபூர்ணமாக, கம்நெஞ்
சை குடி - குடியிருப்பாக, கொண்டான் - ஸ்வீகரித்தான்; அத்தாலே,
திரை-நிறைகள், குழவு-திரளத்திரண்ட. கடல்-கடலாலே, புடை-பரி
ஸரத்திலே. குழ்-குழப்பட்டு. தென்னாடு-தென்னாட்டுக்கு, திலதமன்ன-
திலதம்போலே யிருப்பதாய், வரைகுழவு - மலைகள் திரளவிருந்தாப்
போலே யிருக்கிற, மணிமாடம் - மணிமயமான மாடங்களை யுடைய,
வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றி லெழுந்தருளி யிருக்கிறவனுடைய,
மலரடிமேல் - வீசவிதபத்மம்போலே நிரதிசயபோக்யமான திருவடி
களின்மேலே. விரை - பரிமளங்கள், குழவு - திரண்டு, நறந்துளபம் -
கமழுகிற திருத்துழாயானது, மெய்கின்ற-என் சரீரத்திலே ஸத்திர
மாகநின்று, கமழு - கந்தியாநின்றது. (எ)

ஆறு;—(குரைகழல்கள்) இப்படி நெஞ்சே நாம் குரைகழல்கள்
குறுகினம், நங்கோவிந்தன் ஸ பரிக்கரஹமாகவந்து என்னுள்ளே புருந்
தருகிறான். இதுக்கடையாள மென்னென்னில்; வாட்டாற்றான்
த்குழவுகள் திருத்துழாய் என்னுடம்பெல்லாம் கமழ்கிறபடி பாரா
யென்கிறார். (எ)

கருசு திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௬-தி, ௮-பா, மெய்நின்றவ்யாக்யாரம்.

௬-௮வ; -- “குறுகினம்” என்ற விதென்கொண்டறிவ தென்னில்; பார்க்கலாகாதோ உடம்பு கோயிற்காந்து நாறுகிறபடி யென்றார்.

(குரைகழல்கள் குறுகினம்) அணித்தென்னு மித்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறேனல்லேன், கிட்டினேம். (நங்கோலிந்தன்) ஆஸரி தர்க்கு ஸ்வம்மாக ப்ரஸித்தனான க்ருஷ்ணன். (கோலிந்தன் குடி கொண்டான்) (க) “அரவத்தமளியினோடு மழகியபாற்கடலோடு மரவிர்த்தப்பாவையும் தானும் கம்படி வந்துபுகுந்து” என்கிறபடியே- திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியோடுங் கூடக் காணு மிவர் நெஞ்சிலே புகுந்தது.

(திரையித்யாதி) திரைமிக்கிருந்துள்ள கடலாலே சுறறும் சூழப்பட்டிருப்பதாய். தென்னாட்டுக்கொரு திலகம்போலையாய், மலைகளை நெருங்கவைத்தாப்போலே மணிமயமான மாடங்களை யுடைத்தான திருவாட்டாற்றைக் கலவிறுக்கையாகவுடைய ஸர் வேஸ்வரனுடைய. (மலரடிமேல்) செவ்வி, குளிர்த்தி, பரிமளங் களையுடைத்தான திருவடிகளின்மேலே, பரிமளம் மிக்கிருந்துள்ள திருத்தழாயானது. (மெய்நின்றகமழுமே) என்னுடம்பு நிரந்தர மாக நாரூறினதது.

“அன்றிமற்றோருபாயம்” என்று தோழிசொல்லியும் “வெறி கொள் துழாய்மலர்நாறும்” என்று தாயார் சொல்லியும் போந்த விது, தன்வாயாலே சொல்லும்படியாய்த்து. (மெய்நின்றகமழுமே) என்வார்த்தை பறியவேணுமாய்க் கென்னுடம்பை மோந்து பார்க்க மாட்டிகோளோ; (௭)

எட்டாம்பாட்டு.

மெய்நின்றகமழ்துளப லீரையேறுதிருமுடியன் * கைகின்ற சக்கரத்தன் கருதுமிடம்பொருதுபுனல் * மைகின்றவரைபோலுந் திருவுருவவாட்டாற்றிற்கு * என்னன்றிசேய்தேனுவென் னெஞ்சில் திகழ்வதுவே. (௮)

திருவாய்மொழி; ௧௦-ப,௬-தி,அ-பா,மெய்நின்றவ்யாக்பாநம்; ௧௫௫

ப:—அநந்தரம், நிரதிசயபோக்யமான வடிவோடே யென்னெஞ்
சிலேபுகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகக்கு அவனுக்கென்ன நன்மை செய்தே
னென்கிறார். (அ)

(இ - ள்.) மெய்நின்ற - திருமேனி முழுக்கநின்ற. கமழ்துளபம் -
பரிமளத்தைப் பண்ணுகிற திருத்துழாயினுடைய, விரை-ஸௌரப்யம்,
ஏறு - அதிசயித்துவருகிற. திருமுடியன் - திருமுடியை யுடையனாய்,
கருதுமிடம் - திருவுள்ளத்தில் நினைத்தவிடத்திலேபோய். பொருது -
பொருது, கைநிந்த-(௧) 'நாபிவாஸு-ஐஜமாஜி-ராமபாஸ்யம்ஜகாம்'
என்னுமாபோலே மீண்டு திருக்கையிலேசின்ற, சக்கரத்தன் - திரு
வாழியையுடையனாய் புனல்-ஸமூத்ராஜலம்போலே,நின்ற-ஸத்திரமான,
மை - கருமையை யுடைத்தான, வரைபோலும் - மலைபோலே, திரு
வுருவ - உருமிக்கவழிகிய வடிவையுடையனாய்க் கொண்டு, வாட்டாற்
றாற்கு - திருவாட்டாற்றிலே ஸுலபனாவனுக்கு, (உ) 'நாவண
நொலய-ஹ்ருதழ் - ராவணேநோபயம்ஹ்ருதம்'' என்று - ப்ராண
நொருக்ஷையாக வடிமைசெய்த பெரியவுடையாரைப் போலவும்;
(ங) 'உஜ்ஜ்வலீதா - க்ருஷ்டாஸீதா'' என்ற திருவடியைப்போல
வும், என்னன்றி - என்ன நன்மை, செய்தேனா - கனக்குச் செய்தே
னாக, என்னெஞ்சில் திகழ்வது - என்னெஞ்சிலே புகுந்து உஜ்ஜ்வலனா
கிறது. (அ)

ஆறா;—(மெய்நின்ற) திருத்துழாய் தொடக்கமாக வபர்யந்த
போக்யங்கையுடையனாய், ஸ்வேச்சாநுவிதாயி ஸ்வரூபஸ்த்திதி
ப்ரவ்ருத்திக திவ்யாயுதோபேதனாய், நிரவதிக ஸௌந்தர்ய விஸிஷ்
டனாயி நந்த வாட்டாற்றாற்கு நானென்ன வநுகூல வ்ருத்திபண்
ணினேனாகக்கொண்டு தானென்னுள்ளே புகுந்து திகழுகிறதென்
கிறார். (அ)

ஸடு அவ:—அத்யந்தவிலக்ஷணானவன் திருவாட்டாற்றிலே
வந்து ஸுலபனாய் என் ஹ்ருதயத்திலேவந்து புகுந்து உஜ்ஜ்வலனா
கைக்கு நானென்ன நன்மைசெய்தே நென்கிறார்.

திருவாய்மொழி,க-ப,க-தி, க-பா, திசுழ்கின்ற வ்யாக்யாநம். கருள

யோஜயித்வா஽ரமேண] அவனை யிளைப்போடே கூட்டினார், தாம் புகழீழாடே கூடினார். [மமநஸிதிவிஸாலம்ஹுயிதூ -ககநமதிவிஸாலம்லங்கயித்வா] நடுவிடைவெளி பெருத்திருக்கிற வாகாசத்தை வருத்தமறக்கடந்தார். [சுரஸு-ஹு-ந-ஹி - அர்க்கஸு-ஹி:] அதுசெய்தபடி ஆதித்யபுத்ரானென்று தோற்றம்படியாயிருந்தது. உதயகிரியிலே தோற்றினால் பின்பு அஸ்தமித்து நிற்கக்காணுமித்தனையிமே. [ராஸிவாஸு-ஹி-மாரி-ராமபார்ஸ்வம்ஜகாம] பெருமானைப் பிரிந்தபடியாலே வந்து கிட்டவதும்;செய்தோமென்று தோற்றம்படி, மதிக்கவொன்றுசெய்து வாராமையாலே, நேர்கொடு நேர் முன்னிற்கமாட்டாதே பெருமானாகே போய்நின்றார்; பையல் தலையைப் பிடுங்கிக் கொடுவந்து திருவடிகளிலே யிடப்பெறாத நாம் என்சொல்லிமுன்னே நிற்பதென்று பெருமானாகேவந்துகின்றார்.

(புனல்த்யாதி) புனல்போலவும் மைபோலவும் நின்றவரை போலவு மிருக்கிறவென்னுதல், மைமாறாக வரைபோலேயென்னுதல், வாட்டாற்றாற்றென்று - பூஜாவாசியன்று, வாட்டாற்றானுக் கென்றபடி. (என்னென்றிசெய்தேனா) என்ன நன்மை செய்தேனாக. பெரியவுடையாரைப்போலே தடையோடே முடிந்தேனோ, திருவடியைப்போலே (க) “ஐஷ்டாஸீதா - த்ருஷ்டாஸீதா” என்று வந்தேனோ.

அன்றியே, தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம்பண்ணினேனும் படி விஹிதகர்மங்களை யநுவர்த்தித்தேனோ, என்னநன்மை செய்தேனாக, என்னெஞ்சிலே புகுந்தபின்பு பெறப்போறு பெற்றாப்போலே விளங்குகின்றான். ஐஸ்வர்ய ஸூசகமானதாரது, நினைத்ததுசெய்து தலைக்கட்டவல்ல பரிசுரமது, வடிவமுதது, இப்படி துறைதோறும் தலைமைபெறும்படி யிருக்கிறவன் என்னெஞ்சிலே புகுந்து பெறப்பெறுபெற்றானாயிராகின்றான். (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

திசுழ்கின்றதிருமார்பில் திருமங்கைதன்னோமே * திகழ்கின்ற திருமாலார் சேர்விடந்தண்வாட்டாறு * புகழ்நின்றபுள்ளர்திப்போராகரகர்துலங்கேத்தான் * இகழ்வின்றியென்னெஞ்சத் தேப்பொழுதும்பிரியானே. (க)

கருஅ திருவாய்மொழி, ௧0-ப, ௬-தி, ௬-பா, திகழ்கின்றவ்யாச்யானம்.

ப:—அநந்தரம், ஸ்ரியப்பதியாய்க் கொண்டு திருவாட்டாற்றிலே நின்றவன், என்னெஞ்சை யொருக்காலும் பிரிகிறிலெனென்கிறார்.

(இ - ன்) திகழ்கின்ற திருமார்பில் - ஸ்வரபாவிகமாக விளங்குகிற திருமார்பில், திருமங்கைதன்னோடும் - நிய்யெனவா ஸ்வபாவையான லக்ஷ்மியோடேகூட, திகழ்கின்ற திருமாலார் - விளங்குகிற ஸ்ரியப்பதியானவன், சேர்விடம்-தான் நிய்யவாஸம்பண்ணுகிறவிடம், தன்-ஸ்ரம்ஹரமான வாட்டாறு-திருவாட்டாறு, (௧) “ ஓரவஸஸவா - தாஸஸ்ஸகா ” என்கிறபடியே, புகழ்கின்ற - சேஷத்தவகீர்க்கிக்கு வாஸஸ்த்தாநமான, புள் - பெரியதிருவடியை, ஊர்தி-நடத்துவானாய், இவ்வாஹந பலத்தாலே, போர் - புத்தோத்பலரான, அரக்கர் - ராக்ஷஸருடைய, குலம் - திரளை, கெடுத்தான்-நசிப்பித்தவன். என்னெஞ்சத்து-ஹேயமானவென்னெஞ்சிலே, இகழ்வின்றி-ஒரு அநாதரமின்றியே, எப்பொழுதும்-ஸ்ரவகாலமும், பிரியான்-பிரிகிறிலன். (௧)

ஆறு:—(திகழ்கின்ற) தனக்கு திவ்யமஹிஷி-ஸர்வலோகேஸ்வரியான பெரியசீராட்டி; சேர்விடம் திருவாட்டாறு; தன் திருவடிகளில் கைங்கர்யைகரத்தவனே புகழாகவுடையனாயிருந்த பெரிய திருவடி - தனக்கு திவ்யவாஹமும் ஆஸ்ரிதவிபோதி நிரஸங்காபகரணமும்; இவ்வனே யிருந்து வையத்து, என்னுடைய நிகர்வுத் தைப் பார்த்து என்னையிகழாதே ஒருகூணமெண்ணைப் பிரியில் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவத்தை யுடையனாய்க்கொண்டு என்னெஞ்சினுள்ளே புகுந்திருந்தருளினான்; ஒருவனுடைய குணவத்தை யிருக்கும்படியேயிதுவென்கிறார். (௧)

௪0 - அவ;—அக்யந்தம் பூர்ணான தானிகழாதே பொன் மங்லஸை ஸர்வகாலமும் விடுகிறிலன், ஒருவனுடைய வ்யாபேஷஹமே! என்று ப்ரீதராகிறார்.

(திகழ்கின்றவித்யாதி) வெறுப்புறக்கிலே விளங்கா சின்றுள்ள திருமார்விலே யெழுந்தருளியிருக்கிற பெரிய சீராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியழகாலும் விளங்கா சின்றுள்ள ஸ்ரியப்பதியானவன். அல்லாதாரையும் ஸ்ரீமான்களென்று சொல்லுமிதே ஓரபசாரிகமாக, அப்படியல்ல விக்கு; * திருமங்கை தன்னோடும் திகழ்கை

திருவாய்மொழி, க0-ப, சு-தி, க0-பா, பிரியாது வ்யாக்யாநம். கடுக
யாலே ஸ்ரிய:பதியென்று பேரையுடையவன். இந்த ரோபமு மொரு
ப்ராயோஜநமில்லே; திருமாலானவனென்றபடி; ‘‘ புள்ளூர்தி’’ என்
றவோபாதி.

(சேர்விடம் தண்வட்டாறு) ஸ்ரிய:பதித்வத்தோபாதியும்
போருமாய்த்து அவ்ஞரை யிருப்பிடமாகவுடையனா யிருக்கிறவது
வும். (புகழித்யாதி) புகழெல்லாம் தன்பக்கலிலே கிடக்கும்படி
யிருக்கிற பெரியதிருவடி-வாஹும். புகழடங்கலும் கிடப்பது அவன்
பக்கலிலே; அத்தையுடையனென்கிற விதுவே யிவனுக்கேற்றம்.
(போரித்யாதி) செவ்வைப் பூசலிலே ராக்ஷஸஜாதியைக் குலமாக
முடித்தான்.

(இகழ்வித்யாதி) ‘‘ ஸம்ஸாரி’’ என்று பிற்காலியாதே, ஒரு
கார்யப்பாட்டாலே செய்தானாய், பின்பு விட்டுக் கைப்பிடிக்கையன்
றிக்கே ஸர்வகாலமும் விடுகிறிலன். பித்தோபஹதர் சந்தரபங்கத்தி
னின்தும் கைவாங்கமாட்டாதாப்போலே, க்ஷணகாலமும் பிரிய
மாட்டுகிறிலன். (க)

பத்தாம்பாட்டு.

பிரியாதாட்செய்யென்றுபிறப்பறுத்தாளறக்கொண்டான்* அரி
யாதியிரணியணையர்கங்கீண்டானன்று* பெரியார்க்காட்டப்பட்டக்காற்
பெறுதபயன்பெறுமாறு* வரிவாள்வாயரவணைமேல்வாட்டாற்றான்
காட்டினனே. (கா)

ப:—அந்தரம். பெரியவர்கள் எதிர்த்தலையில் சிறுமைபாராதே
அந்தரத்திலே யுபகரிப்பாரென்னு மித்தை யெனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தா
னென்கிறார்.

(இ-ள்.) பிரியாது-யாவதாத்மபாவி பிரியாதே, ஆட்செய்-அடிமை
செய், என்று-என்றுசொல்லி, பிறப்பு - அதுக்கு விரோதியான ஜந்ம
ஸம்பந்தத்தை, அறுத்து - அறுத்து, அற மிகவும், ஆட்கொண்டான் -
அடிமைகொண்டவனாய், அன்று - பெற்றதமப்படுவே ப்ரஹ்லாத னீடு
பட்டவனன்று, அரியாடு-நரவிறும்மாய், இரணியணை-ஹிரண்யனுடைய,
ஆகம் - சரீரத்தை, கீண்டான் - பிளந்தவனாய், வரி-வரியையும், வான்-
ஒளியையுமுடைத்தாய், வாய்-பஹுமுகமான, அரவணைமேல் - திரு

கக0 திருவாய்மொழி,க0-ப, சு-தி, க0-பா, பிரியாது வ்யாக்யாநம்.

வரவணையின்மேலே, வாட்டாற்றான்-திருவாட்டாற்றிலே கண்வளர்ந் தருளுகிறவன். பெரியார்க்கு - பெரியவர்களுக்கு, ஆட்பட்டக்கால்- அடிமைப்பட்டால். பெருத-பெறுதற்கரிதானபயன் ப்ரபோஜனங்களை யும், பெறுமாறு-பெறும் ப்ரகாரத்தை, காட்டினன்-காட்டினான். (க0)

ஆறு;—(பிரியாது) இனியொருகாலமும் தன்னைப் பிரியாதே ஸர்வசேஷ வ்ருத்தியையும் பண்ணென்றுகொண்டு என்னை யநந் யார்ஹஸேஷமாகச் கொண்டானின்று; ஆரியாகி யிரணியனை யாகங் கிண்டானன்று; பெரியார், தங்களை யாஸ்ரயித்தவர்களுடைய சிறு மையும் கொடுக்கப்படுகிற பொருளின் சீர்மையும் பாராதித, அவர் களுக்கு “இனியில்லை” என்னும் சீரிய பொருளைக் கொடுப்பா ரென்னுமிடம், வரிவான் வாயரவணைமேல் வாட்டாற்றான் என்பக்க விலே காட்டியருளினு நென்கிறார். (க0)

சு0-அவ;—மஹாபுருஷர்களை யடைந்தால் எகிர்த்தலை பாரா தே தங்கள் தரத்தைக் கொடுப்பார்களென்னு மிவ்வர்த்தத்தை, திரு வாட்டாற்றில் நாயனரென் பக்கவிலே காட்டினு ரென்கிறார்.

(பிரியாதித்யாதி) நமக்குப் பிரியாதே யடிமைசெய் வென்றநு ளிச் செய்து, விரோதியையும் போக்கி, நிக்ய கைங்கர்யத்தையும் கொண்டான். “எனக்கே யாட்செய்” என்னலென்று நினைந்து காம் * எம்மாவீட்டிலே ப்ரார்த்தித்தபடியே செய்தான், (க) “இந் தின்ற நீர்மை யினியாமுறமை” என்று * பொய்த்தின்றநூனத்தி லிபே ஷித்தபடியே பிறப்பறுத்தான். “தனக்கேயாக” என்று * எம்மா வீட்டிலே ப்ரார்த்தித்தபடியே ஆளறக்கொண்டான்.

(அரியாகியித்யாதி) இதுக்கு முன்பே தமக்குப் பண்ணிற்றே ருபகாரத்தைச் சொல்லுகிறார். (அரியாகி) மதீகாவிர்த்தபாய் ஹிரண்யனுடைய முருட்டிலே அநாயாசை யுபரித்தான். (அன்றி) அன்றப்படி செய்தான்; இன்றிப்படி செய்தான் (உ) “புதுபகாரித் தி லோவஉ - க்ரியதாமிதிமாவத” என்கிறபடியே என் விரோதியைப் போக்கி நிக்ய கைங்கர்யத்தைக் கொண்டான். “முகர்பே கூவிப் பணிகொளளாய்” என்றிறே யிவர் ப்ரார்த்தித்தது.

(பெரியாரித்யாதி) மஹாபுருஷ ஸைம்ஸ்ரயணத்தாலே தான்பு மான ப்ரபோஜனத்தைப் பெறுவார்களென்னு மர்த்தத்தை, வரி

திருவாய்மொழி, க0-ப, சு-தி, சுசு-பா, காட்டி வ்யாக்யாநம், கசுசு

(பெரியாரித்யாதி) மஹாபுருஷ ஸமாஸ்ரயணத்தாலே தூர்லப
மாண ப்ரயோஜகத்தைப் பெறுவார்களென்னு மர்த்தத்தை, வரி
வாள்வா யாவணைமேல் வாட்டாற்றான் என்பக்கலிலே காட்டினான்.
(க)[பிஹா.சூ.நாஸாஸ்யபிஹா]—வெவெக்ர நெவாவலீடி.தி
டி.உ.உ.தொவி—மஹாத்மநாம்ஸம்ஸ்ரயமப்யுபேதோ நைவாவஸீத
த்யதிதூர்க்கதோபி] மஹாபுருஷ ஸமாஸ்ரயணம்பண்ணினால், பின்
னை அவர்கள், கொள்ளுகிறவன் சிறுமைபார்த்தல் கொடுக்கிறதின்
பெருமைபார்த்தல் செய்யாதே கொடுப்பார்களென்று இங்ஙனேநாட்
டிலே யொன்றுண்டு ; அதனை யென்பக்கலிலே காட்டினான். ப்ரஹ்
லாதாதிசளைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக் கொண்டானே. (க0)

பதினென்றும்பாட்டு.

காட்டித்தன்களைகழல்கள்கடுநாகம்புகலொழித்த* வாட்டாற்
றெம்பெருமானைவளங்குருகூர்ச்சடகோபன் * பாட்டாயதமிழ்மலை
யாயிரத்துளிப்பத்துங்கேட்டு* ஆரார்வானவார்களசெவிக்கினியசெஞ்
சொல்லே. (கக)

ப:—அநந்தரம், இத்திருவாய் மொழிக்குப் பலமாக விதினுடைய
நித்யஸூரி போக்யதையை யருளிச்செய்கிறார்.

(இ - ள்.) தன்களைகழல்கள் - நிரதிரயபோக்யமாம்படி ஸுப்தோத்
தரமான வீரக்கழலையுடைய தன்திருவடிகளை காட்டி - காட்டி, கடு -
துஸ்ஸஹமான, நாகம்புகல் - ஸம்ஸாரநிரய ப்ரவேஸத்தை, ஒழித்த -
ஒழித்த, வாட்டாறு - திருவாட்டாற்றில், எம்பெருமானை ஸ்வாமியான
வனைப்பற்றி, வளம் - அழகிய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிரவாஹகரான,
சடகோபன்-ஆழ்வாருடைய. பாட்டாய-பாட்டாயிருக்கிற, தமிழ்மலை,
தமிழ்க்கொடையரன, ஆயிரத்துள்-ஆயிரத்துள், செவிக்கினிய-செவிக்கு
மதுரமாய், செஞ்சொல்-கரணத்ரயமும் ஏகரூபமாகையாலே செவ்விய
சொல்லாயிருக்கிற இப்பத்தும்-இவைபத்தையும், வானவர்கள் - நித்ய
ஸூரிகள், கேட்டாரார்-கேட்டு ஒருக்காலும் த்ருப்தராகார்.

இது கலிவிருத்தம். தாழிசையுமாம். (கக)

ஆறு:—(காட்டி) * அயர்வறுமமரர்க ளித்திருவாய்மொழி
யைக் கேட்டா லென்படுவாரே வென்கிறார், (கக)

ககஉ திருவாய்மொழி, க0-ப சு-தி, கக-பா, காட்டி வ்யாக்யாநம்.

ஈ0-அவ;—சிகமச்சிந், இத்திருவாய்மொழியை யநுபவிக்க வுரியார் நித்பஸூரிகளென்கிறார்.

(காட்டித்தன்கனைகழல்கள்) சிர்ஹேதுகமாகத் தன் ஸ்வரூப ரூபகுண விபூதிகளை ப்ரகாசிப்பிச்சுற வடிவைக்காட்டி. (கநீநரகம் புகலொழித்த) “இந்நின்றநீர்மையினிபாமுறாமை” என்று அபேக்ஷித்தபடியே செய்தானாய்த்து. அறிவுடையார்க்குப் பொறுக்க வெண்ணாத நரகம் ஸம்ஸாரமிதே. (வளம்) அழகியதான திரு நகரியைத் தம்மதாக வுடையரான வாழ்வார்.

(பாட்டாயவித்யாதி) (க) “வா0000மயெவயபாட்டி-பாட் யேகேயேசமதுரம்” என்கிறபடியே இசையிலே புணர்ப்புண்ட திரு வாய்மொழி யாயிரத்திலும் இப்பத்தையும் கேட்டு. (ஆரார்வான வர்கள்) இத்தைச் சொல்லக்கேளாநின்றால் “இன்னம்சொல், இன் னம்சொல்” என்னுமித்தனைபோக்கி, கேட்ட அம்சத்தாலே த்ருப்கிபிறவார்க ளாய்த்து; பகவத்குணங்களை யநுபவித்த, அதுக் குப் போக்குவிகைக்குப் பாசுரமின்றிக்கே விம்மல் பொருமலாய்ப் படுகிறவர்கள், இப்பாசுரம் கேட்டால் விடார்களிறே, அதுக்கு ஹேதுவென், அவனுடைய சீலகுணநுபவம் பண்ணியோவென் னில்; இப்பாசுரத்துக்குத் தோற்றென்கிறார்.

(சேவிக்கினிய) (உ) “ஸ0ஸு0வெயபாட்டி = ஸம்ஸாரவேமது ரம்” என்கிறபடியே செவிவழியேபுக்கு நெஞ்சுக் கினிதாகை யன் றிக்கே, செவிப்பட்டபோதே பிடித்து ரஸிக்கையாலே; அதுக்கடி யென்னென்னில் (சேஞ்சொல்லே) நினைவும் சொலவும் செயலு மொருபடிப்பட்ட டிருக்கையாலே; “சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும் தேவபிரானையே” என்றோ, “செந்தமிழ்ப்பத்தும்” என்றாரிறே இவர்தாமே.

பத்தாம்பத்து ஆறந் திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதோமாநுஜாயநம் :

ஏழாந்திருவாய்மொழி—சேஞ்சோல் - ப்ரவேஸங்கள்.

ஆறு:—(சேஞ்சோற்கவிகாள்) தான் சொன்னபடியே செய்யக் கடவனாகச் சமைந்துகொண்டு தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே புருந்தருளின வெம்பெருமான் தம்மோடுகலந்த கலவியாலே தமக்குப் பிறந்த நிரவதிக பரித்யதிசயத்தாலே.

ப:—ஏழாந் திருவாய்மொழியில், கீழிவர்க்குப் பரமபதத்தைக் கொடுக்கையிலே யுச்சயோகித்த ஸர்வேஸ்வரன் இவர் முடியிலே திருவடிகளை வைத்துத் திருவுள்ளத்திலே பூர்ணமாகப் புருந்திருந்து, “விரைகுழுவநுத்துளவம் மெய்சின்றுகமழும்” என்னும்படி திருமேனி முழுக்கத் திருத்தழாய் பரிமளமாம்படியாக விவருடைய கரீரத்தோடு அந்தக்கரணத்தோடு மற்றுமுள்ள வலயவங்கனோடு வாகியற அத்யபிரிவிஷ்டன யாதரிக்கிறபடியைக் கண்டு, இவ்வாத்ராதிசயத்துக்கு ஹேதுவான வலனுடைய ஆஸ்ரித விஷயமான வபிரிவேசத்தையும், அதிசயிதபோக்யத்வத்தையும், ஆஸ்ரிததேஹத்திலாதரத்தையும், அகிலத்யந்தாபிரிவேசத்தையும், ரவிகத்வத்தையும், ஸர்வாதிகத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதார்த்த தேசவாஸத்தையும், ஸர்வப்ரகார ஸம்ஸ்லேஷத்தையும், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஹேதுத்வத்தையும், அபேக்ஷாபராதீகத்வத்தையு மநுஸந்தித்து, எவம்விதஞ் ஸர்வேஸ்வரனுடைய வாத்ராதிசயமிருந்தபடியால், தாம் “இனியாமுருமை” என்று தாமுபேக்ஷித்த தேஹாதிகளையும் விளம்பமறக்கொண்டு போவாரைப்போலே யிராசின்றது; அஸத்திரமாய், தோஷபூயிஷ்ட்டமானையாலே அபுருஷார்த்தமாய், அநுபவ விரோதியானையாலே அஃபரிமதமாயிருக்கிற வித்தை நம்பக்கலாதரத்தாலே விரும்பாநின்றான். இக்கை யறிவித்தும் நாமவநையர்க்கித்தும் விடுவித்துக் கொள்ளுவோமென்று தெற்கில் திருமலையிலே யவனை யபேக்ஷிக்க, அதுக்காகவான் நிவர்த்திப்பிக்கையிலே உக்யுத்தனும்படியைக் கண்டு ஹ்ருஷ்டராகிறார் *

௩௫. அவ:—“விதிவகையே” என்கிறபடியே அவன் தம்மைக் குறித்த பரதந்தரனய நிற்கிறபடியை யநுஸந்தித்தார். அவ்வதியாலே “விரைகுழுவ நுத்துளவம் மெய்சின்று கமழும்” என்றும், “தலைமேல் தாளிணைகள்” என்றும், அவன் தன் திருமேனியோடே புருந்து கலந்தபடியைப் பேசினார் ;

சகச திருவாய்மொழி, ௧௩-ப, ௭-தி, செஞ்சொல் ப்ரவேஸங்கள்.

தம்மோடேவந்து கலந்து தம்மைக்குறித்துப் பரதந்தரனாய் திருமேனியை விடமாட்டாதே அவன் பண்ணுகிற வபிசிவேசத் தைக் கண்டு; “இந்நின்ற நீர்மை யினியாமுறமை” என்று நாமடியிலே யர்த்திக்கச் செய்தபுதும் இங்கு நம்மைவைத்தது ஒருகாரய புத்தயாவாகாதே யென்றிருந்தோம்; அதாவது - இப்பரபந்தம் தலைக்கட்டுவித்துக் கொள்ளுகையிறே; அது அவ்வளவிலன்றிக்கே நம்முடம்பு விரும்பி விடமாட்டாமையாலே யாயிருந்தது; இவன் வெறுமுடம்பனு யிருந்தான்.

“கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகபென்று வ்யாஜமாதாம், ஆறு ஷங்கிகபலமாய் வந்ததத்தனை, இதுவே யிவனுக்கு நினைவு” என்று பார்த்தார்; “இவனிலவ்வுடம்பை விரும்புகிறது நம்பக்கலாதாகத் தாலேயிறே, இப்படி நம்மை விரும்பின விவ்வளவிலே நம்மபே ஷிதம் செய்வித்துக்கொள்ளுவோம்” என்று பார்த்து, “தேவர் திருவுள்ளத்திலோடுகிறதென்” என்றார்; “நானுடம்பனுயே வேறென்றறியாமல் படுகிறபாடன்றே, மற்றுண்டோ” என்றான்; “அங்கடுவெண்ணுது, தேவரிதில் பண்ணியருளுகிற விருப்பத்தைத் தவிரவேணும்” என்று விண்ணப்பம் செய்ய; இவர் விலக்கினது மிகவுமவனுக் கபிசிவேசத்துக்குட லாய்க்கு; தந்தாமைக்கொண் டருமைப்படுத்துவார்களிறே மேல்விழுதைக்காக, அதுபோலே யாய்த்து.

இப்படி இவனிடிலே பண்ணுகிற ஆதரத்தைக்கண்டு. “இவ னுடைய வபிசிவேச மிருந்தபடியால் இவ்வுடம்போடே நம்மைக் கொடுபோக நினைத்திருக்கிறுன்போலே யிருந்தது, அப்படிசெய்த போது இஸ்ஸம்ஸாரம் நமக்கு நித்யமாய்விடும், இங்கேயிருந்து இதுக்கொரு முடிவு கண்டு தாமத்தை யிழந்தாமா மித்தனை, இத்தைக் கழித்துக் கொள்ளவேணும்” என்று பார்த்தார்;

“என் பக்கல்பண்ணின வபிசிவேசமாகில் இத்தை விருப்பு கைக்கடி, எனக்கிது அநபிமதம், தேவநயிதில்பண்ணுகிற விருப் பத்தைத் தவிரவேணும்” என்ன; “நீரும்முடைய வுத்தேதர்யத் தை விடாதவோபாதி நாமும் நம்முத்தேதர்யத்தை விடுவதேதாமா” என்ன; “இவனிப்படி விரும்புகிறது இதுனுடைய கோஷதர்யநம் பண்ணுமையிறே. இவனை யிதில் கோஷதர்யத்தைப் பண்ணு

திருவாய்மொழி. க0-ப, எ-தி, க-பா, செஞ்சொல் வ்யாக்யாநம் ககரு
 விப்போம்” என்று பார்த்து, “இதாஹித உபசயாத்மகமாய்
 ஹேயமாயிருப்பதொன்று, விரும்பப்படுமாத்மாவைப்போலே ஏக
 ரூபமாய் விலக்ஷணமாயிருப்ப தொன்றல்ல, இத்தை யுபேக்ஷித்
 த்ருளவேணும்” என்றார்; அதுதானே யிவனுக்கு விருப்பத்துக்
 குடலாய்த்து; அபிமத விஷயத்திலழுக்குகப்ப் பாரைபோலே.

“ஸர்வதா இவன் விடமாட்டானாயிருந்தான், இவன்றன்னைக்
 காற்கட்டியாகிலு மிக்காற்கட்டை யவிழ்த்துக் கொள்ளுவோம்”
 என்று பார்த்து, “இதில்பண்ணுகிற விருப்பத்தை தேவர் தவிர
 வேணும்” என்று சரணம்புக்கார்; இவர்கொன்னபடி செய்ய விழிந்
 தவனாகையாலே தனக்கிடிலே மேன்மை லபேஸகூத செல்லச்செய்
 தேயும் “இவர்க்கிதப்படியுபேக்ஷா விஷயமான பின்பு நாமுமினி
 யித்தை வருந்தி யுபேக்ஷிப்போம்” என்று பார்த்தான்; இவர் பக்
 கல் பாரதந்தர்யத்தாலே இத்தையொழிய வவன்கொடுபோவானா
 யிருந்தான்.

ஆக இப்படியாலே தொடங்கின பாரதந்தர்யத்தை நிகமித்து,
 “ஸர்வரீயந்தாவாய் ஸர்வா திகனான ஸர்வேஸ்வரன், தனக்கு இதிலே
 யுபேகைகூடியும் செல்லாநிற்கச்செய்கே, நாம் ‘இத்தைத்தவிரவே
 ணும்’ என்னத் தவிருவதே?, இதொரு சரீலமிருக்கும்படியே!, இவ்
 விஷயத்தி லொருவருமிழியாதேகொள்ளுங்கோள், இழிந்து நான்
 பட்டதுவேயமையும்” என்று பரீஜிபாகர்ஷத்தாலே பிறர்க்குச்
 சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

முதற்பாட்டு.

செஞ்சொற்கவி காளுயர்காத்தாட் செய்மின்திருமாலிருஞ்சோ
 லை * வஞ்சக்கள்வன்மாமாயன் மாயக்கவியாய்வந்து * என்நெஞ்சு
 முயிருமுள்கலந்து நின்ருரறியாவண்ணம் * என்நெஞ்சுமுயிருமவை
 யுண்டு தானையாகிறிறைந்தானே. (க)

ப:—முதற்பாட்டில், “கவிபாடுவித்துக்கொள்ள” என்றொரு
 வ்யாஜத்தாலே ஈஸ்வரன் தன்பக்கல் பண்ணின வபிரிவேசத்தைக்
 கண்ட ஹர்ஷத்தாலே, தந்தாமை வேண்டியிருப்பா ரிவ்விஷயத்தி
 லுபப்படாமல் ஆத்மாவை நோக்கிக்கொண்டு அடிமைசெய்யுங்கோ
 ளென்று, தாம்பட்டபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

ககக திருவாய்மொழி, க0-ப, எ-தி, க-பா, செஞ்சொல்வ்யாக்யாநம்,

(இ - ள்.) திருமாலிருஞ்சோலை - ஆர்ரிதா நுக்ரஹார்த்தமாக திருமலையிலே ஸந்திவிதனும், அகப்பட்டாருடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்குமிடத்தில், வஞ்சக்கன்வன்-அபஹாரகனென் றறியவொண்ணாத படி வஞ்சித்த பஹரிப்பானும், மாமாயன்-அதுக்கடியாய் எதிர்த்தலையை மதிமயக்கும் அத்யாஸர்யமான ரூபருணைகளை யுடையனுவன், மாயக்கவியாய்-கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையாகிற க்ருத்ரிம வ்யாபாரத்தாலேயுள்ளும், வந்து - காமிருந்த விடத்திலே தான் அபிரிவிஷ்டனாவந்து, உள்ளுறைக்காட்டிவாரைப்போலே, என்னெஞ்சுள்ளும்-என்னெஞ்சுக்குள்ளேயும், உயிருள்ளும் - ஆத்மாவுக்குள்ளேயும், கலந்து-ஒருகீராகக் கலந்து, நின்றார்-பரிஸரவர்த்திகளான லக்ஷ்மீப்ரப்ருதிகளும், அறியாவண்ணம்-அறியாதபடி, அவை-அந்த, என் நெஞ்சும்-நெஞ்சையும், உயிரும் - உயிரையும், பிரித்துக்காணவொண்ணாதபடி, உண்டு-கரவீத்து, அசேதநமான நெஞ்சோபாகி சேதநனுடைய போக்த்தருத்வமும் அஸத்ஸமமாம்படி தானேயாகி-தானே போக்தாவாய்ப் பெறுப்பேறு பெற்று, நிறைந்தான்-அவாப்த ஸமஸ்தகாமனான; செம் - பரயோஜனமில்லாத செவ்வையையுடைத்தாய் ஸ்வயம் பரயோஜனரூபமான, சொல்-சொற்களாலே, கவிதாள்-கவிபாடவல்லவர்களே, உபிர்காத்து-அவன்னைபில் உங்களுடைய வாத்தமாத்மீயங்களகப்படாதபடி காத்துக்கொண்டு, ஆட்செய்மின்-வாசிகமான வடிமை செய்யப் பாருங்கோள்.

அந்நயப்பரயோஜனரா யிழிவார்க்கு ஆத்மாத்மீயங்கள் அவனாலே அபஹ்ருதமாகை அவர்ஜநீயமென்று கருத்து. (க)

ஆறு:—எம்பெருமானைக் கவிபாடுநவநாக்குறிந்து, நீங்க ளவனுக் கடிமைசெய்யுபிடத்தில் உங்க்காறியாகக் காத்துக்கொண்டடிமைசெய்யுங்கோள். அவன் தனக்கடிமை செய்வானா அஸாத்மீயமாம்படி அதிமாத்ர ஸம்ஸ்லேஷத்தையாற்றி பாதிக்கும்; அவர்களுடைய விச்சாது குணமாக வடிமை செய்வித்துக் கொள்ளும் ஸ்வபாவனல்லனே பென்னில்; அவன் பாதிக்கும் ஸ்வபாவனுயிருந்துவைத்தே பாதியாதானிடேயே யிருந்து பொருந்நொரு வஞ்சகன்கிடிகோள். எவ்வனே பென்னில்; என்னையுபகரணமாகக் கொண்டு கவிசொல்லுகை பென்னும் வ்யாஜத்தினாலே பென்னுள்ளே லந்துபுகுந்து, கலந்து; ‘‘இன்னபடி செய்தருளினான்’’ என்று

திருவாய்மொழி, க-ப, எ-தி, க-பா, செஞ்சொல்வ்யாக்யாரம். ௧௬௭

* அபர்வறு மமரர்க்கு மறிய நிலமல்லாததொருபடி யென்னெஞ்
சையு முயிரையும் தன்னுள்ளேயடக்கி, தானேயாம்படி மாளபுஜித்
து பரிபூர்ணனான நென்கிறார். (க)

௭௫-அவ;—“ திருவாய்மொழி பாடுவிக்க ” என்றொரு வ்யாஜத்
தாலே புதுந்து தம்பக்க லவன்பண்ணின வ்யாமோஹத்தைக்கண்டு,
அவனுக்கடிமை செய்வார் சீலாதிகளிலே யகப்படாதே கொள்ளுங்
கோளென்கிறார்.

(செஞ்சொல்த்யாதி) செவ்விய சொல்லையுடைய கவிகள் !
கவிக்குச் செவ்வையாவது அந்நயப்ரயோஜனமா யிருக்கை; ப்ரயோஜ
னத்தைக் கணிசிக்கை கவிக்கு குடிமனையாவது, “ இன்கவிபாடும்
பரமகவிகள் ” என்றும் (க) “செந்தமிழ்பாடுவார்” என்றும் சொல்
லுகிற முதலாழ்வார்களுையத்து நினைக்கிறது. (உ) “பெருந்தமிழன்
நல்லேன் ” என்னு (ங) “வாயவனையல்லதுவாழ்த்தாது” என்கிற
வர்களிடே அந்நயப்ரயோஜனம்.

(உயிர்காத்தாட்செய்மின்) உங்களை நோக்கிக்கொண்டு நின்று
கவிபாடப் பாருங்கோள். நீங்களுண்டாய்க் கவிபாடவேணுமே. இத்
தலையுண்டானாவிறே அத்தலைக்கு மங்களாசாஸனம் பண்ணலாவது.
“ ஆட்செய்மின் ” என்கிறார் கவிபாடுகை-வாசிகமான வடிமையாகை
யாலே. * ஆட்கொள்வாரெனத்தென்னு யிருண்ட மாயனிறே-அடி
மைகொள்வாரைப் போலே புதுந்து மற்றைப்படியேயாயிருக்கும்
பலிப்பது, பரிஹரித்துக்கொள்ளுங்கோள்.

“ஆழங்காவினையிழிந்தமிழ்ந்துவார் அவ்விடத்தே கொண்டைக்
கோல் நாட்டுமார்போலே, கொண்டைக்கோல் நாட்டுகிறார் ” என்று
சிறுஞ்சொண்டான். உடையவர், “ இன்னொருயிரென்னமையாலே
அவனுயிரைக்காத்தாட்செய்ப்புங்கோள் ” என்றருளிச்செய்வார். அதா
வது-அவன் மேல்விழிழத் தாங்களிறுப்ப்கையாவது அவனை யிழக்
கையிறே ; ஆனபின்பு அவனுயிரைக் காவுங்கோள். “இவ்விடம்பாப்
புத்துறை, இவ்விடம்மடு” என்று சிலவர் எல்லை குறிக்குமார்போலே.

“ வம்மின்புலவீர் ” என்று முதலிலே ருசியில்லாதாரையு
மிரந்ததைக்கிற விவர் சீலாதிகளிலே யிழிகிறவர்களையும் விலக்குகி

ககஅ திருவாய்மொழி,கா-ப, எ-தி,க-பா,செஞ்சொல் வ்யாக்யாநம்,

றாரிதே ப்ரீதிபாகர்ஷத்தாலே. “நினைதொறும் சொல்லுந்தொறும் நெஞ்சிடிந்துகும்” “வல்வினையேனை யிர்கின்றகுணங்கனையுடையாய்” என்று சிலாகிணுணங்கனிலே புண்பட்டிதே யிவிரிபுப்பது. உங்களை யிழக்கக் காரியம்பாராதே, அவனுடைய வைஸ்வரயத்திலே யிழிந்து கவிபாடப்பாருங்கோள். சிலகுணத்தி விழியகிணையாதே கொள்ளுங்கோள். (கவிகாளுயிர்காத்தாட்செய்மின்) “கவிகாள்” என்றால் “உயிர்காத்துக்கவிபாடுங்கோள்” என்னவிறையடுப்பது, அங்கன் சொல்லாதே “ஆட்செய்மின்” என்கிறாராய்த்து; “ஆட்செய்கையாவது - கவிபாடுகை என்றிருக்கும்; * புசமுல்லொருவனில் தம்வாஸநையாலே.

“இப்பீலகுணத்திவிழியாதே கொள்ளுங்கோள்” என்று நிர்ப்பந்திக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; ஹேது சொல்லுகிறார் மேலெல்லாம், “தானையாகிதினறந்தானே” என்று தம்மைக்காண்கிறிலர்காணும். (திருமாலிருஞ்சோலை) திருமலையில் சிலையும் சிலத்துக்குடலிதே. (வஞ்சக்கள்வன்) களவுகாணும் மெய்யென்னக் களவுகாணுமாய்த்து, “என்கண்ணன் கள்வமெனக்குச் செம்மாய்திற்கும்” என்னுமாபோலே. களவுகாணுநிற்கச்செய்தே செவ்விறதன்று தோற்றம்படியிருக்கும். களவுதன்னைக் களவுகாணுமாய்த்து.

இத்தலையில் சேஷத்வத்தை நிலைகிறுத்துவாரைப்போலே புகுந்து, தானத்தை யெறட்டுக்கொண்டு, சேஷித்வத்தை யித்தலையில் வைத்து சிரஸாவஹிபா கிற்குமாய்த்து. இப்படி நேரவன்களவையறிந்திராகில் தப்பாதொழிவானென்னென்னில் (மாமாயன்) இப்படியறிச்செய்தேயும் தப்பவொண்ணாபடியான வாஸ்சரய குணசேஷிதங்களை யுடையவன்; (க) “மையலேற்றிமயக்க” இத்யாகி.

குணசேஷிதங்களாலே யும்மை அவனகப்படுக்கின வழிதானெதென்ன (மாயக்கியாய்) “ஆழ்வீர், உம்மைக்கொண்டு லோகத்தில் நடையாடாதன சிலகவிபாடுவித்துக்கொள்ளப் பாராதின்றோம், அப்படிசெய்வோம்” என்றாய்த்துப்புகுந்தது; கவிஎன்றொருவ்யபதேசத்தையிட்டுக் கொண்டுவந்தான்; அபிமதவிஷய மிருக்கவிடத்தே தண்ணீரென்று புகுருமாபோலே. (வந்து) அபிஸரித்தானும் தானையாய்த்து. நான் தானிருந்தவிடத்தே சென்று “என்னை யிட்டுச் சில கவி பாடுவித்துக் கொள்ளவேணும்” என்றுசொல்ல,

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௧-பா, செஞ்சொல் வ்யாக்யானம். ௧௧௬

செய்கையன்றிக்கே, தானேவந்தான். அபிகம்பனான தானேயாய்த் து அபிஸரித்தான்.

இதிறே சீலமாவது; வந்தவிடத்தில் அவன் உமக்கு நவிவாகச் செய்வதேதென்னில் (என்னெஞ்சுமுயிரும்) நெஞ்சென்று-தேஹத்துக்கு உபலக்ஷணம். உயிரென்று - ஆத்மா. (உள்கலந்து) ஒரு நீராகக் கலந்து. சரீரத்தோடு ஆத்மாவோடு வாசியற அவகாஷியா நின்றான். (நின்றரூழியாவண்ணம்) இப்பரிமாற்றத்துக்கு தேசிகரான பிராட்டி, திருவனந்தாழ்வான், திருவடி முதலானார்க்கும் அபூமியாம்படியாய்த்து என்னோடு கலந்தது. இப்படிப்பட்ட பரிமாற்றத்தில் நிற்பாரவர்களிறே; அவர்களுக்கும் தெரியாதபடி; “ஆருயிர்பட்டதென துயிர்பட்டது” என்னுமாபோலே. (என்னெஞ்சுமுயிரு மவையண்டு) தேஹாத்மவிவேகம் பண்ணமாட்டுகிறிலன்; “உருவமுமாருயிரு முடனேயுண்டான்” என்னுமாபோலே-தேஹத்தையும் ஆத்மாவையு மொக்க புஜித்தான்.

(தானேயாகி) தம்மைக் காண்கிறிலர் காணும், இரண்டு தலையுமாய் புஜிப்பாரைப்போலே புகுந்து போக்தா தானேயானான். “என்னை முற்றப்பருகினான்” என்னுமாபோலே, இத்தலைபோக்யமா யற்றதாய்க்தது. இத்தலை யொருசேதநவஸ்துவென்று கோற்றதபடியாக வாய்த்துப் பரிமாறிற்று. பிறர்க்குறுப்பாயிருக்கும் கொழியத் தனக்கென்ன ப்ராப்தியில்லாத வசித்தவஸ்துவோபாதி யாகப் பண்ணினான். “தனக்கேயாக” என்கிறபடியே கொண்டான். போக்யவஸ்து தன்னிலேயும் ஸ்வரூபபேதங்க ளுண்டாகா நின்றகிறே; அவ்வோபாதியாய் விட்டது சேதநவஸ்துவும்.

(தானேயாகி) ஈரரசுகளிர்த்தான். இத்தலையைப் புற்கவ்வப் பண்ணித் தானே அபிமாநியாய்கின்றான். (நிறைந்தானே) முன்பு அவர்ப்த ஸமஸ்தகாரனென்கிற பேரேயாய், இவரைப்பெற்ற பின்பாய்க்தது பரிபூர்ணனுப்த்து. இங்ஙனே யிருக்கையிறே சீலமாவது; அதாவது - பெரியவன் சிறியவனோடேவந்து கலக்குமிடத்தில் தன் பெருமையும் இவன் சிறுமையும் தேரற்றுகபடி புரையறக் கலக்கையிறே; (௧) “கூதகூது க்ஷுஷுஷாராஸி - க்ருதக்ருத்யஸ்ததாராமஃ” என்னுமாபோலே.

திருவாய்மொழி, க0-ப, எ-தி, உ-பா, தானேயாகி வாய்க்யாநம், கள்க

சு0-அவ;—தம்மோடு கலந்தபின்பு அவனுக்குப் பிறந்த ஸம்
ருத்தியைக் கண்டினியாகிறார்.

(தானேயாகி நிறைந்து) இருவருங்கடப் பரிமாறப்புகுந்து
தானே பெற்றருளியிராதினான். (எல்லாமித்யாதி) ஸகலலோகங்
களும் அந்த லோகங்களுக்குண்டான மறுவ்யாதிகளும் தானேயாய்
நின்றான்; ஸர்வேஸ்வரானுனைற்படி. ஸர்வேஸ்வரனாகிய மிப்
போதோவென்னில்; ஓம், அப்படியே ரக்ஷகனுபக்கொண்டேயிநே
அவனுக்கு ஸ்வரூபம். ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தைப்
பண்ணியல்லது நியந்தாவாக வொண்ணுதே. இவரைப் பெறுவ
தற்குமுன்பு தன்னுடைய ஸர்வரத்வமடைபக்கண்ணொந் தாரகம்
போலே காணும்கிடந்தது.

ஆத்மாதான் நித்யனயிருக்கச் செய்தே, பகவதஜ்ஞாநம்
பிறவாதபோது (க) “ சுஸுஹவஸுலபதி - அஸந்வேஸபவதி -
என்னலாய், அதுபிறந்தபோது “ ஸக்தேநந்ததொவிடி-”
ஸந்தமேகம்ததோவிது:” என்னலாம்படியிருக்கிறுப்போலேகாணும்
அவனுமிருப்பது. ப்ரதிஸம்பந்தியை யபேகித்துக்கொண்டிருக்கை
யிரண்டு தலைக்குமொக்கும். (உ) “ நானுன்னையன்றியிலேன் - நீ
யென்னை யன்றியிலே” என்கிறபடியே - இவன் சேஷபூதனுபக்
கொண்டு உளனும்; அவன் சேஷியாய்க் கொண்டு உளனும்.

(தானேயானென்பானாகி) யானென்பான் தானேயாகி. ஸர்வ
விஷயமாக நிற்கும்நிலையொழிய இந்தவ்யக்தி விசேஷத்தில் நிற்கும்
நிலையைச் சொல்லுகிறது. (யானென்பான் - தானேயாகி) நா
னென்று நாமமாத்ரமானநான் தானென்னலாம்படியானேன். தம்
மைத் தடவிப் பார்த்தவிடத்தில் காண்கிறவர், அவன் தலையாலே
சுமக்கக்காண்கிற வித்தனை. அவனும் தன்தலையிலே பாரத்தீர்
யத்தை யெறட்டுக்கொண்டு இவர்தலையிலே ப்ராதாந்யாஹங்கா
ரத்தை வைக்கையாலே யிவரையே காண்கிறவித்தனை;

விசிஷ்டவஸ்துவில் விசேஷ்ய ப்ராதாந்யத்தாலே விசேஷண
மாத்ரமான தம்மைக்காண்கிறவர் ராய்த்து. கார்யாவஸ்த்தையோடு
காரணாவஸ்த்தையோடு வாசியற வஸ்துவிசிஷ்டமாயிருக்கச்செய்

திருவாய்மொழி, க0-ப, எ-தி, உ-பா, தானேயாகி வாய்க்யாநம், கள்க

சு0-அவ;—தம்மோடு கலந்தபின்பு அவனுக்குப் பிறந்த ஸம்
ருத்தியைக் கண்டினியாகிறார்.

(தானேயாகி நிறைந்து) இருவருங்கடப் பரிமாறப்புகுந்து
தானே பெற்றருளியிராதினான். (எல்லாமித்யாதி) ஸகலலோகங்
களும் அந்த லோகங்களுக்குண்டான மறுவ்யாதிகளும் தானேயாய்
நின்றான்; ஸர்வேஸ்வரானுனைற்படி. ஸர்வேஸ்வரனாகிய மிப்
போதோவென்னில்; ஓம், அப்படியே ரக்ஷகனுபக்கொண்டேயிநே
அவனுக்கு ஸ்வரூபம். ரக்ஷயவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தைப்
பண்ணியல்லது நியந்தாவாக வெண்ணுதே. இவரைப் பெறுவ
தற்குமுன்பு தன்னுடைய ஸர்வரத்வமடைபக்கண்ணொர் தாரகம்
போலே காணும்கிடந்தது.

ஆத்மாதான் நித்யனயிருக்கச் செய்தே, பகவதஜ்ஞாநம்
பிறவாதபோது (க) “ சுஸுஹவஸுலபதி - அஸந்வேஸபவதி -
என்னலாய், அதுபிறந்தபோது “ ஸக்தேநந்ததொவிடி-”
ஸந்தமேகம்ததோவிது:” என்னலாம்படியிருக்கிறுப்போலேகாணும்
அவனுமிருப்பது. ப்ரதிஸம்பந்தியை யபேகித்துக்கொண்டிருக்கை
யிரண்டு தலைக்குமொக்கும். (உ) “ நானுன்னையன்றியிலேன் - நீ
யென்னை யன்றியிலே” என்கிறபடியே - இவன் சேஷபூதரூபக்
கொண்டு உளனும்; அவன் சேஷியாய்க் கொண்டு உளனும்.

(தானேயானென்பானாகி) யானென்பான் தானேயாகி. ஸர்வ
விஷயமாக நிற்கும்நிலையொழிய இந்தவ்யக்தி விசேஷத்தில் நிற்கும்
நிலையைச் சொல்லுகிறது. (யானென்பான் - தானேயாகி) நா
னென்று நாமமாத்ரமானநான் தானென்னலாம்படியானேன். தம்
மைத் தடவிப் பார்த்தவிடத்தில் காண்கிறவர், அவன் தலையாலே
சுமக்கக்காண்கிற வித்தனை. அவனும் தன்தலையிலே பாரத்தீர்
யத்தை யெறட்டுக்கொண்டு இவர்தலையிலே ப்ராதாந்யாஹங்கா
ரத்தை வைக்கையாலே யிவரையே காண்கிறவித்தனை;

விசிஷ்டவஸ்துவில் விசேஷ்ய ப்ராதாந்யத்தாலே விசேஷண
மாத்ரமான தம்மைக்காண்கிறவர் ராய்த்து. கார்யாவஸ்த்தையோடு
காரணாவஸ்த்தையோடு வாசியற வஸ்துவிசிஷ்டமாயிருக்கச்செய்

கனஉ திருவாய்மொழி, கஉப, எ-திஉஉபா, தானையாதிவ்யாக்யானம்,

தேயும், ப்ரஹ்மே உபாகாநமென்னக் கடவோமிதே; தக்கதமான விகாராதிகள் வருமென்று ஸங்கித்த ஆவற்றை விசேஷணஸூத் தே பொதுக்குறியும் அவனுக்கு தோஷாஸ்பாஸத்துக்காக ஆன லும் வஸதுத்தான் ஒன் மென்னலாயிருக்குமிதே; ஸ்வாபாவிசஸம் பந்தம் கண்ணழிவற்றி நக்கையாலே. கடபபாதிசுளோபோலே ப்ரு தக்ஸ்திகியுண்டா யிருக்கிறதன்மே, ப்ரகார ப்ரகாரிபாவத்தாலே சொல்லுகிறதே; ஜாதிகுணங்கள் தரவயத்தைப்பற்றிக் கிடக் குமோபாதி யாய்த்து.

இப்படிவஸ்து விருக்கையாலே (தன்னைத்தானேதுதித்து) (ச) “வவஸூர்வாவ்யுதே - வசஸாம்வாச்யமுத்தமம்” என்கிற படியே - அஹம்ஸத்தமும் அவனளவும் சென்று காட்டக்கடவதாய், அஹம்ஸத்தமும் மவனளவும் சென்று காட்டக்கடவதாயிதே யிருப்பது. இவர் பக்கவிலே பிறக்கச் செய்தேயும் அவன் செய்தா னென்று அவன்கலையிலே யேறிடலாயிருக்குமிதே. நான் ஸ்துத்ய னாகிலகிவர் ஸ்தோதா நானாவது.

(எனக்கித்தயாதி) (உ) “ஸவபிஸஸம் - ஸர்வஸ்” என்கிற பொதுவான நிலையன்றிக்கே எனக்கு நிரதிகையபோக்பனாவனே; “கொடியென்பருகின்னமுதே” என்கிறபடியே; “தன்னைத்தானே துகித்து” என்கிறவிடத்தில் தம்மைக் கண்டவர்; இங்குதகாமுடா ராகவும் தம்க்கணிகாசவும் தொடங்கிற்று. தாம்பாடின களிகேட்டு அவனினிபனா யிருக்கிறவிருபு தம்க்கணிகா யிருக்கிறபடி.

(திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே) கீழ்ச்சொன்ன ரஸவத்பதாரக் தங்கனோபாகியாய்த்துத் திருமலையில் கிற்கிறிலையும். (ஈ) “திரு மாலிருஞ்சோலையங்கட்டியைக் கருமின்றவின்சாற்றை” என்னக் கடவகிறே. (திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனையாகி) உபயவிக்கி யோசத்தால்வந்த வேற்றத்துக்கு மவ்வருகேபோ ரேற்றா லேயிலே திருமலையையுடைய னாகையால் வந்த வேற்றம். (கோனையாகி) இவரைப்பெற்றசென்பாய்த்து மகிழ்வம் பூர்ணமாய்த்து; இல்லை யாகில், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருப்போடு திருமலையில் கிலேயோடு வாசியற்றுப்போயிதே.

(ச) ஐத-க-எ-

(உ) சாந்தோ-ந-கச-

(ஈ) தி-மொ-எ-ந-க-

நினைவுகூர்வாய்ப்பாதி, கப-ப, வசதிந-பா, என்னை வயர்க்குயாநம். கனக.

(நின்றொழிந்தான்.) இங்கே நின்றபின்பாய்த்துப் பரகபாகம்
நனுகருதக்ருதப்பறாநின்றான். (என்னைமுற்றுமுயிருண்டே)
என்னுபிரைமுற்றுமுண்டே. விபுவர்ன்வன் அன்னுந்ரவ்யத்தைப்பிழிக்
கைத்தனக்கெற்றமாம்படியாகவாய்த்து இத்தனைபாபைடி. (உ)

முன்ரும்பாட்டு.

என்னைமுற்றுமுயிருண்டேன். மாயவாக்கை யிதனுட்புக்கு *
என்னைமுற்றுந்தானேயாய். நின்றமாயவம்மான்சேர் * தேன்னன்
திருமாலிருஞ்சோலைத் திசைகைகூப்பிக்கேர்ந்தயான் * இன்னம்
போவேனேகோலோ வென்கோலம்மான் திருவருளே. (ந)

ப:—அநந்தரம், என்னளவன்றியே என் தேவதையு மரதாம்
பண்ணி, அத்தாலே ஸத்துவத்தையும் ப்ரதிவீட்டித்தனாகநின்ற நென்
கிருர்.

(இ - என்.) என்னை - என்னை, முற்றும் - ஸர்வப்ரகாரதாலும், உயி
ருண்டு - ஆக்மாநுபவம்பண்ணி, அவ்வளவில் நிலலாதே, என் - என்னு
டைய, மாயம்-அஜ்ஞாநாதிகளுக்கு ஹேதுவாய்க்கொண்டு. ஆக்கியித
னுள் - ப்ரக்ருதிகார்யமாய் ப்ரத்யக்ஷ வித்ததோவத்தையுடைத்தான
பந்தகமான ஸரீரத்துக்குள்ளே, புக்கு - புக்கு, என்னை - அபிமாநிஜீவ
னான வென்னையும், முற்றும் - அநுபந்தியான ஸரீராத் திஸமஸ்த வஸ்து
வையுமபற்ற, தானேயாய்-அஹந்தாமமதாதிகள் இத்தலையில் நடையா
டாதபடி தரணே யபிமாநியாய், நின்ற - அத்தாலே கருதக்ருத்யனாய்
நின்ற, மாயம் - ஆஸூர்யகுண சேவ்ஷத்தங்கனையுடைய, அம்மான்-நிரு
பாதிசு ஸ்வாமியரனவன். சேர் - பொருந்தி வாத்திக்கிற தேசமாய்
தென் - தெற்கு திக்குக்கு, நன் - ஸ்ரீலக்ஷ்மியிருக்கிற, திருமாலிருஞ்
சோலை - திருமாலிருஞ்சோலையாகிற, திருமலையிலே, நிற்கிற, திசை -
திசைக்கோக்கி, கைகூப்பி - ஸேஷத்தவாநுரூப் வருத்தியைப்பண்ணி,
சேர்ந்தயான் - கிட்டினான், அவ்வளவன்றியே, அவன் தேசத்தன்வன்
றியே, இன்னம் அத்திக்கையு மாதரிக்கும்படியானவளவு பிறத்தின்பு
போவேனேகோலோ-ஒருகந்தவய பூமியுண்டாய்ப் பேர்கிறேனோ, அம்
மான் - நிருபாதிசேஷியா யிருக்கிறவனுடைய, திருவருள்-அபிசீவே
சுவர்கள், என்-கோல் - என்னுயிருக்கிறது.

கேள் திருவாய்மொழி, ௧0-ப, எ-தி, ௩-பா, என்னை வ்யாக்யானம்.

இதிற்காட்டில் வேறு சில ப்ராப்பயங்களுண்டாய் அவற்றை யுபகரிக்கப்பா ரிப்பாணாப்போலே யிராமின்றதென்று கருத்து, தென்னு னென்று - அத்தேசத்தில் ராஜாவைச் சொல்லவுமாம். (௩)

ஆறு:—(என்னை) என்னை புஜித்தருளுகிறான். இந்தஹேய மான பாக்ருகியினுள்ளேபுதுக் தென்னை புஜித்து என்னைமுற்றும் தானையானான். இப்பேறு பெறுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; அவன் சேர் தென்னன் திருமாலிருஞ்சேரலைக் கிசை கைகூப்பப் பெற்றேன், என்னுடனிப்படியே கலந்து பரிமாறியும் பின்னையும் கலந்து பரிமாற காண்ப், அடிகொட்டுக் கலந்து பரிமாறுகையிலே பாரித்தருளா கின்றான், இன்னமிதுக்கு மேலுமொரு ஸம்ஸ்லேஷ முண்டோ, திருவுள்ளமென்றான் என்கிறார், (௩)

௭0-அவ:—அவனுக்குத் தம் பக்கலுண்டான வபிரிவேசத்தி னுடைய வெல்லை யில்லாமைப்ப யநுளிச்செய்கிறார்,

(என்னைமுற்றுமுயிருண்டு) (௧) “யஸுஸாஜநகாதஜா - சபுபெபஹிகதஜை-யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா- அபரமேயம்ஹிதத் தேஜ:” என்றவேற்றத்தோபாதியும் போருமாய்த்து இவருயிரை பெங்கும்புக் கதபவிக்கப் பெறுகையால்வந்த வேற்றம். (என்மாய வாக்கை) என்னுடைய வாத்தமவஸ்துவை யதபவித்து அவவளவிலே தான் தவிருவான யிருந்தானே. (௨) “அழுக்குடம்பு” என்றும், “பொல்லாவாக்கை” என்றும், “புண்ணைமறைபவரிந்து” என்றும் சொல்லுகிறபடியே - “இதுஹேயம்” என்று இவர்தாமருவருத்தப் புறப்பட்டு நில்லா கின்றார்; இவரிகழாநிற்கச்செய்தே அவன் இது உத்தேச்யமென்று மேல்விழா கின்றான்.

(உள்புக்கு) கம்செஞ்சாலே யித்தை யிவரருவருத்துப் புறப் பட்டு கின்றார். புதுத்தென்னதே “புத்து” என்கிறது - அத்தோடு தமக்குத் தொற்றற்றிருக்கிறபடி கோற்றுரைக்காக. அகாவது - அவன்தலை துலுக்குப் பெறுமளவும் பார்த்தாய்த்து இவரிருக்கிறது “மங்கவொட்டு” என்னுமளவும் அவனிக்தை விடமாட்டாமை யாலே உள்ளே புருராகின்றான். (இதனுள்புக்கு) அநாகிகால மசித் தோடே முகம்பழகிப்போந்தவனிறே யிவன்; சேதந்வாரா குர்கி யடியிட்டு கிற்குமவனிறே அவன்; அவன்மேல் விழா கின்றான். தன்

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௩-பா, என்னை வ்யாக்யாநம், ௧௭௩

க்கு ப்ரகாரமான வாத்மவஸ்துவுக்கு ப்ரகாரமாய்க்கொண்டு தனக்கு ப்ரகாரமாகிதேயிது. (௧) “சுநெநஜீவெநாதநாந-புலிஸு-அநேநஜீவேநாத்மநாதுப்ரவிஸ்ய” என்னக்கடவதிதே.

(என்னைமுற்றும் தானேயாய்) இப்படி ஆத்மவஸ்துவோடு அசித்தோடு வாசியற எங்குப்புக்கு வபாபிச்சைகயாலே “தானே” என்னத் தட்டில்லையிதே, இவர் நான் என்னுமத்தையும் கொண்டான். இவர் மமகாரவிஷயத்தையும் கொண்டான், ஈஸ்வரனுக்குங் கூட விளாக்குலெகொண்டதுபவிக்க வெண்ணு கபடி யானாய்த்து. (நின்ற) (௨) “சுநெப-ஹிஸுதத்வ-ஓ வுநாவ-நாராயண ஸ்ரீ-அந்தர்ப்பஹிஸ்சதத்ஸர்வம் வ்யாப்யநாராயணஸ்த்திதஃ” என்கிற பொதுவான நிலையன்றிக்கே, (மாயமித்யாதி) ஆப்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்கனையுடைய ஸர்வேஸ்வரனுங்கூட “தண்ணீர், தண்ணீர்” என்று கிட்டும்படியான தேசமாய்த்து,

(தென்னன் திருமாலிருஞ்சோலை) தென்ன னென்று-அங்குத் தைக்கு ப்ரதானைச் சொல்லி; அவனதான திருமலையென்னுதல்; அன்றிக்கே, தெற்கில் திக்கிலேயாய் நன்றனவென்னுதல். (திசை கைகூப்பிச்சேர்ந்தயான்) அவன்விரும்பின திக்கை விரும்பினாய் த்து இவரும்; ஒருதிக்குப்படவிதே இவர் விரும்புவது. அதாவது - அவனையுசந்து, அவ்வழியாலே அவன்விரும்பின தேசத்தையுசந்து, அத்தோடு ஸம்பந்தமுடையதிக்கையுசந்து, இப்படி அவனோடு ஸம்பந்தஸம்பந்திகளளவும்வர வுசக்கும்படி கைகழியப்போந்தான்.

அவன்ற னிவரையுசந்து இவரோடு ஸம்பந்தமுடையதேஹத் தை விரும்புகிறுப்போலேயாய்த்து. “என்னெண்டானான்” என்றாரிதே அடியிலே, (இன்னம்போவேனெகோலோ) எனக்கு இத் திக்குக்கவ்வருகு கந்தவ்யபூமியுண்டோ, ஒருதிக்குப்பட்ட நான் இனியவ்வருகுபோவேனே; இவனிப்படி கிடந்து படுகைக்கு, இனியவ்வருகுபோகையாவது-திருமலையில் ஸம்பந்தத்தை யறுத்துக் கொள்ளுகையிதே.

(என்கொலம்மான் திருவருளே) ஸர்கேஸ்வரனைப்பற்றிவரும் போது நிர்விஷயப்ரமமுண்டாமாகாதே, என்செய்யாதானாய்த் தான்

களாக திருவாய்மொழி, கஃ-ப, எ-தி, ச-பா, என்கொல்வ்யாக்யாநம்.

இவனின்வன்கிடந்து டுகெறதென்றபடி, இவர்கிறக்கிலெல்லாம்
செய்தும், ஒன்றும் செய்யாதாரைப்போலே “எத்ததைச்செய்வோம்”
என்றிராநின்றனாபத்து. (ங)

நான்காம்பாட்டு.

என்கொலம்மான் திருவாநள்களுலச முபிநந்கர்னையாய் *
நன்கென்னுடலங்கைகரிடான், ஞாலத்தூடேநடந்துழக்கி* தென்கொ
ள்திசைக்கத்திலதமாய் நின்ற திருமாலிருஞ்சோலை* நங்களுக்குன்றங்
கைவிடான் நண்ணுவசுரர்நவியவே. (ச)

ப:—அநந்தரம். என்சரீரத்தை விரும்புகைக்கு ஹேதுவாகையா
லே திருமலையையு மாதரித்து. இரண்டு ஸ்த்தலத்தையும் கைவிடிகிறில
னென்கிறார்.

(இ - ள்.) ஒருவனைப் பிடிக்கைக்கு ஊரைவளைப்பாரைப்போலே,
என்னைப்பெறுகைக்காக. உலகும் - ஸர்வலோகங்களும், உயிரும் - ஸர்வ
ப்ராணிகளும், தானேயாய் - தானேயாம்படி அந்தராக்மாவாய்க்கொ
ண்டு வ்யாப்தனாய் அவ்வளவில்நில்லாதே, நண்ணு - தன்னையாட்பாடித்
கையில் விழுக்கரான, அசுரர் - ஆஸுரப் ப்ருகிகள். நவிய-நசிக் கும்பம.
யாக, தரைவிக்ரமபதாநமுத்தாலே என்னை லபிக்கைக்கு ஸ்த்தலம்
தேவாரோபாதி, ஞாலத்தூடே - பூமிக்குள்ளே, நடந்துழக்கி - நடந்து
மிகுத்து, தென் - தெற்கென்கிறபேரை, கொள் - கொண்ட, திசைக்கு-
திக்குக்கு, திலதமாய்நின்ற-பிரஸாவாஹ்யமாயிருக்கிற, திருமாலிருஞ்
சோலை-திருமாலிருஞ்சோலையென்று போராயிருக்கிற, நங்குள்-நம்போல்
வார்க்கு, குன்றம்-அநுபாஹ்யமான திருமலையை, கைவிடான்-என்னை
லபிக்கைக் கருநுபஸ்த்தலமென்று விரும்பிக்கைவிடிகிறிலன்; அதுவா
யாக, என்னுடலம் - என்சரீரத்தையும், நன்கு-மிகவும், கைவிடான்
கைவிடிகிறிலன்: அம்மான் - ஸ்வாமியானானுடைய, திருவாநள்கள் -
உபகாரங்களானசைலப்ரகாரங்கல், என்கொல் - என்னுடையிருக்கிறன. (ச)

ஆறு:—(என்கொலம்மான்) என்னுடைய ப்ரக்ருதியினுள்ளே
புகுந்து இவ்வாத்மாவை புஜித்தருளுகையுமன்றிபே ஸர்வஜகநிஸ்
வரனாயிருந்தான், என்னுடைய ப்ரக்ருதிதன்மையுங்கூட, ந் தகைக்கு
போக்யமாகக்கொண்டு ஒருஷ்ணமும் கைவிடிகிறிலன்; இப்படி

திருவாய்மொழி. க0-ப, எ-தி, ச-பா, என்கொல்வாய்க்யாநம். கஎஎ

“என்னோடுள்ள ஸம்ஸ்லேஷம் பெறுகைக்கீடான தேசமேதோ” என்று தேடிக்கொண்டு, திருமலையிலேவந்துபுகுந்து, தான்கருகிய படியே அங்கே ஸம்ஸ்லேஷித்து ப்ரீதனாப், “இந்தஸம்ருத்தியெல் லாம் விளைவித்தது திருமலையிதே” என்கொண்டு, திருமலையையும் என்னுயிருமுடலும்பொலே தனக்கு போக்யமாகக் கொண்டு கைவிடுகிறிலன்; என்னுயிரையு முடலையும் திருமலையையு மறுப வித்து ப்ரீதனான; ப்ரதிகூலர் இந்த ஸம்ருத்திகண்டு பொறுக்க மாட்டாதே தரைப்படும்படி ப்ரீதனானென்கிறார். (ச)

சு0-அவ:—கர்முடைய திருமேனியிற் காட்டிலும் தம்மோ டே பரிமாறலாம் நிலமென்று அவனுக்குத் திருமலையிலுண்டான வ்யாமோஹத்தை யருளிச்செப்கிறார்.

(என்கேர்லம்மான் திருவருள்கள்) ஸர்வேஸ்வரனுக்கு நிர திஷ்டாந ப்ரமமுண்டா மாகாதே! (உலகித்யாதி) என்னகுறை யுண்டாய்த்கா னிப்படி கிடத்துபடுகிறான். (நன்கென்னுடலம்மைக விடான்) செருக்கூறுபிருக்கும் ராஜபுத்ரான்ரீசஸ்த்ரீகாற்கடையிலே துவளுமாபோலே.

(நன்கென்னுடலம்) ஸர்வேஸ்வரன் தன்னைக்கேட்டார்க்குச் சொல்லுகிற வார்த்தை யிருக்கிறபடி; ஆழ்வாரை “நமக்குத்தந்த திருபேனியன்றே” என்னுந்நிறுய்த்து. நன்கு-நன்றாக. மிகவு மென்றபடி. (என்னுடலம்) “இவருடைய மமகார விஷயமானதன் றே, நமக்கு உத்தேஸ்யம்” என்றிராநின்றான்: என்னுடைய “அட ங்செழில் சம்பத்திலேதேனும் பாம்புசெத்ததோ” என்னுந்நின்றான்.

(ஞாலத்தித்யாதி) எத்தனைகாலமுண்டு அவனிப்பேறுபெறு கைக் குழன்றுதிரிகிறது. ஸர்வஸாதாரணான ஸ்வரமியுடையவ்யா பாரமெல்லா மெனக்கெனக்கென்னலாமிதே ஸேஷபூதர்க்கு. இந்த்ர னுக்கு “ராஜ்யம்பெற்றேன்” என்னவுமாய், மஹாபலிக்கு “ஓளதார் யம்பெற்றேன்” என்னவுமாய், சிலர்க்கு (ச) “பொன்பயந்தேன்” என்னவுமாய், இவர்க்கு “எனக்காகச் செய்தான்” என்னவுமாயிருக் கிறதுகாணும்.

(தேன்கொளித்யாதி) தெற்கில் திக்குக்கோ ராபாணமான திரு மாவிருஞ்சோலை. (நங்களுக்குன்றம்) ஆஸ்ரிதருடைய ஸங்கேதஸ்த்த

கனஅ திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௫-பா, நண்ணு வ்யாக்யாநம்.

லம், (நங்களுக்குன்றம்கைவிடான் - நன்கென்னுடலம்கைவிடான்) திருமலையை ப்ராபகமாகவும் ஆழ்வார்திருமேனியை ப்ராப்யமாகவும் நினைத்திராரின்றான். ஆழ்வார் திருமேனியாயுத்தேதஸ்யம், அது பெறுகைக்காய்த்து திருமலையில்நிலை. (நண்ணுவசுரர்நவியவே) “நெடும்பகைதற்செய்யத்தானேகெடும்” என்னுமாபோலே, இவனில்விடத்தைவிடாதேவர்த்திக்க ஆஸுரவர்க்கம்முடிந்துபோய்த்து.

[உலகுமுயிருந் தானேயாய்-ஞ் லத்தாடே நடந்துமுக்கி, தென்கொள் கிசைக்குத் திலதமாய்கின்ற திருமாலிருஞ்சோலை நங்களுக்குன்றம்-நண்ணுவசுரர்நவிய-கைவிடரன்-நன்கென்னுடலம் கைவிடான் - என்கொலம்மான் திருவருள்கள்.] (௫)

ஐந்தாம்பாட்டு.

நண்ணுவசுரர் நவியெய்த நல்லவமரர் பொலியெய்த * எண்ணதனகளெண்ணும் நன்முனிவரின்பந்தலைச் சிறப்ப * பண்ணாப் பாடலின்சலிகள்யாளுப்த்தன்னைத் தான்பாடி * தேன்னுவென்னுமென்னம்மான் திருமாலிருஞ்சோலையானே. (௫)

ப:—அநந்தரம், தம்மோடு ஸம்ஸ்லேஷித்து திருவாய்மொழி பாடக்கேட்ட ப்ரீதியாலேரவிகளும் ஆளத்தகையாரின்றனென்கிறார்.

(இ - ள்,) நண்ணு - பகவத்விஷயத்தைக் கிட்டக்கடவோமல்லோமென்று ப்ரத்யூஹாயிருக்கும், அசுரர் - ஆஸுரப்ரக்ருதிகள், நவியெய்த-இவ்வதிசயம் பொறுக்கமாட்டாமல் விநாசத்தையடையவும், நல்லவமரர் - பக்திபராய்க்கொண்டு அதுபுரான தேவவர்க்கம், மிகவுமுகப்பாலே, பொலியெய்த - ஸம்ருத்தியை லபிக்கவும், எண்ணதனகள் - அலாப்தஸமஸ்தகாமனுடைய குணவிபூதிக்குமேலே இதுக்குமுன்பெண்ண வரியாத அதிசயங்களை, எண்ணும் - ப்ரோமத்தாலே ஆராவிபாரிற்சும், நல் - ஸ்வேஹபுத்தராய், முனிவர் - அதுபவசீலரான முனிவர்கள், கேட்டருபவித்து, இன்பம்தலைச்சிறப்ப - ஆகந்தவிர்ப்பராகவும், பண் - பண், ஆர் - நிறைந்த, பாடல் - இசையையுடைய, இன்கவிகள் - இனியகவினை, யாளும் - தனக்கு ப்ரகாரபூதனை நானாய்க்கொண்டு தன்னை - * ஸ்தவ்யனாய் * ஸ்தவப்ரியனுந் தன்னை, தான்பாடி - ஸ்தோதாவாய்க்கொண்டு தானேபாடி, திருமாலிருஞ்சோலையான் - திருமாலி

திருவாய்மொழி, கடு-ப, எ-தி, றி-பா, நண்ண வ்யாக்யாநம். களக்

ருஞ்சோலையானுபநிந்திற, என்னம்மான் - என் ஸ்வாமியானவன், தன்
மேன்மைபாராதே, பாட்டில் ஸாதிசயத்தாலே, தென்னாவென்னும் -
தென்னு என்று ஆனத்திவையாநிற்கும்.

நவிவு - நாசம். (டு)

ஆறு;—(நண்ண) ப்ரதிகுலர் தரைப்படும்படியாகவும் தனக்கு
நல்லரான வமரர் ஸம்ருத்தபாம்படியாகவும், லீலோபகரணமாயும்
போகோபகரணமாயுமிருந்த நிரவதிகஸம்ருத்திக ளெம்பெருமானுக்
குளவாயிருக்கச் செய்தே இவையொழியவே அதின்மேலே ஸத்ய
ஸங்கல்பனுபிரூக வெம்பெருமான்நன்னுலும் ஸம்பாதிக்கவொண்
னாதே வாங்மஸாநிகாசரமான வபர்யந்தஸம்ருத்திக ளெப் பெருமா
னுக் குளவாக வேணுமென்று மநோரதியாசிற்கும் நன்முனிவர்,
“நம்முடையமநோரததுரவர்த்தியான நிரவதிகஸம்ருத்திக ளெம்
பெருமானுக்கு வினையப்பெற்றோம்; இனி நமக்கொரு குறையில்லை”
என்றுகொண்டு நிரவதிக நிரவ்ருகியை யுடையராம்படியாகவும்,
பண்ணார்பாடலான வின்கனிகளை யென்னையிட்டுப் பாடுவித்து இக்
கவிக்களாகிற வம்ருதத்தைப்பருகிக்கனித்து, அம்ருதபாநம்பண்ணின
வண்டுகள்போலே தென்னுதெனாவென்று திருமலையிலேநின்று பாடி
யருளாகின்ற நென்கிறார். (டு)

நடு - அவ:—அவன் தம்மோடே கலந்து தம் வாயாலே திரு
வாய்மொழிகேட்ட ப்ரீதியுள்ளடங்காம லாநந்தித்து ஆனத்திவையா
நின்ற நென்கிறார். “நன்கென்னுடலம்மைவிடான்” என்னுமள
வன்றிக்கே என்னுத்திமாத்ரத்திலே களியாகின்றநென்கிறாரென்று
மாம்.

* நண்ணவசுரர்நவிவெய்த நல்லவமரர்பொலிவெய்த எண்ண
தனகளைண்ணும் நன்முனிவரின்பம் தலைச்சிறப்பவாய்த்து திருவாய்
மொழி தானவதரித்தது ஸ்துத்யனுடைய வவதாரம்போலேயாய்
த்து ஸ்துதியினுடைய வவதாரமும்; (க) வரிஞ்ஞானாய - பரித்
ராணாய” (உ) “கவிஜஹதடிவெய்யாய-அகிலஜகத்பத்மபோ
தாய” என்னுமாபோலே.

(நண்ணவித்பாதி) ப்ரதிகுலநிரஸைத்துக்கு வேறெருகருவி
யெடுக்கவும் வேண்டாதே, அநுகுலாசுண்ணத்துக்கும் வேறென்று

கஅ0 திருவாய்மொழி, க0-ப, எ-தி, தி-பா, நண்ண வ்யாக்யாநம்.

தேடவும் வேண்டாதே, அந்நயப்பாயோஜராயிருப்பார்க்கு ஸ்வயம்
ப்ரயோஜநமூமா யிருக்குமாய்த்து,

(நண்ணவசுரர்நவிவேய்த) அவ்யபதேஸ்யனுக்கு அந்நதரத்
திலவன், தமப்பன் செய்ததைதக்கேட்டு “இவனென் செய்தானான்”
என்றுக் ஹித்தான்-டி “திருமகிலை வாங்குங்காட்டில் அத்தர்ஸநம்
குலைத்ததோ, திருவாய்மொழியென்றும் ஸ்ரீராமாயண மென்றும்
வலியன விரண்டு மஹாப்ரபந்தங்களுண்டாயிருக்க” என்றானாய்த்து;
இப்படி உகவாதார் நெஞ்சுநுக்கும்படியான ப்ரபந்தமாயிற்று.
(க) “விவரீதஸ்யபாஸ்ய - விபரீதஸ்ததாஸ்ய” என்னக்கடவ
திறே; பொருத்தானையை யுடைய அஸூரவர்க்கமானது மண்ணுண்
ணும்படியாக. ஸம்பந்தமில்லை யென்னவொண்ணாதே, “பொருத்
தோம்” என்கையிறேயுள்ளது.

(நல்லவமர்ப்போலிவேய்த) (உ) “விஷ்ணுவிவரோபெவ -
விஷ்ணுபக்திபரோதேவ:” என்னக்கடவதிறே. அஹுலரானவர்
கள் உண்ணுதேதடிக்க, இவர்களுக்கு நன்மையாவது பகல்கப்பத்தராயிருக்கை,
“தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மலைகள் சொன்
னென்” என்னக்கடவதிறே.

(எண்ணுதனவித்தாதி) புறம்பொருவொண்ணுதன சிலவற்றை
யெண்ணுவார் சிலருண்டாய்த்து, ஸர்வேஸ்வரன் ரக்ஷகன் அவனை
யொழிந்ததடங்கலும் ரக்ஷயம்” என்றி நக்கையன்றிக்கே, உபாய
விபூகியுத்தனுக்கு இன்னம் சிலவித்திவேணுமென்றும் ஸர்வகரன்
ஸம்பந்தனுக்கு இன்னம் சிலகுணங்கள் வேணுமென்றும் என்று
இப்புடைகளிலே யெண்ணுவார் சிலருண்டாய்த்து.

அவர்கள் (இன்பத்தலைச் சிறப்ப) திருவாய்மொழி பாவகரித்த
பின்பு “அவனுக்கு குணவித்திகள் போராத” என்றி நக்கையின்றி
திரிந்து, அத்தால் கிரகிசயாதென்களாக, (நிழலியல்) அவனு
டைய ஸம்ருக்கியை மருதம்பண்ணும் ஸ்வராவயாபிருக்கை. யான்
றிக்கே, “திருவாய்மொழியை யொழிய வேறொரு ஸம்பந்தது வேண்டா”
என்று இதுவே மருதம்பண்ணி ந்நந்நதராய்ப்பாடிக்கவம்.

(க) விஷ்ணுத-

(உ, வி-த-

டி (பா) ஒருமகிலை-

திருவாய்மொழி, கடு-பு, எ-தி, சு-பா, நண்ணுவாய்க்யாநம். கஅ

(பண்ணார்பாடல்) பண்ணோடேசேர்ந்த பாடல், புஷ்பமானது பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே, பண்ணுமிசையும் மிகுந்திருக்கு மாய்த்து. (இன்கவிசுள்) இசையும் பண்ணுமொழியவே தொக்குக் கழிந்த சுளைபோலே கவிதானே யினிதாயிருக்குமாய்த்து. (யானாய்த் தன்னைத்தான்பாடி) பிதாவானவன் புத்ரனுக்கு பசுவை நீர்வார்த் தாக் கொடுத்து அவன்பக்கவிலே தான்மீள நீரேற்றுப் பசுவைப் பெறுமாபோலே. ஸுதனை வார்த்தையெக்கற்பித்து அவன்சொல்லக் கேட்டு இவனினியனுமாபோலே; தான் பாடினானாகில் ஸ்ரீகீதையோ டொத்துப்போம்.

நம்பிதிருவழுதிகாடுதாஸர், “அருள்கொண்டாடும்” என்கிற பாட்டிலே, “ஸ்ரீகீதையை யப்ப்ளித்தானொருவன் ஸந்த்யாஸதஸ் விலேசென்றால் பலருமாக நர்ழியரிசியைக்கொடுத்து விர்வலிக்க மாட்டாமையாலே ‘புறந்திண்ணையிலேகிட’ என்பர்கள்; திருவாய் மொழிகற்றானொரு விண்ணப்பம் செய்வான் சென்றால், ஸர்வேஸ் வரனகப்படப் புறப்பட்டென்கொண்டு அகமொழித்துக் கொடுத்து அழுதுபடியுமெடுத்திட்டு ஸத்கிரிப்பர்கள்” என்றாராம். “பண்டே பரமன்பணித்த” என்று இவரங்கீகரிக்கையாலே அந்த ஸ்ரீகீதை தானும் வீறுபெற்றகிறே.

(தேன்னுவென்னும்) செருக்காலே “தென்னு, தென்னு” என்று ஆளத்திசுவையா நிறுதுமாய்த்து; ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கு பகவல்லாப முண்டானால் (க) “வனதஸூரமாயநொவூ - ஏதத் ஸாமகாயந் நாஸநே” என்று ஸாமகாநம்பண்ணுமாபோலே; (உ) “சுவாக்ஷு நா டி-அவாக்யநாதர?” என்கிறவன் தைர்யபங்கம்பிறந்து பாடாநிற்ர குமாய்த்து. (என்னம்மான்) ஸுதவசகமினிதாய்போது ப்ராப்தி யுண்டாகவேனுமிதே; அதுகடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிற தாய்த்து.

(திருமாலிருஞ்சோலையரனே) இவரைப்பாடுகித்தமுக்கோட்டை (ங) “பாட்டினு லுண்ணை யென்னைஞ்சுத் திருந்தமை-காட்டினுய் கண்ணபுரத்துறையம்மாண” என்று அவரைப்பாடுகித்த முக்கோட்டை யிதேறபது. தாம்பாடின கவிகளினிமையை யறுஸந்தித்தார், இவை தாம்பாடியாகப் பிறந்தனவென்று சொல்லலா யிருக்கில்லை, இதுக்கடி

(க, தை-ப்ருது கஅ- (உ) சாந்தோ-ங-கச- (ங) தி-மொ-அ-கடு-க-

கஅஉ திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௬-பா. திருமாலி ருஞ்வயாக்யநம்.

யென் என்றுபார்த்தார், அவன் தன்னெஞ்சிலே புருங்கிருந்து பாடு வித்தானாயிருந்தது. “கண்ணபுரத்துறைபயமாண்” என்று கவிராடு வித்த முக்கோட்டையைச் சொல்லுகிறார். (டு)

ஆறும்பாட்டு.

திருமாலிருஞ் சோலையானே யாக்கிச்செழு முவுலகும் * தன் னொருமா வயிற்றினுள்ளே வைத்துழியூழி தலையளிக்கும் * திருமா லென்னையாளுமால் சிவனுப்பிரமனுங் காணாது * அருமாலெய்தி யடிபரவ வருளையீந்த வம்மானே. (சு)

ப:—அந்தரம், ப்ரஹ்மருத்ராதிசுளுக்கு முபகாரகனாய் ஸ்ரிய: பதியானவன், திருமலையில்லின்று என்னை யடிமை கொள்ளுகைக்கு வ்யாமுத்தல யிராகின்றனென்கிறார்.

(இ - ள்.) சிவனும்-ஜ்ஞானாதிகளுன ருத்ரனும், பிரமனும்-ப்ரஹ்மா வும், காணாது-காணப்பெறாதே, அரு-பெறுதற்கரிதான. மால்-அதிசயித பத்தியை, எய்தி - உடையராய்க்கொண்டு, அடி - திருவடிகளை, பாடு - ஸ்தோத்ரம்பண்ண, அருளையீந்த-தன்நிரவதிகக்ருபையாலே அபேசுநிக ப்ரதாநம்பண்ணின, அம்மான்-ஸர்வாதிகளாய், செழு - விலகூண்டமான முவுலகும்-ஐகத்த்ரயத்தையும், தன்-அகடிதகடநா ஸமர்த்தருன தன்னு டைய, ஒரு-அத்விதியமாய், மா-அடக்கின விடந் தெரியாம லடக்கவல்ல சக்தி மாஹாத்மயத்தையுடைய, வயிற்றினுள்ளே - திருவயிற்றினுள்ளே ஒருபுடையிலே; வைத்து-வைத்து, ஊழியூழி-கல்பந்தோறும், தலை-தலையாக, அளிக்கும்-ரக்ஷிக்குமவருய், திருமால்-இந்தசேஷிதவ ரகசக்தி களுக்கு உபபாதகமான ஸ்ரியபேதித்வக்கையுடையவன். திருமாலிருஞ் சோலையானேயாகி - திருமாலிருஞ்சோலையிலே நிலையுடையதாய்க்கொ ண்டே, என்னை என்னை, ஆறும் - அடிமைகொள்ளுகையிலே, மால் - பெருப்பித்தல யிராகின்றான்.

ஒருமாவென்று - ஏகதேசமான அத்யல்பஸங்கையையச்சொல்லித் தருகவுமாம்.

ஆறு:—(திருமாலிருஞ்சோலையானே) தன்னை லோகப்பொன்னம் தன் சிறுவயிற்றிலைவைத்து யுகந்தோறும் சக்தித் தருவார் மஹாத்மனாய், ஸ்ரிய:பதியாய், ப்ரஹ்ம ருத்ராதிசுக்ர ஸ்வாதாபிஷித்தசரண

திருவாய்மொழி, கஃப, எ-தி, எ-பா, அருளை வ்யாக்யாநம். கஅந.

யுள்ளனாய், தத்ஸமீஹித பலபாதனாய், ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்த திருமாலிருஞ்சோலையான், எனக்குப்பித்தனாய் என்னைப்பிரிகிறில் நென்கிறார். (சு)

ஈடு - அவ:—ஸ்ரியஃபதியானவன் திருமலையிலே நின்றருளி யென்னை யாளுகையிலே வ்யாமுத்தனானென்கிறார்.

(திருமாலிருஞ்சோலையானையாகி-என்னையாளுமால்) திருமலை தனக்கு வஸ்தவ்யபூமியாகக்கொண்டு நிற்கிறவன், என்னை யடிமை கொள்ளுகைக்காக வென்பக்கல் வ்யாமோஹ மொருவடிவுகொண்டா ப்போலே யிருக்கிறவன், (சேழுமுவுலகும்) கட்டளைப்பட்ட த்ரை லோக்யத்தையும், (ஒருவித்யாதி) அத்நிதீயமாய்ச் சிறிதான வயிற் றிலேவைத்து, கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் தலையாகாஷிக்கும. ப்ரளயபத்தில் ஜகத்துக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலே என்னையொழியத் தனக்குச் செல்லாதானாயிருக்கை. (திருமால்) ஸ்ரியஃபதி.

(என்னையாளுமால்) என்னை யடிமை கொள்ளுகைக்காகப் பிச்சுத்தா னொருவடிவு கொண்டாப்போலேயிருக்குமவன். (சிவனும் பிரமனு மித்யாதி) ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், காணப்பெறுமையாலே நிரதிசய பக்கியுத்தராய்த் திருவடிகளை அடைவுகெடவேத்த, அவர் களுக்கு முகந்தோற்றமுமே கடக்கின்ற அருளைப் பண்ணிக்கொடுக் கும் ஸர்வேஸ்வரன், எனக்குக்கண்ணுக் கிலக்காம்படி திருமலையிலே வந்துகின்ற என்னை யடிமைகொள்ளுகையிலே பெரும்பித்தனானன்.

ஏழாம்பாட்டு.

அருளாய்யென் னம்மானே யென்னும்குக்கணம்மானும் * தே ருள்கொள்பிரம னம்மானுக் தேவர்கோனுக் தேவரும் * இருள்கள் ஷையம் முனிவருமேந்நு மம்மான் திருமலை * மருள்கள்கடியும்மணி மலை திருமாலிருஞ்சோலையையே. (எ)

ப:—அந்தரம், தம்மை யங்கீகரிக்கைக்காக வாவன் வந்துநின்ற திருமலையிறுடைய வையலக்ஷணயத்தைப் புகழ்ந்தருளுகிறார்.

(தி - ன்.) என்னம்மானே-என்றுடைய ஸ்வாமியானவனே, அரு ளோ - உன்னுடைய க்குணபயைத் தந்தருளவேணும், என்னும் - என்று

கட்சி திருவாய்மொழி, கஉ-ப, எ-தி, எ-பா, அருளை வ்யாக்யாநம்.

கொண்டு, முக்கண்ணம்மானும் - த்ரிசேத்ரனாய் ஈஸ்வராபிமாநியான ருத்ரனும், தெருள்கொள் - ஸ்ரஷ்டிருக்வாத்யபயுத்தமான ஜ்ஞாநாதி ஞுணத்தையுடைய, பிரமணம்மானும் - ப்ரஹ்மாவாகிற ன்ருஜ்யஜகத் பதியும், தேவர்கோனும் - தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகளுன இந்த்ரனும், தேவரும் - த்ரயஸ்த்ரிம்ஸ்க்கோடி தேவர்களும், இருள்தன்-ஸ்வருப புரு ஷார்த்த விஷயமான ஜ்ஞாநாபாவம் அந்யதாஜ்ஞாநம் விபரீகஜ்ஞாநம் முதலான தமஸ்ஸுக்களை, கடியும்-புராணக்யபதேசமுக்காலேபோக் கச்சடவரான, முனிவரும்-பரமருஷிகளும், எத்தும் - ஸ்தோத்ரம் பண் ணும்படியான, அம்மான்-ஸ்வாமியானவனுடைய வாஸஸ்த்தாநமான, திருமலை-திருமலையாய், மருள்கள்-ப்ராப்திபந்தகமான அவித்யாதி ஸகல ப்ரமங்கலாயும், கடியும்-போக்கக்கடவதாய். மணி-நிரதிசயபோக் யமாம்படி விலக்ஷணமான. மலை-மலை, திருமாலிருஞ்சோலை-திருமாலி ருஞ்சோலையென்று திருநாமமான, மலையே-திருமலையிதே.

ஆறு:—(அருளையீ) இஸ்ஸம்ருத்தி யெல்லாம் திருமலையை யாஸ்ரயித்திதே வந்ததென்றுகொண்டு, திருமலையை நின்றேத்து கிறார்.

ஈடு - அவு:—தம்முடைய விஸ்ஸம்ருத்திக்கெல்லாமடி திருமலை யானபின்பு, இத்தேசந்தானே நமக்கு ப்ராப்யமென்று திருமலையைக் கொண்டாடுகிறார்.

அருளையீயென்பர்கள் - ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணி யருளென்பர் கள். (என்னம்மானே) நீ யருளாதொழிந்தால் புறம்பு எங்களுக்குப் புகலுண்டோ; ப்ராப்தனுன நீ யருளவேண்டா லோ வென்பர்கள்.

இப்படி சொல்லுகிறவர்கள்தான் னுரென்றில் (முக்கடவிந்நாதி) லலாடநேத்ரனாய் ஈஸ்வராபிமாநிபாண ருத்ரன், அவு:—தம்முடைய ஜ்ஞாநப்ரதனாய், ஜனகனுக்கபால் வந்தவேற்றக்கையுடைய கருந் முகன், தேவஜாதியை சலிபும் புதனும் பெய்க்காட்டுகெ சொன்னதே விர்த்ரன், தங்கலையுடையனுதை அவு:—தம்முடைய ப்ராப்தி நுகிற தேவர்கள் அஜ்ஞாநாத்நகரத்தை வாஸஸ்தையிட்டுப் போக்கிநிக் கும் ஸமர்த்தாக்களான ருஷிகள், இவர்களடங்கலு் பெருநாட்டை செய் தேத்தும்படியாக ஸ்தோஸ்யவான் தான்விருப்பிவந்து போல் விழுந்து பகொடுகிடக்கும் தேசமாய்த்து.

திருவாய்மொழி, ௧௦-௮, ௭-தி, அ-பா, திருமால்வயர்க்குபாநம். சஅரு

(மருள்கள்கடியும் மணிமலை) ப்ராப்ய விரோத்யன்வற்றை யடையப்போக்கும் தேசமாய்த்து. அதாகிறது-திரும்லையை யொழிந்ததொன்றே ப்ராப்யமென்று பிறக்கும் புத்தியைத் தவிர்த்துத் தருமாய்த்து, இதெல்லா மெதுதானென்னில்; மற்றுமுண்டோ (திருமாலிருஞ் சோலைமலையே.) (௭)

எட்டாம்பாட்டு.

திருமாலிருஞ் சோலைமலையே திருப்பாற்கடலே யென்தலையே * திருமால்வைகுந்தமே தண் திருவேங்கடமே யெனதுடலே * அருமாமாயத் தெனதுயிரே மனமேவாக்கோ கருமமே * ஒருமானொடியும் பிரியானென்னுழி முதல்வனொருவனே. (௮)

ப:- அநந்தரம், திரும்லை தொடக்கமான திவ்ய தேசங்களோ டொக்க வென்னுடைய ஸர்வாவயங்கங்களையும் விரும்பி யொருக்கணைத் தேசமும் பிரிகிறிலன், இவனொருவனாயிருக்கிறானே! என்று விஸ்திதமாகிறார்.

(இ-ள்.) திருமாலிருஞ்சோலைமலையே - திருமாலிருஞ்சோலை மலையையும், திருப்பாற்கடலே திருபாற்கடலையும், அவற்றோடொக்க என் தலையே - என் தலையையும், திருமால்- (க). “ஸ்ரீ யாஸாஸ்ட்டுடஸ்ரீயா ஸார்த்தம்” என்கிறபடியே ஸ்ரீயப்பதியாய்க்கொண்டிருகிற, வைகுந்தமே - பரமபதத்தையும், தண் - ஸ்ரமஹரமான, திருவேங்கடமே-பெரிய திருமலையையும், அப்படியே எனதுடலே - என்சரீரத்தையும், அரு-துவந்தரமாய், மா-அதிசயிதையாய், மாயத்து - ஆஸ்ரயமான ப்ரக்ருதியோடே ஸம்ஸருஷ்டமான, எனதுயிரே-என் ஆக்மாவையும், மனமே - மனஸையும், வாக்கே - வாக்கையும், கருமமே - க்ரியையையும், ஒருமானொடியும் - ஒருக்கூணத்திலொருமாப்பொழுதும். பிரியான்- பிரிகிறிலன், என்னுழிமுதல்வன்-என்னெலவிக்கைக்காகத் தாலோபலகிதி ஸகல பகார்த்தங்களுக்கும் காரணபூதனாவன், ஒருவனே! - ஒருவனாயிருக்கிறானே!

கீழிலேசாரங்கள் - எண்ணுகல், அவையே ஆஸாதாரணமாம்படி விரும்பின்படியாதலாயிருக்கிறது. நொடி - கணம். (௨)

(உ) கிதை-எ-கா-

திருவாய்ப்பொழி, கல்ப, ஏதி, கூப், ஊழி வாய்க்யாரம். கதின

லம் (மன்மேவர்க்கேகருமமே) கீழ், இதுதனை ஒன்றாக விரும்பினபடிசொன்னா; இங்கு தனித்தனியே யெல்லாவற்றிலு மொத்தமாகவாத்திலே விருப்பத்தினைப் பண்ணின்படியைச் சொல்லுகிறா. (ஒருமாமொழியும்பிரியின்) ஒருகூணத்தி லேகதேசமும பிரிகறி னென் ஒன்றில்லதென்றுமொன்றில் கால்வாங்கிப்போயநபவிககிறிலன். (என்னுழிமுதல்வனெருவனே) என்னிடத்தி ல்பிரி விஷ்டஞகைக காக காமோபலகித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணபூதனை அறிவியெனவென.

மம்ஹாரகர்லித்தில ஸகலசேதநாசேதநகளுக்கும் தன்னை யொழியச் செல்லி தீர்ப்போலையாய்த்து இவர்களுமேனியையொழி யத் தனக்குச்செல்லாதே யிருக்கிறபடி. காரய காரணோபாயவஸத்த சித்தித்துக்களுண்டய ஸ்தனைத் தின்ன தீரமாநிப்பி யிருக்கிறவன் தன் னுடையஸத்தை பென்சரீராதீரமாம்படி யிராகின்றான். (என்னுழி முதல்வனெருவனே) என்புக்கலிலேயபிதிவிஷ்டினை ஸர்ஸேஸ்வர னுடையபடி யிருந்ததுமென்று, இச்சுடலையே பெரியவீஸ்வர னென்கிறது இவனுமொருவனே என்கிறார். (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

ஊழிமுதல்வனெருவனேயென்னு மொருவ னிலகெல்லாம்* ஊழிதேவஹந்தன் னுள்ளேபடைத்துக் காத்துக் கெடுத்தழலும்* ஆழி வண்ணனென் னம்மானந்தன் திருமாலிருஞ்சோலை* வாழிமன :கீம் ஸகலிடேவூட்டி முயிரு மங்கலொட்டே. (க)

ப:—அநந்தரம், ஐகதஸ்ருஷ்டயாதி தோதுபூதனெல்லாவேஸ்வரன் தம்முடைய ஸரீராதிகளை விரும்பினபடிப்பின்புக்கினை அந்தைவிடம்படிக் கிடாக, அவனெழுந்தருளிட்கிற திருமலைவையாஸ்ரயி, ஒருக்காலும் ஐகவிநாடிக்கொள்? என்று தந்திருவுள்ளத்தைக் குறித்தருளிச் செய் கிறார்.

(இ)ன் ஊழி-காலோபலகித ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும், ஒருவனே முதல்வன்-ஒருவனே காரணபூதனாக, என்னும் - (க) 'வனகலெவ-ஏக மேவ' என்று காரண வாக்யங்களிலே சொல்லப்பட்ட, ஒருவன்-அந்

௧௮௮ திருவாய்மொழி, ௧௦-ப; ௭-தி, ௬-பா, ஊழி வ்யாக்யானம்.

விதியனய், உலகெல்லாம் - ஸமஸ்கலோகங்களையும், ஊழிதோறும் - ஸ்ருஷ்ட்யாத்யநுகூல காலந்தோறும், தன்னுள்ளே-தன் ஸங்கல்பைக தேசத்துக்குள்ளே, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, காத்து - ரக்ஷித்து, கெட்டுத்து-ஸம்ஹரித்து உழலும் - இதுகானே யாத்நையாக நடத்தும், ஆழி வண்ணன் - அபரிச்சிந்த ஸ்வபாவனாய், என்னம்மான்-இந்த ப்ராப்தி முகத்தாலே எனக்கு ஸ்வாமியானவனுடைய, அம்-தர்ஸநீயமாய் தண் - ஸாமஹரமான, திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலையை, மனமே - நெஞ்சே, உடலுமுயிரும் - நமக்கு த்யாஜ்யமான தேஹப்ராணாதிகள், மங்க - மக்கும்படியாக, ஒட்டு-செறிந்தாஸ்ரயிக்கப்பாராய் கைவிடேல் - நம்காரியம் செய்துமுடிக்குந்தனையும் கைவிடாதேகொன், வாழி-இத்தாலே நீவாழ்வாயாகவேணும்.

ஆழிவண்ணனென்று - அபரிச்சிந்த போக்யமான விக்ரஹத்தை யுடையவனென்றுமாம்.

ஆறு:—(ஊழிமுதல்வன்) “நமக்கிந்த ஸம்ருத்தி யெல்லாம் திருமலையாலேவந்த ஸம்ருத்திகிடாய், நெஞ்சே, இனி திருமலையைக் கைவிடாதேகிடாய்” என்று நெஞ்சைக்குறித்துச் சொல்லி, “இவ்வரத்மாவினுடைய நிகர்ஷம்பாராந்த யித்தோடே கலந்தருளினாயே யாகிலும், என்னுடைய ஹேயமான இந்த ப்ரக்ருதியி லபிதி வேசத்தை விட்டருளவேணும்” என்று எம்பெருமானை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

(௧)

௧௦-அவ; —நமக்கிந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாய்த்து, திருமலையைக் கைவிடாதே கொள்ளென்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

(ஊழிமுதல்வ னொருவனே யென்னுமொருவன்) காலோட லக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரண பூதனானவ னொருவனுமே என்று (௧) “ஸுலெவ-ஸுதேவ” இய்யாகிப்ரமாணங்களாலே சொல்லப்படுகிற ஒருவன். கார்யாகாரமான விதடையவழிந்தவன்று இவற்றைத்தன்மேலே யெறட்டுக்கொண்டு நிற்கிறவன்கிடர் இப்போதென்னுடம்பிலே வந்து தங்குகிறான். காரணவஸ்த்தையில் சித்சித்

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௧௦-பா, மங்கவொட்டுவ்யாக்யாநம். ௧௮௯
 துக்களுடைய ஸத்தை தன்னதீநமாம்படியிருக்குமவன் ஸ்வஸத்தை
 யென்னதீநமாம்படி யிராநின்றான்.

காரணவஸ்த்தையில் ஸத்தையை நோக்கிவிட்டால் பின்னையோ தானிவை தன்னைத்தான் நோக்கிக்கொள்ளுகிறது (உலகெல்லாமித்யாதி) நாமரூபங்களைக் கொடுத்துவிட்டால், பின்னைத்தான் தங்கள் கார்யம் தாங்கள் செய்கிறார்களோ. இத்தால் சொல்லிற்றாய்த் தென்னென்னில்; எல்லாவவஸ்த்தையிலு மிவரையொழியத் தாரிப்பானையிருக்கிறான். ப்ரளயாத்யபத்துக்களி லிவற்றுக்குத் தன்னை யொழிய ஸ்த்திதியில்லாதப்போலே, தானிவரையொழியில் தரிக்க மாட்டானா யிராநின்றான். (ஆழிவண்ணன்) கம்பீரஸ்வபாவ நென்னுகல்; கடல்போலே ஸ்ரமஹரமான வடிவைக்காட்டி யென்னை ஸம்ஸாரப்ரளயத்தில் நின்று மெடுத்தவ நென்னுகல்.

(அந்தண்திருமாலிருஞ்சோலை) அவனுக்கும்கூட தர்ஸநீயமாய் ஸ்ரமஹரமான தேசம். (வாழிமனமேகைவிடேல்) கெஞ்சே, நாஞ்சொல்லுகிற ஸம்ருத்தி யுனக்கு மாறுகிடுக. அவனிப்படி நம் பக்க லீலை மேல்விழுந்து விரும்புகையாகிற ஸம்ருத்திக்கெல்லாம் ஹேது திருபலையத்து; இத்தை யொருக்காலும் கைவிடவேண்டியாதே கிடா யென்கிறார் தந்திருவுள்ளத்தைப்பார்த்து.

அவனும் தன் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து “ஆழ்வாரைத் தந்தது அவருடைய திருமேனியாயிருக்கும், நியமத்தை யொருக்காலும் விடாதேகிடாய்” என்றான்; “பிரானே, அங்கனெண்ணுது, இத்தைத்தவிரவேணும்” என்று நிர்ப்பந்திக்கிறார் (உடலுமுயிரும் மங்கவொட்டு) ஸரீரமும் ப்ராணனும் மங்கும்படி இயையவேணும். இது அத்திருமலைபோலே யுபாதேயமா யிருப்பதொன்றன்று, சால ஹேயமா யிருப்பதொன்று; இத்தை மங்குகையவேணும்.

மங்கவொட் டென்கையாலே - “இதுக்கு முன்புத்தை ஆழ்வாருடைய விருப்புப் பாரபத சேஷத்தாலல்ல; பகவத்பிரயயத்தாலே” என்பதுபிடம் தோற்றுகிறது. ஸஸ்வரன் பற்றிவிடேனென்றிருக்கையாலே யிருந்தா ரென்கிறது; “உடலம்கைவிடான்” என்றாரிதே.

கூற. திருவாய்மொழி, க0-ப, எ-தி, க0 பா, மங்கவ்யாக்யானம், ௩

பத்தாம்பாட்டு.

மங்கவொட்டேன் மாமாயை திருமாலிருஞ் சோலைமேய் * நங்
கள்கோனே யானேநீயாகியென்னை யளித்தானே * பொங்கைம்
புலனும் பொறியைக்கும் கருமேந்திரிய-மைம்பூதம் * இங்கிவ் வுபி
ரேய் பிரகிருதி மாளுங்கார மனங்களே. (க0)

ப:- அந்தரம். இப்படி திருவுள்ளத்தாலே திருமலையை யாஸ்ரயித்
திருக்கச்செய்தேயும் அவனுடைய வந்தியபிரிவேஸ்ததை நிவர்த்திப்பிக்
கைக்காப்பாக்குதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய ஹேயதையைப்பரிகணித்து,
ஏவம்பூதையான் வுன்னுடைய மர்ஸய்ச்சிக்கும்படி யறும்திபண்ணி யரு
ணவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

(இ - ள்.) திருமாலிருஞ் சோலை - திருமாலிருஞ்சோலைமேயிலே,
மேய - நித்யவாஸம்பண்ணி, நங்கள்கோனே-என்போல்வார்க்குஸ்வாமி
யானவனாய் யானேநீயாகி-நானேயெனக் குப்பரிஹித்துக் கொள்ளுமா
போலே வேறுபாடற்றநானேயாய், என்னை - என்னை, அளித்தானே-
ரக்ஷித்தவனே, பொங்கு-பேரக்யதையாலே கிளர்ந்து புலப்படுகிற, ஐம்பு
லனும்-ஸப்தாதி வீஷயங்களைந்தும், பொறியைந்தும்-அதிலேயகப்படுத்
துகைக்குக் கரணமானந்த்ராகி ஜ்ஞானேந்திரியங்களைந்தும், கருமேந்
திரியம்-அவ்விஷயங்களில் ப்ரவர்த்திக்கைக்கு ஹேதுவானகர்மேந்திரியங்
களைந்தும், ஐம்பூதம்-ஸப்தாத்யாஸ்ரயமாயும் இந்திரியாஸ்ரயஸரீராரம்
புகமாயுமுள்ள ப்ருதிவ்யாதி பூதங்களைந்தும், இங்கு-ஸம்ஸாரதசையில்,
இவ்வுயிரேய்-ஜீவனோடே அக்யந்தஸம்ஸுஷ்டமான, பிரகிருதி-ஸுஷ்ட
ரகிருதி. மான் - வ்யவஸாயஹேதுவானமஹான், ஆங்காரம் - அபிமான,
ஹேதுவான அஹங்காரம், மனங்கள் - ஸங்கல்பநிதானமான மன்ஸு,
ஆகிற உன்மாமாயை-உன்னுடைய அத்த்யாஸ்ரயமான ப்ராக்ருதி ப்ராந்
ருதங்களானதுகள், மங்கவொட்டு-மங்கும்படி யிசைத்தருளவே ளும்.

ஆறு;-(மங்கவொட்டு) தாமிப்படி ப்ரார்த்திக்கச் செய்தையும்
தம்முடைய ப்ராக்ருதியிலுள்ள லோபத்தினாலே ஏம்பெருமான் தம்
முடையசொல்லையாதிரியாதிருக்க.

அவனுக்கினுடைய ஹேயதையை ப்ரகாஸப்பித்து, இந்த
ஹேயமான ப்ராக்ருதிலேபிரிவேசத்தை யவஸரம் விட்டருளவேணு
மென்று பின்னையு மபேக்ஷிக்கிறார். (க)

திருவாய்மொழி. ௧௦-ப, எ-தி, ௧௩-பா, மங்க வ்யாக்யாசம் = ௧௩௩

௪௫-அவ;— இப்படி யிவ்நிர்ப்பந்திக்கச்செய்தேயும் ஆனைக்குப் பாடுவாரைப்போலே கேளாதிருந்தான்; அதுக்கடி “சாந்துபூசுவார் பரணியையுடைத்தோ பூசுவது, இதென்சொன்னீரானீர்” என்ன; திரியவும், மங்கவொட்டென்கிறார்.

(உன்மாமாயை-மங்கவொட்டு) ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாத படி நீபந்தித்த பாக்ருதியை மங்கவிசை. “த்யாஜ்யமென்றறிந்த பின்பு உம்முடைய சரீரத்தை நீரேயுபேஷிக்கு மத்தனையன்றோ, நாமிசையவேண்டுமெதென்” என்ன, ஸர்வபாக்ருதியான நீபிணைத்த பிணையை அஸக்தனான நான்விடவோ (க) “உகிரோயாடி ஸாத்யபா-மமமாயா தூத்யயா” என்றிலேயோ,

(திருமாலிருஞ்சோலைமேயநங்கன்கோனே) பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டு நீதிருமலையிலேவந்து முற்பாடனாய் நிற்கிறது நான்சொன்னபடி காரியம்செய்வதாகவன்றோ. நீபிணைத்தபடி காரியஞ்செய்யப் பார்த்தாயாகில் பிணை யவ்விருப்பிலே யென்னை யழைத்துக்கொள்ளாயோ, திருமலையிலேவந்து நின்று என்னுடையசேஷத்வத்தையும் உன்னுடைய சேஷித்வத்தையு மெனக் கறிவித்தவனே.

(யானேநீயாகியென்னையளித்தானே) என்னபிஸந்தியை யீ யுடையையாய் என்காரியம் செய்யக்கடவரீ, இப்போது நானிரக்க ளிருக்கிறதென்; நானேபேஷிபாதிருக்க இனக்குமுன்பெல்லாம் நீயே யன்றோ என்னுடைய சக்ஷணங்கள் பண்ணிப்போந்தாய்.

இப்படிசொல்லச் செய்தேயும், இக்கதைத் தவிர்த்துக்கொடுக்க நினையாமையாலே பேசாதிருந்தான்; நான் நிர்ப்பந்திக்கச்செய்தேயும் கேளாதாரைப்போலே பேசாதேயிருக்கிறதென் என்ன; “நான்பேசாதிருக்கிறேன்ல்லேன், நீர் ‘ஹேயம்’ என்று சொல்லுகிற விததான் நமக்கு உபதேச்யவாரியாகின்றது, ஆகையாலே ஹேயோபாதேய விபாகம் பண்ணமாட்டுகிறிலோம், அறிந்தகீர் ஹேயமென்கிறதுதன்னை யெனக்கின்னதென்று சொல்லீர். நான்குறித்துத்தரவென்றான்; ஆகில் நேகட்கலாகாதோவென்று சொல்லுகிறார்.

(பொங்கைம்புலனித்தயாதி) “உணர்வுமுறிருமுடம்பும் மற்றுலப் பிணைவும் பழிகேயா | முணர்வைப்பெறவுர்க்கு” என்று அவன்

கூகூ திருவாய்மொழி, சுட-ப, எ-தி, கக-பா, மாணங்காரம்வ்யாக்யாரம்

முனிவர்பக்கல் செய்தத்தை யிப்போதவனுக்கு இவர்காம் தெரிவி
கிறார், ஒருகர்மம்செய்தது செய்யமாட்டாமையிலேயே வ்யாமே
ஹம்; அதுபோலு மன்றிக்கே இதுநிலைதிறகுமதினே.

சேதநரைத்தந்தாமுக் குரியால்லாகபடி விஞ்ஞரரம்படிபன
ணவல்ல சப்காதிசுளைந்தும், வறுநாற்றத்தைக்காட்டிச் சிபைதார்,
தங்களைத் தப்பாதபடி யகப்படுத்துமாபோலே இச்சேதநனை அ
விஷயங்களிலே கொடுபாய் பூட்டிமுடிக்கவற்றான ஜ்ஞானேந்தரிய்
கள், கர்மேந்தரியங்கள், ப்ருதிவ்யாதிகள், கார்பாவஸ்த்தமான சி
வஸ்துவைப்பற்றிக்கிடக்கிற ப்ரக்ருதி, மஹான். அஹங்காரம், ம
ஸ்ஸு, ஆக இவையாகிற வன்னுடைய மாமாயையாங்கவொட்டு
காரணாவஸ்த்தமானதுதானே அவஸ்த்தாந்தரபந்தமாகையினே கா
யமாகையாகிறது, (க

பதினென்றும்பாட்டு.

மாணங்கர்மனங்கேடவைவரவன்கையர்மங்க * தானுங்கா
மாய்ப்புக்குத்தானே தானேயானானை * தேனங்காரப் பொழிந்து
கூர்ச்சடகோபன்சொல்லாயிரத்துள்* மாணங்காரத்திவைபத்துந்தி
மாலிருஞ்சோலைமலைக்கே, (க

ப:—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக இவர்க்கிச்
படியே ஈஸ்வரனுடைய விரோதிரிஸநோத்யோகத்தைச் சொல்லி
கொண்டு, அதுவே யித்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாகவருளிச்செய்கிறார்

(இ - ன்-). மாணங்காரமனம்-மஹாதஹங்கார மந்ப்ரமுகான சரீ
ஸம்பந்தம், கெட - நசிக்கும்படியாகவும், வன்கையர் - ப்ரபலமான
ஜவர் - இந்தரியங்களேந்தும், மங்க - ஸ்வவிஷயங்களோடே மகி
போம்படியாகவும், தானுங்காரமாய் - தானேபெரிய வ்யிமாகத்தைய
டையனாய்க்கொண்டு, புக்கு - புகுந்து, தானேதானேயானானை - என்
னாத்மாவும் தானேயாய் ஆகமீயமும் தானேயானவனை, தேனங்காரம்
வண்டிகளுடைய செருக்கையுடைத்தான, பொழில் பொழிலையுடைய
குருகூர்ச்சடகோபன் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான வாழ்வார், சொ
லாயிரத்துள் - அருளிச்செய்தவாயிரத்துள், திருமாலிருஞ்சோலைமலை

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௭-தி, ௧௧-பா, மானங்காரம்வ்யாக்யாரம், ௧௧௩.

கே - திருமாலிருஞ்சோலைமலக்கேயான, இவைபத்தும்-இவைபத்தும், மானங்காரத்து - மஹதஹங்காரோபலகித ஸமஸ்தவிரோதிநிவ்ருத்தியிலே தாத்தப்யம்.

இப்பத்தும் அப்யவித்தார்த்து மஹதஹங்காராதிகள் தானேகழியுமென்று கருத்து. இது அறுசீராசிரியவிருத்தம். (௧௧)

ஆறு:— (மானங்காரம்) நான்சொன்னபடியே செய்தருளும்ஸ்வபாவனாவாறே தனக்கத்யந்தமபிமதமாயிருந்த விப்பரக்ருதியிலபிக்வேஸத்தை விட்டருளி பெரியசெருக்கோடேகூட வென்னுள்ளேபுகுந்துகலந்தருளினவெம்பெருமான், என்னேகலந்து பரிமாறுகையால் அவனுக்குள்ள கர்வத்தைச் சொல்லுகிறதாய், எம்பெருமானைப்ரதிபாதித்த வாயிரம் திருவாய் மொழியிலும் பெரியகிளர்த்தியோடே யெழுந்த வித்திருவாய்மொழி திருமாலிருஞ்சோலையைப்ரதிபாதிக்கிறதென்கிறார். (௧௧)

சு: அவ:— சிகமத்தில், மஹதஹங்கார விஷயமான வித்திருவாய்மொழி திருமலையிலே சொல்லிறதென்கிறார்,

(மானங்காரமணங்கேட) மஹான், அஹங்காரம், மஹஸ்ஸு என்று சொல்லுகிறவிவை கெடும்படியாக. இவைபரக்ருதிக்கு முபலக்ஷணம். (ஐவர்வன்கையர்மங்க) கர்மேந்தரியங்களுக்கும் ஸப்தாதிகளுக்கு முபலக்ஷணம். (வன்கையர்-பெருமிடுக்கர்) பின்னை அவனிதுக்குச்சொல்லிற் தென்னென்னில்; இதில்பண்ணுகிற நிர்ப்பந்தத்தைத் தவிருகிறேமென்னத்திருமிறே. அவன் “செய்கிறோம்”. என்று தலைதுலக்கினால் பின்னைப் பெற்றதாயிருக்கத் தட்டில்லையே.

(தானித்யாதி) தானெனக் கபிமாயியாய்ப் புக்கென்னுதல், (தானேதானேயானான) அந்தாத்தியங்கனி லெனக்குண்டான வாயிமானத்தைத்தவிர்த்துத்தானேயபிமாசியானவனை. அன்றிக்வே. இத்தலைநிலர்த்திவத்தைபொழியுந் தானேயர்த்தியுமாய், இதுக்கபிமாய்யும் தானேயானவனென்னுதல்.

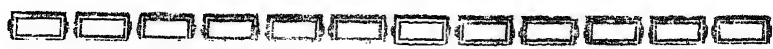
(தேனங்காரமித்யாதி) வண்டுகளினுடைய வாசிடமேயான பொழிலையுடைய திருநகரிக்கு கிரஹஹகரானவாழ்வாமருளிச்செய்த

ககச திருவாய்மொழி, கஃப, எ-தி, கக-பா. மாணாக்காரம் வ்யாக்யாநம் ;

வாயிரத்திலும், மஹாதாதிருபமான ப்ரக்ருதி நிரஸார்த்தமாக
சொன்னவிப்பத்து மென்னுதல், பெரிய செருங்கோடீட்சொன்
விப்பத்துமென்னுதல். (திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே) திருபடி
விஷயமாகவாய்த்துச்சொல்லிற்று; அழகரைச்சொன்னவிடமுண்ட
கில் அதில் கல்பகதருவைச்சொன்னவோபாதி. திருமலைநிலை
தடைய வுத்தேய்யமாகக் கடவகிறே ; (க) “ எம்பெ நான்மொல்
மலைமே லேதனுமாவேன ” என்றும் சொன்னார்களிறே.

பத்தாம்பத்து ஏழாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று,

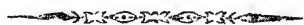
சுருதிவ்யாசரத்தினால்

ஸ்ரீமதேராமாதுஜாயநமஃ.

எட்டாந்திருவாய்மொழி.

திருமாலிருஞ்சோலை - ப்ரவேசங்கள்.

ஆறு:—(திருமாலிருஞ்சோலை) “ இப்படி யபிதிவிஷ்டனாபக் கொண் டென்னோதிகலந்து பரிமாறுகைக்கு ஹேதுவென் ” என்று எம்பொருமானைக்கேட்டால், அங்ஙனே அபிதிவிஷ்டனாயிருந்த வவ னாலும் பரிக்குப்தமானஹேதுக்களிலொரு ஹேதுவுமென்பக்க லுண்டாகச் சொல்லவொண்ணாது, இனி யென்பக்கலில்லாத ஹேதுவை யென்பக்கலிலே அதுபாரோபித்துச் சொல்லப்பார்க்கலும். *

ப:—எட்டாந்திருவாய்மொழியில், கீழே தாமபேஷித்தபடியிலே ஸ்ரீஸ்ரீவரன் கார்டம்செய்வதாக வறுதியிட்டபடியைக்கண்டு, “இப்படியும் பக்கல் வ்யாமோஹம்பண்ணுகைக்கும் நாமபேஷித்தகாரியம் செய்யும் படி பாதந்த்ரானுகைக்கும் நம்பக்கலொருஹேதுவில்லை, கீர்ஹேதுகமாக நம்மைவிஷயிகரித்தருளினாளுமிக்கனை ” என்றறுதியிட்டு, அதுக்கடியான வவனுடைய யாத்தருச்சிகாதுகூல்ய நிபந்தனமான பூர்ணங்கோரத் தையும், அங்கீகாரஸத்தையத்தையும், ஸாகமத்வாதி ஸயத்தையும், புருஷாத்ரத்தப்ரகத்வத்தையும், ப்ராப்திப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகத்வத்தையும், போகரஸப்ரகத்வத்தையும், நித்யாநுபாவத்வத்தையும், நிர்வதிக ஸர்வப்ரகார போக்யத்வத்தையும், கீர்ஹேதுகோபகாரகத்வத்தையும், நித்யகைக்காய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும் மதுஸந்தித்து எவம்பூதனான ஸர்வேஸ்ரவரன் திருபாதிகபூர்ண விஷயிகாரத்தைப்பண்ணி மைஸ்த விரோதியும் கிரன்சுமாம்படி திருப்பேரிலே ஸந்திவிதனாய் நிர்வதிக ஸர்வப்ரகார வறுபவத்தைப்பிறப்பித்தான். இஹொருசீலாதிஸயமே: என்று மிகவும் ஹருஷ்டராகிருர். *

ஈ:—தர்ஸனக்குறித்து ஸர்வேஸ்ரவரனுக்குண்டான பாதந்த்ர ர்யத்தைப்படுகினார் * அந்நம்பெறுவாரடியானிலே; அந்த்ர்பாதந்த்ர ர்யத்தன்னை முடியாகத் திணையடி யைச் சொன்னார் * சொஞ்சொற்கவி யில்; “ நீர்சொன்னபடியே செய்யக்கடவோம் ” என்று தலைதுலுக் கினாணிறே.

இவ்வுத்தமத்தைத் திருமேனியோடே கொடுபோவதாகத் தேங் கினதெக்கமிதே நமிகுள்ளது, அதொழியக் கொடுப்போவதாக வற்ற

சகசுகிருவாய்மொழி,கர-ப,அ,கி,சிருமாவிருந்தோலைர்மவெய்க்க

வன்றே பதற்க்கொடங்கினுன் ; “செழுப்பறவைகளைவிடநிற்கி
வான்” என்று - கிருவடி கிருந்தோலிலே பேசுவதற்கிறே இவரை
விஷயிகரித்தது ; அத்திருவடி கிருந்தோலிலே வந்து இவரை
கொடுபோவதாகப் பார்த்தான்,

சிலரை ஆகிவாறுகிறதற்காகக்கோ வாவிட்டுக்கொடுப்பாம், சில
ரைப் பெரியகிருவடிவைய வரக்காட்டிக்கொடுப்பாம் ; கிருவடி கிருத்
தோலிலேவந்து தானே கொடுப்பாவரித்தோலிவர் ; (க) “கங்கை
நாறிக் குருநயாபி-அறந்தாமரமி மத்பக்தம் நயாமி” என்கிறபடி
பே. * கள்வன்கொல்லியிராட்டியை யானிடமிக்கொடுப்பாமன்றித்தே
இவரையுமானிடமிக்கொடுப்பாமது (உ) [சுனிஸம் இப்பாதி] “ஸம்
ஸாசமாகிற பாலிலைக்கைக்கழித்துப்போந்தோம். (ங) “நவபை ந
நாவருதெ - நசுபுநாவர்த்தகே” “என்கிறகேசுந்திலே புதற்
தோம்” என்று தானே சொல்லித் தீதறிக்கொண்டிறேப்பாவது.

ஆகவிப்படி தம்மை யவ்வருகே கொடுப்பானையிலே பதறுகிற
படிபையதுஸந்திக்கார் ; “இவனிப்படி நம்பக்கல் பதறுகைக்கடி
யென்” என்று பார்த்தார் ; சம்பக்கலொன்றும்கண்டவர். மூலகிலே
தம்பக்கலிலே அந்நிலைக்கையும் பிறப்பித்து, அடியையாக விசேக
கடாக்ஷித்தையப்பண்ணி, தம்பக்கலிலே விசேகசையும்குறிப்பிட்டு,
“தானையுபயம்” என்றுபுத்தகையப் பிறப்பித்து, அடியையாப
சாரபஹுஸராயி துத்திற தம்முடைய வபசாரக்கோ யை யாப்பொ
றுத்து விஷயக்கனிலே பாவஸாராய் ப்போத்தகம்மை “பலிபாட்
டிப்படுப்பாயோ” என்று தானே சொல்லிப்படிபண்ணி, தம்முடைய
லது சொல்லையையப்பெற்றித்து, தானேவந்து அவ்வருகே கொடு
போவானுத தவரிக்கிறபடியையதுஸந்தித்து ;

“இன்றிப்படி நம்மைபாதிரிக்கிறவின் அகாதிபாலம் நம்மை
விட்டாறியிருக்கபடியெங்கனே, இன்றிப்படி பாதிரிக்கருத்தான்
வேறுதவென்” என்று பார்த்தார் ; தம்பக்கலொருதோலொருவர் ;
இப்பெறு துபடியாகவந்த கொன்றல்வகையாலிலே தம்பக்கலொரு
வாசிக்கண்டிலர் ; மூன்புத்தகையிற்சாட்டல் இப்போது தம்பக்கலொரு
மமுண்டாக நினைத்திருக்கமவரன்றே - மூண்டு பித்தாட்டல் கொடு
கால மிவரைப்பெறவேணுகென்றிருத்தேவன் இயக்கிப்போதொன்
றைச்செய்தானுத நினைத்தோலே ;

(க) வராஹசரமம்- (உ) கிருவிரு-உக- (ங) சாத்திர-அ-

திருவாய்மொழி, க0-ப, அ-தி, க-பா, திருமாலிருந் வயாய்பாநம் ௧௯௭

“இனி ஸர்வஜ்ஞான வவனாகிலு மிதுக்கொரு போக்குச் சொல்லுமாகில் அவனைக்கேட்போம்” என்றுபார்த்து, “இன்றிப்படியித்தை சிரஸாவழிக்கிறதேவர் முன்பு அநாதிகால மித்தைக்கை விட்டிருப்பானென், இப்போதித்தை யாதரிப்பானென்” என்றுகேட்டார்; “உம்முடையபக்கல் அக்வேஷமடியாகச்செய்தோம்” என்ன மாட்டானே; தானறிய அதுவும் தன்னுலேவந்ததாயையாலும், அது தான் பேற்றுக்கிடான ஸாதாரமாகப்போராமையாலும். இனி ரக்ஷகனானவனுக்கு நெடுநாள் ரக்ஷயவர்க்கத்தைவிட்டிருந்த விதுக்குச் சொல்லலாவதொன்றில்லைபே, பிற்பாடனானதுக்குலஜ்ஜிக்குமதுக்கு மேற்பட; ஆகையாலே சொல்லலாவதொரு மறுமாற்றம் காணாமையாலே கவிழ்ந்துநின்று காலாலே தறையபக்கீறிநின்றான்.

முதலிலே ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணித் தன்பக்கலிலே யிச்சையைப்பிறப்பிக்கைக்கு வழியிட்டுவைத்தான்; அவ்வழியாலே யிச்சையைப்பிறப்பித்தான்; தன்பக்கலிலே உபாயபாவத்தை யெறட்டுக்கொண்டு * பொய்நிறின்றனாணந்தொடங்கி யிவ்வளவாகத் தன்பக்கலிலே வாரிறுத்தினான்; பரபக்கிதொடங்கி பரமபக்தியாய்ந்த மான தசாவிசேஷங்களைப் பிறப்பித்தான்.

“இதுதன்னை முன்பே செய்யாவிட்டதென்” என்ன; “இதுக்குச் சொல்லலாவதொன்றில்லாமையாலே திருத்தானாய் நிற்குருனிக் தனை” என்றுபார்த்து, இப்படியவன் தம்பக்கல்பண்ணின விஷயி காரத்தை; அதுக்கடியானவவனுடைய க்ருபாதிருணங்களைப்பாது ஸந்தித்து, “இதொரு சித்தேனது விஷயிகாரமிருக்கும்படியே” என்று அதிலே ஆழங்காற்பட்டு விஸ்மிதராய் ஹ்ருஷ்டராய்க்களிக் கிறார்.

முதற்பாட்டு.

திருமாலிருந்சோய மலையென்றேனென்ன * திருமால்வந்
ரென்னென்க விநறயப்புத்தான் * சூருமாமணி யந்துபுனற்போன்
வித்தென்பால் * திருமால்சேன்று சேர்விடந்தேன் திருப்பேரே. (க)

ப;—முதற்பாட்டில், யாத்ருச்சிகமாகத் திருமலையைப்போய்க் கிட
இக்காட்டில் லக்ஷ்மீஸுதராயனாய்க்கொண்டி என்னென்குலேவந்து புகுந்
தானென்கிறார்.

திருவாய்மொழி, கஃப், அ.தி, க.பா, திருமாலிருஞ் வ்யாக்யானம். ௧௯௯

நம்பக்கலிலே யாயிருந்ததாகில், இவருடையபேறுநம்பேறு யிருந்ததாகில், சேதநனவாசிக்கு உக்திமா த்ரமுண்டாய்த்தாகில், இதுக் கவ்வருகுகொண்டொர்யமென் ” என்றிருக்குமவனிறே,

இதுதானொருமலையிறே அவனுக்கு. உக்தியையிலே யென்னவொண்ணுதே ; இதுக்கடி யாராயு மவனல்லனே. ராவணன் தம்பிக்கு மித்ரபாவமே யமையுமென்னுமவன், இதுக்கவ்வருகொன்று லேனுமென்றிரானிறே, மலைகளினுடையஸாமாந்யம்கிடக்க, இவ்விசேஷத்தைச் சொல்லிற்று - இது இலுண்டான வாதாராசியமன்றோவென்றிராகின்றனாய்த்தவன். ஆக, இவர்க்கொன்றில்லை பென்னவுமாய். அவனுக்கிதொன்றுண்டென்னவுமாய்படி யிருக்கிறதிறே யிதுதானே.

(திருமால்) அஹ்ருதயமாகச் சொன்னதுதன்னை ஸஹ்ருதயமாகக் கிள்கொடுப்பாரு மருகேயுண்டென்கிறார், (வந்து) “அவன்வருவதே!” என்று இவர் விஸ்மயப்படாதிற்க, “பிபாஸைவர்த்தித்தவன் தன்னைரிருத்தவிடத்தே வருமத்தனையின்றோ யென்றாய்த்து. அவன்வர்த்தனை. க்ருபணராயிருப்பார். ப்ரலாக்யரிருத்த விடத்தே வருமித்தனையன்றோ வென்றிரா நின்றான். எல்லார்க்கு மபிகமயனாவவனுக்கு நாஸ்டிகம்யனானேன்!; (க) “ஸொலுமஹுக் ஸவரீடி - ஸொப்யகச்சத் - ஸபரீம் ” என்னுமாபோலே.

(என்னெஞ்சம்) அந்தவுக்தி ஸஹ்ருதமான வென்னெஞ்சிலே, (நிறையப்புதுந்தான்) விஷயாந்தரங்களுக்குக் கவகாச மில்லாதபடி புதுந்தான்; அத்ரிபகவா னுப்யமத்திலே, “நான் ராமன், இவன் ஸைவரீடி, இவன் ஸைவரீடி” என்று நமஸ்கரித்து நின்றாப்போலே; அக்காட்டில் பாழுடையத்திருமாடி புக்காய்போலே என்னெஞ்சில் பாழ்திரப்பபுதுந்தான்.

(குருதிப்பாதி) தான் விருப்பிச் சென்று சேரும் தேசமதுவாயிருக்கக்கிடர் என்னெஞ்சிலேவந்து புருத்த தென்கிறார். எல்லார்க்கும் ப்ராப்யனாவன்கிடர் என்னை ப்ராப்யனாகக் கொண்டுகிறான். பெருகிலைபஞ்ச தர்ஸரீடிமான சத்தங்களைக்கொண்டிவந்து தள்ளா நின்றான் புக்கையுடைய பொன்னித் தென்குரையிலேப்ரலாக்யமான தேசமென்றபடி. (உ) “ஹ்ருதிருதகஹ்ருதாய்திரஜநக” இத்தயா

உ00 திருவாய்மொழி, ௧0-ப, அ-தி, உ-பா, பேரே வ்யாக்யாகம்.

திவத். (புனல்) ஸ்ரமஹ்ரமான தேசத்தையுடையவன்கிடர் இங்
கேவந்து யுகருகிறான்.

(திருமால்சென்றுசேர்விடம்) பரமரஸிகனுவன், தானும்
பிராட்டியுமாய் விரும்பிச்சென்று சேரும் தேசமதுவா யிருக்கச்செ
ய்தே, அதுகிடக்க, திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன், இந்த அற்ற
ருதயமான வக்திமாத்தரத்தைக்கொண்டு டென்னுடைய ஹ்ருதயத்தி
லேவந்து புகுந்தான், கீழில் “ திருமால் ” என்றவிடம், புருஷகார
பாவத்தைச் சொல்லிற்று; மேலில் “ திருமால் ” என்றவிடம், உத்
தார்த்தத்தில் லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது. (௬)

இரண்டாம்பாட்டு.

பேரேயுறைகின்றபிரானின்றுவந்து * பேரேனென்றென்றே ன்ரு
நிறையப்புதுந்தான் * காரேழ்கடலேழ் மலையேழலகுண்டும்* ஆரா
வயிற்றூனை யடங்கப்பிடித்தேனே. (உ)

ப:—அபந்தரம், முன்புருறைவாளரைப்போல யின்றொருக்காறும்
போகேனென்று என்னெஞ்சிலே பூர்ணனாய்ப் புகுந்தானென்கிறார்.

(இ - ன்) பேரே - திருப்பேரிலே, உறைகின்ற - நியமவாஸம்பண்ண
ணுகிற, பிரான் - ஸர்வேஸ்வரன், இன்றுவந்து - முன்பு ருறைவாளரே
யிருந்தாப்போலே இன்று நின்றேறதுக மாகத்தானே ஸார்பேஷணிய்வந்து
பேரேனென்று - இனிப்போகென்றால் ஒருகாலும் போகேனென்று,
என்னெஞ்சு - என்னெஞ்சிலே நிறையப்பிபூர்ணமாய்ப்படி, புகுந்தான்,
புகுந்தான். ஆகையாலே, காரேழ் - புஷ்கலாவர்த்தகாதிகளான மேகம்
களேழையும், கடலேழ் - ஸமுத்தரங்களேழையும். மலையேழ் - குலபர்வ
தங்களேழையுமுடைத்தான், உலகுண்டும்-லோகத்தையெல்லாம் அமு
துசெய்தும், ரக்ஷணத்தில்பாரிப்பாலே, ஆராவயிற்றூனை - நிறையாதவ
யிற்றையுடையானே, அடங்க-என்னுள்ளேபுகுந்து ஸர்க்ப்ரகார பரிபூர்
ணனாய்ப்படியாகக்கொண்டு, பிடித்தேன் - அதுபவிக்கப்பெற்றேன் (௩)

ஆறு:—(பேரேயுறைகின்றபிரான்) அகாரணமாக இன்றுவந்து
இனிப்பேரேனென்று நெஞ்சுகிறையப்புதுந்தான் ; இதற்குமுன்பு
இப்படி யென்னெஞ்சில் புகுந்தருள் பெறையாலே ஸர்வஜகதிஸ்

திருவாய்மொழி, கட்டு, அ.தி.உ.பா.பேரே வியாக்காரம். உருக

வரையிருந்துவைத்துமலபேசுதலுமிருந்தவன், இன்றென்னுள்ளோ
(புதரப்பெற்று நிரபேசுதலுனைன்கிறார். ௩௩)

சுடு-அவ;—தான் ஸர்வேஸ்வரனுய்வைத்து என்னை கலக்கப்
பெறுமையாலே குறைவாள்ளானவன், இன்றுவந்து நிரவேறுகமாக
வென் ஹருதயத்திலேபுகுந்து பூர்ணானுனைன்கிறார்.

(பேரேயுரைகின்றபிரான்) திருப்பெரிலேவந்து தித்பவாஸம்
பண்ணுகிறஸர்வேஸ்வரன் (இன்றுவந்து) இதுண்டாமென்று நெஞ்
னேற்றிவது தாமொரு ஸாதநாவுடாரம் பண்ணிவைத்தாராகிலி
றே (பேரேனென்று) “பேரேன, பேரேன” என்னுளினறையத்து,
“சீபோவுகியோ, இருப்புகியோ” என்று கேட்பாருமின்றிகே
யிருக்கச்செய்தே; இங்கு, பிராட்டி தன்னிஷயத்திலசொல்லும்வாத
தையைத்தா நென்னிஷயத்திலே சொல்லாதின்றான். “நான்போ
கேன் போகேன்” என்று சூழ்த்துக் கொடாபின்றறையத்து; தன்னை
யுதபாங்கைபண்ணுவாரு மின்றிக்கேயிருக்க; (க) “தி, விடுஷ்
ஷு-பா.சூ.விஸ்வெ.தரிசிஸ்தத்ப்ரா த்ருசிஸ்ப்பே” (என்னெஞ்சு)
“இவன்யேசிலென், இருக்கிலென்” என்றிருக்கிற வென்னெஞ்சு.
(நிறையப்புகுந்தான்) பூர்ணமாம்படி புகுந்தான்.

(காரித்யாதி) புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்குளேழும், கடலே
ழும், மலைகளேழும்நீர் ஜகத்தையெல்லாம் திருவாயிற்றிலேவைத்து,
பின்னையும் தன்னிஷிஸ்வஸித்து, உடன்கிடந்தவனை மடிதடவினவ
னைப்போலே “நாமென்செய்தோ மாறோம்” என்றிருக்குமவனை.
ஸ்ருஷ்டிசெர்டக்கமாக மோசுபர்யந்தமாக ரஷபவர்க்கத்தினுடைய
ஸ்ர்வவிசு ரஷணத்தையும்பண்ணி, பின்னையும் ஒன்றும் செய்யப்
பெற்றமலோம்” என்றிருக்குமவனை.

(அடங்கப்பிடித்தேனே) “நாமெல்லாம்செய்தோம்” என்று
அவன் செகுட்டும்படி பண்ணிக்கொண்டேன். பரளயத்திலகப்பட்ட
ஜகத்தையெடுக்கையாவது-பின்னையும் ஸம்ஸாரத்தைப் பூண்டிடு
கையிறே; பரமபதத்தளவுமெசல்ல நடத்தப்பெறுமையாலே குறை
பட்டிறேகிடப்பது; அவனென்னை அவ்வளவும் “கொண்டுபோய்ப்படி
நான்சமைகையாலே அவனுடைய வசிடிலேசும் நிரந்தராய்த்து.

உருவம் மொழி, கரு-பி, அ-தி, ந-பா, பிடித்தேன் வ்யாக்யான

அவனுடைய பரிபூர்ண விஷயீகாரத்துக்குப் பாத்ரபூதனானேனென
றபடி. (உ)

முன் நூம்பாட்டு.

பிடித்தேன் பிறவிகெடுத்தேன் பிணிசாரேன் * மடித்தேன்
மனைவாழ்க்கையுள் நிற்பதோர்மாயையை * கொடிக்கோபுரமாடங்
கள் சூழ்நிறுப்பேரான் * அடிச்சேர்வதெனக் கெளிதாயினவாறே.

ப:—அந்தரம், ஆஸ்ரிதஸ்-ஸபனா ஸர்வேஸ்வரனுடைய திருவடி
களைக்கிட்கெடையெனக் கெளிதானபடி, அதடியாக ஸமஸ்ததுரிதமுட
நிவ்ருத்தமாம்படியாய்த்தென்கிறார்.

(இ-ள்) கொடி - கொடிகளையுடைய, கோபுரம்-கோபுரங்களாலும்
மாடங்கள் - மாடங்களாலும், சூழ் - சூழப்பட்ட, நிறுப்பேரான்-நிறுட்
பேரை வாஸஸ்த் தாநமாகவுடைய ஸ-ஸபனாவனுடைய, அடி - திரு
வடிகளை, சேர்வது-சேருகை, எனக்கெளிதாயினவாறு - எனக்கெளி
தாண்ப்ரகார மிருத்தபடி, பிடித்தேன்-நிர்ஜேதுகமாக வவன் திருவடி
களைப்ரதமத்திலே பிடிக்கப்பெற்றேன், அதடியாக, பிறவி-ஜர்மஸம்பப்
தத்தை, கெடுத்தேன்-அறுத்தேன், பிணி - அத்தால்வரும் துக்கங்களை
சாரேன் - சேரேன், மனைவாழ்க்கையுள் - ஸம்ஸாருத்தில், நிற்பது - நிற
கையாகிற ஓர்மாயையை - அஜ்ஞாநத்தை மடித்தேன்-நிவ்ருத்தமாக்கி
னென். (க)

ஆறு:—(பிடித்தேன்) எம்பெருமானை பிணியொருநாளும் விப்
லேஷிபாதபடி பற்றினேன், ஸுரகரகிரியகாதி காரானிதேதஹ்ராவே
ஸாருபஜநாததையும் ஜர்மபிபந்தந துக்கத்தையும் போர்க்கினைன்;
தத்துக்கஜேதுவாய் அநாதிகாலந்தொடங்கி யின்றளவும் ஒல்லு
கிற விர்த்ரபரஞ்சிஸம்பந்தத்தையும் நிவர்த்திப்பித்தேன், இப்படி
நிறுப்பேரானடிசேர்வ தெனக்கெளிதாவே! என்று களிக்கிறார். (க)

பு:—அவன் தம்மோடே கிர்ஜேதுகமாகவந்து ஸர்ஸ்வ
வித்தபடியைய நுஸர்கித்து, இவன் திருவடிகளைக்கிங்கினை பெயர்
தாவதே யென்கிறார்,

(பிடித்தேன்) “ தலைமேலகாளினைகள் ” என்று அவன் திரு
வடிகளைத் தலைமேலகொண்டு வந்து வைக்கையாலே அவற்றை யுரக்

திருவாய்மொழி,க-ப,அ-தி, ச-பா,எளிதாபினவ்யாய்நாம். ௨௦௩

கப்பிடித்துக்கொண்டேன், (பிறவிகேடுத்தேன்) ஜம்மத்தை மறுவலி
டாதபடி போக்கினேன். (கேடுத்தேன்) (க) [காணொவொருங்கிறுங்
கண்டிலம்] என்கேபோய்த்துக்கண்டிலேன். (பிணிசாரேன்) ஜம்மம்
புக்கவிடத்தே புகக்கடவ பிணியைக்கிட்டேன்.

(மடித்தே தனித்யாதி) ஸம்ஸாரத்தில் நிற்கைக்கடியான மாயை
யுண்டு - மூலப் பரக்கி, அத்னைத்திரியவிடுவித்தேன்; தொடருகிற
பாம்பைத் திரிய விடுவிப்பாரைப்போலே. எம்பெருமானார், உலாவிய
பருளுகிறவர் மூடியப்போகாதே நடுவேமீண்டருள, எம்பார் கதவை
யொருச்சரித்து, “திருமாலிருஞ்சோலையாகாதே திருவுள்ளத்திலோ
டுகிறது” என்ன; “ஆம், அப்படியே” என்றருளிச்செய்தார்.

(கொடியித்யாதி) கொடிகளையுடைத்தான கோபுரங்களையும்
மாடங்களையு முடைத்தான திருப்பேரிலே கிற்கிறவனடிசேருகை
யாகிறது எனக்கெளிதாயினவாறே! “அறுகம்புல்லையிட்டுக் கண்
ணைப்புதைத்துக்கொள், சாணகச்சாற்றைக்குடி, தலையைக்கீழேநடு.
காலமேலேயெடு” என்று அருந்தேவைகளை ஸாஸ்தரம்சொல்லா
நிற்க, எனக்கிங்ஙனே யிருப்பதொரு மூலையடிவழியுண்டாவதே!
(எனக்கெளிதாயினவாறே!) விஷயங்களின் காற்கடையிலே துவண்
டுபேரந்தவர் அவன் திருவடிகளிலே கிடக்கொடுதற்குக் கண்டவித்
தனை.

(௩)

நான்காம்பாட்டு.

எளிதாயினவாறென் றென்கண்கள் களிப்பக் * களிதாகியசிந்
தையனாய்க் களித்தின்றேன் * கிளிதாவியசோலைகள் குழ்திருப்பே
ரான் * தெளிதாகிய சேண் விசும்பு தருவானே. (சு)

ப:— அநந்தரம், எனக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானாயிராகின்றான்;
அததாலே என்கண்ணும் நெஞ்சம் களிக்கும்படி ஆந்தியாகாரின்றே
னென்கிறார்.

(இ ஊன்) எனக்கு ப்ராப்யலாப மெளிதானபடி, காலாந்தரத்தி
லொருதேசவிசேஷத்திலே போகாதே இக்காலத்திலே, என்கண்கள் -
என் விடாய்த்தகன்களானவை, எளிதாயினவாறென்று - தூர்லபமான

உரச திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, அ-தி, ௪ பா, எளிதாயின வ்யாக்யாநம்

ப்ராப்யம் ஸுலபமாவதே ! என்று, களிப்ப-களிக்கும்படியாக களித
கிய - ஹர்ஷாலிஷ்டமான, சிந்தையனும் - நெருசை யுடையேனும்.
கொண்டு களிக்கின்றேன்-ஆகத்தியாகாதின்றேன், அதுக்கடி, கிளித
விய-கிளிகள்தாவும்படி செறித்த, சோலைகள்கூழ் - சோலைகள்கூழ்த்த
திருப்பேரான் - திருப்பேரிலே ஸுலபனாய்க்கொண்டு ஸந்திபிசுருவ
வன். செளிதாகிய - பரமஸத்த்வமயமாதையாலே ப்ரகாஸாத்மகமாய்
சேண்விசுர்ப்பு - ப்ரஹ்மபதாதிகளிலு மவ்வருகான பரமவ்யோமத்தை
தருவான்-சருவானுருன். (௪)

ஆறு; - (எளிதாயினவாறு) திருப்பேர்க்கராணைப் பெற்று எவ
னுடைய ஸர்வகரணங்களுநுட்கூட நான் களிக்கின்றேன், இப்படி
திருப்பேரிலே தானெழுந்தருளியி டுக்கி விநாயக நெய் துக்காட
டித் தந்தருளினவின் இனித்திருநாட்டையும் தந்தருளு மென்ற
றார். (௫)

௪௫-அல; -தமக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானு யிருந்திவனு
டைய நீர்மையை யநுஸந்தித்து, என் கரணங்களும்களிக்க நானு
களியா தின்றே நென்கிறார்.

(எளிதாயினவாறு) (௬) [அரிதானெளிதா.சமித்யாதி] அரிதாக
பகவல்லாபமு பெளிதாகும். எங்கே சுண்டோமென்றால் [சரியதி
யாதி] உலர்ந்தானே அரைகுலையத் தலைகுலைய மதின்களையரிந்
வந்து விழுவன்றோ ஆனைபெற்றது, (எளிதாயினவாறென்று ஸுப
லபமானவிஷய மிவ்வனே பெளிதாவதே; என்று, “காண்கந்நு
மென்கண்ணே” என்று விடாய்த்தகன் களிக்கப்பட்டார்.

(களிதாகிய சிந்தையனும்) களித்த மகன்னை யுடையவரும் * நெ
டியானேயென்று கிடக்குவென்றெந்தக் களித்தார்வென்றது (களித
கின்றேன்) “கவியுயர்காணப்பெற்றேன்” என்றவாறும் களிதாதி
நேன், கரணங்களுநும் தாமுமொக்க விடாய்த்தவர், காண்கந்நு
தாமுமொக்கக் களிக்கப்பெற்றார்.

(கிளிதாலியவித்யாதி) திவ்யாஸத்தமான செவ்வகரண
கூழப்பட்ட திருப்பேரான். (தெளித்தியாதி) “தெளித்தியாதி”
போலன்றிகே நாட்செவ்வ நாட்செவ்வத் திவ்யகரணங்களை

திருவாய்பொழி, சுஃப, அ-தி, ரு-பா, வானே வ்யாக்யாரம். ௨௦௫
தாய், புராவ்ருத்தியின்றிக்கே யிருக்கிற சேண்விசம்புண்டு -ப்ரத
மாதிகள் குடியிருப்புக்கு மவ்வருகானபரமபதம், அத்தை யெக்ன
குத் தருகையிலே துணிந்திருந்தான். (சு)

ஐந்தாம்பாட்டு.

வானே தருவானேனக் காயேன் னோடொட்டி * ஊனேய்துரம்
பையிதனுட் புகுந்து * இன்று தானே தமோற்றவினேகள் தவிர்த்
தான் * தேனேய்பொழில் தென்திருப்பேர்நகரானே. (ரு)

ப:—அநந்தரம், இப்படி புருஷார்த்தத்தைத் தருவானாக வெழக்
கோலி ஸமஸ்தவிரோதிகளையும் போக்கினுனென்கிறார்.

(இ - ன்.) தேனேய் - வண்டுசெறிந்த, பொழில்-பொழிலையுடைத்
தாய். தென் - தர்ஸநீயமான, திருப்பேர்நகரான்-திருப்பேராகிற நகரத்
திலே வர்த்திக்கிறவன், எனக்கு - எனக்கு, வானே தருவானாய் - பரம்
பதத்தையே தருவானாகக் கொண்டு வந்தபித்து, என்னோடு - என்னோ
டே, ஒட்டி-ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, ஊனேய் - மாமஸம்செறிந்த, குரம்பை
யிதனுள் - கூடர்யிருக்கிற இஸ்ஸரீரத்துக்குள்ளே, அபேக்ஷாரிபேக்ஷ
மாக, இன்று - இன்று, தானே-தானே, புகுந்து வந்துபுகுந்து, தடுமாற்
றம்-தன்னைப்பிரிந்து தடுமாறுகக்கடியான, வினேகள் - புண்யபநபங்
களே, தவிர்த்தான் - போக்கினான்.

தேன் - மதுவுமாம்.

(ரு)

ஆறு;—(வானே தருவான்) நமக்கவன் திருநாட்டைத் தந்தரு
ளுகைக்கு நம்பக்கவிலே ப்ரதிபந்தகங்க வில்லையோவென்னில்;

திருப்பேர்நகரான், எனக்குவானே தருவானாய், நாடுட்டே
னென்னிலு மென்னைவென்று ப்ரஸந்யவாகிலும் புகுரக்கடவன
யொட்டிக்கொண்டு, அத்தயந்த ஹையமான வென்னுடைய விந்தரப்க்
ருகையிலே புகுந்து, தானே அந்த ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கியரு
ளினு நென்கிறார்.

ஈடு-அரு;—திருப்பேர்நகரான் பரமபதத்தை யெனக்குத்தரு
வானாக என்னை ஓடே பூணித்து, தானே விரோதிகளையும் போக்கின
னென்கிறார்.

உருவத் திருவாய்மொழி, ௧௦-௩, அ-தி, ௫-பா, வானே வ்யாக்யாநம்.

(வானேதருவாரணேன்காய்) எனக்கு வானேதருவானும். இ
கேவைத்துக் காரியங்கொள்ளுதலையும் களித்தான்; “ப்ரஹ்ம
திகள்குடியிருப்பு இவர்க்குக்காமல்ல” என்று அத்தையும் தவிர்
தான்; ஸம்ஸாரியானவெனக்கு நித்யஸூரிபரிநுப்பைத்தருவானும்
(என்னோடொட்டி) என்னோடேபூணித்து. நானிச்சியாதிநக்ஷ (௧
‘சுராவணஃராவண-அராவணமராமம்வா’ என்றென்னோடு ஸ
யம்பண்ணி “எம்மாவீட்டுத் திறமும் செய்யம்” என்ற வெந்
னோடே உமக்கெம்மாவீடே தாக்கடவேவென்றொட்டி.

(ஊனேயித்யாதி) “இவ்வுடம்போடே யும்மைக்கொடுப்போ
வேணும்” என்று விளம்பித்தோமாகில், இத்தையொழியக் கொ
ப்போகப்பார்க்கதென்பு இனி யாறியிருப்பனோ வெண்ணுதின்றான்
(ஊனேயித்யாதி) மாம்ஸப்ரகாரமாய் ஆக்மாவுக்கு ஆபதகமாயிரு
கிற வித்தேஹத்திலே, மேலெழக்கலக்கையன்றிக்கேவிடாயர் படு
வானுள்ளே புகுமாபோலே புகுராதின்றான். * எனதுடலே அரும
மாயத்தெனதுயிரே மனமேவாக்கே கருமமே ஒருமாரொடியும்பு
யாதே.

(இன்று) நேற்றருவினைவிலை. (தானே) அகர்மவாய்மனான
தானே; இவர் அநாதிகாலம் தேஹத்தை விரும்பிவிடமாட்டாரே;
போந்தார்; இப்போதிவர்க்குத் தன்பக்கலிலே ருசுபிறந்தவாரே;
இத்தோடு தொற்றில்லாததானே யிதிலேவந்து புகுராதின்றான்
(இதனுள்புகுந்து) அவனைப்போலே முன்னடிதோற்றுவொழியில்
இவரதில் தோஷசர்மகம்பண்ணுதொழிவது.

(தானேயித்யாதி) புகுநுகிறபோது தானேயாய், பின்னைத்தான்
நானு மதுகலிக்கப்பெற்றதோ, (தமோற்றமித்யாதி) தன்பக்கலில்
நின்று மென்னைப்பிரித்தத் தமோற்றம்படி பண்ணவில்லையாய்க்கோ
போக்கினான். அவையாவன-“பொங்கைப்புலன்” இவ்வாறு. தேனே
யித்யாதி) மதுமிக்கப்பொழியுடைத்தான திருப்பெருங்கையாடைய
வன்கிடர் என்னுடைய சரித்திலேபுகுந்து கதனாகாஸமும் விட
மாட்டாதொழிகிறான், என்னகுறையுண்டா யிர்ப்படிப்படடான் (௫,

ஆரூம்பாட்டு.

திருப்பேர்நகரான் திருமாலிருஞ்சோலை * பொருப்பேயுறை
கின்றபிரானின்றுவந்து * இருப்பேனென்றென்னெஞ்சு நிறையப்பு
குந்தான் * விருப்பேபெற்றமுதமுண்டு களித்தேனே. (சு)

ப:- அநந்தரம், அல்லாதவுகந்தருளினதேசங்களிற்காட்டில் என்
னெஞ்சிலையாதரித்துப் புகுந்தறுபலிப்பிக்க வறுபலித்து ஆந்தியானே
னென்கிறார்.

(இ - ஈ-) என்னெக்கிட்டுகைக்காக, திருப்பேர்நகரான்-திருப்பேர்
நகரிலேயாய், அநந்தரம், ஆஸந்தமாக, திருமாலிருஞ்சோலை-திருமாலி
ருஞ்சோலையென்று திருநாமமான, பொருப்பேயுறைகின்ற - திருமலை
யிலே நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான் - மஹோபகாரகன், இன்று-
இன்று, ஒருதேறுதுவின்றிக்கேயிருக்க, வந்து-தானேவந்து, இருப்பே
னென்று - “இங்கேயிருக்கக்கடவேன்” என்று ஸங்கல்பித்து, என்
னெஞ்சுநிறைய என்னெஞ்சு பூர்ணமாம்படி, புகுந்தான் - புகுந்தான்,
விருப்பேபெற்று - அவனுடைய பிரதிசய பஹுமாந்ததை ஒருபடிப்
படப்பெற்று, அமுதுண்டு - குணநுபவருபமான அம்ருதபாந்ததைப்
பண்ணி, களித்தேன்-ஆந்தியானேன். (சு)

ஆறு;- (திருப்பேர்) திருப்பேரையும் திருமாலிருஞ்சோலையை
யும் தனக்குக்கோயிலாக வுடையவன், தனக்கோ ரிருப்பிடமில்லாதா
ரைப்போலே யின்றுவந்து “இருப்பேன்” என்றென்னை யிரந்து
கொண்டு என்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்; பின்னையும் ஒருநாலாக்
கொருநாலவனுக்கும் ஸ்ப்ருஹணீயஸ்ய நானாவனுடைய குணங்க
ளாகிற வம்ருகத்தைபுஜித்துக் களிக்கப்பெற்றேனென்கிறார். (சு)

ஈ-அவ;- தனக்கிருப்பிடமான கோயில்க ளேநகமுண்டாயி
ருக்க ஓரிடமில்லாதாரைப்போலே என் றுருகயத்திலே நிர்ஹேதுக
மாக ப்ரார்த்தித்துவந்து புகுந்தானென்று ப்ரீதாராகிறார்.

(திருப்பேர்நகரான்) திருவயோக்யையைப் போலேயாய்த்து.
(திருமாலிருஞ்சோலைப்பொருப்பேயுறைகின்றபிரான்) (க) “ சுயிகு
வாரவாஸாஜி-அதிகம்புரவாஸாச்ச ” என்னுமாபோலே ; (உ)
“ ஜஹளவஹுஃவஹுவிபுரவாஸாஸி - ஜஹளசதுஃகம்புரவிப்ர

௨௦௮ திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௮-தி, ௧-பா, திருப்பேர் வ்யாச்யாமி

வாஸாத்” திருச்சித்திரகூடத்திற்போலேயாய்த்து. (க) “குவே
உவநந்ரு-குபோஇவநந்தநே” குறைவற்றவன் உத்யாதத்தி
வர்த்திக்குமாபோலேயாய்த்து. ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் குறைவற்ற
னுக்கிறே ஸீலாஸத்தி லந்வயமுள்ளது,

(இன்றுவந்து) இவ்வரவுக்கு நேற்றொரு கிணைவின்றியே யிரு
கவந்து கொடுத்திங்கக்கண்டத்தனை. (இருப்பேனென்று) “ இரு
பேன், இருப்பேன் ” என்னுகின்றாய்த்து (உ) “ உடுவொலா
ஒடாநநகாஸயாவாஸாநிநிதெ-இஹவஸாதேகோஸ்த்வய
ஸார்த்தமநிந்திதே” (ங) “ உஹவதூரிலிஸளபிஞ்சுலாய-டு
தெநவகபிணா - இஹவதஸ்யாமி ஸௌமித்ரேஸார்த்தமேதே
பகிணா ” “ ஐயர்கோற்கீழ்வர்த்திக்கவிணுமென்று கிணைத்திரு
தோம், நடுவிலாய்ச்சிக்கு, பரியமில்லாமையாலேபோந்தோம், இ
மேலுள்ளாள் இவாசிமகிஷ்கீழ்வர்த்திக்கப்பாராநின்றோம் ” எ
ன்றானிறே.

(என்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்) “ இருக்கிடுவானுக்கு ”
என்றிராத வென்னெஞ்சிலேநிறையப்புகுந்தான். (விருப்பேபெற்று
ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம்பண்ணுமையாலுண்டான த்விஷகார்யமாகவல்
றிக்கே ; (ச) “ தாநஹம்அஷதஃ - தாநஹம்தவிஷத: ” என், நி
பது மோரிருப்புண்டிறே, அங்கினன்றிக்கே, அவனுடைய விரு
ப்த்தையுடையேனுப்.

(அமுதமுண்டுகளித்தேனே) விஷபோதத்தைப்பண்ணி நா
கத்துக்குப்போகாநித நடுவேசிறுகளிக்கையன்றிக்கே (அமுத
முண்டுகளித்தேனே) அவனுடைய கொண்டாட்டமாக, வாருக
பாநத்தைப்பண்ணிக் களித்தேனென்னுதல். அவனுடைய குறும்
ருதபாநத்தைப்பண்ணிக் களித்தேனென்னுதல் கூடாநாநிஷயப்ப
வணனுப் நாகத்துக்குக் குருஷியைப்பண்ணிவைத்துக் களிக் குருஷி
யது அதாவது - “ அணிமென்குழலாரின்பக்கலயி யமுதுண்டார் ”
என்றபடி. (களித்தேனே). (டி) “ நாவஸிட்டுதி நுகன் றோம் ”

(க) ரா-அயோ-௧௧-௧௨-

(உ) ரா-அயோ-௧௧-௧௩-

(ங) ரா-ஆர-௧௩-௧௧-

(ச) கீதை-௧௧-

(டி) திருமலை. ௧-

திருவாய்மொழி, கஉ-ப, அ-தி, எ-பா, உண்டு வ்யாக்யாநம். உ0க

என்று செருக்காலே களிக்கிறகளிப்பேயிதேயிது யமாதிகள் தலே யிலே யடியிட்டிக் களிக்கப்பெற்றேன், (க)

ஏழாம்பாட்டு.

உண்டுகளித்தீதற்கும்பரென்குறை * மேலேத் தொண்டுகளித் தந்திதொழுஞ்சோல்லுப்பெற்றேன் * வண்டுகளிக்கும் பொழில்குழ் திருப்பேரான் * கண்டுகளிப்பக்கண்ணுள்ளின்றகலானே. (எ)

ப:—அநந்தரம், இங்கு நித்யாநுபவம்பண்ணும்படி ஸந்திஹிதஞ்ஞ வணைய நுபவித்துக்களிக்கிற வெனக்கு மேலென்ன குறையுண்டென்கிறார்.

(இ - ள்.) வண்டுகளிக்கும் - வண்டுகளானவை மதுபாநத்தைப்பண்ணிக்களிக்கும், பொழில்குழ் - பொழில்குழந்த, திருப்பேரான் - திருப்பேர்நகரான், கண்டுகளிப்ப-தண்ணைஸதாதர்ஸகம்பண்ணிக்களிக்கும்படி, கண்ணுள்ளின்று - என் கண்ணுக்கு விஷயமாய்நின்று, அகலான் - போகிறிலன், உண்டுகளித்தேற்கு - இப்படி நித்யாநுபவம்பண்ணிக்களித்த வெனுக்கு, உம்பர் - மேலொரு தேச விசேஷத்திலேபோய் பண்ணுமது பவத்தில் என்குறை - குறைகிடந்ததேது, மேலேத்தொண்டு-அதிகமான தாஸ்யரஸமானது. உகளித்து - உகளித்து, அந்தி முடிவிலே, தொழும் சொல்” (க) “நஜேதெதுவவாழிந்-நமஇத்யேவவாதிந்” என்கிற படியே தொழுகைக்கு வாசகமான நமஸ்ப்பத்தத்தைச்சொல்ல, பெற்றேன்-பெற்றேன்.

உகளித்தல் - மிகுதல். (ஏ)

ஆறு:—(உண்டு) என்னுளடங்காதே பொங்கிப்புறப்படுகிற பரமபக்த்யவஸாந-நாமாய் இவ்வாத்மாவினுடைய பகவச்சேஷத்வப்ராதிபாதகமான திருமந்த்ரத்தினால் ப்ராதிபாத்யமாயிருந்த பகவத்கைநகர்வையக ருதித்தவத்தைப்பெற்றதான் * கண்களாரளவும் நின்று கண்டுகளிக்கும்படியாகத் திருப்பேரானென்கண்ணுள் நின்றகலான், இப்படி அவனைபுஜித்துக்களிக்கப்பெற்றவெனக்கு இனிமேல் அநலாப்தமாய் அவாப்தவ்யமாயிருப்பதொரு ப்ராப்யமுண்டோவென்கிறார். (எ)

(க) பாரத-மோஷ-

உக0 திருவாய்மொழி, ௧0-ப, அ-தி, அ-பா, கண்ணுள் வ்யாக்யானம்

௪0-அவ;—அவனுடையவாதாதாலே தமக்குண்டான கார்த்தார்த்தப்பத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

(உண்குகளித்தேற்றும்பொருள்துறை) இப்படி யறுபவித்துக் களிக்கப்பெற்ற வெணக்கொருகுறையுண்டோ. அவனுடையகுணங்களை யறுபவித்து * மயர்வறமகிலமருளப்பெற்றவெணக்கு மேல் வேண்மெவகொன்றுண்டோவென்றிருக்கிறார்; ஜ்ஞாநலாபமுண்டானபின்பு “ அவ்வருகில் பராபகிபெற்றிலோம் ” என்று வருவதொரு குறையுண்டோ; உம்பொன்றது - மேலென்றபடி.

(மேலைத்தொண்டித்யாதி) மேலானதாஸ்யஸமகிசயித்து. (க) “ பெருபெரு யாதாமஹதி - யேகயேககாதாகச்சதி ” என்காரசத்தையறுபவித்து. (உ) “வெவாஸுவுது தீ-ஸேவாஸ்வவ்ருத்தி” என்றது போலன்றிறே ஸ்வரூபாநுரூபமானது. (தொண்டிகளித்து) கொண்டாலே உகப்புத்தலைமண்டையிட்டு. அந்நுடைய சாமதசையிலே. (ங) “ நஜஹதெவவாழிநஃ-நம இத்யேவவாதிந; ” என்று புத்திபூர்வகமாகச் சொல்லுவதென்றாண்டு, அப்பாகாந்தைச்சொல்லப்பெற்றேன். அதாவது-பரீதிவழிந்தவசொல்லாலே திருவாய்மொழி பாடி யடிமைசெய்யப்பெறுகை.

(வண்டித்யாதி) வண்டிகள் மதுபாநம்பண்ணிக்களிக்கிறபொழிலாலேகுழப்பட்ட திருப்பேரிலேவர்த்திக்கிறவன், ஜ்ஞாநாதிகபோரி திரயக்குக்களோடு வாசியறக்களிக்கும் தேசம், (கண்ணுகளிப்ப) “ மெய்கொள்ளக்காண விரும்புமென்கண்கள் ” என்று விடாபந்தகண்கள் கண்களிருக்கும்படியாக. (கண்ணுள்ளின்றகலானே) நான் போகச்சொல்லிலும் கண்வட்டத்தில்கின்று மகறுக்கிலன்; விஷயப் பவணர் போகச்சொன்னாலும் னானைக்கட்டிக்கொண்டு போகாதாப் போலே. இப்படியவனை யறுபவித்துக் களிக்கப்பெற்ற வெண்கு மேலொருகுறையுண்டோ. (ஃ)

எட்டாம்பாட்டு.

கண்ணுள்ளின்றகலான் கருத்தின்கட்பெரியன்* எண்ணினுண் பெருளே பிசையிள்கவைதானே * வண்ணநன்மணி மாடங்குருழ் திருப்பேரான்* திண்ண மென்மனத்துப் புதுந்தான் ரெங்க தின்றே. (ஃ)

(ச) பரமஸம்;

(உ) மதுஸ்குதி-

(ங) பாரதமோக-

திருவாய்மொழி. ௧௦-ப, அ-தி, அ-பா, கண்ணுள் வ்யாக்யானம். ௨௧௧

ப:—அநந்தரம். ஸர்வபரகாரத்தாலும் நிரதிசயபோக்யனாய்க்கொண்டென்னெஞ்சிலே த்ருடமாகப்புகுந்தானென்கிறார்.

(இ - ள்.) கண்ணுள்ளின்று - பரஹ்மமானகண்ணுக்கு நித்யாநுபவ விஷயமாய், அகலான் - அகலுகிறிலன், இவன் நினைவைப்பார்த்தவிடத்தில், கருத்தின்கண் - இங்குநின்று மொருதேசவிசேஷத்தேறக்கொடுப்போயநுபவிக்மைக்கிடானபாரிப்பில், பெரியன் - பெரியனாயிராநின்றான். எண்ணில் - “தாந்தாமரிய” என்றெண்ணுமளவில், துண்பொருள் - அதிஸூக்ஷ்மமான ஸ்வபாவங்களையுடையனாய், தானே - தானே அநுபவிக்குமளவில், ஏழிசையின் சுவை-ஸப்தஸ்வரஸாயத்தையுடையனாய், வண்ணம்-நாநாவர்ணமாய், நன்மணி-ஸ்வலக்யமான மாணிக்கங்களாலே சமைந்த, மாடங்கள்சூழ் - மாடங்கள்சூழ்ந்த, திருப்பேரான் - திருப்பேரிலே வர்த்திக்கிறவன். என்மனத்து - தன்னைப்பெறுகைக்கு விடாய்த்த வென்னெஞ்சிலே, திண்ணம் - நிர்ஹேதுகமாக, இன்று - இன்று, செறிந்து - த்ருடமாம்படி, புகுந்தான் - புகுந்தான். (அ)

ஆறு;—(கண்ணுள்ளின்றகலான்) வாங்கமஸாதிசாசர ஸ்வரூபனாய், பாமபோக்யபூதனாயிருந்த திருப்பேரான், கண்ணுள்ளின்றகலான், தன்னாலும் விஸ்வவிக்கவொண்ணாததொருபடி யென்னெஞ்சிலேபுகுந்துசெறிந்தான், இன்னமிவ்வளவன்றிவனுடைய பாரிப்பென்கிறார். (அ)

௪௦-அவ:—நிரதிசயபோக்யபூதனான திருப்பேரநகரான் என் பக்கலிலே வ்யாக்யானஹந்தைப்பண்ணி ஒருநாளும்போகாதபடி யென்னெஞ்சிலேவந்து புகுந்தானென்கிறார்.

(கண்ணுள்ளின்றகலான்) (ஸதாதர்ஸநத்துக்கு விஷயமாகாநின்றான்) ஸதாதர்ஸநத்துக்கு வேறுதனக்கொரு விபூதியுண்டென்றிருக்கிறான், (கருத்தின்கட்பெரியன்) உபயவிபூதியோகத்தால்வருமக்யரதையுடையத்தீர்த்த இவகையவ்வருகே கொண்டிப்போகையிலும், ஆகியாவற்றினை நியமிக்கையிலும், தான்முற்பாடனாய்க்கொண்டிப்போகையிலும் பாரியாநின்றான்; நங்காரயத்திலவன் த்வரிக் கிறபடி நம்மாலைண்ணி பூடியுமளவல்ல - இயத்தாரஹிதன்; இது தான் (௧) “யஸ்யாபிதே-யக்யாமதம்” என்கிறபொதுவாலல்ல, நங்காரயத்தி லிக்குகையிடுக்கும்; “என்மனத்துப்புகுந்தான்”

(௧) கௌஷீத-

உகஉ திருவாய்மொழி, சு-ப, அ-தி, சு-பா, இன்று வ்யாக்யானம்.

என்கிறத்தோடு சேரவேணுமிதே (கருத்தின் கண்பெரியன்) என்கிற விதமும்.

(எண்ணில்நுண்பொருள்) அவன்தானே யிப்படி மேல்விழில் விழுமித்தனைபோக்கித் தாந்தாமையிறப்பார்ப்பார்க்கு அறியப்போகாது. “ அறியவரியன் ” என்று கைவாங்கியிருக்கலாம் வந்து வன்று; (எழிசையின் சுவைதானே) வருங்கியும் மேல்விழுவேண்டும் விஷயமாய்த்து. இது ரஸ்யதையிருத்தபடி.

(வண்ணமீத்யாதி) இது மேன்மையிருத்தபடி. [என்மனத்து-செறிந்து - புருந்தான்] (க) “ சுந நாராயவெணா ஹடி-ஆந்யாராகவேணுஹம் ” என்கிறவிஷயத்தின்போலே பிரிக்கவொண்ணாத படி புதுக்கான் ; “ எனதாவி புள்கலந்த ” என்றுமேபோலே.

“ ஸர்வாதிசுனாவ னிப்படிநம்பக்கல் மேல்விழக்கிறோ ” என்றுதாமு மதிசங்கைபண்ணினார் ; அதுக்குவேறு போக்கடி கண்டிலர் (திண்ணம்) கிஸ்சிதம். இதில் கண்ணழ்விலை. (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

இன்றென்னைப்பொருளாக்கித்தன்னை யென்னுள்வைத்தான் * அன்றென்னைப்புறம்போகப் புணர்த்ததென்செய்வான் * துன்றென் னத்திகழ்மாடங்கள் சூழ்திருப்பேரான் * ஒன்றெனக்கருள்செய்யவு ணர்த்தலுற்றேனே. (ங)

ப:—அநந்தரம், “இன்று நிர்வேறுகமாக வுபகரிக்கவன் முன்பு உபேகரித்ததுக்கு ஹேதுவென் ” என்று கேட்கவேண்டியிருக்கிறது கருர்.

(இ - ன்) இன்று - ப்ரதமகடாக்ஷம்பண்ணின விதத்தைப் பின்பான விக்காலம், என்னை-முன்பு உ) , “சுவஸெஹந அஸத்தேவ” என்றுப்படி கிடந்தவென்னை பொருளாக்கி-வேணவெதிதடி-ஸந்தமேகம் ” என்றும் படி வந்துவாக்கி, தன்னை-விலகணபோக்யபூதஞானத்தனைப்பாறன் - ஹேயமானவென்னெஞ்சுக்குள்ளே, வைத்தான்-தானே கொண்டுவிட்டு வைத்தான். அன்று - அந்தக்கடாக்ஷத்துக்கு முன்பானவன்று. என்னை-

(க) ரா-ஸு உக-கரு-

(உ) ஹே-ஹே-

திருவாய்மொழி, சுர-ப, அ-தி, கூ-பா, இன்று வ்யாக்யாநம். உகந்

தானிட்ட வழக்காம்படிபாரதீநனுவென்னை, புறம்போக - தன்பக்க
விலே விமுகனாய் விஷயாந்தரங்களிலே கைகழிந்துபோம்படி, புணர்த்
தது - ஸங்கல்பித்தது, என்செய்வான் - ஏதுசெய்வானாக, சூன்மென்ன
சூன்மென்று சொல்லலாம்படி, திகழ்மாடங்கள்சூழ்-விளங்குகிற மாடங்
கள்சூழ்ந்த, திருப்பேரான் - திருப்பேரான், ஒன்று - இவையிரண்டிலு
மொன்றுக்கு ஹேதுவை, என்க்கருள்செய்ய - எனக்கு அருளிச்செய்
கைக்காக, உணர்த்தலுற்றேன்று- “தன்திருவுள்ளத்திலேபடும்படி யறி
விக்கவேணும்” என்று உத்யோகித்திருந்தேன்.

ஒன்றுசொல்ல மற்றையது தத்வ்யதிரேகவித்தமென்று கருத்து;
நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரத்துக்குஹேது ப்ராஸ்ரம்பண்ணில்ஸர்வஜ்ஞனுக்கு
முத்தரயில்லையே. (க)

ஆறு;—(இன்றென்னை) திருப்போநகரான் இன்றென்னை ஸ்வ
விஷய திவ்யஜ்ஞாநவானுக்கித் தன்னையென்னுள்ளே வைக்கைக்கு
ஹேதுவென், இதற்குமுன்பிப்படி செய்யாதொழினைக்கு ஹேது
வென் என்று அவனைநான்கேட்கிறேன், இதற்கோருத்தரம் வல்ல
னாகில் சொல்லுவானென்கிறார். ஒருகூணம்பிரியில் தரிக்கமாட்டா
தே மதேகதாரகனாயிருக்கிறவிவன் இதுக்குமுன்பு அநாதிகாலமெல்
லா மென்னைவிட்டெங்குவனே தரித்திருந்தானென்று கேட்கிறாரென்
றுமாம். (க)

சுடு அவு;—“இன்றென்னை விஷயீகரிக் கைக்கும் முன்பென்னை
யுபேகதிக் கைக்கும் காரணமென்” என்று கேட்கவேண்டியிருந்தே
னென்கிறார்.

ஆக, ஸர்வோஸ்வரன் தம்மைப்பரமபதத்திலெ கொடுபோவ
தாகவிரைகிறபடி யைக்கண்டு “இன்றென்னளவல்லாதபடி த்வரிக்கிற
தேவர் இதுக்குமுன்பு பெடுநாள்விட்டு ஆறியிருந்தபடியெங்கனெ”
என்று அவன்றனைக்கேட்கிறார். இன்றிப்படி விரைகிறமை மெய்
யாகில் முன்புவிட்டாறியிருக்கக்கூடாதென்கிறார்,

(சு) ௧. நகராபிஹஸாஹாநீதே த-நத்வாமிஹஸ்தாபஜாதே”
என்று நடுவேசிலர் சொல்லவேண்டும்படியாய்த்து - எழுந்தருளி
யிருந்தவிட மறியாரைவாரிலே ஆறியிருந்தா ரித்தனைபோக்கி; அறிந்தா

உகசு திருவாய்மொழி, ௧0-ப; அ-கி, கூ-பா, இன்று வ்யாச்யாகம்.

லொருகூணமாறியிருப்பாரோ, இதுதான்என்வார்க்கைதென்பதறிப.
வேணுமோ [கூறியொவதெ - கமலலோசகே] உம்முடையசகன்
ணமுதேயன்றோ இதில் ப்ரமாணம். [ராஜி-ராம] அவனாய்நிய¹
தொழியவேணுமோ, (க) “நஜீவெயக்கூணலீவியி நாடாஜிலிவித
கூணாடி - நஜீவெயம்சுதமைபி கிரதாமிவிதேகூணாடி” என்னிறை
யவாரிப்பது. [ராஜிகூறியொவதெ - ராமகமலலோசகே] அவ
ரையதிரையாயுமில்லை. உம்மைநீர் சன்னாடிப்புறந்தி லுர்கண்டறி
யாமையுமில்லை. [கூறியொவதெ - கமலலோசகே] அன்நீக்கே,
ஆரெகிராகத்தா னிக்ககன்சிவப்பும் சிற்றமு மெல்லாபென்னுதல்.

(இன்றென்னேப்போளளாக்கி) அஸக்கல்பாராண லென்னை இன்
னொரு வன் தவரம்படிபண்ணி “பொருளல்லா சிவென்னை” என்று
நிறை, (நன்றை) ஸக்தகூகளுக்கம் ஸ்ரகூலாயிணைகநீர். “என்
னுள்ளைவக்தான்” சன்னேப்பிறர்க் கவாசாமில்லாதபடி முந், பாட்டாக
வென்னுள்ளே கொடுவந்துவைத்தான்.

(அன்று) அவன் விசேஷகடாசகம்பெறுவார்க்கு முன்புள்ள
நானே பெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறார். இன்றென்கிறார் - *மார்
வறமகிலமநுளப்பெற்ற வனக்கம்சிப்பண்டாணகன்கைக, (என்
னைப்பற்றம்போகப் புணர்த்ததென்செய்வான்) (பாருந்திரவாணென்
னைப்பற்றம்போகப் பண்ணிந்தென் செய்வகக்காக; பாருந்திரவாண
ணுகையாகிறது - உபேகலிக்கை.) “இழக்கவாழிழந்தவாழ்வானே,
பெற்றவின்னு பெற்றதுவவானே” என்னிறுக்கிறார்; பாருந்திரவாண
செல்லதிகவற்றோ, வாசிக்கவற்றோ.

(குன்றித்தயாதி) இப்படி மகிப்பறையவன், மலிகளைத்தொடையத்
தாப்போலே விளக்கா நின்றவன் மாயவகன் தந்த திகம்பிரபாயம்.
(ஒன்றெனக்கருள்கேய்ய) மூலப்புகழிட்ட னாக் கென உபேகலிக்கை
மார், இன்றென்னை விவரிக்கத்தகுந்த திகம்பிரபாயம்.
(உணர்த்தவற்றேனை) இதுக்கருது மனப்பற்ற மாகித்தொப்போ
ணுமென்று கிறவுள்ளக்கலைபகிராடி விவரப்பாய் கெய்ய திகம்பிரபாய
மிராமின்றென்.

“இனகார் சொல்லிவருமோ, தீபே உதித்தோ” என்னும்;
* அடியேன நினைத், அனந்தமாயகா திகவாழித்தொழிந்தோ”

திருவாய்மொழி, சு-ப, அ-தி, கூ-பா, இன்று வ்யாக்யாசம். உகரு

என்றார். “ஆனால், நாமும்முடையநெஞ்சிலே புக்கிருக்கிறவிடத்தில்
ஸம்வதித்திருந்தீர்; அத்தாலேகாணும்” என்றான்; “ஓம், அதுதா
தானுண்டோ, *யாடுட்டி யென்னுளிருந்துவம்” என்றார்: “அதில்
லையாகிலும் புகுந்தபின்பு நம்மையாதரித்தீரே” என்றான்; “மரு
வித்தொழும் மனமேதந்தாய்” என்று அதுவும் தேவர்செய்தவித்
தனை” என்றார்; “ஓங்காணும், அகில்லையாகிலும் நம்மோடொக்க
விஷயாந்தரங்கனையும் விரும்பாதேயிருந்தீரே” என்றான், “என்
னைத்திமனங்கெடுத்தாய்” என்று அதுவும் தேவரேயன்றே” என்
ன்றார்; “இவையொன்றுமில்லையாகிலும் நாம் தந்த * மதிநலத்தை
வளர்த்துக்கொடுப்பார்தீரே” என்றான், “காதல்கடல்புரைய விளை
வித்தகாரமர்மேனி” என்று அதுவும் தேவரீரேயன்றே” என்றார்;
இப்படியிவர் முடியத்தொடர்ந்தவாறே பெருங்கடல் மண்டினுரைப்
போலே போக்கற்றான்.

“இதக்கு ஈஸ்வரன்சொன்னவுத்தாமென்” என்று ஜீயர்
பட்டரைக்கேட்ட; “இவர்தலையிலே யொருபழியையெறட்டு நெடு
நாளிழந்த நாம்சொல்லுவதென்” என்று லஜ்ஜாவிஷ்டனாய் காலாலே
தறையங்கிறிசிறகு மித்தனைபோக்கி வேறுத்தரமுண்டோ” என்
றருளிச்செய்தார். அதாவது “முன்புருசியில்லாமையாலே” என்ன
மாட்டான், “இப்போது ஸாதகநுஷ்டாரம் பண்ணுகையாலே”
என்னமாட்டான். ஆனால் பின்னை ஈஸ்வரனுக்கு வைஷ்ணவ நைர்க்
க்ருண்யாதிகள்வருதல் ஸர்வமுத்திரஸங்கம் வருதல் செய்யாதோ
வென்னில்; அதுசெய்யாது, அடியிலே அத்வேஷமும் இச்சையும்
பிறக்கைக்குத்தான் க்ருஷிபண்ணி அது பக்வமர்மளவும் பார்த்
திருக்கிறவனாகையாலே.

அவன்கேட்டதுக்கொரு மறுமாற்றம் சொல்லக்காணாமையா
லே “அறிந்தோம், இதுக்குறேறு இங்ஙனையாகவேணும்” என்று
பார்த்தார். “தன்னுடையஸ்பர்ஸம் பாகிகூலமாகைதவிர்த்து விலக்
காதலையம் பார்த்திருந்தானாதல், தன்னையொழிந்தவற்றில் ஸாதந
புத்தி தவிரும்பாவும் பார்த்திருந்தானாதலாகவெக்கும்” என்றுபார்த்
தார்.

ஆனால் இதுகன்னை அவனுத்தரமாக வருளிச்செய்யா தொழிவா
னென்னென்னில்; “ஐசநந்யப்ரபுத்தமாய் வருகிற அத்வேஷத்தை

உகக திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, அ-தி, ௧௦ பர, உற்றேன் வ்யாக்யாநம்'

ஸாதகமென்னமாட்டானே, உபாயபாவம் தன்கலைநிலையாய்க்கே, தெநிநான் இவர்கலைநிலை பழியிட்டிழந்திநந்த நாடுமத்தைச் சொல் லுவது" என்று பேசாதேயிருந்தான். (க) "சுரேஷ்டாஹிநிபா த-௦௮-ஹீரேஷாஹிமமாதலா" என்று பிற்பாட்டுக்கு லஜ்ஜித்து நிற்குமவனிறே;

இவர்காமெடுத்தவைத்து வார்த்தை சொல்லும்படியாய்க்கு அவன் நிலை. சைதன்யப்ரயுக்கமான ருசிதான்ஸ்வரூபாதிரேகியன்றி மே. "உம்முடையப்ரப்யம்பெற்றிராகில் உமக்கிதுவந்தவழி யாராய வேணுமோ, உம்முடையப்ரப்யம் பெற்றிராகில் அதுவேயமையா தே" என்ன, அதுவே யபையுமென்கிறார்; தேங்காய்க்கிளம்பிபுக்க வழிபாராயந்தன்றிறே விடாய்த்தவ னினரீர்குடிப்பது. (க)

பத்தாம்பாட்டு.

உற்றேனுக்கு பணி செய்துனபாதம் பெற்றேன் * ஈதேயின் னம் வேண்வேதேந்தாய் * கற்றார் மறைவாணர்கள் வாழ்த்திருப்பே ராற்கு * அற்றாரடியார் தமக்கல்லல் நில்லாவே. (க)

ப:—அநந்தரம், கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியான வான்சிருவடிநீராயடிமைசெய்துபெற்றேன், யாவதாத்மபாவி யெனக்கிதுவே யாமையுமென்கிறார்.

(இ - ன்.) உற்றேன் - நிர்தேறுதுகமாக உன் திருவடிகளைக் கிட்டி னேன், அத்தாலே. உகந்து-ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு, பணி செய்து- வாசிகமானவடிமைசெய்து, உனபாதம்பெற்றேன் - பரமப்ரபாயபூத னான வுன்திருவடிகளைப்பெற்றேன், எந்தாய் - நிருபாதிபத்தவான வனே, ஈதே - இவ்வடிமையே. இவ்வாக்கமாய்க்கு. இன்னம்-உன் பாதனை யும். வேண்டுவது - அபேஷிதம், துதிண்டாகவே, கற்றார்-ஆசார்யமுந் தாலே ஜ்ஞாதவ்யங்களை அப்யஸித்தவர்களாய், மறை - முநுதமான வேதார்த்தங்களை, வாணர்கள் - கிவந்திக் ஸமர்த்தரானவர்கள் வாழ் - பகவதநுபவத்தோடேவாழுதிற, திருப்பேராற்கு - திருப்பேரத்தில் வந்த திக்கிறவுன்கு. அற்றார் - அகல்யாற்றமான, அடியார்-தமக்கு - அடியார் தமக்கு, அல்லல் - அதுபவப்ரதிபத்தக னுக்கங்கள், நில்லாவே - உய்ன டையே நில்லாதிதே.

அற்றருக்கடியாரென்றுமாம்.

(க) ரா-ஆர-௧௦-க-

திருவாய்மொழி, சுர-ப, அ-தி, சுர-பா, உற்றேன் வ்யாக்யாநம். உகந

ஆறு;—(உற்றேன்) எம்பெருமான், ஒருத்தரங்காணமை
“ உம்முடையதிறத்தில் நான்செய்த செயலெல்லாம் நீர்சொன்ன
படியே நிரீஹைதுகமாகவேசெய்தேன், அதுநிற்க, இனிஎன் செய்ய
வேண்டுமெதன்” என்ன;

“ உன்கிருவடிகளைப் பெற்றேன், பெறுகிறேன், உகந்துபணிசெய்துகொண்டு உன்கிருவடிகளைப் பெற்றேன், இன்னமுன் கிருவடிகளி லடிமைசெய்யு மிதுவே யெனக்குவேண்டுமெதந்தாய்” என்று ஆழ்வார்சொல்ல; எம்பெருமானும், “ அப்படியேசெய்கிறோம் ” என்ற நுளிச்செய்ய; ஆழ்வாரும், திருப்பேர்நகரான் திருவடிகளைப்பற்றி னார்க் கொடுத்துக்கமில்லையாகாதெயன்குறர். (கௌ)

சுர-அவ;—இவர்கேட்ட விதுக்கொரு ஹைதுகாணமையாலே நிருத்தரனாய், “ உமக்குமேல்செய்யவேண்டுமெதன் ” என்ன, ப்ரீதி பூர்வகமாக வடிமைசெய்யப்பெற்றேன், இதுவே யின்னம்வேண்டுமெதன்குறர்.

“ அவன்றானேசெய்தான் ” என்னுமன்று அவனுக்கு அவைஷம் யமும் நைர்க்ருண்யமும் ஸர்வமுத்தியும் ப்ரஸங்கியாதோவென்னில்; இத்தலையில் ருசியை யபேகித்துச்செய்கையாலே அவனுக்கவை சட்டாது. அதுஹைதுவென்று ஸர்வரனுக்கு உத்தரமானாலே லாவென்னில்; அது உபாயமாகமாட்டாது. பல்வ்யாப்தமானதிறே உபாயமாகது; இந்தருசி அதிகாரி ஸ்வரூபமாகையாலே தத்விசே ஷணமாமித்தனை. உபாயம் ஸஹகாரிரிபேகாமாகையாலும், இந்த ருசி யுபாயமாகமாட்டாது; இது உபாயமாகாமையாலே இவர்க்கில் லையென்னலாம், ஸர்வமுத்தி ப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தமாக வவனுக் குண்டென்னவுமாம்.

(உற்றேன்) கெடுமாக்கலம் சுரைசேர்த்தாப்போலே கிட்டிக் கொடுகின்றேன். (உகந்தித்யாதி) ப்ரீதிப்போரிகனய்க்கொண்டு திரு வாய்மொழிபாடி. உன்கிருவடிகளை யதுபவிக்கப்பெற்றேன்: உகந்து பணிசெய்கை - ஸாதநமாய், மேல் ஸாத்யமாகச்சொல்லுகிறதன்று; இரண்டும் ஏககாலத்திலேயுள்ள தாகையாலே.

(ஈதேயின்னம்வேண்டுவது) இதுதானே மாறிமாறி யாவதாத் மாவியாய்ச்செல்லுகையிறே. புராவருத்தியின்றிக்கேயொழிகை யாவது - மீளாகொழிகை. அப்ராப்தமா யிருக்கிறதோவென்னில்

உகஅ திருவாய்மொழி. சுஃப, அ-தி, கக-பா, நில்லா வ்பாக்யாயம்
(எந்தாய்) இவ்வதுபவம் ஸ்வரூபப்ராப்தமென்கிறது. இத்தலைச்
ஸேஷத்வமும் தேவர்க்கு ஸேஷித்வமுமிதே ஸ்வரூபம்.

இவரபேக்ஷித்தபோதே அவனும் “செய்கிறோம்” என்ன, ப்
தராயருளிச்செய்கிறார் (கற்றார்) ஓராஸநக் கென்கி ஷ்டாதி நந்து போ
கினவர்கள், (மறைவாணர்கள்வாழ்) வேதத்துக்கு வ்யாஸபத
செலுத்தவல்லவர்கள் அதுபவித்து வர்த்திக்கிறதேசம். (திருப்பே
ராற்று) ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே முகத்தைமாறி ஸ்வகதமாகச்சொ
லுகிறாரென்னுதல், திருப்போராணன வுனக்கென்னுதல்.

(அற்றாடியார்) திருப்பேர்நகரானுக்கற்றாரான வமயாரொ
னுதல், அவனுக் கற்றவர்களுக்கடியாரென்னுதல், (அல்லல்லில்ல
வே) ஒருதுக்கங்களு மிவர்கள்பக்கல் நில்லாது. (க

பதினொன்றம்பாட்டு.

நில்லாவல்லல்லீள்வயல்கூழ் திருப்பேர்மேல் * நல்லார்பல
வாழ்குருகூர்ச் சடகோபன் * சொல்லார்தமிழாயிரத்துள்ளிவைபு
தும் வல்லார் * தொண்டராவது சூழ்பொன்விசும்பே (கக

ப:- அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக வாராஜ்யப் ப்ரா
தியை யருளிச்செய்கிறார்.

(இ - ள்) அல்லல்-துக்கத்துக்கு, நில்லா - வாராஸந்தாநமல்லா
தேஸமாய், நீள்வயல்கூழ் - பெரியபரப்பையுடைத்தான வயல்களாலே
சூழப்பட்ட, திருப்பேர்மேல் - திருப்பேர்விஷயமாக, நல்லார் - விலகா
ண்புருஷரானார், பலர் - பலரும். வாழ் - கிருவாய்மொழிகேட்டுவாழ்
கிற, குருகூர்ச்சடகோபன்-திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருடைய.
சொல்லார் - சொல்லாய்ச்சேர்ந்திருக்கிற, தமிழ் - தமிழான. ஆயிரத்துள் -
ஆயிரத்துள், இவைபத்தும்வல்லார் - இவைபத்தையும் அப்ரஹ்மிக்வல்
லரான, தொண்டர் - பாகவதரானவர்கள். ஆள்வது காங்கன்நிர்வாஹக
ராய் நடத்துகது. சூழ்-அப்ரிச்சிந்மாய்க்கொண்டிவாப்தமாய். பொன்
தேஜோமயமாய். விசும்பு - பரமவ்யோம ஸுப்தவாச்யமான பரமபதம்,
இது கலித்துறை.

திருவாய்மொழி, சுரு-ப, அ-தி, சுரு-பா, நில்லா வ்யாக்யானம். ௨௧௯

ஆறு;—(நில்லாவல்லல்) “அவன் திருவடிகளை யாஸ்ரயித்தார்க் கல்லல் நில்லாவே, இதுநிபந்திதம்” என்றுகொண்டு இத்தையே பின்னையு மதுபாஷித்து, திருப்பேரை ப்ரகபாதித்த வித்திருவாய் மொழி வல்லாரிட்டவழக்காம் திருநாடென்கிறார். (௧௧)

௪௫ - அவ;—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்பயஸிக்க வல்லாரிட்டவழக்கு பரமபதமென்கிறார்.

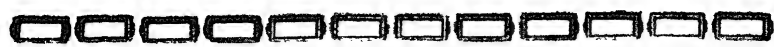
(நில்லாவல்லல்) துக்கங்களானவை, “இது நமக்குதேச மன்று” என்று தாமேவிட்டுப்போம்.

(நீள்வயலித்யாதி) பெருத்தவயல்குழந்திருந்துள்ள திருப்பேர் மேலேயாய்த்துச்சொல்லிற்று. (நல்லாரித்யாதி) விலகாணர்பலரும் தம்மையதுபவித்தினியராயிருக்கும் திருநகரியையுடையராயிருக்கு மாழ்வாரருளிச்செய்தது.

(௧) [நல்லார்நில்தருகூர்] (௨) “ஸவ-ஹிமதஸ ஹி-ஸர்வ தாபிகதஸ்ஸத்தி:” (சொல்லாரித்யாதி) சொல்சேர்ந்த தமிழான வாயிரமென்னுதல்; (௩) வாடுமெயெயலுயரூ - பாட்டேயேகே யேசமதுரம்” என்கிறபடியே; இனிமைக்கும் சொல்லேயமைந்த தமிழானவாயிரமென்னுதல்;

(இப்பத்தும்வல்லார்தோண்டர்) இத்தையப்பயஸிக்கவல்லார், “செஞ்சொற்கவிகள்” என்கிறபடியே வாசுகமான வடிமைசெய்யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். (ஆள்வதுகுழ்பொன்விசம்பே) நிரதிசயதே ஜோருபமான பரமபதத்தையாய்தது ஆளுவது. இத்திருவாய்மொழி யப்பயஸித்தவர்கள் சென்றால், “ஆண்மின்கள்வானகம்” என்றாய் த்து அங்குள்ளார் சொல்லுவது, (௧௧)

பத்தர்ப்பத்து எட்டார்திருவாய்மொழி முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேராமா நஜாயகம்.

ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி

சூழ்விசம்பு - ப்ரவேஸங்கள்

ஆறு:—(சூழ்விசம்பு) இப்படி கிர்ஹைதுகமாக வெம்பெருமா னோடே ஸம்ஸிஷ்டரான வாழ்வார், தாம் திருநாடேற வெழுந்த ந றொப்படியையும், தா மெழுந்த நுளும்போது ஸர்வலோகங்களும் தம் மைக்கொண்டாடும்படியையும் திருவுள்ளத்தாலே ப்ரத்யகூஃகரித்து, அந்யபதேசத்தாலே பேசுகிறார்.

ப:—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிறதி யாக பதவத்விஷயமாகத் தமக்கதுபவப்ராவண்யரூபமான பரபத்தி நடந்தபடியை யருளிச்செய்து, அதுபவத்தி ல்விவ்ரானவிவர்க்கு பரி பூர்ணதுபவத்தில் ப்ராவண்யாதிருயம்பிறக்கைக்குறுப்பாக விவரைக் கொண்டுபோ வதுபலிப்பிப்பதாகநினைத்து, அர்ச்சிராதி மார்க்கம்முத லாக ப்ராப்திபர்யந்தமான ப்ரயோஜநாம்ஸத்தை பரஜ்ஞாநவிஷய மாம்படி ப்ரகாசிப்பிக்கநினைத்த ஸர்வேஸ்வரனுடையபோக்யருணபூர்த் தியையும், நிருபாதிகசேஷித்வத்தையும், அந்யார்ஹதாராதகத்வத்தையும், போக்யத்வபூர்த்தியையும் அதுக்கடியான ஸ்ரியப்பதித்வத்தையும்? ஸேஷித்வசிஹகத்தையும் ஸமுப்ரஸாயித்வாதிகளால்வந்த ஸர்வாதிகத்வத்தையும், ஆஸ்ரிதஸௌ லப்யத்வத்தையும், பரமபதகிலயத்வத்தையும் ஸத்காரத்தையு மதுபவீத்து. ஏவம்புகளு ஸர்வேஸ்வரன், முக்தராய்ப் போகிற பாகவதர்க்கு கந்தவ்யமான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும் அந் குண்டான ஆதிவாழிக ஸத்காரப்ரகாரங்களையும், தேசவிசேஷப்ராப்தி யையும், நித்யஸூரிபரிஷதந்தர்ப்பாவத்தையு மபரோக்ஷிப்பிக்க, அந் லே அத்யந்தஹ்ருஷ்டராய், தாமபரோக்ஷித்த க்ரமத்திலே முக்தராய்ப் போகிற பாகவதருடைய ஸத்காரப்ரகாரத்தையருளிச்செய்கிறார்.

சு:—பரமயோகிஷ்ஞக்துப்பிறக்கக்கூடவது என பரபத்தி லெவர்க் குப்பிறந்து, தத்ப்ரகாரங்களை சித்திநுவாய்மொழியளவுள்ள வறு பவித்து, இனியிங்கிருத்தவாஷிக்கும்தொன்றல்லாபையாலே “பரம பதத்தேறப்போகவேணும்” என்று மகோரக்ஷிநாஸவரை, கமபிற் காட்டில் சடக்கனனக் கொடுபோகவேணும்” என்று வினாகிற வீஸ்ர வரன்; அங்குத்தை யதுபவத்துக்கிடாம்படி மிகவும் விடாப்பிறக்கை

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௬-தி, ௬-பா, 'சூழ்விசம்பு வ்யாக்யாநம். ௨௨.௧

க்காக, தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளைக் கண்ணுலேகண்டாப்போலே விஸதமாகப் பரகாசிக்கும்படி பண்ணியருளினான்.

அதாவது-வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான வர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும், ஸரீரவிஸ்ஸேஷ ஸமயத்திலவரும் க்லேசமெல்லாமாறும் படி தான்வந்து முகங்காட்டும்படியையும், மார்க்கஸ்த்தரான புருஷர்களுடைய ஸத்காரங்களையும், அம்மார்க்கத்தாலேபோய்ப் புகக்கடவ பரமபதத்தையும், நித்யஸூரிகள்வந் தாதரிக்கும்படியையும், பிராட்டியாரும் ஸ்ரீவைகுண்டநாதனும் எதிரேவந்தாதரிக்கும்படியையும், நித்யஸூரிகள்வேவிக்கப்பிராட்டிமாரோடேவீற்றிருந்தருளுகிறபடியையும், பரமப்ராப்யமான நித்யஸூரிகள்நடுவே தாமாநந்திரிப்பராயிருக்கும்படியையும்காட்டி யருளக்கண்டு ப்ரீதராய், அத்தை அந்யாபதேசத்தாலேபேசி யறுபவிக்கிறார்; தமக்கவன்பண்ணிக்கொடுத்தபேற்றை வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் பெற்றார்களாகப்பேசினவிது-அந்யாபதேசமாவது: அதுதனக்கு ப்ரயோஜநம்-இங்ஞள்ளார்: 'நமக்குபாழ்வார்பேறுதப்பாது' என்றிருக்கைக்காக.

முதற்பாட்டு.

சூழ்விசம்பணிமுழில் தூரியமுழக்கின* ஆழ்கடலலைதிரை கையேத்தாடின * ஏழ்பொழிலும் வளமேந்திய வென்னப்பன்* வாழ்புகழ் நாரணன்றக்கரைக் கண்கேந்தே. (௧)

ப:-முதற்பாட்டில், அர்ச்சிராதிமார்க்ககமநத்தி லொருப்பட்டவர்களாய் பேரக்யகுணபூர்ணான ஸர்வேஸ்வரனுடைய சேஷபூதரான பாகவதரைக்கண்டு சராசராத்தமமான ஜகத்துக்குண்டான ப்ரீதிவிகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

(இ - ன்) என்னப்பன் - எனக்கஸர்தாரணபந்துவாய்; வாழ்புகழ் - ஆநந்தாவஹமான குணப்ரதையையுடைய; நாரணன் தமரை-நாராயணனுக்கஸர்தாரணபந்துக்களான சேஷபூதரை, கண்டுகந்து-கண்டுப்ரியப்பட்டி. சூழ்விசம்பு-ஸ்ரீவப்ரீதசத்திலும்சூழ்ந்தவாகாசத்தே, அணிமுநில-திரண்டுதோன்றின மேகங்களானவை. தூரியம்முழக்கின - தூர்யகோஷத்தைப்பண்ணிற்றின. ஆழ்கடல்-அகாதமானகடல்களானவை; அலைதிரை-அலைந்துவருகிறதிரையை; கையெடுத்தாடின - கையாகவெடுத்தது

உஉஉ திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௯-தி, ௧-பா, சூழ்விசும்பு வ்யாக்யாந

ஆடிற்றின, ஏழ்பொழிலும் - ஸப்தத்வீபங்களும், வனம்-உபஹாராநு
மான நல்லவஸ்துக்களை, ஏந்திய - ஏந்திற்றின.

வனமென்று - புதுக்ணிப்பாகவுமாம் (௧)

ஆறு;—திருநாமிடறப்போகையிலே பாவ்ருத்தரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்டிதந்து, அநேகநாளை நோக்கப்பெய்க்கட, இவர்களைப் போக்கடவிய வாகாசத்தைபெல்லாம் பூஷித்துக்கொண்டு தின்று தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணின, கடல்களாகிறவை திமைகளாகி, கையெடுத்தாடின, இப்படி ஸர்வலோகங்களும் மடகளமான செயல்களைச் செய்தனவென்கிறார், (௧)

௪௫-அவ;—பரமபதத்துக்குப்போக உபக்ரமிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்ட ப்ரீத்யகிசயத்தாலே ஸந்தாவரஜங்கமங்களாகுண்டான விக்குகிபயருளிச்செய்கிறார்.

(சூழ்விசும்பு) பூமியைச்சூழும்படி யிடமுடைத்தான வாகாசத்திலே. (அணிமுதிஸ்) ஆபரணமான முகிலென்னுதல், ஆகாசபரப்படங்கலு மணியப்பட்டபுகிலென்னுதல், (தூர்யமுழக்கின தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின. (சூழ்விசும்பித்யாத்) காந்தரபரொப்பித்துதின்று பெரியமண்டபங்களிலேதின்று கொட்டுமாம்பலேகாணு மிவையிருக்கிறது. (௧) [௪௫௦ஜபராபராபுஷாஃமந்தாஜகஜாஜலதா:] இவன்றோக்குக்கடியான வவன்வவனிலேபிறந்த விருதியிநேயின; இவன்றான் நோகப்புக்கால் சொல்லவேண்டாவிடேற அவற்றுக் கபிமாநிகளான இந்தரவருணபர்ஜப்பங்களைச் சொல்லிறாகவுமாம்.

(ஆழ்கடல்) எல்லாவற்றையும் தன்னுள்ளே யடக்கவற்றான அளவுடையகடல், தைர்யபங்கமிதிறந்து ஆலைப்படுத்துகின்ற கிடை யாகிறகையெடுத்துக் கூதகாடிற்றின. (எழ்பொழிலுர்வளநேர்திய) ஸப்தத்வீபங்களும் புதுக்கணித்தன உபஹாரங்களாகத் தந்தனவென்றுமாம். இதெல்லா மரகைக்கண்டென்னில் (என்னியவன்) எனக்குப்பரமபந்துவானவன்.

இவர்களைநி நிநபாதிசஸம்பந்த மவற்றுக்கண்டாறால், அவனோடுஸப்தமுள்ளவை பெல்லாவற்றுக்கு பரமநிசுகல்வண்டியிடுதல்

(௧) வி-பு-௧-௩. ௭-

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௬-தி, உ-பா, நாரணன் வ்யாக்யாநம். ௨௨௩

குமிழே. ராஜபுத்ரன்போகாநின்றால் ராஜஸம்ந்தமுடையார்க்கெல்லா
மங்கீகரிக்கவேண்டுமாபோலே. (வாழ்புகழ்நாரணன்) ஆஸ்ரிதர்வா
மும்படி பண்ணவற்றானகல்யாணகுணங் ளையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் ;
அவன் தன்னைக்கண்டோவென்னில் ; (அவன் தமரைக்கண்டு) அவன்
கேட்குமென்னும் பீதியாலேயோவென்னில் (உகந்தே) ப்ரீதிப்ரேரி
தராய், (௧)

இரண்டாம்பாட்டு.

நாரணன் தமரைக் கண்டு கந்து நன்னீர்முகில் * பூரணபொற்
டம் பூரித்ததுயர்விண்ணில் * நீரணிகடல்கள் நின்றூர்த்தன * நெடு
வரைத் தோரணம்நிரைத்தெங்குந் தொழுதனருலகே. (௨)

ப:—அந்தரம், நிருபாதிகசேஷியான நாராயணனுக்கு சேஷபூத
ரானவர்களைக்கண்டு லோகத்தார் ஸத்தரித்தப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்
கிறார்

(இ - ன்.) நாரணன் தமரைக்கண்டு - நிருபாதிகசேஷியான நாராய
ணனுக்கு சேஷபூதரானவர்களைக்கண்டு, உகந்து - உதப்பை யுடைத்
தாய், நல்நீர்முகில் - சுத்தமானஜலத்தாலே பூர்ணமான மேகமானது,
உயர் - த்வாரவேதிகைகளிற்போல உயர்ந்த, விண்ணில்-ஆகாசத்திலே
பூரணம் - பூர்ணமான, பொற்குடம் - பொற்குடங்களாக, பூரித்தது -
நிறைத்தது. நீரணி-நீரைவழிச்சிற, கடல்கள் - கடல்களானவை, நின்று-
ஒருபடிப்பட்டிருந்து, ஆர்த்தன - கோவித்தன, நெடுவரை - நெடுவரை
களாகிற தோரணம்நிரைத்து - தோரணங்களைநிரைத்து, உலகு - உலகி
லுள்ளார், என்கும், தொழுதனர் - தொழுதனர்.

முகிலென்கிறவொருமை - ஜாகிபரம், இவ்விரண்டுபாட்டாலும் -
அந்தரிஷ்பர்யந்தபான பூலோகமானது உகந்தாதரித்தபடியைப் ப்ரதர்
ஸிப்பித்தாராய்த்து, உலகமென்று-லோகப்ரதாநரை லக்ஷிக்கிறது. (௨)

ஆறு:—(நாரணன்) நாரணன் தமரைக்கண்டு மேகங்களுநகந்தன்
ஆகாசசுரமானதேவாதிகள் ஆகாசத்திலே பூர்ணமும்பங்களைப் பூரித்
தார்கள், நீரணிகடல்கள் நின்றூர்த்தன, நெடுவரைபோலேயிருந்த
தோரணம்நிரைத்தெங்கும் தொழுதனருலகர்களைன்கிறார். (௨)

உஉச திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௬-தி, ௩-பா, தொழுதனர் வ்யாக்யாநம்.

௬௫ - அவு;—மேலுண்டான லோகங்கள் பண்ணின ஸத்தாரங்
களை யருளிச் செய்கிறார்.

(நாரணனித்யாதி) நிருபாதி கஸோஷியானவனுடையாரைக்கண்டு:
நல்லீரையுடைத்தான மேகங்களானவை, உகப்பாலே, உயர்ந்தவா
காசத்திலே பூர்ணகும்பங்களாகச் சமைக்கப்பட்டன. முற்படக்கண்
டுகந்தன, பின்பு அவைதாமே பூர்ணசூம்பங்களாய்த் தின வென்னை.
“ஒருக்கால்தூர்யகோஷம்பண்ணினோமிறே” என்றிருக்கிறனவில்
லை, ஆகாசசரரான தேவர்களாலே ஆகாசமெல்லாம் பூர்ணகும்பம்
வைக்கப்பட்டதென்றமாம்.

(நீரித்யாதி) நீராலே யணியப்பட்டகடல்கள், “ஒருக்காலாடி
னோம்” என்றிராதே, ஹர்ஷத்தாலே நிரந்தரமாகவார்த்துக்கொண்
டன. (நெவேரையித்யாதி) அவ்வோலோகங்களிலுள்ளார், நெடியவ
ரைபோலேயிருந்துள்ள தோரணங்களைநட்டுத் தாங்களும் கொழு
தார்கள். * உலகமென்பது உயர்ந்தோரையிறே, அங்குள்ளாரைச்
சொன்னபடி. (க) “மஞ்ஜரீரவாணிஹு-சத்தாசாமரபாணிஸ்து”
என்கிறபடியே ஹர்ஷத்தாலே பெல்லாவடிமைகளும் செய்யாநின்
றார்கள். (உ)

முன்றும்பாட்டு.

தொழுதனருலகர்கள் தூபநன்மலர்மழை பொழிவனர் * பூமி
யன்றளந்தவன் தமர்முன்னே * எழமினென்றிருமநங் கிசைச்சு
னர் முனிவர்கள் * வழியிதுவைதந்தர்க் கென்றுவந்தெதிரே. (௩)

ப:—அநந்தரம், அகந்யார்ஹகாபாகதனான த்ரிவித்ரமனுக்கு சேஷ
பூதரானவர்கள் ஸந்தியிலே ஆதிவாழ்விக்கலோகத்திலுள்ளார் ஸக்கரித்த
பாகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

(இ-ன்.) அன்று - மஹாபலி “என்னது” என்றபிமாந்தகவனறு,
பூமி அனந்தவன்-பூமியை யகந்யார்ஹமாம்படி யளந்தவனுடைய, தமர்-
சேஷபூதருடைய, முன்னே - ஸந்தியிலே, தூபம் - தூபபூர்வமாக, நல்
மலர்மழை - நன்றானபுஷ்பவர்ஷத்தை, பொழிவனர் - பொழிவாராய்க்
கொண்டு, உலகர்கள் - அவ்வோலோகங்களிலுள்ளார், தொழுதனர் -

திருவாய்மொழி, சுரு-ப, சு-தி, ந-பா, தொழுதனர் வ்யாக்யாநம் உஉடு

தங்கள்ஸேஷத்தவரநுபமாக அஞ்சலிபந்தம்பண்ணினார்கள், முனிவர்கள்-அந்தலோகங்களில் வாங்கியதியுடையரான முனிவரானவர்கள், அந்நியதியை கவிர்ந்து, வைகுந்தர்க்கு-ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்குப்போமலர்களுக்கு வழி - வழி. இதுவென்று-இதுவென்றுசொல்லி, எதிரே வந்து-எதிரேவந்து, எழுமின் - “எழுந்தருளலாகாதோ”, என்று-என்று, இருமருங்கு - இரண்டெங்கத்திலும் நின்று, இசைத்தனர் - ஸாதரமாகச் சொன்னார்கள். (ந.)

ஆறு:—(தொழுதனருலகர்கள்) பூமியன்றளந்தவன் தமர்முன்னே தூப நல்மலர்மனழ பொழிவான், ஸ்ரீவைகுண்டத்தேறப்போவார்ச் சுவடியிடுவென்று எதிரேவந்து இங்குள்ளழந்தருளவொண்ணாவென்று இருமருங்குமுனிவர்கள் நின்றிசைத்தனரென்கிறார்.

சுரு-அவ; —ஆகிவாழிக லோகங்களி லுள்ளாரெதிரேவந்து புஷ்பவருஷ்டியைப் பண்ணிக்கொண்டாடுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

(தொழுதன ருலகர்கள்) ஆகிவாழிகலோகங்களிலுள்ளார், “கைபடைத்தப்ரயோஜனம் பெற்றோம்” என்று தொழுதார்கள். தூபத்தையும் நல்மலர்மனழையையும் ப்ரயோகித்துத் தொழாதின்றார்கள். (பூமியன்றளந்தவன்ற மர்முன்னே) ஸ்ரீவாமனாபத்திருவுலகளந்தருளின செயலுக்குத்தேற்றமுடைபுக்கவர்கள் என்றயத்து அவர்களாதரிக்கிறது, “மூவடிமண் கொண்டளந்தமன்னன் சரிதைக்கேமலாகிப் பொன்பயந்தீதன்” என்றாமலர்போல்வாருண்டோ அவன்திருவுலகளந்தருளின நினைவை ஸப்ரயோஜனமாக்கினவர்க, ளென்றயத்து அவர்களாதரிக்கிறது.

(எழுமினென்றிருமருங்கிசைத் தனர்முனிவர்கள்) “இங்கே பெபூந்தருளவேணும்” என்று இரண்டருகுபகின்று சொன்னார்கள். முனிவர்களென்று-வாங்கியமம தவிர்ந்தமைக்குஞ்சகம்; மெளந்தத்துக்குவிஷயம் புறாபேஷிற்ற என்நிருந்தார்கள். (வழியிடுவதைந் தர்க்கென்றுவந்தேதிரே) பரம்பதத்துக்குப் போவார்க்கு வழியிடுவென்று எதிரேவந்துசொன்னார்கள், (க) “ஐயதஸ்ராஸுதெ-ஐகதஸ்ஸாஸ்வதே” என்று - விவகிதரடையப் போகக்கடவதாய்க்கிடக்கிறது, இந்நினைவாடுகிறதென்ற, “பசுவதவிஷயத்தில் கிஞ்சித்

திருவாய்மொழி, க-ப, கூ-தி, ச-பா, எதிரெதிர் வ்யாக்யாரம். ௨௨௭

மென்று கைநிரைகாட்டினர், கடலிரைத்தாப்போலே முராவபண வாதிவாத்யங்கள் ஸர்வலோகங்களு மபிபூரிதமாய்படி முழக்கப்பட்ட டனவென்கிறார்.

ஈ-அவ;— டேலில் லோகங்களில் தேவர்கள், இவர்கள் போகிற வழிகளிலே தங்குதலைக்குத் தேர்ப்புகள்சமைத்தும் வர்த்யாதிகோஷங்களைப்பண்ணியும் கொண்டாடுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

(எதிரெதிர்த்த்யாதி) பார்த்தபார்த்தவிடமெங்கும். “ இவர்களின்கே தங்கிப்போவர்களோ, இங்கேதங்கிப்போவர்களோ ” என்றுமாயையாலே, தேவர்கள் தேர்ப்புகள்சமைத்தார்கள், இமையவரென்று - ஸ்வபாவகந்தமன்று, தேர்ப்புகள்சமைக்கையிலுண்டான த்வரையாலே கண்விழித்திருக்கிறபடி; இளையபெருமான் அடிமைசெய்கைக்குறுப்பாக யுறங்காதிருந்தாப்போலே, இவர்களன்கே புக்குத் தங்குகிறார்களன்றி மே, தந்தாம் ஸ்வரூபலாபத்துக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கிறபடியிதே; ராஜாக்களொருக்கால் கண்டுசிரித்து “ அழகிது ” என்றுபோகைக்காக மாணவிசமைப்பாரைப்போலே.

(கதிரித்த்யாதி) ஆதித்யர்கள், நிலைவிளக்குப்போலே “இங்ஙனையெழுந்தருள, இங்ஙனையெழுந்தருள. ! பார்த்தருள, பார்த்தருள ” என்று கைகளைநிரையே காட்டினார்கள். அர்ச்சிராதிகளான ஆதிவாஹிக கணங்களாகவுமாம், ((கதிரவர்) தேஜோவிசிஷ்டர் (அதிரித்த்யாதி) அங்கே கால்தாழ்வர்களென்று, அனுகௌதபடி, அகிராநின்றள்ள த்வரியையுடையமுரசங்கள், அலையை யுடைத்தானகடல்போலே முழங்கின்றின; அன்றியே, இங்கேதங்குகையிலுண்டான வாதராதியந்தோற்ற வாத்யகோஷங்களைப் பண்ணினார்களென்றுமாம்.

(மதுவிரிய்த்த்யாதி) கொட்டோசையாலும், ஆள்களெதிரே சென்று சொல்லுகையாலும், சென்றவிவர்களுக்குக் கொப்பித்தபடியே கொடுக்கைக்காகப் பிராட்டியோடேகூட அழித்தழித்தொப்பிக்கிறபடி. (மாதவன்மர்க்கே) “ பிராட்டிபுருஷகாரமாகப் பற்றினவர்கள் பிராட்டிமுன்னைக்ஷவடிமைசெய்கைக்குவாராதின்றார்கள் ” என்று ஒப்பிக்கிறபடி. ஸ்ரியஃபதியிறுடைய வெப்பணையழிகிலே யகப்பட்டு அடிமைபுக்கவர்களுக்கென்னுதல்.)

உஉஅ திருவாய்மொழி, ௧-ப, ௧-தி, இ-பா, மாதவன் வ்யாக்யானம்.

(எதிரெதிர்த்தியாதி) இங்கு “வைஷ்ணவர்கள்” என்றதுவே ஹேதுவாகப்பங்குபெற்றதே திரியுண்ட வைஷ்ணவர்களை அங்குள்ளாரெதிர்தொண்டு இருப்பிடங்கள் கொடுக்கப்படுகிறபடி!. மிககாழ்வான் படைவீட்டிலே அகரத்துக்குச்செல்ல, “நீ ஆந்தராளிகள், உனக்குப்பங்கில்லை” என்ன, “நன்மையில் குறையுண்டாய்ச் சொல்லுகிறீர்களோ, அன்றோ” என்ன, நன்மையில் குறையில்லை, இதிறேறேறு” என்ன, “நமகெஞ்சிலில்லையாகிலும் இவர்கள் வைஷ்ணவர்களென்று கைவிடப்பெற்றேமிறே” என்று புடவையைமுடிந்தெறட்டுக்கத்தாடினான். (ச)

ஐந்தாம்பாட்டு.

மாதவன்றமரென்று வாசலில்வானவர் * போதுமினெமதீடம் புதுதுகவேன்றலும் * கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர் கெருடர்கள் * வேதநல்லாயவர் வேள்வியுள்மதேதே. (ரு)

ப:—அநந்தரம், வழியில் வருணேந்தர ப்ராஜபதிகளானவர்கள். “ஸ்ரீயிபதியானவனுக்கு சேஷபூதர்” என்றதரித்தப்ரகாரத்தையருளிச்செய்கிறார்:

(இ-ன்.) வானவர்-வருணேந்தரப்ராஜபதிகளாகிற ஆதிவாஷிகதேவர்களானவர்கள், வாசலில் - தந்தாம்பதங்களில் தலைவாசலிலேகாந்து நின்று, மாதவன்றமர் - ஸ்ரீயிபதிக்கு சேஷபூதர்களிவர், என்று - என்றதரித்து, போதுமின் - “இக்கனையெழுந்தருளுந்தோள்” என்னிடம் புதுதுக - எங்களதிகாரமான ஸ்த்தலங்களிலே ப்ரகேஸியுக்கிரை, என்றலும் - என்று ஸபற்றமமானமாக ஸத்தகரித்தவளவில் அவ்விடங்களில், கர்மஜதேவராப், கெதநல்லாயவர் - நெகைச்சாரணத்தாலே விலகணமுதரானவர்கள், கேள்வி - தக்கன்யாகாதிகர்மக்களை, உன் - “ஸபலமாகப்பெற்றதே” என்று ஸாதரமரய்க்கொண்டு, மதித்து இவர்கன் திருவடிகளிலேஸகரப்பித்து, கின்னரர்-கிந்தரர்களும், கெருடர்களும், கருடர்களும், கீதங்கள் பாடினர் - கீதங்களைப்பாடினார்கள். (ரு)

ஆறு:—(மாதவன்றமர்) இவர்கள் போகிறவழியில் வந்திருக்கும் தேவர்கள், இவர்கள் மாதவன்றமரென்றுசந்து, தந்தாம்பதைய ஸ்தானங்களையும் ஐஸ்வர்யங்களையும், இவர்களுக்கு “இவற்றைக்

திருவாய்மொழி, க0-ப, சு-தி, சு-பா, வேள்வியுள்வ்யாக்யாரம் ௨௨௯

கொள்ளியே னும்” என்று ஸமர்ப்பித்தார்கள்; கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர்களுட்கள்; வேதஸ்வராயவர், ஜ்யோதிஷ்டோமாதியாகவித்த மானதங்கள் ஸம்ருத்தியைக்கொடுத்தார்களென்கிறார். (ந)

ஈடு-இவ;—ஆதிவாழிக் கர்த்தாக்களான வருணேந்தராதிகளும் மற்றுமுள்ளாரு மிவர்களுக்குப்பண்ணும் ஸத்காரங்களை யருளிச்செய்கிறார்.

(மாதவன்றமரேன்று) பிராட்டிபுருஷகாரமாக வாஸ்யரித்த அந்தஃபரபரிசுரமன்றோவென்றும்த்து அவர்கள் சொல்லுவது; ப்ரஹ்மசாரி யெம்பெருமானைப்பற்றினவர்களன்றிதே. (வாசலில்வானவர்) வழியில் தேவர்கள். வாசல்-வழி, அவர்களாகிரார்-வருணைந்த்ரப்ரஜாபதிகள், (போதுமினமதிடம் புதுதுகவென்றலும்) “இங்கனையெழுந்தருளவேணும், எங்களதிகாரங்களைக் கைக்கொள்ளவேணும் ” என்று ப்ரார்த்திக்கிறவளவிலே.

(கீதங்கள்பாடினர் தின்னரர்சேருடர்கள்) கிந்நரர்களும் சுருட்டர்களும் பாட்டுக்களைப்பாடினார்கள்; கிந்நரதேசத்திலுள்ளாரும் சுருட்டதேசத்திலுள்ளாரும் பாடினார்கள். (வேதநல்லவாயவர்) மேனில் லோகங்களில் வைதிகராய்க்கொண்டு ஸமாராதம் பண்ணுவார்கள், தங்கள் ஸமாராதநலங்களை மீவர்கள் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தார்கள். நிரபேக்ஷராய்ப்போகிறவர்களுக்கு, தந்த்ரமதிகாரங்களைக் கொடுப்பார், பாடுவார், யாகபலங்களை ஸமர்ப்பிப்பாராகிறார்களிறே தந்தாமாதரத்தாலே. (*) “ வீதிஃஸூரிநாமிஜ்யோதியாம் ஸஸ்வதிஃசுக்லஸம் தவதௌ ” என்று தந்தாமுக்குள்ளவற்றைக்கொடுக்கும் தன்மையிறே.

ஆரம்பாட்டு.

வேள்வியுள்மடுத்தவன் லிரைகமழ்க்ஹும்புதை * காளங்கள்
வலம்புரி கலந்தென்துமிசைத்தனன்* ஆண்மின்கள்வானகமழியான்
தமரென்று * வாளொண்கண்மடந்தையர் வாழ்த்தினர்மகிழ்ந்தே,

உரு திருவாய்மொழி, கா-ப, கூதி, கூ-பா, வேள்வியுள் வ்யாக்யானம்.

ப:—அநந்தரம், “சேஷித்வசிஹ்ருமான திருவாழியை யுடையவ னுக்கு சேஷபூதரான நீங்கள் இந்த ஊர்தவலோகத்தை நிர்வஹியுக் கோள்” என்று ஆதிவாஹிகமஹிஷிகள் வாழ்த்தினபடியை யருளிச் செய்கிறார்.

(இ-ள்.) வேள்வியுள்மடுத்தலும்-வைதிகர் ஸகலதர்மங்களை ஸமர்ப் பித்தவளவிலே, விரைகமழ்-பரிமளத்தைப் பரவஹிக்கிற, நறும் - ஸுகந்த மான, புகை-தூபங்களானவை, எங்கும் கலந்து-எங்கும்கலந்து காளந் தன் - காளங்களை யும், வலம்புரி-வலம்புரிகளையும். இசைத்தனர் த்வரிப் பித்தார்தன், இவர்களைக்கண்டுப்ரீதியாலே? வாள்-ஒளியையுடைத்தாய். ஒண் - தர்மரீயமான, கண் - கண்களையுடைய, மடந்தையர் - தேவன் த்ரீகளானவர்கள், ஆழியான்-திருவாழியையுடைய ஸவேஸ்வரனுக்கு, தமர் - ஸேஷபூதரானநீங்கள், வானகம் - இந்தக்ளவர்க்காதிபகங்களை, ஆண்மின்கள் - ஆளுவதிகோளாகவேணும். என்று - என்று. மகிழ்ந்து - ப்ரீதியையுடையராய்க்கொண்டு, வாழ்த்தினர் - வாழ்த்தினார்கள். (க)

ஆறு;—(வேள்வியுள்) இவர்களில் ஸ்வக்ருதமான யாகபலத் தைக்கொடுத்தமளவில், வேதேசிலர் தூபதிபாகுகளா லப்யர்ச்சகம் பண்ணினார்கள்; சிலர், காளங்கள் வலம்புரிகலந்தெகந்தமிசைத்தனர்; வாரொண்கண்மடந்தையர், இவர்களைக்கண்ட ப்ரீத்யகூஸயத்தினு லே, இவர்கள் தாங்கள் வரப்புகுகிற மங்களத்திற்காட்டில் மேற்பட் டதொரு மங்களமில்லாமையாலே, ஆழியான்றமாரானநீங்கள் ஆண் மின்கள் வானகமென்று இதுதன்னையே மங்களமாக வாஸாஸித் தார்களென்கிறார். (க)

சு-அவ:—ஸத்கராபூர்வகரமாக தேவன் த்ரீகளுகந்து இவர்களை ஆஸீர்வசனங்களைப் பண்ணினார்களென்கிறார்

(வேள்வியுள்மடுத்தலும்) அவர்கள் தங்களுடைய யாகபலங் களை ஸமர்ப்பித்தவளவிலே, வேதேசிலர், ஆசில்தொடக்கமானதர்ம யங்களைக்கொண்டு நல்லபுகைகளை பரவர்த்திப்படுத்தினார்கள். (விநாயக மழநறம்புகை) பரிமளப்ரசுரமாகையானநீல் ஸ்ஞாஹ்ரணியமான புகை.

(காளங்களித்யாதி) அவர்கள் கொடுத்தவற்றையிலவர்கள் நைக் கொள்ளுகிறவளவிலே, வேதேசிலர்கள், காளங்களையும் வலம்புரிக

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௯-தி, எ-பா. மடந்தையர் வ்யாக்யானம். ௨௩௧

ளையும் கலந்து தவிர்ப்பித்தார்கள் (கலந்தெங்கு மிசைத்தனர்) மாறி மாறி எங்குமொக்கத்வசித்தன. (தவநிக்கும்போது தவிர்ப்பிப்பாறும் வேணுமிதே)

(ஆழியான்றமர்-ஆண்மிகள்வானகம்) “ஸ்ரீவேஸ்வரனுக்கு சேஷபூதரான நீங்கள் இவ்விடத்தையாளிகோள்” என்றாய்த் து ஸ்தோத்ரம்பண்ணுவது. அவன்றானும் தன்விபூதியை (௧) “ஊதா நாழி-பக்தாநாம்” என்றன்றோவிருப்பது. “ஆளுகைக்குக்குறை யென்” என்பார்கள்,

(வாளொண்கணித்யாதி) ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களுடைய மஹிஷிகள் வாழ்த்தினார்கள்: தேசாந்தரம்போன ப்ரஜையைத் தாய் மார்குளிர்ப்பார்க்குமாபோலே, ஒளியையுடைத்தாய் அழகியகண்க ளாலே குளிரநோக்கினபடி. (மகிழ்ந்தே) பர்த்தாக்களதுவர்த்திக் கையாலே விஹிதமென்று செய்கிறார்களன்று, ப்ரீதியாலே செய்கி றார்கள். இங்கு பசுவதஸம்பந்தமேஹைதுவாக நீசராலே பரிபூதனாய் ப்ரோக்தவன், ஸ்ரீரவிபோகஸமநந்தரத்திலே தங்களுக்கவ்வுருகில்லா தார் கொண்டாடும்படியிறே யிவன்பேறு! (௬)

ஏழாம்பாட்டு.

மடந்தையர்வாழ்த்தலும் மருதரும்வசுக்களும்* தொடர்ந்தெங் ளுந் தோத்திரஞ்சொல்லினர்* தொடுகடற் கிடந்த வெங்கேசவன் கிளரொளிமணிமுடி* குடந்தையெங்கோவலன் குடியடியார்க்கே.

ப:—அநந்தரம், ஊராரணவஸாயியாய் ஸர்வாதிகளாய் அர்ச்சாவ தார ஸுலபனானவனுடைய சேஷபூதர்க்கு மருத்கணங்களும் வஸு கணங்களும்பின் தொடர்ந்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணினபடியையருளிச்செய் கிறார்.

(இ - ள்) தொடுகடல்கிடந்த - அகாதமானகடலிலே கண்வளர்ந் தருளி, எம்கேசவன் - என்போல்வாரோடு ப்ரஹ்மாகுளிகளோடு நித்ய ஸூரிகளோடு வாசியற எல்லார்க்குமுத்கபாதகளுனகேசவனாய், எங்கு னையநுபலிப்பிக்கிற, அந்நேரேவதித்வஸுஞ்சகமாய், கிளரொளி - கிளர்ந்து ஒளியையுடைத்தாய், மணிமுடி - மணிமயமான திருவய்வேதக்கையு டையானாய்க்கொண்டு, குடந்தையன் - திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்

உருவ திருவாய்மொழி, கடு-ப,க-தி ஏ-பா,மடந்தையர் வ்யாக்யாந

தருளுகிற, கோவலன் - க்ருஷ்ணனுக்கு, குடியடியார்க்கு - ஸந்தாகமா
வடிமையானவர்களைப்பற்ற, மடந்தையர் கந்தாமுடையவர்கீர்கள். வா
த்தலும் - வாழ்த்தினவளவிலே மருதரும்-மருத்துக்களும், வசக்களும்.
அவ்வுடவஸுக்களும், பகவததுபவத்வரையாலே அவர்கள் சீக்ரகாமிகள
தையாலே எங்கும் தொடர்ந்து - எங்கும் தொடர்ந்துசென்று - தோ
திரம் சொல்லினர் - ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணினார்கள்.

தொடுத்தல் - தோண்டிதலாய். ஆழத்தைக்காட்டுகிறது (எ)

ஆறு;—(மடந்தையர்) ஆழ்ந்த மரித்தாணுர்க்கமாகக் திரு
பாற்கடல் திருக்குடத்தைக் தொடக்கமாகவுள்ள தேசங்களிலாவந்த
திருவவதாரம்பண்ணியருளின வெம்பெருமானுக்குக் குடியடிய
ரான விவர்களை யிப்படி மடந்தையர் வாழ்த்துமளவிலே, மருத்து
களும் வசக்களும் கந்தாமுடைய லோகங்களன்றியே லோகாத்ம
களும் தொடர்ந்து தொடர்ந்து ஸ்துதித்தார்களென்றார். (அ)

ஈடு-அவ;—மருத்தணங்களும் வஸுகணங்களும் தங்களெல்
லைக்கப்பாலும் தொடர்ந்துசென்று இவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ண
னர்களென்கிறார்.

(மடந்தையர்வாழ்த்தலும்) அத்தேவஸந்தீகம் புகழ்ந்தவளவ
லே, மருத்தணங்களும் வஸுகணங்களும். (தொடர்ந்தெடுத்து) தங்க
ளெல்லைக்கப்பால் செல்லலாமிடமெங்கும், வசன்று. (தொத்தீரருந்
சொல்லினர்) புகழ்ந்தார்கள். ஓந கீபேஷமாத்தாத்திலே ஓந லோகத்
தில் நின்றும் லோகாத்மத்தேதர்ப் போமவர்களுக்கையால், தங்க
ளெல்லைக்குள்ளில் புகழ்ந்தவளவால் பரியாப்தி பிறவாஸமாய்
தொடர்ந்துபுகழ்ந்தார்கள்.

அவர்கள் தாங்கள் சடக்கணப்போகிற விதுக்கடி யென்பென்
னில்; தாங்கள். (க) “கண்ணன்விண்ணார்செகாழ்வை கரிகின்றவசங்
கம்” என்றும் “காண்பதெஞ்ஞாண்டுகொல்லா” என்றும் “மாம
வைகுந்தம் காண்பதற்கென்னைமேகமென்று” என்றும் “மடன்
கடுவதென்கொல்லா” என்றும் நிற்கையாலும், (உ) “மரித்தவா
கூணைவிடகூழிவேயக்கூணமபி” என்றிருக்குமவன் கருத்தாய்
மவர்களாகையாலும்.

திருவாய்மொழிக-ப,க-தி,அ பா,குடியடியடியார்வ்யாக்யாரம்,உநந்.

(தோகேடற்கிடந்த) பரமபதத்தைக்கலவிருக்கையாகவுடைய வன், அத்தைவிட்டு, ப்ரஹ்மாகிகளுக்கு முகங்கொடுக்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளின்படி. (தோகேடல்) தோண்டப் பட்டகடல். ஆழ்ந்தகடல். (எங்கேசுவன்) ஆஸ்ரிதார்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய்வந்தவதரித்து ரக்ஷித்தவன், அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடரிழுவாதபடி திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன்.

(எங்கோவலன்) க்ருஷ்ணன்தானேவந்து திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறானென்கிறது. மருதரும் வசக்களும், அவன் போய்ப்பண்ணின க்ருஷியின் பலமன்றோவென்று கொண்டாடாநிற்பர்கள். (கிளரோளிமணிமுடி) மிக்கவொளியையுடைத்தாய் ஆகி ராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம். வ்யூஹவிபவங்களி லாவன்றிக் கே திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையிலேதோற்று ஸந்தாநமாக வெழுதிக்கொடுத்தவர்களன்றோ விவர்களென்றாய்த்து அவர்களாதரிப்பது. (எ)

எட்டாம்பாட்டு.

குடியடியாரிவர்கோலிந்தன் றனக்கென்று* முடியுடைவான வர்முறைமுறை யெதிர்கொள்ள* கோடியணிநெமேதிள் கோபுரம் குறுகினர்* வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்புகவே. (அ)

ப:—அந்தரம், ஆஸ்ரிதஸு-லபனான க்ருஷ்ணனுடைய வடியாரென்கிற வாதரத்தாலே பரமபதவாவிகள் நாட்டெல்லையிலே வந்தெதிர்கொள்ள பரமபதத்தைக்கிட்டினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

(இ-ள்.) இவர், கோலிந்தன் றனக்கு ஆஸ்ரிதார்த்தமாக வவதீர்ணனான க்ருஷ்ணனுக்கு, குடியடியார்-அந்தரயார்ஹமான குலத்தையுடைய அடியாரா. என்று - என்று, முடியுடை - ஈஸ்வரனோபாதி அபிஷேகாதி ஸாரூப்யத்தையுடையரான, வானவர் - நித்யஸூரிகள், முறைமுறை - தந்தரம் தரங்கள் தப்பாமல். எதிர்கொள்ள - எதிர்கொள்ள, இவர்கள் வருகிறார்களென்று, வடிவுடை - அவன்க்ருதமான வடிவையுடையராய், மாதவன் (க) ‘ஸ்ரி, யாவாய-பு - ஸ்ரியாஸார்த்தம்” என்று லக்ஷ்மி யோடேகூட வெழுந்தருளியிருக்கிற ஸர்வேஸ்வரனுடைய, வைகுந்தம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, புக-ப்ரவேசித்தைக்குறுப்பாக, கோடியணி-

(க) வாயுபுராணம்.

உகச திருவாய்மொழி, ௧0-ப,௯-தி. அ-பா, குடியடியார்வ்யாக்யாநம்.

தங்கன்வரவுக்க அலக்ராமாக வெடுத்துக்கட்டின கொடியாலே அலக்
கருதமாய், ஸ்ரீமதித் - உயர்ந்தமனையுடைத்தான, கோபுரமருகி
னர் - தலைவாசலிலேபுக்கார்கள். (அ)

ஆறு,—(குடியடியாரிவர்) குடியடியாரிவர் கோலிந்தன்னைக்
கென்று, இவரை, ஸ்ரீஷத்வஸாம்ராஜ்யத்திலே யபிஷித்தராயனுக்கு
முடிசூடியிருந்த * அயர்வறுமமர்கள் முறைமுறையெதிர்த்தொள்ள,
வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம் புகுகைக்காக, இவர்கள்முன்னமே
த்வஜபதாகாதிகளாலே யலங்கருதமான பேரியதிருக்கோபுரத்தைச்
சென்று குறுகினார்களென்கிறார். (அ)

௪6-அவ;—பர்க்குதி பண்டலத்துக்கவ்வருகே பரமபதத்துக்
குப்புறம்பாக நித்யஸூரிக ளிவர்களைப்பெதிர்த்தொள்ளுகிற அடியை யரு
ளிச்செய்கிறார்.

(குடியடியாரித்தாதி) அவனுடைய ஸௌலப்பத்திலேதேற்ற
ஸபரிசாரமாக வெழுதிக்கொடுத்தவர்க ளென்றயத்து நித்யஸூரிக
ளாதரிப்பது. “ குடந்தைமொங்கோவலன் குடியடியார் ” என்றது
கீழே; (குடியடியாரிவர் கோலிந்தன்னைக்கு) என்றதிக்கே. “இவர்
கள்விபவங்களிலே ஆஸ்ரயித்தவர்கள், இவர்கள் உகந்தருளினதில்
களிலே ஆஸ்ரயித்தவர்கள் ” என்றயத்து அவர்கள் ஸ்லாதிப்பது.

(முடியுடைவானவர்) அவன்றன்னோபாதியும் மதிப்பில் குறை
வற்றவர்களாய் கிவர்களையாதரிப்பார், அபிஷேகம் அவனுக்குமித்ய
ஸூரிகளுக்கு மொக்குமாகில் வாசியென்னென்னில்; அவன் ரக்ஷகத்
வத்துக்குமுடிசூடியிருக்கும்; இவர்கள் அடிமைசெய்கைக்கு முடிசூடி
யிருப்பார்கள். (முறைமுறையெதிர்த்தொள்ள) பர்யாயமாக வெதா
கொள்ள. (க) “யத்ருவஹ்வெவ்ஸாயுஷ்யக்ரபூரவேஸாத்யா”
என்றும் “ அடியார்கள்குமாங்களை ” என்றும் சொல்லுகிறாடியே
தங்களுக்குத் தேஸ்யரானவர்களுக்கு உத்தேஸ்ய ராகிறார்கள்
யிவர்கள்!-

(கோடியித்தாதி) இவர்கள் வருகிறார்களென்று, கொடியாளாலே
யலங்கருதமாய் ஒக்கத்தையுடைத்தாய் பரமபதத்துக்கெல்லையான
திருமனிலில் திருக்கோபுரத்தைச்சென்று கிட்டினார்கள்.

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப; ௬-தி, ௬-பா; வைகுந்தம்வ்யாக்யாரம். ௨௩௫

(வடிவுடைமாதவன்) (க) “யுவேவவஸுதேவோபூத்” என்று-கம்ஸவதத்துக்குப்பின்பு பிள்ளை யைக்கண்ட ஸ்ரீவஸுதேவரையும் தேவகியாரையும்போலவும், பெரு மாளைக்கண்ட சக்ரவர்த்தி (உ) “வ-நாஸு-வெவ-புநாயுவவ” என்று சொல்லப்பட்டாப்போலவும், (வடிவுடைமாதவன் வைகுந் தம்புகவே) தங்கள் உரவாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித் தவடிவையுடைய ஸ்ரியபதியதான பரமபதத்திலே புகுகைக்காக வந்துகிட்டினுனென்றவாறே, தனக்கும் பிராட்டிக்கும் வடிவு இட்டு மாறினாப்போலே யாடுமென்கை. (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

வைகுந்தம்புகுதலும் வாசலில்வானவர் * வைகுந்தன்றமரே மரேமதிடம் புகுதென்று * வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்வியந்த னர்* வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே, (௬)

ப:—அநந்தரம், “ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய சேஷபூதரானவர்கள் நமக்கு உத்தேஸ்யர்” என்று, திருவாசல்காக்கும் முதலிகளானாராத ரிததபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

(இ - ள்.) வைகுந்தம்புகுதலும்-ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சென்று புக் களவினிலே, வாசலில் - திருவாசல்காக்கும், வானவர் - முதலிகளானவர் கள் “வைகுந்தன்றமர்-ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுக்கு ஆதாரணியரானவர்கள், எமர் - நமக்குத்தேஸ்யர், எமதிடம்புகுது - எங்கனதிகாரத்திலேபுகு ர வேணும், என்று - என்று, வியந்தனர் - உகந்தார்கள். வைகுந்தத்து - அத்தேசத்திலே, அமரரும் முனிவரும் - கைக்கர்ப்பரராயும் குணரூபவ பரராயுமிருக்கிற அமரரும்முனிவரும். மண்ணவர் - பூமியிலே ஸப்தாதி வீஷய பாவணராயிருந்தவர்கள். வைகுந்தம்புகுவது - பரமபதத்தேபுகு வது, விதியே! - ஒருபாக்யமே என்று, வியந்தனர் - உகந்தார்கள்.

வியந்தனரென்கிறவீடம் “எமதிடம்புகுதென்று - வியந்தனர்” என்றும் “அமரரும் முனிவரும் வியந்தனர்” என்றும் இரண்டிடத்திலு ம்உயிர்க்கிறது.

உருகுக திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, வைகுந்தம் வ்யாக்யானம்

ஆறு;—(வைகுந்தம்) வைகுந்தம்புருமளவில், வாசலில்வானவர், “வைகுந்தந்தமரானையாலே பெங்களுக்கு ஸ்வாமிகளான நீக்களெங்களுடைய பகவத்கைங்கர்யைக முபமான ஸம்ருத்திகளாகக் கொள்ளலெனும்” என்று ஸம்ரப்பித்து, பகவத்குணறுபவது நிசநிசதியாய்ப் பிகாரித ஸ்வபரிசர்யைகபேரகரான வாமரமும், பகவத்குணறுபவது நிசநிசதியாய்ப் பிகாரித அப்ரக்ருதிவகதரா யொருப்ரவ்ருத்தி பண்ணுகைக்கு க்ஷமரன்றியேயிருக்கும் முனிவரும். “பூமியுள்ளேயுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருநாட்டிலேவருகைக்கநாமென்னபாக்யம் பண்ணினோமோ!” என்று விஸ்மயப்பட்டார்க ளென்கிறார்.

நடு = அவு;—பாமபதத்திலேசென்று திருவாசலில் முதலிக ளாலே ஸக்கந்தராய், அங்குள்ளரிச்யஸூரிகள் “பாமபதத்திலே வருவதே!, இதுஎன்னபாக்யபலம்!” என்று விஸ்மயப்பட்டார்க ளென்கிறார்.

(வைகுந்தம் புதுதலும்) பாம்பததைச்சென்று கிட்டிளவள விலே; திருவாசல்காக்கும் முதலிகள், “ஸ்ரீவைகுண்டநாதனுடைய ரெங்களுடையஸ்வாமிகள், எங்கள்பதத்தைக் கைக்கொள்ளலெனும்” என்றாய்த்தவர்கள்பாசரம். “பயிலுந்திருவடையார்யவரே லும் - எம்மையாளுப்பரமர்” என்றவிவரைப் பேரிலையாய்ததங் குள்ளாருமிருப்பது. திருவாசலில் முதலிகள். எந்நேவந்து ஸக் கரித்து, கையைக்கொடுத்து, கொண்டிபுக்கு, தங்களைகப்புடைதளி லேயிருத்தி, திருக்கையிலே பிரம்பையும்கொடுப்பார்களாய்த்து.

சென்று புருசுமவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே உத்தேசரபம். அங் கிருக்கிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே யாக்கரையானையாலே, இவர்கள் கொள்ளுவதுமது. அவர்கள் கொடுப்பதுமது. (புதுது) என்றது - புதுதுகவென்றபடி. (வைகுந்தத்திராமமும் முனிவரும்) ஸ்ரீபரமரத் தவணையுள் இளையபநாமையுள்பேரிலே. குணக்ஷிட்டமம் கைங் கர்யரிஷ்டமும் (வியத்தினர்) விஸ்மயப்பட்டார்கள் (வைகுந்தம் புதுதலுமண்ணவரிலிதியே) கடலில் நீர் ஸஹபத்திலே பேரமகோக் தாப்பேரிலே, ஸம்ஸாரிகள் பாம்பதத்திலே புதுதம்பகதகீடாக பாக் யத்தைப்பண்ணுவதே! என்று விஸ்மயப்பட்டார்கள். (சு)

பத்தாம்பாட்டு.

விதிவகை புகுந்தன ரென்று நல்வேதியர் * பதியினிற்பாங்கி
னிற்பாதங்கள் கழுவினர் * நித்யநற்கண்ணமும் நிறைகுடவ்ளக்க
மும் * மதிமுகமடந்தைய ரேந்தினர்வந்தே. (௧௦)

ப:—அநந்தரம், ஸ்ரீவைகுண்டநாதன் நியோகத்தாலே ஸஞ்ஜிகளும்
திவ்யாப்ஸரஸுக்களு மாதரித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

(இ-ள்.) விதிவகை - நம்முடைய பாக்யரூபமான வீர்வரநியோக
ப்ரகாத்திலே, புகுந்தனர் - வந்துபுகுந்தார்கள், என்று - என்றுபீத
ராய், நல்வேதியர் - விலக்ஷணஸ்வரூபராய் (௧) “ ஸாய்யாஸூனிக்ஷ
வாஃஸாத்யாஸ்ஸந்திதேவாஃ ” என்று வேதாந்தவேத்யரான ஸஞ்ஜிகள்,
பதியினில்-தந்தாமுடைய திவ்யஸ்தந்தாநங்களிலே, பாங்கினில் - ஸோப
சாரமாக, பாதங்கள் கழுவினர் - அவர்திருவடிகளை விளக்கினார்கள்; நிதி
யும் - (௨) “ யந்நக்ஷீயஸூ-தநம்மதியம் ” என்கிறபடியே ஆஸ்ரீதர்க்கு
நிதியான திருவடிகளையும்தான், நற்கண்ணமும் - திருமேனியோட்டை
ஸ்பர்ஸத்தாலே விலக்ஷணமான திருச்சூர்ணத்தையும், நிறைகுடம்-பூர்ண
கும்பங்களையும், விளக்கமும் - மங்களதீபங்களையும், இவர்கள் தர்ஸநத்
தாலே, மதி - பூர்ணசந்தர்ப்போலே விளங்குகிற, முகம் - முகத்தை
யுடையராய், மடந்தையர்-தங்கள் பாரதந்தர்யஸஞ்சகமான மடப்பத்
தையுடைய திவ்யாப்ஸரஸுக்கள். வந்து - எதிரேவந்து, எந்தினர் -
எந்திலார்கள். (௧௦)

ஆரு:—(விதிவகை) நம்முடையபாக்யத்தினாலே யிங்கேபுகுந்
தவடு என்று, அஸ்கலிகஜ்ஞாநரான * அயர்வறுமமர்கள், தங்கள்
திருமானிகைகளிலே யதோகதிமாக விவர்களுடைய திருவடிகளை
விளக்கினார்கள்; சிரகாலவிராஜித புத்ரதர்ஸநத்தினாலே ஜநநீபீ
தையாபார்போலே இவர்களைக்கண்டு ப்ரீதைகளாய், அந்தப்ரீத்யதி
சயத்தினாலே, ஸரத்காலத்தில் பரிபூர்ணசந்தரமண்டல ஸத்ருஸ
மான திருமுகமண்டலங்களையுடையரான பெரியபிராட்டியும் ஸ்ரீபூமிப்
பிராட்டியும் நப்பிண்ணைப்பிராட்டியும், தங்களுடைய திவ்யபரிசாரி
கைகளோடேகூட, தங்களுக்கு பரமதருமான ஸ்ரீசடகோபனும் நற்
கண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும் மற்றும் மங்களமானஸத்தகாரோப

உருவாய்மொழி, ௧௦-ப, கூதி, ௧௦-பா, விதிவகை வ்யாக்யானம்,

காணங்களையெல்லாமேந்திக்கொண்டு வந்தெதிர்கொண்டார்களைச்
சிறுர். (௧௦)

௪௫ - அவு;—நித்யஸூரிக னிவர்களைக் கொண்டாடும்படியை
யருளிச்செய்துருர்.

(விதிவகைபுத்தனரென்று) “ வைகுந்தம்புகுவது மண்ண
வரவிதியே!” என்று இவர்கள் சொல்லுகிறது வார்த்தையன்றென்று
வேறேசிலர் “ இவர்களின்கேவந்து புகுரப்பெற்றது நாமபண்ணின
பாக்யபலமன்றே ” என்பார்கள். விஷயங்கள் நடையாடுகிற ஸமஸாரத்
திலேயிருந்துவைத்து அநாயப்பரபோஜகராய், பகவத்குணநயவம்
பண்ணப்பெற்ற, மஹாபுருஷர்களாய், (௧) “விண்ணுளாரிலும்சீரியர்”
என்கிற விவர்களின்கேவந்து புகுரப்பெற்றது நாமபண்ணினபாக்யபல
மன்றே வென்பார்கள்.

“ வைகுந்தம்புகுவது ” என்றதற்கு, இங்கு (புத்தனார்) என்
கையாலே - தங்கள் பாக்யத்தைக்காட்டுகிறது. (நல்வேதியர்) (௨)
“ யத்ருஷ்யம்பூயஸீஜாயெவமாயாணம்-யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜாயே
புராண: ” (௩) “ யத்ருவநுவெ-ஸாயுநாஸுணிகெவா: - யத்ர
பூர்வேஸாத்யாஸஸங்கிதேவா: ” (௪) “ தகிபூலெலாவிக நு
வொஜாமுவாஸஸுவிநுதெ - தத்விப்ராஸோ விபந்யவோஜாக்ந
வாம்ஸஸஸமிந்ததே ” என்று வேதங்களாலே ப்ரதிபாத்தயானவர்
கள்.

(பதியினில்) அநந்தவைநதேயாதிகள் தங்கள் கிருமாரிசை
களிலே கொடுபுக்கு. (பாங்கித்தயாதி) “ இவ்வொருஸம்ஸாரச்சேதநன்,
நாம் அஸ்ப்ருஷ்டஸமஸாரசந்தர் ” என்று வரசினைவயாதே, இவ்வி
ஸிம்ஹாஸநத்திலே யுயரவைத்து, அவர்களுக்குப் பாங்காத்தகாங்
களிருந்து கிருவடிக்களைவிளக்குவார்கள்.

(நிதியித்தயாதி) அவ்வளவிலே, பகதத்பரிசாரிகைகள் வந்திததி
ரேற்பர்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு விதியான கிருவடிக்களைக்கொடு
கிருச்சுண்ணப்ரஸாதத்தையும், நிறைகுடங்கனையும் மந்திரத்திபாக
ளையுமேந்தி, (மதிமுகமடந்தையர்) தேசாந்தரம்போன ப்ரபுஜைவந்
தால் காய்முகம் குளிர்த்திருக் குமாரமோலே, ஹர்ஷத்தாலே, பூர்ண

§ (பா) ப்ரஜைபக்கல்.

(௧) திருவி-௪௧- (௨) யஜு-௧௮-௪- (௩) பருஷஸூ-

திருவாய்மொழி, ௧௦- ப.௬-தி, ௧௧-பா, வந்தவர் வ்யாக்யாநம்.௨௩௯
சந்தரணைப்போலேயிருக்கிற முகங்களையுடையவர்கள் வந்தெதிர்கொ
ண்டார்கள். (௧௦)

பதினென்றும்பாட்டு.

வந்தவரெதிர்கொள்ள மாமணிமண்டபத்து* அந்தமில்பேரின்பத்
தடியேரோடிருந்தமை * கொந்தலர்பொழிற்சூருக்கூர்ச்சடகோபன் *
சொற் சந்தங்களாயிரத்திவை வல்லார்முனிவரே (௧௧)

ப:—அந்தரம், இத்திருவாய்மொழிச்சூப்பலமாக பகவதநுபவத்
தை யருளிச்செய்கிறார்.

(இ - ள்) அவர் - ஸக்ஷீஸஹாயரானவவந்தாமே, வந்து - வந்து,
எதிர்கொள்ள - எதிர்கொள்ள, மாமணிமண்டபத்து - திருமாமணிமண்
டபத்திலே. அந்தமில் - முடிவின்றியே, பேர் - அபரிச்சிந்தமான. இன்
பத்து - ஆந்தத்தையுடைய- அடியரோடு-ஸூரிகளோடேகூடி, இருந்
தமை-இருந்தப்காரத்தை, கொந்தலர்-பூங்கொத்து அலருகிற, பொழில்
பொழிலையுடைய, சூருக்கூர்-திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன்-
ஆழ்வார். சொல் - அருளிச்செய்ததாய், சந்தங்கள் - சந்தஸ்ஸுக்களான
வ்ருத்தபேதங்களையுடைய, ஆயிரத்து - ஆயிரத்து, இவை - இப்பத்தை
யும், வல்லார் - அருளந்திக்க வல்லவர்கள், முனிவர் - பரமபதத்திலே
பகவதஞ்ஞமநநிலராவர்கள்.

சந்தஸ்ஸுக்களென்று - வேதமாகவுமாம். வந்தவ ரெதிர்கொள்ள
வென்று - ப்ரதாநரான விஷ்வக்ஸேநாதிகளாகவுமாம்.

இது கலிவிருத்தம்.

ஆறு:—(வந்தவர்)ஸ்வேஸ்வரனாப் ஸ்ரிய:பதியாயிருந்த வெம்
பெருமான் றுணும் வந்தெதிர்கொள்ளத் திருமாமணிமண்டபத்திலே
சென்று அந்தமில்பேரின்பம் விளையும்படியாக அயர்வறுமமார்களோ
டேகூடத் தாயிருந்தமைபைச் சொன்ன வித்திருவாய்மொழியை
வல்லார், அந்தமில்பேரின்பத் தடியேரோடிருக்கப் பெறுவரென்
கிறார். (௧௨)

௪௫-அவ:—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி யப்பயஸித்தவர்கள்
நித்யஸூரிகளோடொப்பரென்கிறார்,

உசு0 திருவாய்மொழி, சு-ப, சு-தி, சு-பா, வந்தவர் வ்யாக்யானம்.

(வந்தவரே தீர்கொள்ள) பிராட்டியோடே கூட வெம்பெருமான்
 றுன்வந்தெ தீர்கொள்ள. அப்ராத்தாநா * அபர்வறுமமரர்களை
 னவுமாம். (மாமணிமண்டபத்து) ஆநந்தாயமான திருமா மணிமண்
 டபத்திலே. (அந்தமில்பேரின்பத்து) * அநந்தக்லேசபா லகத்து
 கெதிர்த்தட்டிதே; ஸம்ஸாரத்தில் ஸுகமென்று ப்ரமிசு குமித்களை
 துக்கமேயுள்ளது, பாண்டு ஒருவன் மேலே அப்பைவிட “ஸம்ஸார
 திலாயிரம் கூற்றிலொரு சுண்ணமாயிற்று ஸுகமுள்ளது. அத்தலை
 யும் புஜிக்கவொட்டிற்றில்லையே” என்றுணிறே.

(அடியரோடிருந்தமை) “அடியார்கள் குழாங்களை - உடல்
 கூடுவதென்று கொலோ” என்று ஆசைப்பட்டபடியே யிந்தமை
 (கொந்தலரித்யாதி) நித்யவஸந்தான சோலையையுடைத்தான திரு
 நகரியையுடைய வாழ்வாரநுளிச்செய்க. போக்கிலே யொருப்பட்ட
 வாதே திருநகரியை தொடங்கியேலேகாணும் சோலைசெய்வது
 (சந்தங்களாயிரத்து) சந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தான வாயிரமென்று
 தல், சந்தோரபமான வாயிரமென்னுதல்.

(இவைவல்லார்முனிவரே) இப்பத்தை யப்பவிக்கவல்லார்
 அத்தேசத்திலே பகவத்குணநுபவம்பண்ணி அகிலேவித்தாரா
 அதுக்கவ்வுருகு கால்வாங்கமாட்டாதேயிருக்கு மவர்களைப்பா
 யாவர்கள். (சு

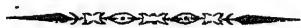
பத்தாம்பத்து ஒன்பதாந்திருவாய்மொழி முற்றிற்று,

ஸ்ரீமதேராமாநுஜாயநமஃ.

பத்தாந்திருவாய்மொழி.

முனியே - ப்ரவேஸங்கள்.

சூரு:—(முனியேநான்முகனே) இப்படி* அந்தமில்பேரின்பத் தடியிரோடிருந்த வாழ்வார், தாமிந்த ப்ரக்ருதியிலேயிருந்தவிருப் பைக் காணையென்று ஏங்கிக்கூப்பிடுகிறார்.

ப:—பத்தாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே போய் தேசவிசேஷத்திலேபுக்குக் திருமாமணி மண்டபத்திலேயேறி ஸூரீபரிஷத்திலே அந்தர்ப்பவித்து நிரதியாயாகந்தயுக்களாய்க்கொண்டு முக்தனிருக்குமிருப்பை அபரோக்ஷிப்பிக்க, பரஜ்ஞாநத்தாலேயு ததம்மு டையபேராக ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவித்தவர், அந்த ஸமாதி கொலைந்த வாறே முன்பிருந்த ஸம்ஸாரத்தை தர்ஸித்து “கொடுவுலகங்காட்டே லே” என்று தாமஞ்சியிருந்த ஸம்ஸாரத்தை தர்ஸித்து மிகவுமார்த்த ராய், அபரோக்ஷவிந்தமான விப்பேற்றைப் பெற்றல்லது தரிக்கமாட் டாதபடி பரமபத்திருபமான நிரவதிகாபிநிவேசம்பிறந்து இவ்வளவும் நம்மைப் புகூர நிறுத்தினவன் தானேமுழுக்க நிரவஹிப்பாறாக வேறிட் டிக்கொண்டு பெரியதிருவடிதிருத்தோளிலே ஸந்நிஹிதனாய் தந்தலே யிலே திருவடிகளைவைத்து பலப்ரதாநத்திலே அதித்வரிதனும்படியை யறுஸந்தித்து.

அவ்வறுஸந்தாநபாவதத்துத்தாலே அபரோக்ஷவித்தனான ஸர்வேஸ் வரனுடைய உபகாரமான போக்யவிக்ரஹத்தையும், லக்ஷ்மீவல்லபத்துத் தையும், ஸர்வகாரணத்துத்தையும், ஸமஸ்தவஸ்து பாகாரயோகத்தையும், அதிசயிதபோக்யத்துத்தையும், அத்யந்தப்ரணயித்துத்தையும், ஆஸ் ரிதரக்ஷத்துத்தையும், ஸர்வாந்தராத்தம்த்துத்தையும், ஸாஸ்தப்ரதாநத்துத் தையும், பரிபூர்ணபோகப்ரதத்துத்தையு மநுபவித்து, ஏவம்விசிஷ்ட னான ஸர்வேஸ்வரனுடைய ஸந்நிதியில் தம்முடையவார்த்தியும், அபி நிவேஸாதிசயமும் தோற்றுந்ற்படி அவனுடைய வுபகாரகவாதிகளைச் சொல்லி மறுக்கவொண்ணாதபடி பிராட்டிதிருவாணையிட்டு, “ஸர்வப்ர காரரக்ஷனானீ யெனக்குபூர்ணாநுபவத்தைத்தரவேணும்” என்று மிகவும் கூப்பிட. அவனும் இவருடைய வரவுக்கேடாக குணவிக்ரஹவிபூதி பரிபூர்ணனாய்க்கொண்டு பிராட்டியோடும்கூட ஏகரஸமாம்படிஸம்ஸலே

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௧௦-தி, ௧-பா, முனியே வ்யாக்யாநம். ௨௪௩

கார்த்தா ஜக்முஸ்ஸாஸண்யம் ஸமரணம்ஸ்மராமம் ” என்கிறபடியே-
தரிக்கமாட்டாமையாலே அவன்திருவடிகளிலே சரணம்புக;

பரமதயாளுவாகையாலே “ இவரையிப்படியே நோவுபடவிட்
டுவைத்தோமாகாதே! ” என்று இவரினுங்காட்டில் தான்நொந்து,
பிராட்டியேரடேகூடப் பெரியதிருவடிமேலே இவரபேஷித்தபடியே
பூர்ணமாகவந்ததோற்றி, இவருடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையுமுறு
த்து, “ அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவ தென்றுகொலோ ”
என்று இவராசைப்பட்டபடியே அத்திரளிலே புகப்பெற்று, “என்ன
வாவறச்சூழ்ந்தாயே ” என்றும் “ அவாவற்றுவிடுபெற்ற ” என்றும்
இவர்தாமே சொல்லும்படி இவர்விடாயும்தீர்ந்து இவருக்கு மவ்வரு
காண தன்விடாயும்தீரும்படி ஸம்ஸ்லேஷித்தருளிநுனென்கிறார்.

இப்ப்ரபந்தத்துக்கு ப்ரமேயமானவஸ்து-ஸர்வேஸ்வரன்; இப்
ப்ரபந்தம் - * அவாவிலந்தாதி: * மயர்வறமகிரலமருளப்பெற்றவர்-
கவிபாடினார், இனி இவருடையவவதாரந்தான்-ஸர்வேஸ்வரனுடைய
வவதாரத்தோபாதி ஸாதுக்களுவடய ஸூக்ருதபலம்.

முதற்பாட்டு.

முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா * என்போல்லாக்கனி
வாய்த்தாமரைக்கண்கருமாணிக்கமே என்கள்வா* தனியேனருயி
ரேயென்தலைமையைய வந்திட்டே *, இனிநான் போகலொட்டே
னென்றும் மாயஞ்செய்யேலென்னையே. (க)

ப:-முதற்பாட்டில், ஸ்ருஷ்ட்யாதிமுகத்தாலேயடியேபிடித்துஉப
காரகனாய்ப்போந்து வடிவழகைக்காட்டிருசியைப்பிறப்பித்து உன்னை
யொழியச் செல்லாதபடியாக்கி என்னையறுபவிப்பிப்பதாக த்விரித்து
வந்து ஸந்திஷிகளுனீ. இனி குணவிஷ்காரத்தாலே வஞ்சித்து அதலப்
போகவிசையேனென்கிறார்.

(இ - ன்.) நாமருபவிபாகாநர்ஹநாய், சித்சிதவிசேஷிதமாய்க்கொ
ண்டு ஸம்ஹ்ருதமாய், (க) “ஸுபெஷுஸதேவ” “வளகடுபெஷ-ஏகமேவ”
என்னும்படி ஏகிபவித்துக்கிடக்கிறதசையிலே, (உ) “ஹ்ருஸாராயநிவெ
லிதாபு-ஹ்ருஸாராயநிவேதிதம் ” என்கிறபடியே ஆஸ்வனூர்த்தமாகக்

உசக திருவாய்மொழி,க0-ப, க0-தி, க-பா, முனியே வ்யாக்யானம்.

(க) “வ்யயிவ்யுஷுப்யுபேத, சுவஜெஜ்ஜவியீயெனெ, தெஜ்வாயனயீயெத,வாயுராகாஸெயீயெத, சுகாஸரிதி, யெஷு, உநியாணி தந்நாடுகுஷு, தந்நா குாணி ஹ காடின யீயெனெ, ஹதாஜிஷுஹதீயெத, ஹாநவ்யுஷுயீயெத, ஸ்யுதுஷுரெயீயெத, ஸகாரம் தஸீயீயெத, தஸீயெரெவ வஸீயவதி - ப்ருதிவ்யப்ஸுப்ரஸீயதே, ஆபஸ்கேஜஸீயதே, தேஜோவாஸஸீயதே,வாயுராகாஸேஸீயதே, ஸகாஸமித்தரிபேஷு இத்தரியாணி தந்நாத்ரேஷு, தந்நாத்ரேணி பூதாதெஸஸீயதே, பூதாதிர்மஹதிஸீயதே, மஹாஸ்யக்கேஸீயதே, அவ்யக்தாஸுதேஸீ யதே, அசுதரம் கபஸீயதே, தமேபேரேதவகுபீயதி” என்று கொண்டு - தன்மேஸுபக்தமானவித்தை (உ) “ஸஹஸ்யாஸுப- பஹஸ்யாம்” என்று ஸங்கல்பித்து விபக்தமாக்கி, தமஸஸுபதவாச் யமாக்கி,அத்தை அசுதரமாக்கி, அசுதரத்தில்நின்றும் அவ்யக்தத்தை யுண்டாக்கி, அவ்யக்தத்திலின்றும் மஹாஸ்யுண்டாக்கி, மஹாஸீய லின்றும் அஹங்காரத்தையுண்டாக்கி, அஹங்காரத்தில் நின்றும் பூகதந்நாத்ரங்கேஸுண்டாக்கி, அவற்றைமபூகங்களாக முற்றுவதித்து அண்டஸ்ருஷ்டிபார்யந்தமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதாயுள்ள திவ்யஸங்கல்பத்தையுடையனாய், பகவத்சப்தவாச் பனாய், பார்யந்தம பரமாத்மாத்ரிஸப்தங்களினாலே வேதாந்தங்களிற் சொல்லப்பட்ட, ஸ்வரூபேணவஸ்த்திதனாயிருந்த பரமபுருஷனைன்றவாறு.

(முனியே) (ங) “ஸவராகாசீநரபேத-ஸவகாசீநரமேத” என் கிறபடியே - ஸகலபதார்த்தங்களும் தந்தாமுடைய நாமமுடையங்ள யிழந்து ப்ரஹ்மத்தினுடைய நாமமுடைய ரூபமுடையாய் அசுத்தகல்ப மாய்க் கிடந்தாப்போலே, ஸர்வஸ்வானுதைதுவர் இவற்றையி ரிந்து அசுத்தகல்பனுபடியைச் சொல்லுகிறது. (முனியே) (ச) “ததெதாராவணநீதாயா ஸீதாயாஸுதராகாஸமித்தரிபேஷு வடிபேஷுஷு - வாரணாவரிதெயதி - ததேதாராவணநீதாயா ஸீதாயாஸுதராகாஸமித்தரிபேஷு பதமந்வேஷமம், சாரணாரிதெ பதி” என்று-கடல்கொண்டவஸ்துவை நாநினைக் குத் திருவாய்ந்

(க) ஸுபால-உ- (உ) தை-ஆக-உ-
(ங) மஹோபநிஷத்- (ச) ரா-ஸு-உ-உ-

திருவாய்மொழி, கஉ-ப், கஉ-தி, க-பா, முனியே வ்யாக்பாநம். உசள

சித்தாப்போலேயன்றோ, உருமாய்ந்தப் பரஜைகையுண்டாக்க நீமநம் பண்ணிற்று (க) “வெஹு-வலு-பஹு-ஸ்யம்” என்று மஹ தாகிவிசேஷாந்தமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுவதான மாநஸ மான ஸங்கல்பத்தையுடையாயிருந்துள்ள ஸர்வாதிகளே.

நானில்லாதவன்று நிர்ஹேதுகமாக வெண்ணையுண்டாக்கினநீ, நானுண்டாய் நோவுபடுகிற வின்றெனக்கு உதவவேண்டாவோ. (முனியே!) “அம்மே!” என்பாரைப்போலே, அதாகிறது - காண களேபரவிதூரமாயிவைகிடந்தவன்று உண்டாக்கினாய், ஆசைப்பட்ட வெனக்கு இன்று உதவலாகாதோ, நீ நினைக்குமன்றோ உதவலா வாது, நான்நினைக்குமன்று உதவலாகாதோ, (உ) ஸாவாஜிமாநா வண ஸாயகாத-பா ஜஜ்-ஸாரண-ஸாரண-ஸாரண-ஸாரண-ஸாரண ம்ருகாராவணஸாயகார்த்தா ஜகம்ஸாரணம் ஸாரணம்ஸமராமம்” என்றும் (ங) “நாக்ஷெவெவ-யூரிநாநா வாநராணாஃஹி வ-நி-ஸாரண-ஸாரண-பாதா நாரி-ஸாரண-தூஜ-ராக்ஷஸை ர்வத்யமாநாராம் வாராணாம் மஹாசமு-ஸாரணம்ஸாரணம்யாதா ராமம் தசரதாத்மஜம்” என்றும் சொல்லுகிறபடியே-உன்னையொழிய வெருபுகளில்லாதார்க்கு உதவுமவனன்றோ வென்கிறார்.

(நான்முகனே) (ச) “யொஹ ஹாணம்விடியாதிவ-நிவ-பு-யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம்” என்று ப்ரஹ்மாவைஸ்ருஷ்டித் து, ஜீவத்வாரா அதுப்ரவேசித்து, சேதநரானபுருஷர்கள் அசேதந மான ஸ்வம்ஸ்வம் சரீரங்களைக்கொண்டு தந்தாம் நினைவுக்குத்தக்க படி கமநாகமநாதிசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுமாபோலே, ஸ்வஸாரீர பூகளுன சதுர்முகனுக் கந்தர்யாமியாய், அவனைக் கொண்டுமற்றும் ஸங்கல்பாநுகுணமாக தேவதிர்யம்நுஷ்யஸ்தாவரரூபமான ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணினபடியைச் சொல்லுகிறது.

இத்தால் - இவன் நினைத்தவன்று ஏதேனுங்கொண்டு கார்யங் கொள்ளலாமாகாதேயென்க. இருந்துபடைக்கு மாஸந்தோபாதி ப்ரஹ்மா; அசேதநமான மஹாதிகளைக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்தத் தோடு சேதநனுன ப்ரஹ்மாவைக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்ததோடு வாசி

(க) ஸத-ஆ-

(உ) ரா-யு-கஉ-சக-

(ங) ரா-யு-கஉ-ச

(ச) ஸ்வேதா-க-

யில்லை யிவனுக்கு; சேதகரென்றுப் அசேதகங்கொன்றும் தன் தான் வாசியுண்டேயாகிலும், அவனைக்குறித்துப் பாதக், பரமாமி தீவிரண்டுமொக்கும்.

(முக்கண்ணப்பா) (ரு) “யவஸுபா ஸ்ரீ கிருஷ்ண சூக்தம்” (ரு) “யவஸுபா ஸ்ரீ கிருஷ்ண சூக்தம்” (ரு) “யவஸுபா ஸ்ரீ கிருஷ்ண சூக்தம்” (ரு) “யவஸுபா ஸ்ரீ கிருஷ்ண சூக்தம்”

(க) பஞ்சம்- (உ) தாயி-கள்ள- (ஐ) வி.பி.க.உ.அ.நி-
(ச) வி.பி.க.உ.உ.நி- (ஓ) க.உ.உ.நி-

உரு திருவாய்மொழி. சு-ப, சு-தி, சு-பா, முனிமேல்வாய்க்யாகம்.

கள்ளடுவே தானிந்தவாகுவாய்ப்போதிப் பதுவாய்ப்போதி மொத்த
தாத்தனாய்க்கொண்டு திருவவதாரம்பண்ணினப்போலே, ஆகவே
னாய்விஷ்ணுமாயவாய்ஸ்வஸ்வநாய்த் திருவவதாரம்பண்ணி
ரகஷிக்கும்படியைச் சொல்லி ஸம்ஸ்கிருதிக் கிறது.

கண்ணற்றுச் செய்யவேண்டிவதொன்றாகையாலே ஸ்ரீமத் ஸம்
ஹாரங்களுக்க ஆளிடும், ரகஷணமாகிறது தானே கண்ணளிப்பன்
ணிச் செய்யவேண்டிவதொன்றாகையாலே வேறாவிடவொன்றானது
ஆளிட்டாலும் வேறுசிலரால் ரகஷிக்கவொன்றானது; (க) ‘நல
வாவு நகராநுபூதெஸகெட்புராரஹரிஜ - நஹிபாலஸாமர்த்
த்யம்ருதேஸர்வேஸ்வரம்ஹரிம்’ என்றும் (உ) ‘நலவெஜாஸ்வரீ
ஹாரொ விவஜாஸ்விநிவதடெந - ஸரீரொ ஹரிஜகபுரிஜ
விநாவாராவெஜாதீஜ - ஸம்பதாம்ஸமாஹாரீ விபதாய்விந
வர்த்தநேஸமர்த்தோத்நாய்தேகஸ்சித் தம்விநாபுருஷாத்நமம்’
என்றும் சொல்லுகிறபடியே.

(என்பொல்லாவித்யாதி) “கான்முகனே, முக்கண்ணப்பா”
என்கிறவிடத்தில் கண்ணைச் செம்மெனிக்ந்துக்கொண்டு போய் விசேஷ
யத்திலே யினோப்பாறினா; இங்கு, விசேஷணரீக உத்தேசப்பாபா
படியைச்சொல்லுகிறது (என்பொல்லாக்கவிவாய்த் காரணரீக
கருமாணிக்கமே) என்று, அழ்வார்கள் தங்கள் திருநெய்விங்
பால் போகவறியார்களிறை; இத்தையுபாய்ராமமாகச் சொல்லாதிந்
கச்செய்தே. இத்தையிட்டு திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தையுபாய்
மது-இத்தையிட்டுச்சொல்லுகிறதன்று, திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தையுபாய்
போவாநெண்ணையிலே தாதுர்யம் (பொல்லா) என்றழைக்கதை
(கருமாணிக்கம்) என்கிறதேகாடேசப்பாது (பொல்லா-கருமா
ணிக்கம்) என்று-கண்ணெச்சில் வாராமைத்தூக்கரிபுகழ்ந்தாதல்,
அழகில் விஸஜாதியைதையாலேயாதல் பொல்லாவென்கிறது.

(கனிவாய்) (க) “சுவாக்ஷுபாநாரீ-ஆவாய்க்யாகம்” என்
கிறதத்தவம், அதுகூலஸரங்கண்டு தையாய்க்கப்பிடுத்து ஸ்ரீமத்
பண்ணித் துபடியைச் சொல்லுகிறது; (ச) “சுவாக்ஷுபாநாரீ-ஆவாய்க்யாகம்”

(க) வி-பு-க-உஉ-உக-

(உ) வி-பு-க-உஉ-

(க) சாத்நோ-உ-கச-

(ச) பாத்த-

உருஉ திருவாய்மொழி, ௯௦-ப, ௧௦-தி, ௨-பா, மாயம் வ்யாக்யாநம்

(இனி) உன்னைக்காட்டின மாத்ரமன்றியே, பாம்பதந்த
கவட்டையுமறிவித்தபின்பு (நான்) வழிச்சுவடறிந்தநான். (பே
லோட்டேன்) தம்முடைய செல்லாமையாலும் ப்ராப்தியாலும் த
கவும் வளைக்கவு முரியரானபடி; (க) “செஷெஷுவாஜாஜாஜா
யாம்பாவநெடாபுலீதி - சேஷ்யேபுரஸ்தாச்சாலாயாம் யா
மேஸப்ரஸீதி” என்னும்படி. (போகலோட்டேன்) வரும்போ
உன்ஸ்வாதந்தர்யத்தாலேவரலாமத்தனையல்லது, போம்போது உ
கார்யமுன்னதோ இவர்க்கிப்படி சொல்லலாகிறது-ஸ்வஜ்ஞனநிட
தமக்குண்டான த்வரையாலேயும், அபேஷித்தவளவிலே இவர்க
யம் செய்யப்பெறாத பிற்பாட்டுக்கு (உ) “ஹீரேஷாஹீ
தூதூ-ஹீரேஷாஹிரமாதலா” என்று லஜ்ஜிக்குமவனாகையா
மிதே.

(ஒன்றும்மாயஞ்செய்யேல்) உன்னையறிவதுக்குமுன்பு, த்யாஜ்
மானவிஷயங்களைக்காட்டி அதுவேயசையும் என்னப்பண்ணின
உன்னையறிந்தபின்பு, குணங்களை யாவிஷ்கரித்து, “உப்பரென்
றை” என்றும் “சுதேயின்னம் வேண்டுமெதெந்தாய்” என்னவ
பண்ணினாய்; அப்படியே, இனி ஒரு குணவிஷ்காரத்தைப்பண்ண
(அவ்வழியாலே) நான் பெற்றேனாகப்பண்ணி என்னைவந்தியா
கொள். அங்ஙன் வேண்டுவானென்னென்ன (என்னையே) (ர
“வனஹிவஸுஸாநீராணி-வஹிபஸ்யஸாநீராணி” என்கிறாயி
விரஹத்தின்றுசேஷித்த வுடம்பைக்காட்டுகிறார். அங்குசிரமாத்
மவர்களுக்கு; இவர்க்கு ஸ்வரூபநாசமிதே. (

இரண்டாம்பாட்டு.

மாயஞ்செய்யே லென்னையுன் திருமார்வத்து மாலைநங்கை
வாசஞ்செய்யுங்குழலாள் திருவாணை நின்னானைகண்டாய் * கேச
செய்துன்னோடென்னை யுயிர்வேறின்றி யொன்றாகவே * கூசஞ்
யாது கொண்டாயென்னைக் கூலிக்கொள்ளாய்வந்தந்தோ. (

(க) ரா-அயோ-௧௧௧-௧௪-

(உ) ரா-ஆர-௧௦-௧-

(ங) ரா-ஆர-௧௦-

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப், ௧௦-தி, உ-பா, மாயம் வ்யாக்யாநம். உருந.

ப:—அகந்தரம், தம்முடையகாரியஞ்செய்கைக்காக மறுக்கவொண் ணாதபடி வல்லபையான பிராட்டியுடைய திருவாணையிடுகிறார்.

(இ - ன்) முன்பு ஆர்த்தனம்கூப்பிட்டதசைகள்தோறும் குண விஷ்காரமாத்ரத்தாலே ஆஸ்வவிப்பித்து அகலநின்றப்போலே, என்னை- ஷ்ணகாலமும் உன்னைப்பிரியில் முடியும்தசையானவென்னை, மாயஞ் செய்யேல் - இனி வஞ்சியாதொழியவேணும், “நாம் நினைத்தபடிசெய் கிறோம்” என்று ஸ்வாதத்தர்யம் கொண்டாடப்பார்க்காயாகில், உன் - உனக்கு, திரு-நிருபாதிசஸம்பத்தாகையாலே ஸர்வாதிசமான ஸ்வரூபத் துக்கு நிரூபகபூதையாய், தானும் “அகலகில்லேன்” என்று விரும்பும் படியான. மார்வத்து - திருமார்புக்கு பாபாகமாம்படியாய், மாலை - ஹிரண்யமான மாலைபோலே விக்ரஹத்துக்கு † நிருபாதிசபூதையாய், நக்கை - உன்னோபாதி ஸமஸ்தகல்யாணகுணபூர்ணையாகையாலே (க) “உவ-பூணைவவ்யு உ-பாஸூஉ-தர்ப்பண இவப்ரகாரம்ஸ்வதந்தே” என்கிறபடியே கண்ணாடியிலே நிழலெழு மாபோலே இக்குணங்களும் நிறம்பெறும்படிபண்ணுவவளாய், வாசம்செய்-(உ) “ஸவ-பூநஸூ-ஸர்வ கந்தம்” என்கிறவுனக்கும் அதிவாஸகரமாய், பூ - விலக்ஷணமான, சூழ லாள் - திருக்குழலே யுடையளாய்க்கொண்டு, திரு - போக்யபூதையா கையாலே விபூக்யபிமாநியான லக்ஷ்மியினுடைய. ஆணை - கௌரவ்ய மான ஆணையானது, நின்-ஸமஸ்தஜகத்தையும் உன்னோனையாலே நிர்வ ஹிக்கிறவுனக்கு, ஆணை - ஆணையாக, கண்டாய் - இப்படியாணையிட்டு நிர்ப்பந்திக்கிறது த்வரையாலேயென்றுநினைத்து, நேசம்செய்து - நிர் ஹேதுகமாக ஸ்நேஹித்து, உன்னோடு - நேயப்ரத்யநீகஞான வுன்னோ டே, என்னை - நேயஸமஸ்ருஷ்டஞான வென்னை, உயிர்வேறின்றி, - “உன்னதென்னதாவியுமென்ன துன்னதாவியும்” என்னும்படி ஆத்ம பேதம் பிறவாதபடியாக, ஒன்றாகவே - அப்ருதக்ஷித்தியாலே ஏகப்ராதி பத்திபிறக்கும்படிக்கீடாக, கூசம்செய்யாது - என்நிகர்ஷத்தைப்பார்த் துக்கூசாதே, கொண்டாய்-அடியேபிடித் தங்கிகரித்தருளினாய், என்னை- இப்படி உன்ப்ரவ்ருத்தியறிந்திருக்கிற வென்னை, வந்து - என்முன்னே வந்து, கூவிக்கொள்ளாய் - “ஆழ்வீர், போதீரோ” என்று திருமிடம் ரேசையைக்காட்டி உழைத்துக்கொண்டருளவேணும், அந்தோ! ஐயோ! நீதானே தவிரிக்கிறகார்யத்துக்கு நானாணையிடவேண்டியிருப்பதே. (உ)

உச்ச திருவாய்மொழி, ௧0-ப, ௧0-தி. உ-பா, மாயம் வ்யாக்யாநம்

ஆறு;—(மாயஞ்செய்யேல்) பண்ணின்னைக்காணவேணுமென்
சைப்பட்டுக் காணப்பெறுமையாலே நான் வ்யஸநப்படுமளவில், க
ணாக்கண்டாப்போலே விஸதமாயம்படி மென்னைஞ்சிலே யுன்னை
காட்டி, காணவேணுமென்னு மபேசைக்கூறப்பிறப்பித்து, என்
டைய வ்யஸநத்தை ஸமாதாநம்பண்ணினாப்போலே செய்து
வொண்ணாது : இனியுன்னைக்காட்டாகே வஞ்சித்தொளிக்கில்; உ
க்கு நிரவதிகஸம்பத்தாய் நிரவதிகபோக்ய பூதையாய் உன்னாது
பஹுந் தவஸ்யாய் உன் திருமேனிக்கு வாசஞ்செய்யாநின்ற வழி
திருக்குழல்களை யுடையளாயிருந்த பெரியபிராட்டி திருவாணை, நீ
திருவாணைகண்டாய், ஸமஸ்த்ஹோபாஸ்பதமாயிருந்தவென்னை
வராதேயென்பக்கவிலே யதிஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி உன்னைஒடா
மென்று சொல்லலாம்படி யென்னைடை கலந்தநளினம்; ஆகலா
அதுபெறுவாணையன்று, இனிச்செய்கிறோம் என்னப்பற்றாது, ஈ
டெனவந்தென்னைக் கூவிக்கொள்ளா யென்கிறார், (

ஈ-அல;—தம்முடைய வபேஷிதம்செய்தல்லது நிற்கவொ
ண்கபடி யவனுக்குத் திருவாணையிடுகிறார்.

(மாயஞ்செய்யேல்) கீழ் “ மாயஞ்செய்யேல் ” என்னச்
செய்யியலும் சொல்லுகிறது என்ன வாற்றாமைதான்! இப்படியே
நிர்ப்பந்தித்தவிடத்திலும், “உம்மைமாயஞ்செய்யேல், (௧) “ஈஸ
கி-மாஸுசு” என்னுமையாலே மாயஞ்செய்யேல்என்ற நவர்த்தி
றது. (என்னை) இத்தாலுன்னுடைய ஸீலாவிழித்தி முடியாதுகிடா
(மாயம்செய்யேலென்னை) (உ) “ ஐரெவயெவவடி)” என்ற ஈஸ
ரெதாஹாவிதே - மாமேவியேர்ப்பதயந்தே மாயா மேதாந்த
திதே ” என்கிற வன்வார்க்கையை விஸ்வஸித்து, “ அநர்
மங்கையுறையார்பா - உன்னடிக்கீழமர்ந்துபுகுந் தீதன் ” என்று
ணம்புக்க வென்னைவஞ்சியாகேதொகாள்.

இப்படி நிர்ப்பந்திக்கச்செய்தேயும் (௧) “ஈஸ ௧௦^௨ மாஸுசு
என்னுமையாலே அவனுக்கும் மறுக்கவொன்றைகபடி பெரியதொ
யார் திருவாணையிடுகிறார் (உன்திரு) (௩) “ பிடுபுரா”-விஷதே
ஸ்ஸ்ரீ ” என்கிறபடியே நாட்டுக்கெல்லாம் ஸம்பத்தவன், அவ

(௧) கீதை-௧௮-௬௬

(௨) கீதை-௭-௨௪-

(௩) வி-பு-௧-௮-

உருக திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௧௦-தி, உ-பா, மாயம் வ்யாக்யாந

(திருவாணைநின்னாணை கண்டாய்) (திருவினுடையவாடை
டாய், என்கார்யம்செய்தல்லது இட்டவடிவோவிலுவொண்ணுத
யுணக்கிட்டவாணை. போகவல்லையாகில் போய்க்காணென்று கருக்.
ஸர்வாதிகளுகையாலே அல்லாதார்க்கெல்லா முன்னுடையவாடை
உனக்கு நீயுகத்தாணையிடு மித்தனையிறே, (௧) “ உயாவலீத
வெவஸுதொலிரவஸுநந - மயாசலீதயாசைவ ஸந்தோ
ரகருநந ” என்னும்படியாலே-பெரியபிராட்டியாராணை உன்னு
கிடாயென்றுமாம்.

“நீரிட்டவாணை உம்முடையஸ்வரூபத்தோடு விருத்தங்காணு
(சேஷபூதரானால் நாம்செய்தபடி கண்டிருக்கவேணும் காணு
என்ன; அவிருத்தமென்கிறார் மேலிக்கிருவாய்மொழி குறை
அதாவது - ஆற்றுகையின் மிதுகியைச்சொல்லிப் பரிஹரிக்க
“ உமக்குப்பாரதந்தர்யம் ஸ்வரூபமானால் சேஷிசெய்தபடி கண்
ருக்கு மத்தனைகாணும்) ” என்ன; “சேஷபூதனுளாய்க் கண்டி
கவேணுமே! ” என்று தம்முடைய வில்லாமைகைய யுபாபாதிக்கி
மேலிக்கிருவாய்மொழியடைய; பாரதந்தர்யம் ஸ்வரூபமானால்
தகஸ்த்தியும் ப்ருதக்ப்ரகிபத்தியு முண்டோவென்கிறார்.

(நேசஞ்செய்து) பெரியபிராட்டியார்பக்கலினும் உலர்ந்த வஸ்
ஹத்தை யென்பக்கலிலேபண்ணி, நான் ஸ்நேஹிக்களி நகருகே
என்னிடாய்க்கடி உன்னிடாயன்றோ, “அகலகில்லெனியடி” என்
அவள்செல்லாமைகண்டிறே யவள் பக்கல் ப்ரேமத்தைப்பண்ணிப்
(உன்னோடென்னை) உன்னையறிந்தாபோ, என்னை யறிந்தாபோ.
* விழுமியவாமார் முனிவரீழங்கும் கன்னற்பாணிசே, அதுகருகி
தலை அடி பேன்; “இவனாறுபரிமாணன், தியாய்யன்; நாமஸ்ய, வி
மகன்” என்று பார்த்தாபோ.

(உயிர்வேறின்றியொன்றாகவே) அதுகருகருகில் உருபாய்
வெண்ணப்பரிஹரித்தது. “ உன்னதென்னதாயியு வென்னதன்
தாயியும் ” என்னும்படி என்னைப் பிரித்தக்காண வெண்ணுத
யன்றோ நீதலையாலேகமந்தது. (௨) ஊரூரொணவது ஊராய்
கரோணப்பராயதா ” என்கிறவினுவும் அவிருதபாகப்பண்ணின
(கூசஞ்செய்யாது கொண்டாய்) ஸர்கிஞ்ஞெனநீயார் வாசனைத்து

திருவாய்மொழி; க0-ப, க0-தி, ந-பா, கூவி வ்யாக்யாநம், உருள

கலக்கவறிந்கிலை. என்பக்கலயோக்யதைபாராதே பரிக்கரவிரித்தாய்; முதலிலே என்பூர்வவ்ருத்தம்பாராதே * மயர்வறமதிநலமருளினாய் . பின்பு; * வளவேழுலகிலை “ நானயோக்யன் ” என்றகல, என்னை யென்வழியிலேவிடாதே, உன்செல்லாமையைக்காட்டிச் சேர்த்துக் கொண்டாய். இப்படி அன்று செய்திலையாகில் இன்று க்லேசப்படா தொழியலாய்த்தே.!

(என்னைக்கூலிக்கொள்ளாய்வந்து) ஆனபின்பு, என்னையின் டெனவந்தணுகப்பாராய்- ஸாஸ்த்ரங்களாலறிவிகுமளவுபோராது; குணவிஷ்காரமாத்ரத்தாலே போராது; ஸாக்ஷாத்கரிக்குமளவுபோ ராது; உன்னைக்கிட்டி யதுபவிக்கும்படி பண்ணவேணும், (அந்தோ!) தன்னையொழியச்செல்லாமையைத்தா னேவினே ததுக்கூப்பிட, வந்து முகங்காட்டாதொழிவதே! (உ)

மூன்றும்பாட்டு.

கூலிக்கொள்ளாய் வந்தந்தோ வென்போல்லாக் கருமாணிக் கமே * ஆலிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்னான் * மேலித்தொழும்பிரமன் சிவனிந்திரனாதிக்கெல்லாம் * நாவிக்கமல முதற்கிழங்கே யும்பரந்ததுவே. (ந)

ப:— அந்ந்ரம், ப்ரஹ்மாத்ரிஸகலசேதநர்க்கு முத்பாதகமான திரு நாபீகமலத்துக்கு மூலகந்தமான நீவந்து விஷயீகரித்தருளவேணுமென் கிறார்.

(இ - ன்.) என்-எனக்கு நிரதிஸ்யபோக்யமாய். பொல்லா-துளை யாத். கருமாணிக்கமே - மாணிக்கம்போலே விலக்ஷணமானவழுவையு டையையாய், மேலித்தொழும் - தந்தாமுடைய பதவித்தயர்த்தமாகக் கிட்டி ஆஸ்ரயிக்கக்கடவரான, பிரமன் சிவனிந்திரன் - ப்ரஹ்மருத்ரேந் த்ரர்கள், ஆதிக்கெல்லாம் - முதலாளுர்க்கும், முதல் - முதலான, நாவிக் கமலம் - திருநாபீகமலத்துக்கு, கிழங்கே-கந்தபூதனாய், இப்படிஸ்ருஜ்ய ரன்றியே, உம்பர்-மேலாய் அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரசகந்த்ரான நித்யஸலிரிக னாக்கும். அந்ததுவே-அப்படியே ஸத்தாஸ்த்தித்யாதிகளுக்கு நிர்வாஹக னானவனே, ஆலிக்கு - என்னுத்தமவுக்கு, ஓர் - அபாஸ்ரயமாயிருப்ப தொரு. பற்றுக்கொம்பு-உபகந்தம், நின்னலால்-உன்னையொழிய, நான் -

உதி.அ திருவாய்மொழி, ௧0-ப, ௧0-தி, ௩-பா, கூவி வ்பாக்பாரம்
 கான். அறிவின்றிலேன் - அறிவிறிலேன். ஆனபின்பு, வந்து - நீதா!
 வந்து, கூவி-அழைத்து. கொள்ளாய். கொண்டருளவேணும், அந்தே
 ஐயோ!, உன்காரியம் காண்சொல்லவேண்டுவேதே!

ஆறு; — (கூவிக்கொள்ளாய்) பரந்தேவராகாதிகளுடைய
 ரூபஸ்தித்தி பரவருத்தையர்வர்பா திகளுந் துவத்ப்ரஸாதாரீசா
 லால், என்னுடைய வுஜ்ஜீவத்தத்து உபாயமும் நீயல்லதுமற்ற
 றுட்காண்டறிவேன், நீயேயுந்தி நவடிவரி நீயென்னைவாகியந
 பிரானே உன் திருவழகைக்காட்டி யருளாயென்கிறார்.

௩0 - அவு; — பெருமிக்கரான பரஹ்மாதிகளுடைய ஸ்வ
 ஸ்த்தித்யாதிகளுக்கு மெல்லாம் தீர்வாறுகளுனரீ, உன்னுல்ல
 ஜீவிக்கவிரகின்றியே யிருக்கிறவென்னை ஐயோ?, வந்து விவரிக்க
 தருளா யென்கிறார்.

(கூவிக்கொள்ளாய்) கீழே “கூவிக்கொள்ளாய்” என்ற
 இங்கேயும் “கூவிக்கொள்ளாய்” என்கிறார்களானும்; தாழறித்த
 “தண்ணீர்; தண்ணீர்” என்னுமாபோலே, ஆற்றாமைமிகுத்
 லாகின்றாலும் பாகாமிதுவல்லகின்றிக்காரி நுக்கிறபடி. கூவிக்க
 ளுமளவும்போராது, வந்துகூவிக்கொள்ளவேண்டும். ஆற்றாமை
 லும் நான்வந்துகட்டுகை முறைமையன்றி, உன்கவனப்பாடு
 ணென்கிறார்; (க) “ஸரெரெவா ரெவெரெவா ரெவா ரெவா ரெவா
 குலாம்சுருத்வா” * எழுதுமென்னுமிதுமிதையானவனுக்கு வந
 அஸஹ்ரபென்னுமிடம்சொல்லவேண்டாவிடே. வநகை அஸஹ்
 வ்யவஸ்த்தித்யாமி நுக்கிறபடி. (அந்தேதா! உனக்கு நிறமன்றி
 காண்சொல்லவேண்டுவேதே!;

(என்பொல்லாக்கருமாணிக்கமே) (அந்தேதா! உன்கவன
 கைக்காட்டி என்னையிடுதித்தினவனே) நீயைநுக்கவேண்டா
 ருக்கலாய்த்துநீ; நீயென்றிக்காரி நுக்காயாகில் “நாமநுக்கவே
 க்க நீனைத்தாயாகில், அழகைக்காட்டி அகநயாற்றமாக்கின்ற
 (என்பொல்லாக்கருமாணிக்கமே) துளையாதமாணிக்கம். அதுபு
 மான ரத்தமென்னுதல்; நாட்டொப்பான வாழ்கன்றித்தே விஸ்தா

திருவாய்மொழி, கர-ப், கர-தி, ந-பா, கூவி வ்யாக்யாஸம். உடுக

மாயிருக்கையாலே பொல்லாதென்கிறதென்னுதல்; த்ருஷ்டிதோஷ பரிஹாரமென்னுதல்.

விவசாய விவசாயமானாலும் ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்த தாறியிருக்க வேண்டாவோவென்னில்; அதுசெய்யுமிடத்தில் நானுன்னையொழிய வுளனாவேனுமே (ஆலிக்கோர்பற்றுக்கோம்பு நின்னலாலநீன் றிலேன்னான்) உபகம் நியதமாயிருக்கிறபடி. கொடி, கொள்கொம் பையொழிய நிற்கவற்றோ! வேரையறுத்துப்பட்டுன்னால்படருமோ? என்னுத்தமாவுக்கு உஜ்ஜீவகேஹதவாயிருப்பதொன்று உன்னை யொ ழியவேறுகாண்கிறிலேன்; (க) “ நவவீ தா தூயா ஹீ நா - நசவீ தா த்வயா ஹீ நா ” என்கிறபடியே.

ஆனால் பேற்றுக்குடலாகநீரும் சிலசெய்தாலோவென்ன (மேலியித்யாதி) அல்லாதப் பரஹ்மாதிகளோ தங்கள்கார்யம் தாங்கள் செய்துகொள்ளுகிறார்கள்?, “ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு” என்று சொல்லாதவர்களுக்கு முதவமுவனே. பரஹ்மாதிகள், “ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு” என்று சொல்லவறியாமையாலே சொல்லார்கள், நித்யஸூரிகள் அபிமாநம்புகுந்தபோகாமையாலும் இன்று சொல்லவேண்டாமையாலும் சொல்லார்கள். (மேலித்தொடும்) அல்லாதபோது அந்யோந்யம் விருத்தராயிருப்பார்கள்; தங்களுக்கொருகார்யம்வந்தவாறே எல்லாரும் கூடித் தொழுவார்கள். அபிமாநாஹிதராய்த்தொழும் பரஹ்மாதிகளுக்கெல்லாம் காரணமான திருநாடிகமலத்துக்குக் கிழங்கானவீன. (முதலானநாடிக் கமலக்கிழங்கே)

(உம்பரந்திதுவே) அவர்களுக்குமேலான நித்யஸூரிகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட ப்ராப்யவஸ்துவானவனே. அதுவென்று - ப்ரமாணப்ராஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. நித்யஸூரிகளோடு ப்ராஹ்மாதிகளோடு வாசியற கிர்வாஹகனாயிருக்கிறீ - என்னை - வந்து - கூவிக் கொள்ளாய். (இப்பாட்டால் - கீழும்மேலும் சொல்லுகிற ஸாமாநாதி கரண்யத்துக்கு கிபந்தநம் கார்யகாரண பாவமென்னுமித்தை யருளிச்செய்தாராய்த்து; (உ) “ ஸுவ-ஹவிலிஹ் ஹ ஹ-ஸர்வம்கல்விதம் ப்ராஹ்ம ” (௩)

உக0 கிருவாய்மொழி, க0-ப, க0-தி, ச-பா, உம்பர் வ்யாக்யாசம்-

நான்காம்பாட்டு.

உம்பரந்தண்பாழேயோ வதனுள்மிசைநீயேயோ * அம்பரந்த
சோதி மகனுள்பிரமணரன்நீ * உம்பரும்யாதவரும் படைத்தமுனீவ
னவன்நீ * எம்பரஞ்சாதிக்கலுற் றென்னைப்போரவிட்டிடாயே.

ப:- அந்தரம் ஸர்வப்ரகாரவிசிஷ்டஞானநீ ப்ரகாரபூதஞானவென்
னுடையகாரியம் நிர்வஹிப்பதாக வேறிட்டுக்கொண்டுணவத்து. என்னை
யிந்தவிபுலியிலே போரவிட்டாயித்தனை யன்றோவென்று ஆர்த்தாய்க்
கூப்பிடுகிறார்.

(இ - ள்.) உம்பர் - பூதமான மஹாதாதிகளுக்கெல்லாம் ப்ரதாசகா
ரணமாகையாலே மேலாய், அம் - உணக்கு லீலோபகரணமாகையாலே
விலக்ஷணமாய், தன் - குணதரயஸம்யாவஸ்த்துமாகையாலே குளிர்த்தி
ருப்பதாய், பாழேயோ-போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளுதற்கு,
அதனுள், மிசை, நீயேயோ, இப்படி ஸூக்ஷ்ம சித்தசித்தவிசிஷ்டஞானப்புகொ
ண்டு, அம்பரம் - அண்டகாரணமான ஆகாசம், நல் - விலக்ஷணமான,
சோதி-தேஜஸ்ஸ-மூதலான பூதங்களை, ஸ்ருஷ்டித்து தத்ப்ரகாரியாய்,
† அதனுள் - பூதாரப்தமான வண்டத்துக்கள்ளே, பிரமணரன் - ப்ரஹ்ம
ருத்ராதிகளை உத்பாதித்து தத்தத்ப்ரகாரவிசிஷ்டஞானவன், நீ - உம்
பரும்-ப்ராணிஜாதங்களுக்குமேலானதேவர்களுயும். யாதவரும்-மறுவ்
யாதி ஸகலசேதனரையும், படைத்த முனிவனவன்-தத்தககர்மவிபாக
மகம்மபண்ணி ஸ்ருஷ்டித்தவன், நீ - நீ, இப்படியாயிருக்க, எம்-ப்ரகார
பூதஞானவென்னுடைய, பரம் - தேஹத்தை, சாதிக்கவற்று - நிர்வஹிப்
பதாக வேறிட்டுக்கொண்டு, ப்ராப்திபர்யந்தமாக வபிபோகிப்பித்தது.
என்னை - உன்னை யொழியச்செல்லாதவென்னை, மின்னையும், சீபார
விட்டிடாய் - இக்கேபோரவிட்டிட்டுவைத்தாய்.

ஐ என்கிறவகை- "நீ" என்னுமிடக்கோறும்கூடும்.
ரகநித்தேஹதுபோந்திருக்க, அநாதர்த்தாயென்று கூப்பிக்கிறவாருந்
தைய ஸூசிப்பிக்கிறது. (சு)

ஆறு:- (உட்பரந்தண்) ப்ரகந்திபுருஷ ப்ரஹ்மதானந்தா ப்ரகதி
வ்யாதிபூதசுதர்மக ருத்ரதேவாதி ஸ்த்தாவர்த்த சாதகவிபாக
மக ஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடைய ஸ்வரூபம்திணி பரவநாமதிக
ளுக்கும் நீயே நிர்வாஹகனாயிருந்துவைத்து, என்னுடைய () பர

† பதங்கள் விட்டிருக்கிறது.

திருவாய்மொழி, க0-ப, க0-தி, ச-பா, உம்பரம் வ்யாக்யாணம். உகக

மத்தனையும் நானே நிர்வஹிக்கக்கடவேனாகப் பார்த்தருளினாயாகில்
என்னைக்கைவிட்டாயென்கிறார். (ச)

சு0-அவ;—ஸர்வநிர்வாஹகளுனநீ, என்காரியம் நானேபண்ணிக்
கொள்வேனாகப்பார்த்தருளினாயாகில், என்னைக்கைவிட்டாயல்லையோ
வென்கிறார்,

(உம்பரந்தண்பாழேயோ) மஹாதாதிகார்யங் களுக்கெல்லாம்
காரணமாகையாலே மேலாய், தன்னுடைய ஏகதேசத்தாலே கார்ய
வர்க்கத்தைப் பிறப்பிக்கவற்றான ஸக்தியையுடைத்தாய். விசித்ரபரி
ணமிதியாய், சேதநர்க்கு போகமோகூதங்களை விளைத்துக்கொள்ள
லாம் நிலமாயிருந்துள்ள மூலப்ரக்ருதிக்கு நிர்வாஹகளுனவனே,
(உம்பர்) மேல். (அந்தண்) அழகிதமாய்க்குளிர்த்திருக்கை. (ஸ்ருஷ்
டிஸக்தியாகிவழகும் விசித்ரபரிணதிவமாகிற தண்மையுமுடைத்
தாயிருக்கை.) (பாழ்) க்ருஷிக்குயோக்யமாயிருக்கை. காரணவஸ்த்து
மாய்சின்று ஸ்வகார்யத்தாலே சேதநர்க்கு போகமோகூதங்களை விளைக்
கவற்றென்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது,

(உம்பரந்தண்பாழேயோ) ஸௌகல்யமென்றுகொண்டு நிஷ்கர்
ஷகஸபகத்தாலே தர்மத்தைப்பிரியச் சொல்லுமாதோலே பிரியச்
சொல்லப்போகாது பகவானுக்கு ப்ரகாரமானவற்றை யென்கிறது.
(உம்பரந்தண்பாழேயோ) என்கிறவித்தால்-சேதநர்க்கு ப்ரகாரமாய்
அவ்வரியாலே ஸர்வரணுக்கு ப்ரகாரமாகையன்றிக்கே. (ச) “யஸ்யூர
-ஸாஸாரீரம்-யஸ்யூபுயிவீஸாரீரம்-யஸ்யாத்தமஸாரீரம்-யஸ்யப்
ருதிவீஸாரீரம்” என்கிறபடியே சேதநவ்யதிரித்தமான வசுத்துக்கு
மவணையொழிய நிர்வாஹகரிவையென்கை. (பாழேயோ) என்கிறவித்
தால் - ஸூத்தபேதம்கொள்ளுகிற மீமாம்ஸகரையும், ஸ்வரூபேண
தூதாதம்யம்கொள்ளுகிற மாயாவாதிகளையுமறிக்கிறது.

(அதனுள்மிசைநீயேயோ) அதிலேபத்தமாய்திற்கிற விலகூண
மான வாத்தமத்தவற்றுக்கு நிர்வாஹகளுனவனே. ஸூகூதமசுகித்
வஸ்து ஸாரீரிகாரணமாகையாலே காரணவஸ்த்தைக்கொல்லிற்று. இத்
தால்-விசேஷண ப்ராதார்ப்யம்சொல்லும் ந்யாயவசிக்ஷைபகூதமும்,
விசேஷணத்துக்கு அபாரமார்த்தயஞ்சொல்லும் மாயாவாதிபகூதமும்

உகஉ திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௧௦-தி, ௪-பா, உம்பர் வ்யாக்யானம்.

ஆழ்வார்க்கு பகஷ்டமல்லவென்றதாய்து (நீயேயோ) என்கிறவித்தால்-
சேதநனையொழிய அசேதநத்துக்கு ஸத்திதியில்லாதப்போலே,
ஈஸ்வரனையொழிய வாத்தமாவது ஸத்திதியில்லையென்கிறது.

(அம்பரநற்சோதி) அம்பரம்-ஆகாசம். நற்சோதி-வில்லக்ஷண
தேஜஸ்ஸு) அல்லாதபூதங்களுக்கு முபலக்ஷணமிரண்டும்; (க)
“யஜு-ஹவெஷுவக்ஷாய-யதமபுவைஷ்ணவக்ஷாய” என்று
ஜலத்தைச்சொல்ல அல்லாதபூதங்களுக்கு முபலக்ஷணமானப்போ
லே (அதனுள் பிரமணரன் நீ) பஞ்சிகரித்தபூதங்களாலே ஸ்ருஷ்ட
மான அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளும் நீயிட்ட
வழக்கென்கிறது,

(உம்பரும்யாதவரும் படைத்தமுனிவன்வன்நீ) தேவர்களுக்கும்
மற்றுள்ளாரையும் படைத்தமுனியாக ப்ரஸித்தனானவன்நீ. “பிரம
ணரன்நீ” என்ற ஸாமாநாதிகரணயம் கார்யகாரண பாவதிபந்தம்;
(உ) “வல-ஹவவிஷ்ணு ஹதஜ்யாமிதி - ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்ம
தஜ்ஜலாமிதி” என்னுமாய்போலே, ஸகலபதார்த்தங்களையும் கர்மாறு
குணமாக ஸ்ருஷ்டிக்கக்கூடிய பூர்வகர்மங்களை யறுஸநதிக்குமவனி
தே-முனியாகிறான்; (ங) “ததஸுதெவஸந்மனோருருதஸ்யாமிதி” இத்தால்-ஸ்த்துலகித
சித்வஸ்துஸாரீரத்வத்தாலே கார்யத்வம் சொல்விற்றாய்த்து.

(எம்பரம்சாதிக்கலுற்றென்னைப் போரவிட்டியே) என்
கார்யம் நீயேசெய்வதாக உவறிட்டுக்கொண்டு, அதனையுபேகித்து,
அசேதநத்தைப்பொகடுமாய்போலே பொகட்டாயென்னுதல்; ஸகலத்
தையும் கிர்வஹிக்கிறீ என்னையொருவனையும் நானென்கார்யம் கர்ய
வேருகப்பார்த்து, உன்பக்கலிலேநின்றும் போரவிட்டு உபேகித்தா
யென்னுதல். (என்னை) உன்னுல்லது செல்லாதவென்னை, (போர
விட்டியே) அவன்பக்கலினின்றும் பிரிகதீர்ப்பட்டுப் போராதா
ராயிருக்கிறபடி. குணம்நடையாடாத தேசத்திலே தள்ளியொயென்கி
றார். ஜ்ஞாநவஸாத்யத்தைப்பண்ணி ப்ராப்தியாவும் ப்ரவர்த்தியா
திருக்கிறவிது, நளன்மயந்திக்கு வழிகாட்டிவிட்டாய்போலே யிருந்
கிறதகாணும்,

(ச)

ஐந்தாம்பாட்டு.

போரவிட்டிடென்னை நீ புறம்போக்கலுற்றால் * பின்னை யானுரைக்கொண்டெத்தை யந்தோவெனதென்பதென் யானென்ப தென் * தீரவிரும்புண்டநீரதுபோல வென்னருயிரை யாரப்பருக * எனக்காராவமுதானுயே. (௫)

ப:- அநந்தரம் எனக்கு நிரவதிகபோக்யபூதனுவத்து நீயென் னை யுபேக்ஷிக்கப்பார்த்தால் எனக்கொரு உஜ்ஜீவக முண்டோவென் கிறார்.

(இ - ன்.) தீர - தன்காய்ச்சல்தீரும்படி, இரும்பு - இரும்பானது, உண்ட - உண்ட, நீரதுபோல் - நீர்போலே, என்னருயிரை-என்னுத்மா வின், ஆர - விடாயெல்லாம்தீர, பரிபூர்ணமாக, பருக-பருகுகைக்காக, எனக்கு - எனக்கு, ஆர - திருவண்ணைதொடாத, அமுதானுயே-அம்ருத மானுயே, இப்படியிருக்க, நீ - உன்வாசியறிந்து புலிக்கும்படிபண்ணி ப்ராப்கிபர்யந்தமாக ப்ரகாசிப்பித்தநீ, போரவிட்டு - அத்தைக்கொலைத் துப்போரவிட்டு இட்டு-அசேதநவதநாதரித்து, என்னை-அந்நயகதியான வென்னை, புறம் - உனக்குப்புறம்பானவிஷயந்தரத்திலே, போக்கலுற் றால்-போக்கலினைத்தால், பின்னை-ஸர்வஸக்தியானநீ அநாதரித்தபின்பு, யான் - அஸக்தனானான், ஆரைக்கொண்டு-பருவதார்த்தஸாதகராயிருப் பார் மற்றுரைக்கொண்டு, எத்தை - எந்தபருவதார்த்தத்தை, அந்தோ! - ஐயோ!, சாதிப்பேன்; எனதென்பதென் - என்னதென்கைக்கொருகார னுநிதிலில்லை, யானென்பதென்-நானென்கைக்கொரு ஸ்வதந்த்ரனான சரத்தாவில்லை.

இனி வேறுண்டோவென்றுகருத்து. ஆரைக்கொண்டெத்தை என் கிற புறம்போக்கலுத்தியிலேவிஷண்ணராகிறார். இரும்புண்டநீர்போலென் னுத்மாவை “ முந்தப்பருகினுள் ” என்கிறபடியே நீபூர்ணமாகபாநம் பண்ணுகைக்குறுப்பாக உன்போக்யதையை யெனக்குப்ரகாசிப்பித்தா யென்னவுமாம். (௫)

ஆற:- (போரவிட்டிட்டு) உம்முடையபரத்தை நான் நிர்வ ஹிக்கத்தவிர்த்தால் அந்தபரத்தை நீநீநிர்வஹித்துக்கொள்ளலாகா தொவென்னில்; நீ என்னைக்கைவிட்டு உபேக்ஷித்தால் பின்னையாரைக் கொண்டு எத்தனைச் செய்வது, நானென் றென்றுண்டோ, என்னு

உகச திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௧௦-தி, ௧௦-பா, போரவிட்டுவாய்க்காரம்

டையதென் றென்றுண்டோ, அடையமுடிந்தகிறே; ஆனபின்
அக்ரிஸந்தப் தமனவிரும்பு தாபர்தீரும்படிநீரைப்பருகினுப்போடே
உண்ணப்பிரிந்த வெண்ணுடைபாஸந்தாபமெல்லாம்தீநம்படி யுண்ண
பருக எனக்காராவமுதானுப், இனிக்குறையும் நீபேசெய்தருள
யென்கிறார். (௧௦)

சுரு:—அவ;—ஸர்வரக்ஷகனான நீ யுபேகித்தால், என்கார்ய
நான்செய்யவோ, பிறர்செய்யவோ, முடிந்தேனிறே யென்கிறார்.

(போரவிட்டிட்டு) உண்பக்கவினின்றும் பிரித்துபேகித்து
(என்னை) அநர்யகதியானவென்னை. (நீ) ஸ்ருஷ்டியேதொடங்கி இ
வளவும் வரப்புருகியுத்தின நீயென்னுதல், ஸர்வரக்ஷகனான நீயென்
னுதல். (என்னை) அஜ்ஞாநாஸக்திகளுந் கெல்லையானவென்னை, (நீ)
ஜ்ஞாநாஸக்திகளால் பரிபூர்ணனான நீ. அக்கமையேறமாட்டாததொரு
ருவனை யமுக்கினுப்போலேயிருக்கிறதுகாணும் (என்னைநீ) கண்ணுப
காலுமின்றிக்கே யிருப்பதொருத்தன், கண்ணுக்காலு முடையவாய்
ருப்பதொருத்தன். ஆநக்கார்வழிகாட்டுவாரான்கிறது; (௧) ‘‘வெற
வகிண்டி னுரொகூடுவெ லுதடுகொலிநகலுவிசு - கைவகி
சித்தப்ரோக்ஷந்தே ப்ரத்யக்ஷாஸிநகஸ்யசித்’’ என்னுமாடியே. (நீ,
(உ) * ஆட்பார்த்துழிதரும்நீ. * எதிர்குழல்புக்குக்கிரியுநீ, (புறம்
போக்கலுற்றால்) புறம்பேபோக்குகையிலே யத்யவாஸித்தால், என்
கார்யம் நான்செய்யவெனுகப்பார்த்து என்னை யுபேகித்தால்.

(பின்னையானுரைக்கொண்டெத்தை) ஸர்வரக்ஷகியான நீ அகந்த
ரித்தபின்பு, அஸக்தனுநானான் எந்தவுராய்க்கைகொண்டான் என்ன
புருஷார்த்தத்தைஸாதிப்பது. ஆரைக்கொண்டென்கிறது புருஷார்த
தம் பெறுவதொருசேதகனாலே, அசேதகந்ரியாகலாபாதிசுபாஸன்
மென்னுமிடம் தோற்றுக்கைக்காக. (அந்தோ) (௩) ‘‘கோவந்தகஸ்பரணா
வ்ருஜ - மாமேகம் ஸரணம்வராஜ’’ என்றவுனக்கு காணுபதீதிக
வேண்டுவதே! (எனதென்பதென் யானென்பதென்) முடிந்தேனிறே
என்கிறார். (நானேமுடிந்தேன், இனிகரணங்களுமேயாய்த்திறையென்
கிறார்.)

(௧) ஐதந்தா-

(௨) ச-திருவ-க-

௩) கதை-க-அ-க-க-

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௧௦-தி, ௬-பா, எனக்காராய்க்யாநம், உசுரு

(தீரவித்பரதி) அக்திஸந்தப்தமான விரும்பு காய்த்தல்தீர நீரை நிஸ்ஸேஷமாக புஜிக்கு வாபோலே. என்னுத்தமவஸ்துவைச் சமைய புஜிக்கைக்காக, எனக்கு உன்னுடைய திரிசயபோக்யதைபைக்காட்டி யென்னையகப்படுத்தினாய். (என்னுருயிரையாரப்பருக்) என்விடாய்தீர க்கலந்தாயென்றிநத்தேன். உன்விடாய்தீரவாயிருந்ததிதே. உனக் காகவாகாதே யுன்னைக்காட்டிற்று. அன்றிக்கே. விபக்திவ்யத்பயம்; என்னுருயிரானது உன்னை யாரப்பருகவென்னவுமாம்; அப்போது, காய்த்தவிரும்பு அக்காய்த்தல்தீரும்படி நீராரப்பருகுமாபோலே, என் னுருயிரானது என்ஸந்தாபமெல்லாம்தீரும்படி உன்னைபுஜிக்க எனக் குப்பண்டு நிரதிசயபோக்யனுவனை யென்றுமாம்.

வ்யாக்யாநாந்தரம்—(எனதேன்ப தேன் யானென்பதென்) பேறு உம்மதானால் ஸாதாரமும் உம்முடையதலையிலே யாகவேண்டாவோ வென்ன; எனக்குப் பரிகரமாயிருப்பதொன்றுண்டென்பதோ ரர்த்த முண்டோ, ப்ருதக்ஸ்திகி யோக்யமாயிருப்பதொருநானுண்டோ, ஸரீரரக்ஷணம் ஸரீரியைமொழியச்செய்வாருண்டோ. (௫)

ஆறும்பாட்டு.

எனக்காராவமுதா யெனதாலியையின்னுயிரை * மனக்காரா மைமன்னி யுண்டிட்டாயினி யுண்டொழியாய்* புனக்காயாநித்த புண்டரீகக்கண் செங்கனிவாய் * உனக்கேற்குங் கோலமலர்ப்பா வைக்கன்பா வென்னன்பேயோ, (௬)

ப:—அநந்தரம், பிராட்டிபக்கல் ப்ரணயியானுப்போலே யென்பக் கலிலும் நிரதிசய ப்ரணயத்தையுடையநீ உன்போக்யதையை ப்ரகாசிப் ப்த்து புஜிப்பித்தாய், இனி முழுக்ககீர்வஹித்து விடவேனுமென்கிறார்.

(இ - ள்.) புனக்காயா - தன்னிலத்திலலந்த காயாம்பூப்போன்ற, நிறத்த - நிறத்தையுடையாய், புண்டரீகம்-புண்டரீகம்போலேயிருக் கிற, கண் - திருக்கண்ணையும், செங்கனிவாய் - சிவந்ததிருப்பவளத்தை யுமுடைய, உனக்கேற்கும் - உனக்கருபமான, கோலம் வாடியையுடையளாய், மலர்-பூவில்பிறப்பாலேநிரதிசயபோக்யபூதையாய், பாளைக்கு- ஸ்தீரீத்வாருபமான வாத்தமகுணத்தையுடைய லக்ஷிமிக்கு, அன்பா - அன்பையுடையாய், என்னன்பேயோ - என்னன்புதானொருவடிவா

உகக கிருவாய்மொழி,கூ-ப,கடு-தி,கூ-பா,எனக்காரா வ்யாக்யம்.

யிருக்கிறவனே. எனக்கு - எனக்கு. ஆராவமுதாய் - கிரகிதபபோக்ய
னாய். எனதாவியை-தேறயமான வென்னுடைய ப்ரக்ருதியையும் இன்
னுயிரை - விலகணமான வாத்தமாவையும் மனக்க - நிறுதயத்துக்கு,
ஆரமை - த்ருப்திபிறவாதபடி விரும்பி. மன்னி கிரந்தரமாக, உண்டிட
டாய் - புஜித்தாய். இனி-இனிக்தொடக்கி, உண்டொழியாய் - நீகுறை
யும் புஜிப்பித்தேவிடவேணும்.

ஈஸ்வரனுக்க கிருபாகிதபோக்த்ருத்வமும் சேதநனுக்கு போக்யக்
வமுமிதே ஸ்வாபாவிகம்; அகினுடைய வறுபவஜகித ப்ரீதியாலே வருகி
தபர்யவஸாகமிதே சேதந போக்த்ருத்வமும், ஈஸ்வர போக்யத்வமும்,
ஆகையிதே, (க) “கஹரிஷ்டு-அஹமந்தம்” என்று-ஸ்வரூபத்தை கீர்த்
தேசித்த, “கஹரிஷ்டு-அஃமதந்தம்” என்று-இவனுடைய போக்
யத்வத்தையும் ஈஸ்வரனுடைய போக்த்ருத்வத்தையும் சொல்லி: “கதி -
அகமி” என்று-சைதன்யப்ரபுத்தமான பர்யவஸாகத்தாலே சேதநபோக்
த்ருத்வத்தையும் சொல்லிமுடித்தது. (சு)

ஆறு:—(எனக்காராவமுதாய்)ஸௌந்தர்யாகி ஸர்வகுணங்களி
னையும் உனக்கேற்றுகோலமலர்ப்பாவைக்கு போக்யமாகுப்போலே
யெனக்குபோக்யமாயிருந்துவைத்து, அத்தனையையன்றியே என்று
டைய ப்ரக்ருதியையும் என்னுடைய வாத்தமாவையும் கிரவகிதமான
வழிகிலேசத்தோடே புஜித்தருளினரீ, பிரானே, என்னைப்போக
டாதே கொள்ளாயென்கிறார். (க)

ஈடு.அவ:—பெரியபிராட்டியார் பக்கல்போலே என்மக்க லத்தாய்
தாபிவினிட்டனார். என்மக்காகியிலு மாத்தமாவிலு மக்யாக கருத்தைப்
பண்ணி புஜித்தரீ என்னையுடையபிராந்தே ஈண்டென விஷயிகரித்தரு
ளாயென்கிறார்.

(எனக்காராவமுதாய்) தேவஜாகியினுடைய உப்புப்பாறுபோ
லன்றியே, ஸாதாவேவ்யமாய் நிக்யஸூரிகளெல்லா நங்குட வறு
பயிக்குமுன்னை ஸர்ஸாரிபான வெனக் துத்தந்தாய்.

(எனதாவியை) என்னதென்னுமதுவேதேறதுவாக, அபிதாத
விஷயத்தி லமுக்குகக்கும் காமுகனைப்போலே என்று மனாவநம்

திருவாய்மொழி,க0-ப,க0-தி,சு-பா,எனக்காரா வ்யாக்யாரம். உசுஎ

பிளூய், (இன்னுயிரை) பகவதபிப்ராயத்தலே தவதவநாறுகிறப்படி,
அன்க்றிகே, செவ்வாய்க்கிழமை மங்களவாரமென்னுமாபோலே,
ப்ரக்ருதியோடே ஸம்பந்திக்கையாலே தண்ணிதென்றுசொல்லுகிற
ராகவுமாம்.

(மனக்காரமையித்யாதி) (மனக்கு) மநஸ்ஸுக்கு. (ஆராமை) ஆமையாமை (மன்னியுண்டிட்டாய்) நிரந்தரமாக புஜித்தாய். (இனியுண்டொழியாய்) நீ தொடங்கினகார்பத்தைத்யும். நடுவேகுறைகிடக்கவிடாதே, விஷயிகரித்துவிடாய். (நீ ஆரம்பித்தகாரியத்தில் குறைகிடப்பதுண்டோ) நீயில்வளவுபுதுர நிறுத்துகைக்கு நான் ஸஹகரித்ததுண்டோ, உன்காரியத்துக்கு உன்னைவேண்டுகொள்ள வேணுமோ. இவருடைய வம்ருதத்துக்கு போக்த்ருத்வ முண்டுகாணும்!.

(புனக்காயாலித்யாதி) இவ்வாத்மாவையும் இதனுடையசரீரத்
தையும் விநர்ப்புகை உனக்குச்சேருமோ, நீயுச்சர்க்குச்சேருமோ,
(புனக்காயாநிறத்த) தன்னிலத்திலலர்ந்த காயாப்போலேயாய்த்து
வாடிநிநப்பது. (புண்டரீகக்கண்) வாத்தலயாம்ருதவரஷியாய்த்
துக்கண்களிருப்பது. (செங்குனிவாய்) சிவந்துகணிந்தாய்த்து முறுவ
லிநப்பது. பிராட்டிலிநப்பது துறைகளிறேயிலை. (புனக்காயாலித்
யாதி) அக்காயாதாமரைபூத்துக் கணியப்பமுத்தாப்போலேயாய்த்து
திருமேலியும் திருக்கண்ணும் திருப்பவளமுமிருப்பது.

(உனக்கேற்றும்) இவ்வேபாதி வாசா (வா) விமர்த்திக்கைக்கும் பொறுத ஸௌகுமாரயத்தையுடையவர். இப்படிப் பட்டவுனக்கு ஸத் நாயகான வழங்கியுடையளார். புஷ்பத்தில் பரிமள தந்தவடித்து வகுத்தார்போலே யிருக்கிறபிராட்டிக்கு ஸ்ரீகதனுனைவனே. உனக் கேற்கும் கோலமென்று-அவ்வழகையின்கே யதிகேசிக்கிறார். ந்யாயாதிகேசம் பண்ணுகிறார். (கோல மலர்ப்பாவைக் கன்பாவென் னன்பேயோர்) அவள்பக்கலன்பின்னறு தேற்றியிராடுன்றது. தம் முடையபக்கலன்பென்றும் அதுடையென்னரும் தெரிக்கப்போகிற தில்லை ஜ்ஞாதவை ஜ்ஞாமென்னுமாபோலே. (க) “தஜ்ண ஸாரா” து - தஜ் வடிஸஃ - தத்தூணஸாரத்வா த்து தத்வ்யப தேஸு.

(க)

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௧௦-தி, ௭-பா, கோலமலர்வ்யாக்யாரம், ௨௬௯

டே ஸம்ஸ்லேஷித்தருளிணப்போலவும், கடலைக்கடைந்து பெரிய பிராட்டியாரோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தருளிணப்போலவும், ஸம்ஸாரார்ணவாசகஞான வெண்ணையெடுத்தென்னோடே ஸம்ஸ்லேஷித்தருளி என்பக்கலிலே அகிய்யாமோஹத்தைப்பண்ணின வுண்ணப்பெற்று வைத்து இனித்தப்பவிடுவதோ வென்கிறார்.

(கோலமலர்ப்பாவைக்கண்பாகிய வென்னன்பேயோ) பிராட்டி பக்கல் ஸ்நேஹாகிரயத்தாலே அந்த ஸ்நேஹமேஹேதுவாக அவள் பரிசுரஹமான வென்பக்கலிலே அதிபாவணனானவனே) பட்டர் சரமகசாயிலே யருளிச்செய்தவார்த்தை - ரஹஸ்யத்தின்படியா யிருந்தபடியுண்டதே; இப்பாட்டை நம்முடையார் த்வயத்தோடே யாநுஸந்திப்பது - “பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸ்நேஹியாகையாலே அவள் பரிசுரஹமானநமக்கு அன்பனும் என்றநுஸந்திப்பது” என்று ஜீபரைக் கறித்தருளிச் செய்கிறார் “ திருமாலென்னை யாளுமால் ” என்னுரபடியே தம்முடையவன்புக்கடி சொல்லுகிறார் அந்தப்புர பரிகரமன்றோ, என்னன்புக்கடியில்லையோ.

(நீலவரையித்யாதி) ஓரஞ்ஜநகிரி யிரண்டுபிறையைக்கவ்வி நிமிர்ந்தார்ப்போலே, பிறையிலே மறுவோபாகியாய்த்து திருவெயிற்றிற் கிடக்கத்தூழி, (கோலவராகம்) * மாசுடம்பில் நீர்வாராகின்றநிகலியிறே இவர்க்காலத்திவழிக்க விஷயமாய்த்து. (௧) “பாசினூர்த்துக்கிடந்த பார்ப்பகன்” என்கிறபடியே-பாணாயிரி அழக்கோடேயிருக்கத்தாமான படியிவநவராகிப்பாணாயித் தவத்துக்கு நமஸ்காரமாயித்தனையிறே. அவன்புத்திவிட்டவழிவுக்கிறே யிவராலத்திவழிக்கிறது. (ஒன்றாய்) வராதறணநாதியமாதர் மென்னுதல்; தரைலேக்யத்தையும்கண்டெசுறியேட பர்ப்போலே விம்மவளர்த்தபடியாலே அத்திதிய மென்னுதல். (நிலங்கோட்டிடைக்கொண்டுவெங்காய்) பரளயங்கொண்டபூமியை அண்டித்திவிலைபுக் குந் திருவெயிற்றிலேகொண்டு உத்தரித்தாப் போலே, ஸம்ஸாரார்ணவங்கொண்ட வெண்ணையெடுத்தவனே.

(நிலக்கடல்குடைந்தாய்) பிராட்டியை லபிக்கைக்காகக் கடலைக் குடைந்தவனே. (நிலக்கடல்) குடைகிறவனுடைய கீழலீட்டாலேயாதல்; ஸம்ஸாரவழிக்கையுந் பொருகிகையால்வந்தநிற வேறுபாடா

உளர் திருவாய்மொழி ௧௦-ப, ௧௦-தி, அ-பா, பெற்றினி வ்யாக்யகம்.

தல்; நிறத்தாலே- கீலரத்தகைதச்சொல்லிற்றும், தத்ப் பரமான்
ரந்நாகரமென்னுதல்.

(உன்னைப்பெற்றினிப் போக்குவனோ) டுழியிப்பிராட்டியை
லபிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும், பிராட்டியை லபிக்கைக்
குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும், என்னைப் பெறுகைக்கா தப் பண்ணி
என்னைக்கிட்டப்பெற்ற சின்பு உன்னைப்போகவிடுவனோ கீக்நுதி
பண்ணின பலத்திலே யவ்வயித்தநான் கைப்பட்ட ஸம்பத்தைவிட
சுதமனோ.

(௭)

எட்டாம்பாட்டு.

பெற்றினிப் போக்குவனோ வுன்னை யென்தனிப் போகிற *
உற்றவிருவினையா யவிராய்ப் பயையவையாய்* முற்றவிர் முவுலகம்
பெருந்தூறும்புத்தூற்றிப்புக்கு * முற்றக்கரந்தொளித்தா யென்முதல்
தனிவித்தேயோ.

(௮)

ப:- அகந்தரம், தூவகமனும்படி ஸர்வாந்தராத்மாவாய் எனக்கு
தாரகனான வுன்னைப்பெற்றவைத்துக் கைவிடுவேனென்கிறார்.

(இ ன்.) உற்ற. இருவினையாய் - இரண்டிவகைப்பட்ட புண்யபாப
ரூபகர்மங்களுக்கு கீர்வாற்றுகளும். உயிராய்-கர்மவழியான ஆதாரவாகு
நியந்தாவாய். அவையாய்ப்பயனாய் - அந்தக்கர்மங்களானுண்டினை என்னை
தூக்கங்களுக்குப் பரகாதாவாய்க்கொண்டு இம்மூலகம்-இந்தமுதல்படி,
முற்ற-எல்லாமாகிறது. பெருந்தூறும்-பெரியதூற்றைப் பரகாரமாக வுண்
யையாய், தூற்றிப்பக்கு-கர்மநீபத்தகமாகப் பரவேழித்தாரக்குப்படுத்தப்பட
வழியில்லாத பெருந்தூற்றிலே ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ஸ்வகந்தாவாய் பர
வேசித்து, முற்றக்கரந்து-ஒருபரகாரத்தாலுமறியவொண்டதபடி, புனி
த்காய்-ஸூக்ஷ்மபூதனாய்க்கொண்டுமறைத்துநீக்குவனென்று, என்னைக்கு
உன்னைக்கிட்டுகைக்கு, முகல்தனிவித்தேயோ - பரதமனை மத்தகாவன
அத்விதீயகாரணமானவனே, உன்னை-எனக்கு கிருபமமாய் அபரதசந்த
மானப் பரணபூதனாயிருக்கிறவுன்னை, பெற்று-சைபுகரப்பெற்றது. உன்னை
இனி-உன்னைவிடில் முடியும்படியானவெவ்வுத்தைப் பிறத்தயின்பு, போக்
குவனோ - விடவிரகுண்டோ.

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௧௦-தி, ௮-பா, பெற்றினி வ்யாக்யானம். ௨௭௧

“ ஓ ” என்கிறவசை-விடில்செய்வதென் என்கிற விஷாதத்தைக் காட்டுகிறது. (அ)

ஆறு:—(பெற்றினி) புண்யபாபநாபகர்ம தத்பலபோக்த்ருசேதக கர்மபலபோகோபகரணப்பருகி ஸர்வஜகதந்தராத்தமபூதனாய், ஸர்வ ஜகத்காரணமாய், ஸர்வவரத்ருப்யனாயிருக்கிற விருப்பையுங்கூட வெணக்குக்காட்டித் தந்தநுளி எனக்குதாரகனாயிருந்த வுண்ணப்பெற்று இனிவிடுவேனோவென்கிறார். (அ)

ஈ-அவ; —அத்யந்த தூர்ஜஞேயனான வுண்ணப்பெற்றுவைத்து இனிவிட வுபாயமில்லையென்கிறார்.

(பெற்றினிப் போக்குவனோவுண்ணை) ஓர்ச்சில்லாக்காசாய்ப் போய்த்தாகில் போகிறதென்றிருக்கிறேனோ. அத்யந்தவிஸஜாதீயனாயிருந்த வெணக்கு மிகவும் தாரகனான வுண்ணப்பெற்றுவைத்து இனி விடுவேனோ. (உண்ணை உண்ணை நீயறியாயோ. (என்தனிப்பேருயிரை) (உபமாநரஹிதனாய், விபுவாய், எனக்குகாரனாயிருக்கிறவனை) “வரில் பொகடேன், கெடில் தேடேன்” என்றிருக்கிற வாத்தமாவின்னவோ. “ உண்ணை ” என்கிறத்தை உபபாதிக்கிறதுமேல். “ உலகங்கட்டுகல் லாமோருயிரேயோ ” என்கிறபடியே-ஸர்வாத்மாவானவுண்ணை. பெற்றினிப்போக்குவனோவென்கிறது - இதரலாபங்களில் வ்யாவ்ருத்தி; என்தனிப்பேருயிரையென்கிறது - தம்மில்வ்யாவ்ருத்தி.

(உற்றவிருவினையாய்.) உண்ணையொழிய வேறு சிலகர்மங்களை ஸ்வதந்தரமாக நினைத்திருந்தேனாகிலன்றோ உண்ணைவிடலாவது. ஆத்மாவைப்பற்றிவிடாத கூடக்கூற புண்யபாபநாபகர்மங்களுக்கு நிர்வாகனாகனாய். (உயிராய்) அதுஷ்ட்டாதாதான் உன்னதீனமன்றாகிலன்றோ உண்ணைவிடலாவது. அதுஷ்ட்டாதாவான வாத்தமாவுக்கு நிர்வாகனாய், (பயனாயவையாய்) கர்மால முன்னையொழிய வித்திக்கு மென்றிருந்தேனாகிலன்றோ விடலாவது, அக்கர்மபலத்துக்கு நிர்வாகனாகனாய்.

(முற்றவீழ்மூவுலகும் பெருந்தூறாய்) (இவையெல்லாமாகிற த்ரைலோக்யமாகிற தூற்றைபுண்டாக்கி) த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரத் தான் உன்னையொழிய வேறென்று நினைத்திருந்தேனாகிலன்றோ விடலாவது. பெருந்தூறென்கிறது-ஸம்ஸாரம். புக்கவிடமும் போந்த விடமும் தெரியப்பேகாதேயிருக்குமென்று, (அதாவது - தூர்ஜஞேய

உளஉ திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௧௦-தி, கூ-பா, முகற்றனிவ்யாய்யாத்

ஸ்வபாவமாயி நக்கை (தூறய்) ஸம்ஸாரத்தையுண்டாக்கி, (தூற்றிப் புக்து) இதனுள்ளேபுக்து.

(முற்றிக்கரந்து) நீ வ்யாபிபாததேதாரிடமுண்டாகிலன்றே விடலாவது, (ஒளித்தாய்) (க) “யஜா தா நவெடி யமா தமா க்வத்” என்கிறபடியே வ்யாப்யங்களாயிதாயினன்றி, கண்ணுக்கு விஷமமானபாசில் பிழையேனே, (என்முதல்கனிவித்தேயோ) அல்லாதார்க்கு வெளிபிடாதேதி நந்து எனக்கிவெளிபிட்டவனே, (முதல்தனிவித்தேயோ) நானேராடிவரின்மேனாக லாநிரிருக்கலாப்த் திமே, எனக்கு ப்ரதம ஸூருதமானவனே, (அ)

ஒன்பதாம்பாட்டு.

முகற்றனிவித்தேயோ முடிமுவலகாதிக்கெல்லாம் * முகற்றனியுன்னையென்னையெனநான்வந்துகூடுவென்னான்* முகற்றனியங்குமிங்கு முடிமற்றுவாழ்பாழாட்* முகற்றனி குழந்தகன்றழந் துயர்ந்தமுடிவ்லீயோ. (க)

ப:—அந்தரம், காரணகாரியோபயாவஸ்த்தமான ஸகலசேதகாரேதகங்களுக்கும் ப்ரகாரித்வாதிசுனாவேப்ரதானம். சத்வாவ்ருத்தமான விலக்ஷணவ்ருபகுதியிகளையுடைய வுன்னையென்றவந்து கிட்டக்கடவேனென்கிறார்.

(இ - ன்.) முழுமூவுலகு - அவிசல்பூர்ணமான ஜகத்தரயம், ஆதிக்கெல்லாம் - முதலான ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும், முதல் - ப்ரகாரமான நிமித்தகாரணமாய், தனிவித்தேயோ ஸஹகாரி சிஃபேஷமாய் அத்தியகாரணமான உபாகாமாய், அங்குமிங்கும் - கார்ப்புத்தமான சூத்திரம் அண்டாப்பஹிர் ப்ஸ்தமாயும் அந்தர்க்கமாயுமிருக்கி, முடிவற்றது - பூர்ணமான ஸமஸ்தபதார்த்தங்களையும் வ்யாபித்து முதல்தனி அவிதீயகாரணமாய், வாழ் - போகமோஷங்களாகிறவாழ்ச்சிக்கு, பாழாய் - விளைகிலமான மூலப்ரக்ருதிக்கு வியாமசூர்ப், முதல் ப்ரக்ருதிப்ரக்ருதநியந்த்ருத்தத்தாலே ப்ரதானமாய், தனி-அசித்த்வபாவ வ்யாவ்ருத்த்யாலே நிருபமமாய், குழந்தகன்று - தர்மபூதத்தூருமுகத்தாலே வ்யாப்த

(க) ப்ருஹ-நூ-௩-

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப.௧௦-தி.கூ-பா, முதல்தனி வ்யாக்யாணம். ௨௪௩

மாய்க்கொண்டு, ஆழ்ந்துயர்ந்த - பத்துத்திக்குலமுண்டாய், முடிவிலீ யோ-நித்யமான ஆத்மவர்க்கத்துக்குநியந்தாவானவனே, முதல்-இப்படி ஸ்வப்நதாநனாகக் கொண்டு, தனி - நிருபமமான, உன்னை உன்னை, உன் னை-அந்நகரகாரகரத்திலன்றியே அந்யந்தவ்யாவ்ருத்தமான விலக்ஷண ஸ்வரூப துணவிரிஷ்டாநாய்க்கொண்டிருக்கிறவுன்னை, நான் - ப்ராபித்த நுபவித்தப்பெறுமையாலே பெருவிடாய்ப் பட்டிருக்கிறநான், எனை நான் - எந்நான், வந்துகூடுவன் - வந்துகூடக்கடவேன். (க)

ஆறு;—(முகல்தனி) நான் ஜகதாசாரனாயிருக்கிற விருப்பைக் கண்டபொழுது இனி மற்றபேஷிகமென்றெண்ணில்; எனக்கதுவேயமையாக, நீ ஜகதாசாரனாயிருக்கிற விருப்பன்றியே, இவற்றோடொரு கலப்பின்றியே திருநாட்டிலே நியாயிருக்குமிருப்பைக் காணவேணு மென்கிறார். (க)

௪௦-அவ;—(க) “தாநிஸவநாணிதஜபஃ-தாரிஸர்வாணி தத்வபு:” (உ) “யஸ்யாதாஸநீரீடி - யஸ்யபுயிவீஸநீரீடி - யஸ்யாத்மாஸநீரம் யஸ்யப்ருதிவீஸநீரம்” (ங) “ததூரூவெஹ ரொஹநீ-தத்ஸர்வமவைஹரேஸ்தது:” என்னுமபடியே-எங்கும் வந்து முகங்காட்டலாம்படி ஜகச்சாரனாயிருக்கிற விருப்பைக்காட்டி தக்கதோமிறே” என்ன; அது உகந்தார்க்கு முகவாதார்க்கும் பொது வாயிருந்தது, ஆகாராத்ராமிலையாகிலன்றி “அதுவேயமையும்” என்றும்பி நன்கலாவது, திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகபரிபூர்ணமாயிருக்கிற விருப்பைக்காணவேணுமென்கிறார்.

(முதல்தனிலித்தேயோ முழுமுவுலகாதிக்கேல்லாம்) ரக்ஷிக்க நிவர்த்தமுத்காரகரவிஷயமாக்கணமுத்காரகவேண்டாதவனே, முதுவுலகு தொடக்கமான ஒன்றிறுத்யாமல்லல்லாவற்றுக்கும் தரிசித்தகாரணமு மானவனே- (முதல்) நிமித்தகாரணம். (தனி) ஸஹகாரிகாரணம். (வித்து) உபாதாநகாரணம்.

(முதல்தனியித்யாதி) ப்ரதாநனாய், ஒப்பின்றிக்கே - குண விபூத்யாதிகளால் பரிபூர்ணனாயிருந்த நீபானவுன்னை, என்னுவந்து கூய்வன. (எனைநாளவந்துகூடுவன்) அவன்கொடுத்த ஜ்ஞாநத் தாலே ஸ்வரூபத்தைபுணர்த்தார்க்கு, தன்னைப் பிராட்டிமாமேயபாதி யாகப் பேசலாயிருக்கிறபடி, (நான்) பரமபதத்தில் சுவடறிந்தநான்; அஸாதாரணவிக்ரஹமாசைப் பட்டநான்.

(க) வீ-பு-௧-௨௨-அசு

(உ) ப்ருஹ-௫-௩-

(ங) வி-பு-௧-௨௨

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௧௦-தி, ௧-பா, முதல்கனி வ்யாக்யாநம். ௨௭௫

வென்னில்; காட்டும்; “ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற் பக் | கண்டசதிர்” என்கிறபடியே - அவ்வேயு மவ்ளையும்சொல்லவே த்ரிபாத்திபூதியுமடங்கிற்றிறே.

(உன்னை) “முடிச்சோதியாயுனது முகச்சோதிமலர்ந்ததுவோ” என்று விகல்பிகலாப்படியிருக்கிற திருவபிஷேகமும், “மாயன் குழல்” என்னும்படியான திருக்குழலும், “கோளிழைத்தாமரையும் கொடியும் பவளமும் வில்லும் || கோளிழைத்தன்முத்தமும் தளிரும் குளிர்வான்பிறையும் | கோளிழையாவுடையகொழுஞ்சோதிவட்டங் கொல்” என்னும்படியான அழகியதிருமுகமும், நாயச்சிமாருடைய ஹஸ்தாபரணங்களாலே முத்திரமாய் * காமுக தருணக்ரீவா கம்பு ப்ரகிமமான திருக்கழுத்தும், * கற்பகக்காவன நற்பலதோள்களும், பெரியபிராட்டியார்க்குக் கோயிற்கட்டணமாய் நித்யாநுபவம்பண் ணச்செய்தேதும் “அகலகில்லைன்” என்னும்படி அவ்ளப்பிச்சேற் றுற்படி (௧) * குருமாமணிப்பூண்குலாவிக்கிழும் திருமார்வும், (௨) “உள்ளத்துள் நின்னுலாதின்றதே” என்கிறபடியே - நித்யமுத்தர் ஹ்ருதயங்களிலே அழகு செண்டேறுகிற * திருவதரபந்தமும், ஸௌந்தர்யஸாகர மிட்டளப்பட்டுச்சுழிதகரப் போலேயிருக்கிற திருவுந்தியும், ஒரு விசேஷணமிடவொண்ணாதே “அல்குலும்” என்னுமபடியிருக்கிற அல்குலும் சிற்றிடையும், ஸந்த்யாமாகாஞ்சித மாண ஆகாசம்போலேயிருக்கத் திருவரைபூத்தாப்போலேயிருக்கிற * அந்தபோல்திறத்தாடையும், (௩) * ரம்பாஸ்தம்பாதி கம்பிரயாமன திருத்தொடைகளும், தாமரைநாளம்போலே கண்டகிதங்களான திருக்கணைக்கால்களும், (௪) * சங்கர தாங்ககல்பகவஜர வந்தாங் குச வஜ்ரலாஞ்சாமாய் நாயச்சிமாருங்கூடக் கூசித்தொடவேண்டும் படிமெல்லடியாய் “தேனேமலரும்” என்கிறபடியே நிரதிசயபோக்யங் களான திருவடிகளையும்உடையையாய், * ஏழலகும் தனிக்கோல் செல்லவிற்திருந்தருளுகிறவுன்னை,

(என்காள்வந்து கூடுவன்) என்றுவந்து கிட்டக்கடவேன், * மயர்வறமதிலைமுள்பெற்றவராகையாலே பிராட்டிமாரோபாதி யாகப்பேசலாயிருக்கிறபடி, (நான்) அவ்வுடைவக்காணவாசைப்பட்ட நான்,

(௧) பெரியா-தி-௧-௨-௧௦-

(௨) அமலஞ-௪-

(௩) வாத-ஸ்த-

(௪) ஸ்தோ-ர-

உளசு திருவாய்மொழி, 40-ப, 40-தி, 40-பா, சூழ்ந்துவ்யாக்யானம்

(முதல்தனியங்குமிங்கும் முழமுற்றறுவாழ்பாழாய்) பாதாந
மாய், உபமாநாஹிதமாய். அங்குமிங்குமாண மஹாகாசிகள் முழகி
லும், (முற்று) முற்றும், எங்குமென்றாம், (உறு) உற்று, வ்யாபிசுத்து
(வாழ்பாழாய்) சேகசர்க்கு பேரகதேபாக்ஷந்தினை மனை நகர்க்கொன்ற
கைக்கிடாகக் கருவிலமாயுள்ள பரகநுகிதக்த்வத்துக் காத்தமாவாய்,

(முதலித்யாதி) பரகநுகிதையப்பற்றக்காள் பரதாநாயி ரியா
மகமாய், (தனி) உபமாநாஹிதமாய், (சூழ்ந்து) பரகநுகி பரகநுகத்
களடையவ்யாபிசுத்து. வ்யாபிசு துமிடகதில் (அகன்றுநீந்துயர்க்க)
ஜ்ஞாநத்தாலே பக்துகித்காவ்யாபிசுத்து. (முடிவிலீயோ) அபரிசு
சேத்யமான ஆத்தகதக்த்வத்துக்கு சிர்வாஹுஹுனவனே (முடிவிலீ)
முடிவென்று - நாசமாய், பரகநுகிபாலே கஸ்வாமன்றிக் கை தித்ய
மான வாத்தகதக்த்வமென்றுமாம்.

முகல்தனியங்குமிங்கும் முழமுற்றறுவாழ்பாழாய்- முழமுறு
லகாசிகளல்லாம் - முகல்கனியித்தாய் - முகல்குழந்தகன்ருழ்த்
யார்த்தமுழவிலியாபிசுக்கிற - முதல்தனியுண்ணைக் கண்ணேன் ; தேச
விசேஷத்திலே ஸூரிபோக்யனூபி நுகிதயுண்ணை வினைநாஸவந்துகடு
வன்றான், காசணகாரியோபயாவஸ்த்தமான சிசுகித்துக்காரநுகி
வாஹுஹுபிநுகித விநுபைக்காட்டி யது விபிபித்த விர்வாவயுபோ
ராதா, அஸாதாரணவிக்காஹுயுத்தனும் ஒருதேசவிசேஷத்திலிருந்து
மிருப்பைக்கண்டதுபவிக்கவேணுமென்றதாய்த்து.

பத்தாம்பாட்டு.

சூழ்ந்தகன் றுநீந்துயர்த்தமுடிவில் பெரும்பாடிழையோ * நுநீந்த
தனிற்பெரிய பரகண்ணலர்ச்சோநீயோ * சூழ்ந்தகனிற்பெரிய பரகடர்
ஞானவிற்பமேயோ * சூழ்ந்ததனிற்பெரிய வெண்ணவாவழ்ந்துநீந்
தாயே,

(40)

ப:—அகந்தரம், தத்தவதரயத்துக்கு மல்வருகாம்படியான வெண்
னமிர்வேசமானதுகெடும்படியாக ஸர்வபரகாரபரிபூர்ணமூர்த்திகொண்ட
ஸம்ஸ்லேஷித்தாய் என்று, தமக்கு ஸாயஜ்யவித்தமான பரிபூர்ணபேரக
பரதாநம்பண்ணினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

திருவாய்மொழி, க0-ப; க0-தி, க0-பா; சூழ்ந்துவ்யாக்யாரம், உஎஎ

(இ - ள்) சூழ்ந்து - கார்யவர்க்கத்தை யடங்கச்சூழ்ந்து, அதன்று¹-
வ்யாபித்து விஸ்தீர்ணமாய், ஆழ்ந்துயர்ந்த - கீழும்மேலு முண்டாகை
யாலே பத்துதிக்கிலும் ஸந்திஹிதமாய், முடிவில் - உத்பத்தி விநாஸ
ரஹிதமாகையாலே நித்யமாய், பெரு - ஸமஸ்தகார்யங்களுக்கு மஃவரு
காகையாலே அபரிச்சிந்தமாய், பாழே-போகமோக்ஷங்களைவிளைக்க நல்
தறையான ப்ரக்ருதியை ப்ரகாரமாகவுடையையாய், அந்தப்ரக்ருதித்
த்வத்தை, சூழ்ந்து - ஸ்வஜ்ஞாநத்வே வ்யாபித்துக்கொண்டு, அதனில் -
அதிற்காட்டில். பெரிட-பெருத்து, பரம்-ஏகரூபத்வாதிகளாலேமேலாய்
நல் - ஸ்வயம்ப்ரகாஸ்த்வாதி வைலக்ஷண்யத்தை யுடைத்தாய், மலர் -
விநாஸஸ்வபாவமான, சோதி - ஜ்ஞாநப்ரபையையுடைய ஆத்மாவை
ப்ரகாரமாகவுடையையாய், சூழ்ந்து-இந்தப்ரக்ருதிபுருஷர்க ளிருவரை
யும்வ்யாபித்து, அதனிற்பெரிய - அதுக்கவ்ருகாய், சுடர் - கல்யாண
குணங்களாலுஜ்ஜ்வலமான, ஞான வின்பமே - ஜ்ஞாநாநந்த லக்ஷணஸ்
வரூபத்தையுடைய நியந்தாவானவனே, சூழ்ந்து-அந்ததத்த்வத்ரயத்தையு
ம வளைத்துக்கொண்டு, அதனிற்பெரிய - அதுக்கவ் வருகாம்படியா
யிருக்கிற, என் அவா - என்னபிரிவேசமானது, அற-ஸமிக்கும்படியாக,
சூழ்ந்தாயே - ஸ்வரூபகுணவிக்ரஹபூஷணயுத மஹிஷீ பரிஜநஸ்த்தாந
வீசிஷ்டடூய்க்கொண்டு பரிபூர்ணஞானவுனக்குள்ளேயாம்படி ஸாயுஜ்ய
போகத்தைத்தந்தகாயிறே; ஒ! - ஒ! ஓரதிசயமே! என்று அடிதோறும்
ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

(க0)

ஆறு:— (சூழ்ந்தகன்று) இப்படி எம்பெருமானுக்கும் மறுத்த
நா லொண்ணுத்தொருபடி. பிராட்டி திருவாணையையும் தன் திருவா
ணையையுமிட்டு நிர்ப்பந்தித்துக்கொண்டு ஆர்த்தஸ்வரத்தாலே கூப்
பிடுமளவில், காம்மநோதித்தபடியே எம்பெருமானு ரொழந்தருள,
அவனைக்கண்டு; மஹதஹங்காராகி கெல்லாவற்றையும் வ்யாபித்து
அவற்றிற்காட்டிலும் பெரிதான மூலப்ரக்ருதிக்கும், அத்தையும்
வ்யாபித்து அசிலும் பெரிதான முக்தாக்காவுக்கும், அகிலும்பெரி
தான வுன்னுடைய ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்துக்கு மாத்மாவாயிருந்தகீ,
அந்தஸங்கல்ப ஜ்ஞாநத்திற்காட்டிலும் பெரிதாயிருந்த வென்னு
டைய விடாயெல்லாந்திருப்படி, அந்தஜகதாகாரனாபடியன்றியே நீ
யானாயியே வந்துசூழ்ந்தாய்; என்னுடையமநோரதமு மொருபடியே
முடிந்ததென்கிறார்,

(க0)

உளஅ திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௧௦-தி, ௧௦-பா, சூழ்ந்து வ்யாக்யாகம்.

சுரு-அவு; — எம்பெருமானுக்கிவரபேகதிதர் செய்கல்லது நிற்க
வொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியாரானேயிட்டுத் தந்திதப பெரிய
வார்த்தியோடே கூப்பிட்டு, இவர் ப்ரகார்த்திக்கபடியே பரிபூர்ண
னய்க்கொண்டு வந்து ஸம்ப்ரஸிஷிக்கருளக்கண்டு அபரிச்சேத்ய
மான ப்ரக்ருதிதத்தவத்திலும் ஆக்கத்தவத்திலும் உன்னுடைய
ஸங்கல்பாபஜ்ஞாதத்திலும் பெரிதான வென்னுடைய விடாயெல்
லாத்தீரவந்திகன்னோடேகலக்காய், என்னுடையமகோரதமு மொரு
படிமுடியப் பெற்றேனென்கிறார்,

இனி இல்லையென்னுப்படி என்னைவிடாய்ப்படுத்து அதுக்கவ்
வருகானவிடாயையுடையையாய்க்கொண்டு என்னோடேகலத்த வுன்
னுடையவிடாயு மொருபடி செட்டகேயென்கிறாராகவுமாய்; (௧)
“செருவா தரோரொவா) சீகலி திப்பெரிஷஸ்ஸுஜெ அங்கேபாதாநா
ரோப்பமுதி, துபரிஷஸ்வஜே ” என்னுமப்படியே,

(சூழ்ந்தித்யாதி) இப்போது ப்ரக்ருதிபுருஷர்களைச் சொல்லு
கிறது, தம்முடையவாழிவிவசம் பெரியவற்றிலும் பெரியதென்கைக்
காக; அவற்றுக்கு மீஸ்வரனையாழிய ப்ருததத்தத்தியில்லாமையா
லே அவ்வளவுச் சொல்லுகிறது, ஸ்வகாரியமான மஹாதாதிக்கோப்பத்
துகிக்கிலும் புக்கெங்குமொக்கவ்யாபித்து, நிக்யமாய் அபரிச்சேத்ய
மாய் சேதநர்க்கு புருஷார்த்தத்தை விளைத்துக்கொள்ளலாம்சில
மானப்ரக்ருதிதத்தவத்துக் காத்மாவானவனை,

(சூழ்ந்தித்யாதி) அக்கையும வ்யாபித்து, அக்கைட்டில் பெரி
தாய், அதுக்குவியந்தாவாகையாலே கோலாய். விகாராதிகரில்லாம
யாலே விலக்ஷணமாய், விகஸ்வரதேஜோருபமான ஆக்கவஸ்துயுத்ரு
மாத்மாவானவனை,

(சூழ்ந்தித்யாதி) அவைவிரண்டையும் வ்யாபித்து, அவற்றுக்கு
நீர்வாஹகமாய் ஸங்கல்பாபுபமாய் ஸுகாநாமான ப்ருதரத்ததாபுபுட
யவனையென்று ஸங்கல்பாபுஜ்ஞானத்தைச்சொல்லுதல்; “கூடர்
ஞானவின்பமே” என்று-ப்ரகாஸாநுபனுமாய் ஸுகாநுபனுமானவனை
யென்று எம்பெருமானைச்சொல்லுதல்,

(சூழ்ந்தித்யாதி) தத்தவத்ரயத்தையும் விளக்கவேநொன்றி
அவைகுளப்படியாபடி பெரிதானவென்னுடைய வாழிவிவசத்தை,

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௧௦-தி, ௧௧-பா, அவாவற வ்யாய்யாம். உளக

அகிலும்பெரிய வுன்னபிதிவேசத்தைக்காட்டி வந்து ஸம்ஸ்லேஷித்
காயே! என்னுடையகப்பிடு மொருபடி யோவும்படிபண்ணிற்றே!.

(௧) “ ஸ்ரெஷ்டா தரோரொவ்ய ௪-ஷி த்வாரிஷ்டஸ்ய ஜெ - அங்கே
பரதமாரோப்ய முகிதபரிஷஸ்வஜே” என்று-மீண்டுபுகுந்து ஸ்ரீபர
தாழ்வானை மடியிலேவைத்து உச்சியை மோந்துகந்தனைத்தாப்போ
லே யாய்த்து இவருடைய விடாய்கெடும்படிசலந்தது. (௧௦)

பதினொன்றும்பாட்டு.

அவாவறச்சூழரியையய்யனை யரணையலற்றி * அவாவற்றுவீ
பெற்ற குருகூர்ச்சட்டகோபன்சொன்ன * அவாவிலந்தாதிகளாலிவை
யாயிரமும் * முடிந்த வவாவிலந்தாதி யிப்பத்தறிந்தார் பிறந்தாரு
யாந்தே. (௧௧)

ப:—அந்தரம், பலாவாப்திப்காரத்தைப் ப்ரதிபாதித்துக்கொண்டு,
இக்கிருவாய்மொழிக்குப்பலமாக, இதில் ஜ்ஞாநமுடையவர்களுடைய
ஜம்மோத்கர்ஷத்தை யருளிச்செய்கிறார்,

(இ-ள்.) அவா-ஆஸ்ரிதருடைய வயிந்வேசம், அற-தீரும்படி. சூழ் -
நிரவதிகஸம்ஸ்லேஷகம் பண்ணுகையாலே, அரியை - விஸ்லேஷதூக்கநிர்
ஹரணஸ்வபாவஞய். அயனை - (௧) “ காஸ்யுஹெஜிநி-கார்யம்ஹெஜ
மிநி: ” என்கிறமர்யாதையாலே மூத்தப்ராப்யதயா, பூர்வபக்ஷதயாஸுத்
கிசுறண ப்ரிரண்ய தர்ப்பஹுந்ரும் அந்தராத்மாவாய், அரணை - அப்படி
பாபபசிமதப்ராப்யஹுந ருக்ராஹுந்ரும் அந்தராத்மாவான பரமப்ராப்ய
பூக்ஷண, அலற்றி-ப்ராபிக்ஷணஸிஷுண்டான த்வரையாலேகூப்பிட்டுப் ப்ரா
ப்தபலவிக்தியாலே, † அவாவற்றுவீஹெபெற்ற, குருகூர்ச்சட்டகோபன்
சொன்ன, அவாவில், அந்தாதிகளால், இவையாயிரமும் - இவை ஆயிர
மும். முடிந்த-அநிபரபக்கிருபமாகமுடிந்த, அவாவில்-அவாவிலே, அந்
தாதி அந்தாதிகளான, இப்பத்து - இப்பத்தையும், அறிந்தார்-அநுஸந்
தித்து † பிறந்தாருயாந்தே. †

† வஸ்யபுத்திபண்ணும்படியான அவா அறும்படியாகத் தன்குண
திகளாலே சூழ்ந்து ஹரித்துக்கொள்ளுமகனென்றுமாம்.

இது கவிவிரூத்தம்.

(௧௧)

(௧, ரா யு. ௧௩௮-௪௧-

(௨) ப்ரஹ்மஸூ-

† பங்க்திகள் விட்டுப்போயிருக்கிறன.

உஅ0 திருவாய்மொழி, ௧0-ப, ௧0-சி, ௧௧-பா, அவாவது வ்யாக்யாசுப்

இப்பம் ப்ரபந்தக்கிலே ஸ்ரியப்பதியான நாராயணனுக்கு ப்ரகா
பூதனான சேதகனுக்கு உபாயத்திலே ப்ரபந்தத்தைச் சொன்னதி அந்நிலை
நிவ்ருத்தியையும் இட்டப்ரபந்தியையும் பண்ணுவென்கிற மஹாவா
யார்க்கத்தினுடைய வவாந்தார்த்தரூபமான ப்ராப்பப்ரஹ்ம ஸ்வா
பாதிகளாயுள்ள அர்த்தபஞ்சகத்தையும் தத்ப்ரகாரவிதிநிலைமையிலே
மமாக வருளிச்செய்து தலைகட்டி மூராய்த்து

இதில், முதற்பத்திலு மிரண்டாம்பத்திலும் சேஷத்தலை போர்ப்பு
விதிவ்டமான சேஷித்வவஸ்துபஞ்சொல்லுணையாலும், மூன்றாம்பத்தி
லும் நாலாம்பத்திலும் - ததேகாநுபவத்தலை ததேகப்பிரியதவாநான சேஷ
த்வ ஸ்வாபஞ்சொல்லுணையாலும் தித்தாலும் அறுந்நத்தபாத தித்த
சேஷித்வ சேஷத்தவந்ளினுடைய வவாதாரண்ய ததைச்சொல்லுணையா
லும், ப்ரதமாநுர்த்திலே சேஷித்வத்ததைச்சொல்லி, க்ருதியாகாரத்திலே
சேஷத்தவாஸ்ரயத்ததைச்சொல்லி, அவதாரணுர்த்தமான உளாதத்திலே
உபயோஸ்ஸம்பந்த தாஸ்யத்ததைச்சொல்லுகிற ப்ரணவார்த்தத்ததைப் ப்ரபி
பாதித்தகாய்; அநத்தரம், அஞ்சாம்பத்திலே - உபாய ஸ்வரூபத்தையும்,
ஆறும்பத்திலே-உபாய வரணத்தையும் எழும்பத்திலே - விரோதிக்
ரூபத்தையும், எட்டாம்பத்திலே - தந்நிவ்ருத்திப்காரத்தையும் சொல்
லுணையாலே - ஸாப்தமாகவு ஷார்க்கமாகவும் வித்தகான சதமகாந்
னாஸஸ்வாநுடையவுபாயபாவத்தையும், நமகரூபமானஸ்ரூபத்திலு
ரூபத்தையும், ஆதமாஸ்ரீயவந்தமான அறுந்காரமாகாரரூப விதிபதி
ஸ்வரூபத்தையும், தந்நிவேதத்தையும் சொல்லுகிறசமஸ்ப்பதார்த்தத்தை
ப்ரபிபாதித்தகாய்; ஒன்பதாம்பத்திலும் பத்தாம்பத்திலும் - ஸாதவித
பந்துத்வ தைந்நகர்யப்ரபிஸம்பத்திலுந்விதிவிதிவ்டமானபவாவப்திதைப்
சொல்லுகிறசரஸ்பதார்த்தத்தை ப்ரபிபாதித்தகாய்; ப்ரபந்த ஸம்பந்தபா
மான முதற்பாட்டிலருளிச்செய்த க்ரமத்திலே ஸர்வஸாஸ்த்ரஸம்பந்தபா
மான மூலமந்த்ரார்த்தத்தை இப்ப்ரபந்தத்திலேவிதித்தேவாஸ்ப்ரபிபாதி
தாரய்த்து.

இன்னமும், ப்ரதமத்திலே - ஸ்ரியப்பதித்வ நாராயணத்துவத்தோ
ப்ரபிபாதித்து, நாராயணனுடைய சிலவஸைப்பாதிகளையும் ப்ரபா
நாதிகளாயுமுள்ள குணங்களை பற்றாஸ் ப்ரபிபாதித்து, உத்தமமான
க்ரியாபத்தாலே ‡ பமாகப்பண்ணுணையாலும், விரோதித ‡ த்ரபித
மான புருஷார்த்தரூப பகவத்வகந்நகர்யாவப்தியை ப்ரபுபாதித்த
யாலும், வாக்யத்வயாத்மகமான ‡ ஸாஸ்த்ரவிரூபத்தையும் விதி
கரித்தருளிமூராய்த்து.

‡ இங்கே பங்கத்தி விட்டிருக்கிறது.

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௧0-தி, ௧௧-பா, அவாவற வ்யாக்யாரம். உஅக

இவ்வுபாயவரணம் ததிதர ஸகலநீவ்ருத்தியுத்தமாயிருக்கு மென்றும், உபாயபூதகுணவீரிக்ஷ்டனாய் அத்விதீயனாயிருக்குமென்றும் ப்ரதிபாதித்து, உபாயகார்யமான ஸமஸ்தவிரோதி நீவ்ருத்தியையும், பலவித்திரிபந்தந தாதர்த்த்யத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே - சரமஸ்ரலோகார்த்தத்தையும் விஸ்தீகரித்தருளினாய்தது.

ஆக, ஸர்வப்ரகார பகவச்சேஷபூதனாய், அநந்யப்ரயோஜனனாய் அநந்யஸாதான வவ்விதிகாரிக்கு ஜ்ஞாதவ்யமான ாஹஸ்யதரயத்தையும் ஸப்ரகாரமாக ப்ரகாசிப்பிக்கையாலே, இப்ப்ரபந்தமானது விலக்ஷணரான ஸாத்விகாக்ரேஸரர்க்குரித்யாதுஸந்தேயமாகக்கடவது. (௧௧)

ஆறு:—(அவாவறச்சூழ்) ப்ரஹ்ம ருத்ராதிரி ஸர்வாத்மாக்களுக்கு மந்த்ராத்மபூதனாய், ஸமஸ்தஹேய ப்ரத்யரீகனாய், அநவதிகாகிஸரபாஸங்க்யேய கல்யாணகுணவிதியாய், அப்ராக்குத ஸ்வாஸாதாரண திவ்யருப பூஷணயுதமஹிஷீ பரிஜநஸ்த்தாநவிசிக்ஷ்டனாயிருந்த வெம்பெருமானையலற்றி அவாவற்று நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரகிபந்தகராய். அவனைப்பெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன வாவிலந்தாதிகளா வினவையாயிரமும் அவற்றிலேதம்முடைய வபேஷிதாபெற்று விடாய்நீர்த்தபத்து, இவற்றையறிந்தார், பிறந்துவைத்தே * அயர்வறுமமமர்களுக்கும் மேற்பட்டாரென்கிறார், (௧௨)

௭0:—அவ:—நிகமத்தில், * அகிலஹேயப்ரத்யரீக கல்யாணைகதாந ஜ்ஞாதாரநத்தைக ஸ்வரூபனாய், * உயர்வறுவயர்நல முடையனாய், ஸௌந்தர்யாநிவிசிக்ஷ்டமான நித்யமங்கள விக்ரஹபுக்தனாய், அநிநித திவ்யபூஷணபூஷிதனாய், ஸர்வாயுகோபேதனாய், லக்ஷ்மீபூமிநீளாநாயகனாய், அஸ்த்தாரீநபயஸங்கிகளான அநந்தவைநதேயாநிக வாரிலே அநவரத பரிசர்யமான சரணநளினனாய், ஸ்ரீவைகுண்ட நிலயனாய், ஸர்வஹேயவரனாய், ஸ்வவிபூஷிபூகரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கு மந்த்ராத்மாவாய், தன்னைக்காணவீணுமென்றுவிடாய்த்தாஸ்ரயிக்கு மவர்களுடைய விடாய்தீர ஸம்ஸ்ரலேஷிக்கும்ஸ்பாபவானுண வெம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று கூப்பிட்டு அவனைப்பெற்று நிற்குதுநீகராய் நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரகிபந்தகரான ஆழ்வாருடையபக்தி பலாத்கார பூர்வகமாகப்பிறந்தது ஆயிரந்திருவாய்மொழியும்; அவற்றில் வைத்துக்கொண்டு, கீழ்ச்சொன்னவைபோலன்றிககே பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடியான பாமபக்தியாலேபிறந்தவந்தாதிரி

உஅஉ திருவாய்மொழி. ௧௦-ப, ௧௦-தி, ௧௧-பா, அவாவற வ்யவ்யா
யான வித்திருவாய்மொழிவல்லார், ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவை,
* அயர்வறுமமராகளோடொப்பொன்றிற்,

(அவாவறச்சூழரியை) ஸர்வரீபகபிதப்ரதனா ஸர்வோவ
தம்முடைய வபிரிவேசம்கெட வந்துகலந்தபடியால் வே
விசேஷணமிடாதே அதுதன்னையேசொல்லுகிறார், (அயணையர
ஸ்வவிபூகிபூதானப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கந்தராத்மாவானவனை; ப
வாவறச்சூழிகையாவது - தன்னையேசொல்லுகிறது விடார்.
வாய்ரிதருடைய விடாய்தீரஸம்ஸ்லேஷிக்கை, (அயணை, அரணை;
கிற விஸ்ஸாமாநாதிகரணயத்தால் - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்பக்கல் ஈ
ரதவரண்கையை யறுக்கிறார்,

அவர்களுடைய ஸத்தாஸ்த்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்தி
ஈஸ்வராதீகமாய்கையாலே அவர்களுக்குப் பாரதந்தர்யமேஸ்வரு
நிர்வாஹகத்வம் கர்மாதிசமாய் வந்தவித்தனை, இஸ்ஸாமாநாதிக
யத்தில் ஜ்ஞாநமின்றியே எளியராயிருப்பார்க்கு நிர்வஹிப்பதும்
புடைகளுண்டு - “அயணையரணை-அவாவற்று - அரியை - அலற்
விடுபெற்ற” என்னுதல்; “அயணை யரணை - அவாவறச்சூழரி
அலற்றி, அவாவற்றுவிடுபெற்ற” என்னுதல்.

(அலற்றியவாவற்றுவிடுபெற்ற) கூப்பிட்டு அவனைப்பெ
நிர்வாஹகத்வம் ப்ரதிபந்தகராகையாலே நிர்ந்துகரான ஆழ்வா
னிச்செய்த, (அவாவிலந்தாத் களாலிவையாயிரமுடும்) பத்திபலா,
ரத்தாலேபிறந்த வாயிரந்திருவாய்மொழியிலும், இவருடைய
மைத்ரேயபகவான் அவர்; அவர் உபாத்யாயராக நடத்த நடந்தக
ரம், ஆழ்வார்க்குப்பின்பு நூறாயிரம் கவிகள் போருமுண்டாய்த்
அவர்கள் கவிகளோடு கடலோசையோடு வாசியற்று அவற்றைவி
இவற்றைப்பற்றித்துவளுகைக்கடி - இவருடைய பத்தியபிரிவே
வழிந்து புறப்பட்டசொல்லாகையே,

(முடிந்தவவாவிலந்தாதிப்பிபத்து) தரிக்கவொன்றா கபடிய
பாமபக்தியாலேபிறந்ததாய்த்து இத்திருவாய்மொழி. இவ்வவாவ
உதவிற்றிலனாகில் ஈஸ்வரனுக்கும் சைதந்தியமின்றிக்கே யொழி
* சூழ்விசம்பணிமுகிலுக்குக்கீழ். பரபக்தியாலேசென்றது; * சூ
சும்பணிமுகில், பரஜ்ஞாதத்தாலே; இத்திருவாய்மொழி, பாமப
யாலே; பகவத்ப்ரஸாதம்பாதியும் தாங்கள் பாதியுமாகச்சொல்

திருவாய்மொழி, ௧௦-ப, ௧௦-தி, ௧௪-பா, அவாவற வ்யாப்யானம். ௨. அந்
மவர்களுஞ் சூ, ஸரீராவஸாதத்திலே இப்பரபக்த்யாதிகளுண்டாம்;
இவர் அடியிலே * மயர்வறமதிகலமருளப்பெறுகையாலே எழுந்தரு
ளியிடுந்ஞ்செய்தையுண்டாய்த் தின, கர்மஜ்ஞாநாறு க்ருஹீதையான
பக்தியினுடைய ஸத்தாதத்திலே ஸர்வேஸ்வரனுடைய வருளநின்று
அதடியாகப்பிறந்த பரபக்த்யாதிகளிறேயிவரது,

(அறிந்தார் பிறந்தாருயர்ந்தே) இத்தையறிந்தவர்கள், ஸம்ஸாரத்
திலேயிறந்தவைத்தே சித்யஸூரிக்ளோடொப்பர். (பிறந்தே யுயர்ந்
தார்) ஸர்வேஸ்வரனுடைய அவதாரத்தோபதி இவர்களுடைய
பிறப்பும். (௧௧)

பத்தாம்பத்து பத்தாந் திருவாய்மொழி

முற்று பெற்றன.